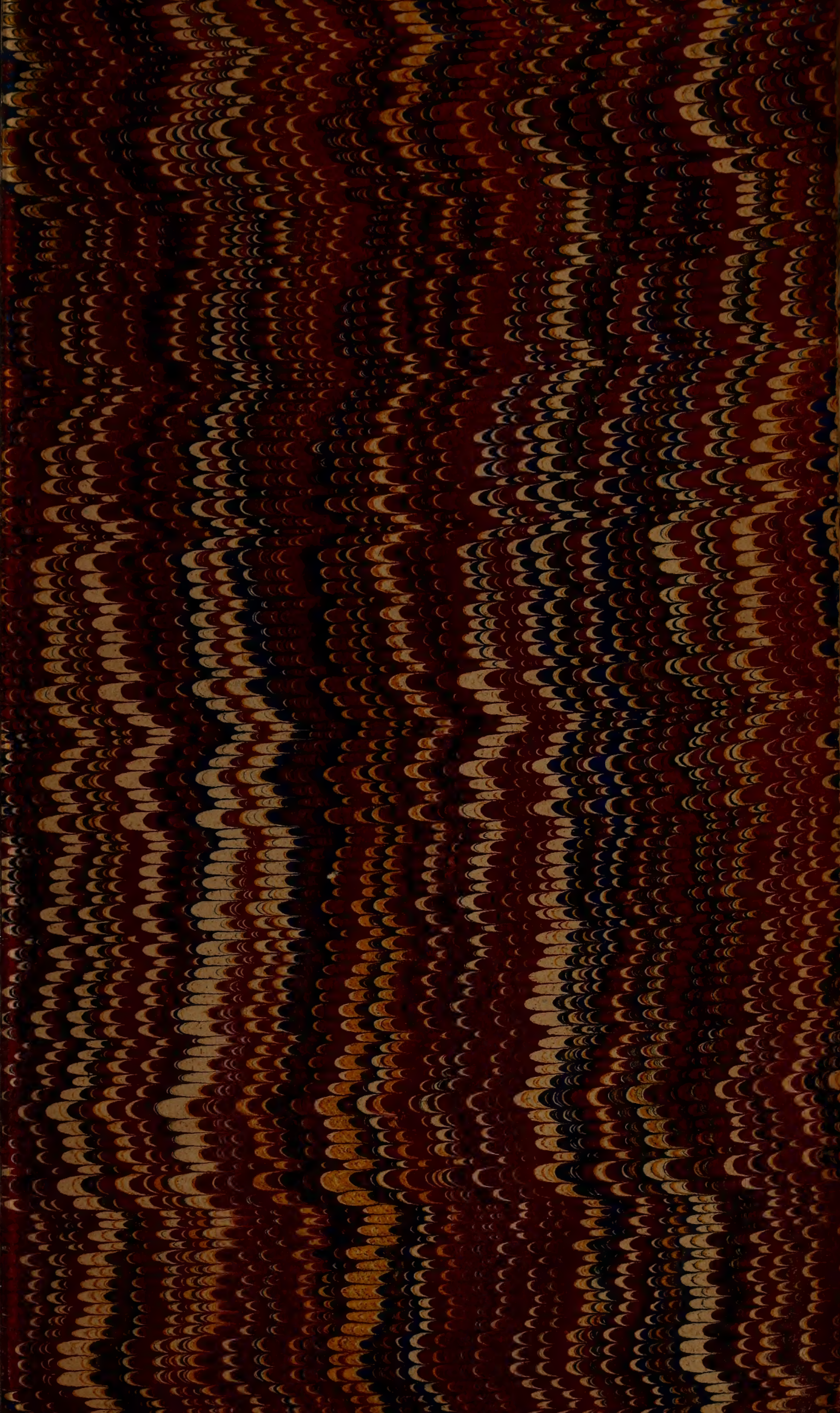

AESCHYLI

AGAMEMNON

DENUO COLLATO CODICE PARISIENSI RECENSUIT, ET ANNOTATIONIBUS, SIGLISQUE METRICIS IN MARGINE SCRIPTIS, INSTRUXIT

FRIDERICUS HENRICUS BOTHE

LIPSIAE

SUMTIBUS LIBRARIAE HAHNIANAE

MDCCCXXXI.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ.

Ἀγαμέμνων εἰς Ἴλιον ἀπιὼν τῇ Κλυταιμνήστρᾳ, εἰ πορθήσει [1]) τὸ Ἴλιον, ὑπέσχετο τῆς αὐτῆς ἡμέρας σημαίνειν διὰ πυρσοῦ [2]). ὅθεν σκοπὸν ἐκάθισεν ἐπὶ μισθῷ Κλυταιμνήστρα, ἵνα τηροίη τὸν πυρσόν. καὶ ὁ μὲν ἰδὼν ἀπήγγειλεν· αὐτὴ δὲ τὸν τῶν πρεσβυτῶν ὄχλον μεταπέμπεται, περὶ τοῦ πυρσοῦ ἐροῦσα· ἐξ ὧν καὶ ὁ Χορὸς συνίσταται· οἵτινες ἀκούσαντες παιανίζουσι. μετ' οὐ πολὺ δὲ καὶ Ταλθύβιος παραγίνεται, καὶ τὰ κατὰ τὸν πλοῦν διηγεῖται. Ἀγαμέμνων δ' ἐπὶ ἀπήνης ἔρχεται· εἵπετο δ' αὐτῷ ἑτέρα ἀπήνη, ἔνθα ἦν τὰ λάφυρα καὶ ἡ Κασάνδρα. αὐτὸς μὲν οὖν προεισέρχεται εἰς τὸν οἶκον σὺν τῇ Κλυταιμνήστρᾳ· Κασάνδρα δὲ προμαντεύεται, πρὶν εἰς τὰ βασίλεια εἰσελθεῖν, τὸν ἑαυτῆς καὶ τοῦ Ἀγαμέμνονος θάνατον, καὶ τὴν ἐξ Ὀρέστου μητροκτονίαν, καὶ εἰσπηδᾷ ὡς θανουμένη, ῥίψασα τὰ στέμματα. τοῦτο δὲ τὸ μέρος τοῦ δράματος θαυμάζεται, ὡς καὶ ἔκπληξιν ἔχον, καὶ οἶκτον ἱκανόν [3]). ἰδίως [4]) δὲ Αἰσχύλος τὸν Ἀγαμέμνονα

Annotationes. 1) Frustra Bl. et alii: *πορθήσοι.*

2) vide annott. ad fabulae versum 8. —

3) sic A, R, T. Steph. et vulgo edd.: *ὡς καὶ ἔκπληξιν καὶ οἶκτον ἱκανὸν ἐμποιεῖν.* „suspicor H. Stephanum vocem *ἐμποιεῖν* de suo addidisse. *ἔκπληξιν ἔχον* recte dicitur pro *ἔκπλ. παρέχον*: vid. Duker. ad Thuc. 2, 41." *Bl.* sic etiam Well.

4) *proprie*, vel Blomfieldio interpretante *peculiariter*, quae vocabula natura sua et bono et malo sensu dicuntur. bono hic Schol. usurpavit *τὸ ἰδίως*, et similiter, monente Bl., Scholia minora Sophoclis Ajac. 815. (761.): *τοῖς ἐπειγομένοις πρὸς θάνατόν ἐστιν ἴδιον ἀποθνήσκειν ἐν σιωπῇ· ἐκτυφλοῦνται γὰρ καὶ ἀφαιροῦνται τοὺς λογισμοὺς τῷ πάθει τῆς λύπης. ὁμοίως καὶ τοῖς ποιηταῖς ἐστιν ἴδιον εἰσάγειν ἄλλους διηγουμένους τὸν τρόπον τοῦ θανάτου τῶν ἀποθνησκόντων.* eo in loco *ἴδιον* significat id, quod quis tanquam proprium sive solenne sibi facit ratione. quoniam vero

ἐπὶ σκηνῆς [5]) ἀναιρεῖσθαι ποιεῖ, τὸν δὲ Κασάνδρας σιωπήσας θάνατον νεκρὰν αὐτὴν ὑπέδειξε [6]). πεποίηκέ τε Αἴγισθον καὶ Κλυταιμνήστραν ἑκάτερον διϊσχυριζόμενον περὶ τῆς ἀναιρέσεως ἑνὶ κεφαλαίῳ [7]), τὴν μὲν τῇ ἀναιρέσει Ἰφιγενείας, τὸν δὲ ταῖς τοῦ πατρὸς Θυέστου ἐξ Ἀτρέως συμφοραῖς.

sunt quae nec via nec ratione fiunt more multorum velut proprio, hinc ἰδίως fieri etiam illa dicuntur, quae fiunt *temere* atque *insolenter*. vide annott. ad Aristoph. Equ. 400, Soph. Trach. 266. etc.

5) quomodo ἐπὶ σκηνῆς, qui introierit relicta scena? hanc difficultatem superare sibi videbatur St. scribendo ὑπὸ σκηνῆς secundum ista Philostrati in vita Apollonii Tyanaei: τὰ ὑπὸ σκηνῆς ἀποθνήσκειν ἐπενόησε (Aeschylum dicit), ὡς μὴ ἐν φανερῷ σφάττοι. Sed ab oculis spectatorum remota vereor ut τὰ ὑπὸ σκηνῆς dici possint, malimque et hic et ap. Philostratum scribi ἄπο σκηνῆς, quemadmodum ἄπο ῥυτῆρος, ἄπο γνώμης, ἄπο τρόπου et similia dicuntur, quae fere depravant librarii, ut solent minus trita; idque eo facilius, quo similioribus litterarum ductibus hae praepositiones scribuntur in libris. mirabatur grammaticus, Agamemnonem post scenam interfici, Cassandram autem non interfici, ita ut ejulantem eam audiant spectatores, sed mortuam tantum monstrari. quod cur fecerit Tragicus, non est difficile intellectu. aliam ingressus viam Bl.: „Ut mihi quidem videtur," inquit, „Agam. in scena trucidatur; in ea tamen parte, quae sit ex oculis Chori remota, adeo ut spectatoribus actio quasi duplex ante oculos sistatur. ex hac parte Clytaemnestra maritum occidens per fores conspicitur; ex illa Chorus senilis ante aedes regias dubitat pavetque. dum incerti haesitant, egreditur regina, Agamemnonis cadavere intra januam conspicuo, ad quem digitum intendens ait 1290.: „οὗτός ἐστιν Ἀγαμέμνων, ἐμὸς πόσις." verum etsi exempla quaedam scenae bipartitae supersunt ap. hos poëtas (vide Aristoph. Acharn. 1029, Plaut. Most. 701.), tamen eo artificio Aeschylum usum esse, nullo indicio, quod quidem certum sit, cognoscitur, estque sane verisimilius, Agamemnonis et Cassandrae cadavera elata vel projecta esse extra aedes. Orestes ap. Eurip. Electra 260.: ὁ κατθανὼν δὲ σὸς πατὴρ τύμβου κυρεῖ; cui respondet soror: ἔκυρσεν, ὡς ἔκυρσεν, ἐκβληθεὶς δόμων. cf. Eurip. Androm. 1113, Herc. fur. 532, 833, et Hom. Odyss. 3, 258. seqq.

6) Florent. liber: ἀπέδειξε.

7) *paucis*, *summatim*. recentiorum locutio. Xenophon id dixit ἐν κεφαλαίῳ Cyrop. 6, 3, 8. *E Bl.* Clarissimus S., de originibus fabulae hujus disserens: „Agamemnonem," inquit, „a Clytaemnestra ejusque adultero eodem die, quo redierit in patriam, occisum esse, Homerus auctor fuerat. cui si credimus, Agam. ad bellum Trojanum proficiscens uxorem probo cuidam et spectatae fidei viro, eique ἀοιδῷ, commendaverat, cujus monitis non magis quam ipsa animi sui indole, utpote quae per se bona esset, Clytaemnestra sublevata diu fortiter restitit Aegisthi precibus, ad indignum adulterii facinus eam sollicitantis. postea vero Aegisthus istum ἀοιδὸν in desertam insulam deportavit, eoque sibi ad expugnandam reginae pudicitiam viam munivit (Odyss. 3. v. 264. seqq.). quam cum deinde sibi morigeram habuisset, consilium cepit Agamemnonis, cum primum rediisset, insidiis interficiendi (Odyss. 4, 91.). itaque duobus auri talentis conduxit speculatorem, qui reditum Agamemnonis observaret. is totum fere annum excubias agens, diligenterque ne visum suum effugeret cavens, tandem, ubi eum procul advenientem conspexerat, illico Aegistho nuntiavit. re

Ἐδιδάχθη τὸ δρᾶμα ἐπὶ ἄρχοντος Φιλοκλέους, Ὀλυμπιάδι ὀγδοηκοστῇ [8]), *ἔτει δευτέρῳ. πρῶτος Αἰσχύλος Ἀγα-*

comperta Aegisthus 20 robustos homines in insidiis disposuit, regemque convivio exceptum adortus est; pugnaque inter utriusque socios coorta et Agam. trucidatur, et socii ab utraque parte mutuis caedibus conficiuntur (Odyss. 4, 512. seqq.). tristem hunc vitae exitum ipse Agam. Ulyssi flebiliter narrat, ad Inferorum sedes delapso (Odyss. 11, 405. seqq.). — hanc Homericam rei narrationem Aeschylus multis modis immutavit. Aesch. enim Iphigeniae mactatione Clytaemnestram, ut maritum ulcisceretur, incensam esse perhibet; hanc autem fabulam Hom. prorsus ignorat. Aesch. Agamemnonis reditum ab excubitore, cui Clytaemnestra hoc negotium dedisset, observari fingit; Hom. ab Aegisthi speculatore, pecunia ad eam rem conducto. Aesch. caedem Agamemnonis in ipsius aedibus perpetratam ostendit, Hom. contra in Aegisthi domo occisum eum esse narrat. Aesch. in balneo, singulari quodam strategemate, indusio scil., quod manicas non haberet, irretitum ipsius Clytaemnestrae manu occisum; Hom. autem inter convivium ab delecta manu armatorum insidiis circumventum esse dicit. Pindarus Pyth. 11, 26. Agamemnonem a Clytaemnestra Amyclis una cum Cassandra interfectum scribit; utrum vero illud ira propter filiam a patre immolatam accensa, an adulteri monitis adducta, fecerit, in dubio relinquit.

„Scenam dramatis Argis esse ante regias Agamemnonis aedes, Aesch. ipse diserte notavit. ac speculator ille quidem in tecto palatii excubiarum causa constitutus erat; Chorus vero et reliquae personae in platea sive area ante regis palatium partes suas agebant. —"

8) ita Meursius in Aeschylo p. 2., quem tamen errasse monet Bl., cum scripsit *Ὀλ. ὀγδοηκοστῇ, ἔτει δ'*. Plut. Lysia: *γενόμενος Ἀθήνησιν ἐπὶ Φιλοκλέους ἄρχοντος τοῦ μετὰ Φρασικλῆ, κατὰ τὸ δεύτερον ἔτος τῆς ὀγδοηκοστῆς Ὀλυμπιάδος*, h. e. ante Chr. nat. 459.

de praestantia hujus tragoediae adscribam verba viri illustris, Guilelmi Humboldtii, quae leguntur in prolegomenis anno 1816. germanice ab ipso versae Agamemnonis p. 3. seqq. sic igitur arbiter ille litterarum artiumque dignissimus: „Unter allen Werken der griechischen Bühne kommt keines dem Agamemnon an tragischer Erhabenheit gleich. Sooft man dies wundervolle Stück von neuem durchgeht, empfindet man tiefer, wie bedeutungsvoll jede Rede, jeder Chorgesang ist, wie alles Einzelne, wenn gleich äusserlich scheinbar locker verbunden, innerlich nach Einem Punkte hinstrebt, wie jeder aus zufälliger Persönlichkeit geschöpfte Bewegungsgrund entfernt ist, wie nur die grössesten und dichterischsten Ideen die überall waltenden und herrschenden sind, und wie der Dichter dergestalt alles bloss Menschliche und Irdische vertilgt hat, dass es ihm gelungen ist, das reine Symbol des menschlichen Schicksals, des gerechten Waltens der Gottheit, des ewig vergeltenden Verhängnisses, hinzustellen, das unerbittlich Schuld durch Schuld solange rächt, bis ein Gott mitleidsvoll die zuletzt begangene versöhnt.

„Dike und Nemesis, die beiden reinsten Götterbegriffe des Alterthums, an welche der einfach erhabne Sinn der Griechen die ganze Weltregierung knüpfte, so dass unter ihrer Leitung Begebenheit sich aus Begebenheit entwickelte, sind es, auf denen der ganze Sinn und Begriff der Dichtung ruht. Die früheste geschichtliche Ueberlieferung gestaltete sich in dem glücklichen griechischen Geiste von selbst zum Stoffe der Kunst; ein Vorzug, der wohl hauptsächlich der in ihrem ersten Ursprung dichterischen Sprache zuzuschreiben ist, da die Form immer die Materie besiegt, die nur, wo jene mangelhaft ist, sich in ih-

μέμνονι, Χοηφόροις, Εὐμενίσι, Πρωτεῖ σατυρικῷ. ἐχορήγει Ξενοκλῆς Ἀφιδνεύς.

rer rohen Unbeholfenheit hervordrängt; die Ereignisse in Argos, in Theben, in Ilion, scheinen sich an einander zu reihen, wie der gelungenste Flug der Einbildungskraft sie auf der Bühne zu ordnen vermöchte. Das Geschlecht der Pelopiden gehört vorzugsweise zu diesen, ohne alle vorgängige Bearbeitung, dichterischen Stoffen. Eine Reihe schwerer Blutschuld folgt von Myrtilos Ermordung an auf einander; Atreus und Thyestes Zwist, die Schlachtung der Kinder des letzteren, Iphigenias Opfer, Agamemnons Ermordung; jeder der Strafbaren handelt weniger durch sich selbst als vom Verhängniss getrieben, um Werkzeug der Strafe und der Rache zu seyn; endlich ahndet Orestes den Tod des Vaters an der eignen Mutter, und nun setzen zwei heilende Gottheiten dem Frevel ein Ziel, versöhnen ihn, beschwichtigen die Eumeniden, und verbannen auf immer den „Wahnsinn des Wechselgemords" aus dem Hause der Plistheniden. Aeschylos Trilogie Agamemnon, die Choephoren und die Eumeniden, durchlaufen den ganzen letzten Theil dieser gräuelvollen Frevel, aber schon Agamemnon allein enthält, in Erinnerung und Andeutung, die ganze Folge von ihrem Ursprunge an, die Kassandras Weissagungen auf die erhabenste Weise an einander knüpfen. Auch dass Orestes diesem Verderben den Gipfel aufsezzen wird, verkündigt sie, so dass das aufgeregte Gemüth schon in diesem Stück allein die Beruhigung findet, ohne die jede künstlerische Wirkung ihre wahre Auflösung vermisst. Neben der Frevelreihe der Pelopiden geht, nicht ohne Schuld von allen Seiten, der Krieg vor Ilion und die Zerstörung der Stadt her. Paris hat durch die Entführung der Helena das Verderben über Troja gebracht; Agamemnon und Menelaos haben für die Beleidigung ihres Hauses ganz Griechenland in den Kampf geführt, haben „unwilligen Muth den zum Tod Hinwandernden geweckt," und viele für das Weib eines Andren Gefallene deckt feindlicher Boden. Diese doppelte Reihe von Ereignissen, von denen die eine nur den argeiischen Königsstamm angeht, die andre ganz Griechenland und Asien, Alles, was die damalige Welt Grosses kannte, umfasst *), verknüpft das Opfer der Iphigenia, und ausser allem diesem wird das Haupt Agamemnons von der Last des Glücks, den bedeutendsten und langwierigsten Krieg, den man bis dahin erfahren hatte, beendigt zu haben, durch das Gewicht der Zerstörung einer Stadt uralter Macht und Reichthums, den Untergang eines grossen und weitgepriesenen Königsstammes, niedergedrückt. So ist der zurückkehrende König, wie er seine Heimath betritt, wie mit nicht zu überspringenden Netzen umstellt. Väterschuld und eigne, heimlich schleichender Volkshass und Neid des Schicksals, ziehen ihn unerrettbar ins Verderben, und er fällt mehr vom Verhängniss als dem Arm seines Weibes, das selbst wieder einem gleichen Geschicke entgegengeht" etc.

*) de hac re praeclare Humboldtius p. 12.: „Der einzelnen Handlung des Stücks ist — und darauf beruht grossentheils seine so mächtige Wirkung — ein ungeheuerer Hintergrund gegeben. Von der ersten Scene an bis zum Erscheinen Agamemnons steht der ganze troische Krieg mit allem Verderben, das er über einzelne Familien Griechenlands brachte, und allem Glanze, mit dem er die Nazion verherrlichte, dem Zuschauer lebendig vor Augen; eine Fackelreihe verbindet in einer glanzvollen Nacht Asien und Europa. —"

quod attinet ad unitatem temporis, ea jam antiquitus desiderata est in hac fabula. Schol. ad 292.: *τινὲς μέμφονται τῷ ποιητῇ, ὅτι αὐθήμερὸν ποιεῖ τοὺς Ἕλληνας ἥκοντας.* cui respondet Bl., non eadem nocte et Trojam captam esse, et Agamemnonem domum rediisse, videri apud Aeschylum, sed inter visas faces et praeconis adventum tantum temporis elapsum fingi, quantum ad transvectionem classis Graecorum sufficeret; quam fortasse ob causam interjectos esse prolixos cantus, qui actionem quodammodo interrumperent. fabulam noctu incipere; quod ex prologo satis intelligi. praesertim ex 21. postquam speculator e scena discesserit, aliquantum temporis effluere, antequam fiat Chori parodus: nam senes statim loqui de sacrificiis dudum a Clytaemnestra instauratis 88. seqq., et jam mane illuxisse, quando regina in scenam prodeat (251., 292.): quo illud saltem ostendi ait, Aeschylum non finxisse Agamemnonem eadem nocte reversum, qua Troja capta sit. idque etiam cum ex aliis argumentis manifestum esse, tum ex iis, quae narret Talthybius adusque 605. et sequentes versus. expendi autem mereri, num Chorus scenam reliquerit post v. 338., vel post 427., quo spectatores facilius aliquod tempus praeteriisse sibi persuaderent; cujusmodi *μετάστασιν* seu discessionem Chori fieri in Sophoclis Ajace. Pollux 4, 108.: *καὶ ἡ μὲν εἴσοδος τοῦ Χοροῦ πάροδος καλεῖται, ἡ δὲ κατὰ χρείαν ἔξοδος, ὡς πάλιν εἰσιόντων, μετανάστασις.* „quin et in Eumenisin," inquit, „scena subito a Delphis ad Athenas transfertur, ubi non tantum loci mutatio, sed etiam temporis lapsus, contra id, quod verisimile est, fingitur. quidquid de hac quaestione statuamus, certe minus in hac parte peccavit Aeschylus quam Shakespearius noster, qui inter duos fabulae actus 20. annos interposuit." ita vir doctissimus, cujus tamen rationibus, quamvis haud contemnendis, probabilior illa est, quam adfert Humboldtius l. l. p. 14., *τὸ λυρικὸν* praevalere in hac tragoedia, more prisco, itaque majores quam alias esse hic partes Chori, solo cantu suo, sine actione, affectus commoventis spectatorum, interpositis tamen semel atque iterum personis praeclare fictis morumque minime dubiorum, sed iis tamen, quae singulae potius appareant, quam arctius conjunctae, et magis quietae ac tranquillae quam commotae vehementius, ita ut simul modo musico et *πλαστικῷ* afficiatur animus; quam artium diversissimarum potentissimarumque consociationem alienam esse a poësi hodierna, nec usquam alibi quam ap. Aeschylum et Pindarum adeo magnam atque efficacem.

de Orestea videndus etiam humanissimus Welckerus libro germanico, quem saepe laudo, de trilogia Aeschylea p. 445. usque ad 452.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΦΥΛΑΞ.
ΧΟΡΟΣ.
ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.
ΚΗΡΥΞ.
ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.
ΚΑΣΑΝΔΡΑ.
ΑΙΓΙΣΘΟΣ.

Προλογίζει δὲ ὁ φύλαξ, θεράπων Ἀγαμέμνονος.

Annotatio. legitur in libris *ΤΑΛΘΥΒΙΟΣ ΚΗΡΥΞ*: sed assentior Stanlejo, qui nomen ex argumento tragoediae petitum esse censet; nam apud ipsum quidem Aeschylum nullum est, apud Senecam autem Agamemnone Eurybatis, alterius praeconum Agamemnonis, quos novimus ex Homero (Il. α', 320. sequ.). commemoravit St. Herodoti locum, qui est libro 7. c. 134., de ira Talthybii propter occisos a Lacedaemoniis Darii praecones, qua de re videndus est etiam Paus. Lacon. 12. Herod. l. l.: *ἐν γὰρ Σπάρτῃ*, inquit, *ἐστὶ Ταλθυβίου ἱρόν· εἰσὶ δὲ καὶ ἀπόγονοι, Ταλθυβιάδαι καλεόμενοι, τοῖσι αἱ κηρυκηΐαι αἱ ἐκ Σπάρτης πᾶσαι γέρας δίδονται.* Paus. autem Ach. 23. Aegii urbis memorabilia recensens et ibi et Spartae monumentum dicit esse Talthybii, et sacra ei fieri utroque loco. hinc intelligas, Talthybii majorem fuisse dignitatem, cujus causa ejus potius quam Eurybatis vel alius praeconis nomen posuerit scriptor argumenti. sed hoc utut est, non aberrasse me a vero arbitror, cum *τὸ Ταλθυβίου* delevi.

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

ΦΥ. Θεοὺς μὲν αἰτῶ τῶνδ' ἀπαλλαγὴν πόνων i. tr.
φρουρᾶς ἐτείας μῆκος, ἣν κοιμώμενος
στέγαις Ἀτρειδῶν ἄγκαθεν κυνὸς δίκην
ἄστρων κάτοιδα νυκτέρων ὁμήγυριν,
καὶ τοὺς φέροντας χεῖμα καὶ θέρος βροτοῖς
λαμπροὺς δυνάστας, ἐμπρέποντας αἰθέρι
ἀστέρας, ὅταν φθίνωσιν, ἀντολάς τε τῶν.

Annotationes ad Agamemnonem. Vers. 1. monuit S., poëtam nostrum hujus excubitoris animum Agamemnoni fidum ac benevolum effinxisse, nec cogitandum esse de speculatore, quem Aegisthus pretio conduxit; callide autem curasse Tragicum, ut hic famulus non quidem ignarus esse illicitae reginam inter et Aegisthum consuetudinis, nec tamen quidquam de insidiis regi structis rescivisse videretur: quo minus spectatorum studium rem gerendam per se ipsos cognoscendi refrigesceret. — *θεοὺς μὲν* etc. queritur homo in tecto palatii constitutus annuarum excubiarum molestias.

2. *μῆκος.* h. e. *μήκει, χρόνῳ. πόνων μῆκος ἐτείας φρουρᾶς*, *laborum per tempus annuae custodiae.* Schol.: *τῶν κατὰ τὸ μῆκος τῆς ἐτ. φρ.* Soph. Antig. 416.: *σὺ δ' εἰπέ μοι μὴ μῆκος, ἀλλὰ σύντομα*, h. e. *non multis, sed breviter.* quo usu idem eadem tragoedia 363.: *ἔοικεν ἄλλῃ μῆκος οὐδὲν ἡδονῇ*: nec alia ratione *οὐδὲν μέγεθος, οὐδένα τρόπον* et similia dicuntur. Bl.: jam annum excubias egerat. Hom. Odyss. δ', 524.: *τὸν δ' ἄρ' ἀπὸ σκοπιῆς εἶδε σκοπὸς, ὅν ῥα καθεῖσεν Αἴγισθος δολόμητις ἄγων, ὑπὸ δ' ἔσχετο μισθὸν Χρυσοῦ δοιὰ τάλαντα· φύλασσε δ' ὅγ' εἰς ἐνιαυτὸν, Μή ἑ λάθοι παριὼν, μνήσαιτο δὲ θούριδος ἀλκῆς.* sed ap. Aesch. excubiator unus est ex Clytaemnestrae famulis. — *κοιμώμενος* pertinet ad verba *κυνὸς δίκην.* Σδ.: *τὸ κοιμώμενος οὐκ ἐπὶ ὕπνου· πῶς γὰρ ἂν καὶ φρουροῖ καὶ ἄστρα βλέποι ὁ ὑπνῶν; ἀλλ' ἐπὶ ἁπλῆς ἀνακλίσεως, ἵνα ᾖ ὁ φύλαξ οὗτος κοιμώμενος καθὰ καὶ κύων ἐν φυλακῇ νυκτερινῇ.* cf. 12.

3. *ἄγκαθεν.* *κατὰ συγκοπὴν, ἀντὶ τοῦ ἀνέκαθεν. τουτέστιν ἄνωθεν, ἐξ ἀρχῆς.* Σπ. hoc quidem sensu *ἄγκαθεν* ponitur nonnunquam, de quo vidd. Phrynichus p. 116., Thom. Mag. p. 79., Wessel. ad Herod. p. 80.; sed h. l. significat *desuper*, ut Eum. 375. et alias. *E Bl.*

5. — 7. descriptio solis et lunae, ex quibus sideribus pendet anni temporum computatio. Σπ.: *δυνάστας. τοὺς δυναμένους παρὰ τὰ ἄλλα σημῆναι τοὺς καιρούς. principes*, deos. Pythagorae haec scholam sapere ait St., censentis, *deum animum essc per naturam rerum*

καὶ νῦν φυλάσσω λαμπάδος τὸ ξύμβολον,
αὐγὴν πυρὸς φέρουσαν ἐκ Τροίας φάτιν
ἁλώσιμόν τε βάξιν· ὧδε γὰρ κρατεῖν
γυναικὸς ἀνδρόβουλον ἐλπίζω κέαρ.
εὖτ' ἂν δὲ νυκτίπλαγκτον ἔνδροσόν τ' ἔχω

omnem intentum et commeantem, ut ait Cic. de N. D. 1, 11. idem ibidem: *Alcmaeo Crotoniates* (Pythagoreus) *soli et lunae reliquisque sideribus, animoque praeterea, divinitatem tribuit.* cf. Aristot. de Anima 1, 2. Macrobius Sat. 1, 23. de Physicis: *θεοὺς enim*, inquit, *dicunt sidera et stellas.* cf. Cic. de N. D. 2. etc. Virg., annotante S., Georg. 1, 5.: *vos, o clarissima mundi Lumina, labentem coelo quae ducitis annum, Liber et alma Ceres.* idem S. monuit, solem δεσπότην κόσμου appellari a scriptore Orphicorum hymnorum, 7, 16. „Genes. 1, 16.: fecit enim deus duo illa luminaria magna: luminare majus ad praefecturam diei, et luminare minus ad praefecturam noctis, et stellas.“ *Bl.* scilicet non solum noctu, sed etiam interdiu servabat hic vigil. — φθίνωσιν proprie dictum est: vide Pers. 209.

8. καὶ νῦν, *etiam nunc*, ut antea. hujus φρυκτωρίας ratio accurate describitur 253. seqq.; de cujusmodi signis, praesertim militaribus, quorum ap. Polybium et Historicos mentio fit, docte disseruit Gabr. Bredovius in ephemeridibus germ. *Der Musaget* et ad Thuc. 3, 80. — ξύμβολον, *σύνθημα, signum.* cf. 287. etc.

10. ἁλ. βάξιν, *famam expugnationis.* „Theb. 602.: ἁλώσιμον παιᾶν' ἐπεξιακχάσας. passive ἁλώσιμος cum alibi dicitur, tum ap. Xenoph. Mem. Socr. 3, 11, 11.“ *E Bl.* cf. Soph. Phil. 819. — S.: „ὧδε — κέαρ. *sic enim* (quod si contigerit,) *spero fore, ut mulieris viriliter ferocientem* (malim *virilia consilia agitantem*) *animum vincam;* h. e. spero me effecturum, ut, cum audiverit, maritum expugnata Troja mox ad patrios lares reversurum, ab illa licentia in posterum abstineat, maritoque potius quam adultero obsequatur. quod verum esse, magis etiam e v. 31. seqq. colligitur, ubi fidus regi speculator se domini collapsam rem domesticam hoc nuntio accepto restituturum affirmat.“ — minus placet aliquot scriptorum et Robortelli lectio, quam Abreschius aliique probant, haec: κρατεῖ — ἐλπίζον, h. e. *sic enim jubet mulier corde virili praedita, expectans* (Trojae expugnationem), ut Bl. interpretatur. si quid mutandum esset, potius scriberem cum Heathio κρατεῖν — ἐλπίζει: sed toti orationi vigilis aptior est vulgata scriptura, prout eam exposuit S. *Σπ.*: ἀνδρόβουλον. τὸ μεῖζον ἢ κατὰ γυναῖκα βουλευόμενον, γενναῖον. (Phrynichus Appar. Soph. p. 19.: ἀνδρόβουλος γυνή. ἡ ἀνδρὸς βουλεύματα βουλευομένη, ἀνδρὸς δὲ τοῦ κατ' ἔπαινον λεγομένου. Soph. ap. Stob. 73. p. 311. Grot.: κατ' ὀρφανὸν γὰρ οἶκον ἀνδρόφρων γυνή. Vellejus 1, 1.: *Electra virilis animi femina.* cf. Eurip. Or. 1176. sequ., Sallust. B. C. 26. *E Bl.*) ἢ κατὰ ἀνδρὸς βουλευόμενον. *Σπ.* St. quoque: *viro insidiantem*, improbante Bl., nec sane id intelligendum est, sed fortis Clytaemnestrae animus, quae se pro viro gessit, tot annos absente marito domum regnumque Argivorum administrans. eidem tamen impudicitiam exprobrans γυναικοβούλους μήτιδας φρενῶν tribuit Chorus Choëph. 616.

12. νυκτίπλαγκτος. *qui noctu excitat, vel errare facit.* Choëph. 522.: νυκτιπλάγκτων δειμάτων. 749.: καὶ νυκτιπλάγκτων ὀρθίων κελευσμάτων. (νυκτίπλαγκτος εὐνὴ est *cubile, ubi quis non dormit, sed potius discurrit*, germ. *ein unstätes Nachtlager.* S. cf. 302.) ἔνδροσον, *rore madefactam.* similiter 498. seqq. *Bl.*

εὐνὴν, ὀνείροις οὐκ ἐπισκοπουμένην,
ἐμήν· φόβος γὰρ ἀνθ' ὕπνου παραστατεῖ,
τὸ μὴ βεβαίως βλέφαρα συμβαλεῖν ὕπνῳ·
ὅταν δ' ἀείδειν ἢ μινύρεσθαι δοκῶ,
ὕπνου τόδ' ἀντίμολπον ἐντέμνων ἄκος,
κλαίω τότ' οἴκου τοῦδε συμφορὰν στένων,
οὐχ ὡς τὰ πρόσθ' ἄριστα διαπονουμένου.
νῦν δ' εὐτυχὴς γένοιτ' ἀπαλλαγὴ πόνων,
εὐαγγέλου φανέντος ὀρφναίου πυρός. —
ὦ χαῖρε, λαμπτὴρ νυκτὸς, ἡμερήσιον

13. ὀνείροις οὐκ ἐπ. ἣν ὄνειροι οὐκ ἐπισκοποῦσι, quam somnia non respiciunt seu curant, cui non congruunt. ita Soph. Aj. 902.: βοῶντος ἄτης τῆσδ' ἐπίσκοπον μέλος, *clamantis carmen congruum huic calamitati*. hoc modo etiam μέλειν dicitur figurate, velut ap. Euripidem Hel. 184.: Ἰλίου κατασκαφὰν, Πυρὶ μέλουσαν δαΐῳ, et Iphig. T. 594.: κατολοφύρομαι σὲ, τὸν χερνίβων Ῥανίσι μελόμενον αἱματηραῖς. cf. Matth. ad Eurip. Med. 1165.

15. τὸ μή. h. e. ὥστε μὴ, ut Eurip. Hipp. 49. cf. 508, annott. ad Aristoph. Lys. 1123. etc.

16. hyperbaton, ut S. annotavit. procedit oratio a verbis εὖτ' ἂν δὲ usque ad ἐμὴν, ibi autem insistit, per parenthesin dictis illis φόβος — ὕπνῳ: tum priore constructione resumta ὅταν δ' ἀείδειν etc. usque ad finem decurrit. — δοκῶ, *cogito*, *volo*. cf. infra 1526, Aristoph. Plut. 1182. etc. — μινυρίζεσθαι proprie dicuntur avium pulli, μίνυροι, ipsaeque aves, velut ap. Soph. Oed. Col. 629.; sed frequens est verbi usus figuratus: vide Aristoph. Eccl. 880., ubi Schol.: μινυρομένη, ἀντὶ τοῦ ἠρέμα ᾄδουσα, et Callim. L. P. 119., quae loca protulit Bl. idem μινύρεσθαι nonnisi media voce usurpari monuit, μινυρίζειν autem (Aristoph. Vesp. 219, Av. 1321.) activa (vid. Dawes. Misc. crit. p. 316.). „ut a μινῦρος (1050.) μινῦρομαι," inquit, „sic a κινῦρος κινῦρομαι, de qua voce vide Theb. 113. compositum διαμινύρομαι extat Aristoph. Thesm. 100. in hunc locum accidit observatio Scholiastae Comici ad Nub. 701.: φρουρὰς ᾄδων. οἱ φρουροῦντες ἐν τῷ πολέμῳ διὰ τὸ παραμυθεῖσθαι αὐτῶν τὴν ἀγρυπνίαν ᾖδον. commode Butlerus addit locum Lucretii 5, 1404. Strabo 16, 17. de Troglodytis: καὶ διαγρυπνοῦσι δὲ τῶν ποιμνίων χάριν, ᾠδῇ τινι χρώμενοι."

17. ἀντ. ἄκος. *remedium, quod fit cantando*. confertur Eurip. Med. 1120.: εἶτ' ἀντίμολπον ἧκεν ὀλολυγῆς μέγαν Κωκυτὸν, „i. e.," inquit Bl., „κωκυτὸν, ὃς μέλπεται ἀντίος ὀλολυγῆς." ἐντέμνων, *adhibens*, quemadmodum τέμνειν et ex eo composita vel derivata verba τροπικῶς dici solent. vide interpp. ad h. l., Suppl. 719. etc.

19. dolet vicem domus Agamemnoniae, jam non a potentissimo rege Graecorum (Thuc. 1, 9.), sed ab adultera ejus conjuge, administratae.

21. ὀρφναίου, *tenebricosi*, h. e. nocturni, noctu conspecti.

22. δεῖ διαστήματος ὀλίγου ἐνταῦθα, εἶτα ἀνακραγεῖν, ὡς θεασάμενον τὸν πυρσόν. Σπ. λαμπτήρ, *fax*, proprie *laterna*. Pollux 10, 116.: ἐκαλεῖτο δὲ καὶ λαμπτὴρ ὁ λυχνοῦχος. cf. Bl. et, quos laudavit, Schol. Soph. ad Ajac. 273., Valck. ad Ammon. p. 146., aliosque. ἡμερ. φάος, *diurnam lucem*, h. e. prosperitatem luci diurnae similem. cf. infra 461. Pers. 273.: ἐμοῖς

φάος πιφαύσκων καὶ χορῶν κατάστασιν
πολλῶν ἐν Ἄργει τῆσδε συμφορᾶς χάριν!
ἰοὺ ἰού!
Ἀγαμέμνονος γυναικὶ σημαίνω τορῶς,
εὐνῆς ἐπαντείλασαν ὡς τάχος δόμοις
ὀλολυγμὸν εὐφημοῦντα τῇδε λαμπάδι
ἐπορθιάζειν, εἴπερ Ἰλίου πόλις
ἑάλωκεν, ὡς ὁ φρυκτὸς ἀγγέλλων πρέπει.
αὐτός τ' ἔγωγε φροίμιον χορεύσομαι·
τὰ δεσποτῶν γὰρ εὖ πεσόντα θήσομαι,
τρὶς ἓξ βαλούσης τῆσδέ μοι φρυκτωρίας.

μὲν εἶπας δώμασιν φάος μέγα, Καὶ λευκὸν ἦμαρ νυκτὸς ἐκ μελαγχίμου. quae loca protulit St.

23. πιφ. *ostendens.* cf. Pers. 623, Choëph. 277. — χορῶν κατάστασιν, *chororum constitutionem,* recentiores dixerunt χοροστασίαν, velut Callim. L. P. 66. κατάστασιν νόμου dixit Soph. Aj. 1159, κακῶν Eurip. Hipp. 1235. (νυκτὸς scriptor Rhesi 109.) *E Bl.*

26. τορῶς. μεγαλοφώνως. Σπ. cf. Prom. 584. etc.

27. ἐπαντ. ὡς ἐπὶ ἄστρου ἢ σελήνης. Σπ. *exsurgentem.* conferunt Cho. 280, Eurip. Herc. fur. 955. (κεχυμένος ἐπαντέλλει), Phoen. 105. (ποδὸς ἴχνος ἐπαντέλλων, *attollens.*) — annotavit St., Trojam media nocte captam esse secundum Eurip. Hecub. 871. et Virg. Aen. 2, 265.

28. ὀλ. vox media: quare additur εὐφ. cf. Theb. 248., infra 526, 1004, Soph. Trach. 188, Eurip. Med. 1120, Aristoph. Av. 748. notus ὀλολυγὼν ranarum marium, ὅταν ἀνακαλῶνται τὰς θηλείας πρὸς τὴν ὀχείαν, ut inquit Aristot. H. A. 4, 9.

29. ἐπορθ. *acuta voce accinere.* vide infra 535, 1006, Pers. 968.

30. ἑάλωκεν sensu passivo. vide Matth. gr. gr. §. 222. πρέπει, *conspicuus est.* cf. 214, Pers. 216.

31. φροίμιον χορ. *praesultator ero choreae.* προοίμιον seu φροίμιον (*Vorgang*, ab οἶμος. *Both.*) non solum est citharoedorum (*das Vorspiel*), sed etiam saltatorum (*der Vortanz*). significat igitur, se ipsum publicae ovationis initium facturum. S. figurate, neque uno modo, vox usurpatur Theb. 7. et saepe alias. vide, monente Bl., Schaeferi Melet. crit. p. 29.

32, 33. εὖ πεσόντα, *fausta.* metaphora a talis. Σπ.: τρὶς ἕξ. παροιμία ἐπὶ τῶν ἄκρως εὐτυχούντων, ἐπεὶ καὶ τοῖς κυβευταῖς οὐκ ἔστι πλείω τούτων εὐθυβολῆσαι. ἔστι δὲ καὶ παροιμία ἀεὶ γὰρ εὖ πίπτουσιν οἱ Διὸς κύβοι. Sophoclis hunc versum esse dicit Euripidis Schol. ad Or. 585. ibi Tragicus ille: γάμοι δ' ὅσοις μὲν εὖ καθεστᾶσιν βροτῶν, Μακάριος αἰών· οἷς δὲ μὴ πίπτουσιν εὖ, Τά τ' ἔνδον εἰσὶ τά τε θύραζε δυστυχεῖς. idem Elect. 1033.: τύχη γυναικῶν εἰς γάμους· τὰ μὲν γὰρ εὖ, Τὰ δ' οὐ καλῶς πίπτοντα δέρκομαι βροτῶν. neque alio pertinent haec et similia Eurip. Hel. 1033. τό τ' ἄθλιον κεῖν' εὐτυχὲς τάχ' ἂν πέσοι, Orest. 1113. ἀλλ' ἀπολιπὼν τοῦτ' ἐπὶ τὸ βέλτιον πεσεῖ. dure nonnulli εὖ retulerunt ad θήσομαι, quamvis et proprie et figurate dicitur εὖ τίθεσθαι. de proverbio τρὶς ἓξ βάλλειν Zenobius, annotante St., Adagg. cent. 4, 23.: ἢ τρὶς ἓξ ἢ τρεῖς κύβους. ἡ παροιμία παρὰ Φερεκράτει ἐν Μυρμηκανθρώποις. κεῖται δ' ἐπὶ τῶν ἀποκινδυνευόντων· τὸ μὲν γὰρ τρὶς ἓξ τὴν παντελῆ νίκην δηλοῖ, τὸ δὲ τρεῖς κύβοι τὴν ἧτταν. παλαὶ γὰρ τρισὶν ἐχρῶντο πρὸς τὰς παιδιὰς κύβοις, καὶ οὐχ, ὡς οἱ νῦν, δυσί.

γένοιτο δ' οὖν μολόντος εὐφιλῆ χέρα
ἄνακτος οἴκων τῇδε βαστάσαι χερί!
τὰ δ' ἄλλα σιγῶ, βοῦς ἐπὶ γλώσσῃ μέγας
βέβηκεν (οἶκος δ' αὐτὸς, εἰ φθογγὴν λάβοι,
σαφέστατ' ἂν λέξειεν)· ὡς ἑκὼν ἐγὼ
μαθοῦσιν αὐδῶ, κοὐ μαθοῦσι λήθομαι.
ΧΟ. δέκατον μὲν ἔτος τόδ', ἐπεὶ Πριάμου a. d.

plura de hac re vide ap. Bl. idem φρυκτωρίαν interpretatur *facis accensum*; minus recte St. *speculationem*. Hesych.: φρυκτωρία· πυρκαϊὰ, πυρσεία, λαμπὰς, καῦσις. cf. Harpocrat. v. φρυκτωρεῖν et Thuc. 2, 94.; 3, 22, 80., quae loca protulit Bl. cf. annott. ad 8.

34. εὐφιλῆ, *dilectissimam*.

35. βαστ. *tenere*, *contrectare*. Suidas: βαστάσαι οὐ τὸ ἆραι δηλοῖ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, ἀλλὰ τὸ ψηλαφῆσαι. Eurip. Alc. 889.: ξὺν θ' ὑμεναίοις ἔστειχον ἔσω, Φιλίας ἀλόχου χέρα βαστάζων. cf. interpp. ad Cyclop. 362.

36. βοῦς ἐπὶ γλ. μέγας. παροιμία ἐπὶ τῶν μὴ δυναμένων παῤῥησιάζεσθαι. ἄλλως. παροιμία ἐπὶ ἀλάλων. ἢ βάρος ἐπίκειται. ἢ φοβοῦμαι ζημίαν ἐπικεισομένην μοι. Σπ. metus homini causa tacendi, non corruptio, ut qui fido sit in Agamemnonem animo. annotavit S. „Suidas: βοῦς ἐπὶ γλώττης· ἐπὶ τῶν μὴ δυναμένων παῤῥησιάζεσθαι, ἢ διὰ τὴν ἰσχὺν τοῦ ζώου, ἢ διὰ τὸ τῶν Ἀθηναίων νόμισμα βοῦν ἔχειν ἐγκεχαραγμένον, ὅπερ ἐκτίνειν ἔδει τοὺς παῤῥησιαζομένους. (hoc vix credibile, vereorque ne confictum sit a Grammatico, cum nescio quis dixisset, bovem, h. e. nummum sive argentum, incidisse in linguam hominis corrupti. *Both.*) eadem habet Hesych. cf. etiam Pollucem 9. 5. 62. Athen. 12, 12. e Menandri Piscatoribus, ubi quosdam exules Heracleotas induxerat, hunc versum affert: παχὺς γὰρ ὗς ἔκειτ' ἐπὶ στόμα, quem Casaub. in eandem sententiam interpretatur. (porco donato corruptus fuerit ille, de quo id dixit Comicus. *Both.*)" S. cf. Theogn. 813. sequ.

37. εἰ φθογγὴν λάβοι. similiter, monente Abresch., Eurip. Androm. 888. δόμους φθέγμα ἔχοντας dixit. cf. Hippol. 1028. etc.

38. ὡς — λήθομαι. *nam iis, qui haec cognita habent, lubens equidem loquor; ignorantibus vero eorum, quae vidi, obliviscor*, i. e. me oblitum esse fingo; quod eodem recidit ac Plautinum illud Mil. glor. 2, 6, 88.: *nae tu hercle, si te di amant, linguam comprimes Posthac; etiam illud, quod scies, nesciveris; Ne videris, quod videris.* cf. Theb. 226. hanc interpretationem firmat Herodoti locus 4, 43.: τοῦ ἐπιστάμενος τὸ οὔνομα ἑκὼν ἐπιλήθομαι. Eurip. Hipp. 443.: ἐν σοφοῖσι γὰρ Τάδ' ἐστὶ θνητῶν, λανθάνειν τὰ μὴ καλά. *E Bl.*

40. ingreditur Chorus senum nobilium, sive senatorum, Argivorum (228 sequ., 761.), de Agamemnonis fortuna sollicitorum cum propter diras Thyesteas (982.), tum Iphigeniae immolationem et Calchantis olim vaticinium ambiguum. accedit, postquam Clytaemnestra eos certiores fecit de expugnatione Trojae, metus odii popularis ob bellum mulieris causa susceptum longinquum et multorum civium caedibus funestum. denique ipsi reginae diffidunt senes, Aegisthi consuetudine corruptae; quam suspicionem apertius explicant tum, cum Agamemnon redux aedes intravit. „has igitur sollicitudinis Chori et varias multiplicesque causas, et diversas pro occasione dicendi significationes, mirifice Aeschylus per omnes Chori partes sparsit, itaque temperavit, ut parem in hoc genere artificii e recentioribus Tragicis praeter Shakspearium habeat fortasse neminem. in primo

μέγας ἀντίδικος, Μενέλαος ἄναξ,
ἠδ' Ἀγαμέμνων, a.
διθρόνου διόθεν καὶ δισκήπτρου a. d.
τιμῆς ὀχυρὸν ζεῦγος Ἀτρειδᾶν,
στόλον Ἀργείων χιλιοναύταν
τῆσδ' ἀπὸ χώρας a.
ἦραν, στρατιῶτιν ἀρωγὰν, a. par.
μέγαν ἐκ θυμοῦ κλάζοντες ἄρη, a. d.

autem ingressu Chori vel hoc senum, praesidio urbis relictorum, personis convenientissimum est, quod inde a quo Agam. ad bellum Trojanum profectus sit decimum jam annum volvi queruntur. est vero universa illa oratio v. 40. seqq. admirabiliter ficta, nec quidquam habet, quod a dicentium personis absonum sit, aut ab eorum conditione et fortuna discrepet. cum enim senilis est ipsa loquacitas; tum in excubiis nihil fere habebant boni senes, quo vigiliarum laborem ac molestiam solarentur, praeter confabulationem de bello Graecorumque rebus gestis" etc. S. annum intellige decimum non absolutum, sed ineuntem. quippe non nisi novem anni perfecti transierunt; de quibus interpretatus est Calchas portentum illud de dracone 8 pullos cum matre devorante Ovid. Met. 12, 21.: *atque novem volucres in belli digerit annos.* Hom. Il. 2, 326.: ὡς οὗτος κατὰ τέκν' ἔφαγε στρουθοῖο καὶ αὐτὴν, Ὀκτώ, ἀτὰρ μήτηρ ἐνάτη ἦν, ἣ τέκε τέκνα, Ὡς ἡμεῖς τοσσαῦτ' ἔτεα πτολεμίξομεν αὖθι, Τῷ δεκάτῳ δὲ πόλιν αἱρήσομεν εὐρυάγυιαν. — expeditionem illam a Graecis verno tempore fuisse susceptam, maxime est probabile, praesertim cum ap. eos moris esset mare claudere ab autumno ad tempus vernum, verno aperire, ut Hesiodus Theophrastus aliique testantur. — *St.* ἐπεί. ἀφ' οὗ. Hesych. ubi vid. annot. cf. Soph. Ajac. 461 etc. *Abresch.*

41. ἀντίδικος. ἀντὶ τοῦ ἐχθρὸς, ἀπὸ τῶν ἐν ταῖς δίκαις ἐχθρῶν. *Σχ.* cf. Aristoph. Nub. 756. revera Menelaus, rapta Helena, jus suum postulaverat, legatus Trojam missus cum Ulysse: vide Iliad. γ', 205, 6.

43. διθρόνου etc. δικρατεῖς Ἀτρείδας dixit Soph. Aj. 241., quia uterque Atridarum rex fuit, ut monent interpp. cf. 110. est autem hic genitivus causae: *par Atridarum validum honore duplicis a Jove dati imperii.* vide Matth. gr. gr. §. 348. etc.

44. ζεῦγος, συνωρὶς, ἀπήνη, non modo jumentorum, sed etiam hominum dicitur. Eurip. Herc. fur. 1295.: ζεῦγός γε φίλιον. idem insolentius Troad. 886. dixit τρισσὸν ζεῦγος τρισσῶν θεῶν. cf. Bl. et, quos laudavit, Valck. ad Eurip. Phoen. 331. (298.) aliosque.

45. χιλ. numerus rotundus, quem poëtae usurpare solent. „Varro de R. R. 2, 1.: *si, inquam, numerus non est ut sit ad amussim, ut non est, cum dicimus mille naves iisse ad Trojam.* et recte quidem monet: etenim Hom. 1186 ponit, Plut. (ut Thuc. 1, 10., ubi vid. Dukerus. *Both.*) mille ducentas, alii aliter." *St.* στόλον ἦραν, ut Pers. 747. etc. αἴρειν, *proficisci*, legitur ap. Thuc. 2, 12. *E Bl.*

48. ἐκ θυμοῦ. οὐ γὰρ γλώσσῃ, ἀλλ' ἔργῳ θυμούμενοι. *Σχ.* quod Plauto Capt. 2. sc. 3, 27. *corde et animo et viribus persequi* dicitur, alibi autem similiter *ex animo*, h. e. serio, nec perfunctorie. cf. St., cui vox κλάζοντες ad comparationem subsequentem pertinere videtur. Hesych.: κλάζοντες, κραυγάζοντες. cf. 146, Theb. 353.

τρόπον αἰγυπιῶν, a.
οἵτ᾿ ἐκπατίοις ἄλγεσι παίδων a. d.
ὕπατοι λεχέων στροφοδινοῦνται,
πτερύγων ἐρετμοῖσιν ἐρεσσόμενοι,
δεμνιοτήρη a.
πόνον ὀρταλίχων ὀλέσαντες· a. par.
ὕπατος δ᾿ ἀΐων ἤ τις Ἀπόλλων, a. d.
ἢ Πὰν, ἢ Ζεὺς, a.
οἰωνόθροον γόον ὀξυβόαν a. d.
τῶνδε μετοίκων ὑστερόποινον
πέμπει παραβᾶσιν Ἐρινννύν. a. par.
οὕτω δ᾿ Ἀτρέως παῖδας ὁ κρείσσων a. d.
ἐπ᾿ Ἀλεξάνδρῳ πέμπει ξένιος

49. *αἰγ.* Etym. M.: *αἰγυπιός· οἱ μὲν εἶδος ἀετοῦ· οἱ δὲ τὸν γῦπα ἐξεδέξαντο,* secundum Schol. Hom. ad Iliad. *η'*, 59. Aelian. N. A. 2, 46.: *τοὺς αἰγυπιοὺς, ἐν μεθορίῳ γυπῶν ὄντας καὶ ἀετῶν.* cf. Schol. Soph. Ajac. 169. qui haec annotavit, Bl.: „respicere videtur,“ inquit, „partim ad Iliad. *π'*, 428.: *οἱ δ᾿ ὥστ᾿ αἰγυπιοὶ γαμψώνυχες, ἀγκυλοχεῖλαι, Πέτρῃ ἐφ᾿ ὑψηλῇ μεγάλα κλάζοντε μάχονται,* partim ad Odyss. *π'*, 216.: *κλαῖον δὲ λιγέως ἀδινώτερον ἤτ᾿ οἰωνοὶ Φῆναι, ἢ αἰγυπιοὶ γαμψώνυχες, οἷσιτε τέκνα Ἀγρόται ἐξείλοντο, πάρος πετεεινὰ γενέσθαι.* Moschus 4, 23. in re simili: *ἡ δὲ κατ᾿ αὐτοὺς Πωτᾶται κλάζουσα μάλα λιγὺ πότνια μήτηρ.*“

50. *ἐκπάτ.* *τοῖς ἔξω τῆς ὁδοῦ· πάτος γὰρ ἡ ὁδός.* — *Σπ.* Erotian.: *ἐκπατίῃ, ἐκτρόπως.* *immensis doloribus.*

51. *ὕπατοι,* *ἤγουν ὑπεράνω, τῶν λεχέων.* — *Σπ.* *στροφ.* *in gyros circumaguntur.* simile compositum est *τροχοδινοῦμαι* Prom. 859. *Bl.*

52. *ἐρεσσ.* frequens variique usus metaphora. similiter Eurip. Iph. T. 264. *πτεροῖς ἐρέσσει,* Virg. Aen. 6, 19. *remigio alarum*, etc. cf. Bl. h. l., nos ad Pers. 964, Theb. 798, Suppl. 501.

53. Hesych.: *δεμνιοτήρη πόνον Αἰσχύλος Ἀγαμέμνονι, καθότι οἱ νεοσσοὶ ἔτι τοιοῦτοί εἰσιν, ὡς τὰ δέμνια τηρεῖν καὶ κατέχειν, μηδέπω πέτεσθαι δυνάμενοι.* *πόνον δὲ τὸν περὶ τὴν τροφὴν αὐτῶν.* de pullis nidos servantibus interpretatur, ego potius de vulturibus. vide Virg. Georg. 4, 511. seqq. *St.* recte Stanlejo assentiuntur S et Bl. ceterum cf. 1337.

54. *ὀρτ.* *τῶν μηδέπω πετομένων νεοττῶν.* *Σπ.* deminutivum ab *ὀρταλίς.* Hesych.: *ὀρτάλιχοι. οἱ μήπω πετόμενοι νεοσσοί· καὶ οἱ ἀλεκτρυόνες.* cf. Schol. Aristoph. Ach. 819, Theocr. 13, 12. etc. *E Bl.*

55. vulturum miseretur Apollo, quia augurum deus; Pan, quia venatorum; Jupiter, quia tyrannorum. *St.* at tyrannis hic nihil negotii. intelligendus potius est *Ζεὺς σωτὴρ* sive *ἐλευθέριος.*

58, 59. *τῶνδε μετ.* *ἐπὶ τῶν μετοικισθέντων νεοσσῶν.* *παραβ.* *τοῖς παραβῆσασι καὶ μετοικίσασιν αὐτούς.* (iis, qui delictum admisere, raptoribus avium. cf. 695, Theb. 703. etc.) *Σπ.* *ὑστερ. Ἐρινννύν*, quae Sophocli (?) *ὑστερόπους*, Horatio (Od. 3, 2, 32.) *pede Poena claudo.* St. *ὑστερόποινον ἄταν* dixit Cho. 379. cf. Bl.

60. *ὁ κρείσσων*, utpote deus. vide ann. ad Prom. 877.

61. *ξένιος Ζεύς.* cf. 334.

Ζεὺς πολυάνορος ἀμφὶ γυναικὸς,
πολλὰ παλαίσματα καὶ γυιοβαρῆ,
γόνατος κονίαισιν ἐρειδομένου,
διακναιομένης τ' ἐν προτελείοις
κάμακος, θήσων a.
Δαναοῖσιν Τρωσί θ' ὁμοίως. a. par.
ἔστι δ' ὅπη νῦν ἔστι· τελεῖται δ' a. d.
* ἐς τὸ πεπρωμένον, οὔθ' ὑποκλαίων,
* οὔθ' ὑπολείβων, οὔτε δακρύων,

62. πολ. τῆς πολλοὺς μνηστῆρας ἐσχηκυίας. Σπ. quin potius viros. Lycophr. 851.: τῆς θηλύπαιδος καὶ τριάνορος κόρης. τῷ Μενελάῳ, inquit Steph. de Urb., locum istum explicans, Ἀλεξάνδρῳ καὶ Δηϊφόβῳ γαμηθεῖσα. alibi πεντάλεκτρον Θυάδα Helenam vocat idem Lycophron. (ob raptum Thesei et Pirithoi. vide Hygin. fab. 79. etc.) — *St.*

63. γυιοβαρῆ. βαρέα καὶ μὴ ἐῶντα ἀνανεῦσαι τοὺς πίπτοντας.

64. dicitur de iis, qui luctantes vel proeliantes in genu procumbunt. Casaub. contulit Pers. 863. Simonides epigr. 74.: Μίλωνος τόδ' ἄγαλμα καλοῦ καλὸν, ὅς ποτε Πίσῃ Ἑπτάκι νικήσας εἰς γόνατ' οὐκ ἔπεσεν. Pausan. 10, 26. de Polygnoti tabula: Ἀστύνομον — πεπτωκότα ἐς γόνυ ὁ Νεοπτόλεμος ξίφει παίει. *E Bl.*

65. διακν. confectae, fractae. cf. Prom. 94. Schol.: ἐν προτ. κυρίως ταῖς πρὸ γάμου θυσίαις, νῦν δὲ ταῖς πρὸ τῆς ἁλώσεως μάχαις. minus ποιητικῶς S. intelligit initia proeliorum, hastis jactatis fieri solita; frigideque Bl.: „scilicet hoc vult poëta,“ inquit, „deum immissurum esse pugnas, qua lucta, qua jaculatione, i. e. cominus eminus, pugnandas.“ vertas licet germanice: *bei den Voropfern.* cf. 200. et Schneideri lex. gr. v. προτέλειος, item 648.

66. edd.:
κάμακος, θήσων Δαναοῖσι
Τρῶσί θ' ὁμοίως. ἔστι δ' ὅπη
νῦν
ἔστι etc.

male distracto altero ἔστι, quod arcte cohaeret cum praegressis verbis ἔστι δ' ὅπη νῦν, nec recte disjunctis belligerantium populorum nominibus, et, quod maximum est, neglecta ipsius orationis conversione, quae optime significatur anapaesto paroemiaco; ne dicam, raro id metri genus usurpari non finita sententia. — Δαναοῖσιν Guelf., A, R, Bl., Well.

68. ἔστι δ' ὅπη νῦν ἔστι. *sunt haec, ut sunt. Das ist nun, wie es ist.* formula lepide probantis, cujusmodi multae reperiuntur ap. scriptores. conferri jubent interpp. infra 1173, Cho. 778, Eum. 676, Soph. Oed. Col. 239, Eurip. Med. 955. etc. Schol.: παρὰ τὸ (Apollon. Rhod. 2, 344.) καὶ τὸ μὲν ὣς κε πέλει, τῶς ἔσται (ἔσσεται).

69. οὐθ' ὑποκλαίων. τὸ τὶς λείπει. Σπ. cf. Matth. gr. gr. §. 294, 2. malim autem ἀποκλαίων, quod et aptum sententiae est, et usitatum. scripsisse videntur ὑποκλαίων, ut ὑπολείβων. quanquam ipsum ὑπολείβων suspectum est, longeque convenientius huic orationi ἀπολείβων, quod vereor ne restituendum sit. has praepositiones confundi solere, nemo nescit. sane omni reprehensione careret haec scriptura οὔτ' ἀποκλαίων, οὔτ' ἀπολείβων, *nec plorans, nec libans;* cujus scripturae sensus debilis inest in vulgata, cum eo non significando solum, sed etiam declarando opus sit, ut in re gravissima et quae maxime intersit Chori.

ἀπύρων ἱερῶν a.
ὀργὰς ἀτενεῖς παραθέλξει. a. par.
ἡμεῖς δ' ἀτίτᾳ σαρκὶ παλαιᾷ a. d.
τῆς τότ' ἀρωγῆς ὑπολειφθέντες
μίμνομεν, ἰσχὺν a.
ἰσόπαιδα νέμοντες ἐπὶ σκήπτροις· a. d.
ὅ τε γὰρ νεαρὸς μυελὸς στέρνων
ἐντὸς ἀνάσσων a.
ἰσόπρεσβυς, ἄρης δ' οὐκ ἔνι χώρᾳ, a. d.

71. Schol.: τῶν θυσιῶν τῶν Μοιρῶν καὶ τῶν Ἐριννύων, ἃ καὶ νηφάλια καλεῖται. huic auscultantes St. aliique Furiarum sacra intellexerunt, quae νηφάλια quidem erant, h. e. ὑδρόσπονδα, ut Porphyrius interpretatur de Abstin. 2., sed minime fiebant igne non adhibito, ut monuit Bl. Eumen. 106 Clytaemnestra, Eumenidas compellans: ἦ πολλὰ μὲν δή, inquit, τῶν ἐμῶν ἐλείξατε Χοάς τ' ἀοίνους, νηφάλια μειλίγματα, Καὶ νυκτὶ σεμνὰ δεῖπν' ἐπ' ἐσχάρᾳ πυρὸς Ἔθυον. nec aliorum deorum, praesertim majorum gentium, qui hic dicuntur, sacra erant ἄπυρα. Schol. Pindari Ol. 7, 88.: τοῦ κυριωτάτου πρὸς τὰς θυσίας ἐπελάθοντο· οὐκ ἔχοντες γὰρ πῦρ ἀνῆλθον εἰς τὴν ἀκρόπολιν, ἔνθα οἱ βωμοὶ etc. sunt igitur h. l. ἄπυρα ἱερὰ intelligenda sacra *nulla*, quia sacra fieri sine igne haud solent, ὀργαὶ autem ἀπύρων ἱερῶν sunt irae deorum ob sacra non facta; quales iras non unius numinis novimus ex fabulis. ejus rei memoriam Chorus adhibens deterret homines ab impietate. Humboldt.: *Wie nun es ist, so Ist's, aber es führt das Geschick es zum Ziel. Nicht Weinen versöhnt, nicht Klagegestöhn, Nicht Jammern, den nie auslöschenden Zorn Ob des Opfers vermisseter Flamme.* quae interpretatio quomodo ad Paridem et nescio quae neglecta ab eo sacrificia pertineat, ut Blomfieldio visum est, non intelligo.

72. ἀτ. *intentas, vehementes.* Timaeus: ἀτενής. ἢ ὁ τῷ ἤθει εὐθὺς καὶ ἀκλινής, ἢ ὁ σκληρὸς καὶ ἀνύπεικτος πρὸς ὃ χρὴ ὑπεῖξαι. *E Bl.*

73. ἀτίτᾳ, *inhonorata.* alibi ἀτίετος dicitur, velut Eumen. 837. σαρκί, *corpore.*

74. *defecti laude auxilii atque usus, qui nostrorum fuit olim* in bellis. possumus etiam ἀρωγὴν exponere virtutem bellicam, a consequente. cf. 79. τότε, *olim*, ut Soph. El. 254, Aristoph. Plut. 1113. etc. anguste St. *in illa* (Trojana) *expeditione derelicti.*

76. νέμοντες, possidentes, habentes.

77 — 79. *nam et juvenilis medulla dominans in pectore senilis est* (h. e. juvenile olim robur nostrum consenuit), *Martiusque vigor ex loco suo excessit, et decrepita aetas marcido jam flore tripedes it vias* etc. μυελὸς dictum τροπικῶς, ut, monente Bl., Hom. Odyss. β', 290. et υ', 108.: οἶνον ἐν ἀμφιφορεῦσι καὶ ἄλφιτα, μυελὸν ἀνδρῶν, ubi vox μυελὸς producit primam, quam corripiunt Tragici. ἄρης, ut Suppl. 670, Soph. El. 1176, Eurip. Phoen. 131., quae loca Bl. commonstravit. οὐκ ἔνι χώρᾳ, ut Callim. h. in Delum 191.: ἔστι διειδομένη τις ἐν ὕδατι νῆσος ἀραιή, Πλαζομένη πελάγεσσι· πόδες δέ οἱ οὐκ ἐνὶ χώρᾳ, Ἀλλὰ παλιῤῥοίῃ ἐπινήχεται. Xenophon Oec. 3, 3.: ἢ ὅτι τοῖς μὲν ὅπου ἔτυχεν ἕκαστον καταβέβληται, τοῖς δὲ ἐν χώρᾳ ἕκαστα τεταγμένα κεῖται, quo sensu etiam κατὰ χώραν dicitur cum alibi, tum ap. Aristoph. Plut. 363, Equ. 1254.

τό θ' ὑπεργήρων φυλλάδος ἤδη
κατακαρφομένης τρίποδας μὲν ὁδοὺς
στείχει, παιδὸς δ' οὐδὲν ἀρείων
ὄναρ ἡμερόφαντον ἀλαίνει. a. par.
σὺ δέ, Τυνδάρεω a.
θύγατερ, βασίλεια Κλυταιμνήστρα, a. d.
τί χρέος; τί νέον; a.
τί δ' ἐπαισθομένη, τίνος ἀγγελίας a. d.
* πειθοῖ, περίπεμπτα θυοσκινεῖς;
πάντων δὲ θεῶν τῶν ἀστυνόμων,

80. τὸ ὑπεργήρων, *aetas decrepita*, ut τὸ νέον, *juventus*, ap. Eurip. Androm. 180, τὸ ξυγγενὲς pro ἡ ξυγγένεια Prom. 39. etc. vide Bl.

81. κατ. Hesych.: κατακάρφει. ἀφανίζει, ξηραίνει. — simillimum illud Archilochi ap. Hephaest. p. 35.: οὐκέθ' ὅμως (ὁμῶς. *Both.*) θάλλεις ἁπαλὸν χρόα· κάρφεται γὰρ ἤδη. — *Bl.* τρίποδας — στείχει. ita describi solent senes. notum aenigma Sphingis ἔστι δίπουν ἐπὶ γῆς, — Καὶ τρίπον. praeterea conferunt Eurip. Troad. 270. τρίποδα βροτὸν dixit Hesiodus Opp. 531. etc.

82. ἀρείων. ἀρείων τις, aliquis ita comparatus, ut modo dixit, senex.

83. ἡμερόφαντον, *quod interdiu apparet*, non νυκτίφοιτον (Prometh. 636.), ut vera somnia. „poëtis mos est, cum tropum paulo audaciorem adhibent, epithetum adjungere, quod notionem ejus circumscribat ac definiat. res exemplis patebit. in Prometheo 781. grypas vocat noster Ζηνὸς κύνας, metaphoram tamen quodammodo corrigit adjiciendo ἀκραγεῖς, *canes quidem*, *sed canes non latrantes.* Theb. 64. exercitum vocat *fluctum*, sed adjicit χερσαῖον. ibidem 82. pulvis dicitur *nuntius*, sed ἄναυδος. ibidem 801. Charontis cymbam dicit θεωρίδα, sed statim subjicit τὰν ἀστιβῆ 'πόλλωνι, ad discrimen verae θεωρίδος. Choëph. 491. vestem, qua Agamemnon irretitus est, Orestes vocat πέδας, sed ἀχαλκεύτους, *pedicas, non ex metallo factas*" etc. audaciores tamen nonnunquam poëtae cautionem istam negligunt; velut ap. Eurip. Phoen. 1451. Oedipus se ipse appellat πολιὸν αἰθέρος ἀφανὲς εἴδωλον, ἢ Νέκυν ἔνερθεν, ἢ πτανὸν ὄνειρον. (cf. ibid 1052. et annott. ad eum locum, item indices Euripidis atque Aristophanis v.) ὥς, *velut*, intelligendum. — Schol.: ἀλαίνει. ἀλᾶται.

84. σὺ δέ. intelligendum εἰπέ, ut εἴπῃς ap. Aristoph. Nub. 84. ellipsis familiaris.

86. τί χρέος; *quid rei est?* ut Eurip. Heracl. 96. et Apoll. Rhod. 3, 12. idem valet τί χρῆμα; Prom. 296. et alibi. *E Bl.*

87, 8. τί ἐπαισθ. *quo praeterea* (praeter adhuc cognita) *audito.* τίνος ἀγγ. πειθοῖ, *quo nuntio credito.* περίπεμπτα, *circumcirca mittendo.* S.: *cujus nuntii fiducia sacrificia huc illuc missa*, h. e. per omnia urbis altaria distributa, *peragis?* — θυοσκινεῖς, *sacrificas.* ἅπαξ λεγόμενον, ni fallor. fortasse Aeschylus dedit θύος κινεῖς, *sacra facis vel fieri jubes:* nam compositum verbum scribendum esse videtur θυοκινεῖν, ut θυοδόκος, neque huc pertinet θυοσκόος, quod a σκέω derivandum est. T, edd. Colon. et Bl.: θυοσκεῖς, quod Bentlejum probasse ait Butlerus. Hesych. corrupte: θυοσκεῖν. ἱεροῖς παρέχεσθαι, ἢ θεοῖς.

89. seqq. duo genera deorum ἀστυνόμων erant: χθόνιοι, quales

ὑπάτων, χθονίων, a.
τῶν τ' οὐρανίων, τῶν τ' ἀγοραίων, a. d.
βωμοὶ δώροισι φλέγονται· a. par.
ἄλλη δ' ἄλλοθεν οὐρανομήκης a. d.
λαμπὰς ἀνίσχει, a.
φαρμασσομένη χρίματος ἁγνοῦ a. d.
μαλακαῖς ἀδόλοισι παρηγορίαις,
* πελάνῳ μυχόθεν βασιλείῳ. a. par.
* τούτων λέξασ' ὅ τι καὶ δυνατὸν a. d.
καὶ θέμις αἰνεῖν a.
παιών τε γενοῦ τῆσδε μερίμνης, a. d.
ἣ νῦν τοτὲ μὲν κακόφρων τελέθει,
τοτὲ δ' ἐκ θυσιῶν ἀγανὰ φαίνουσ'
ἐλπὶς ἀμύνει φροντίδ' ἄπληστον,

Pluto, Furiae, ὕπατοι, quales Jupiter etc.; quorum alii coelestes, alii foro praeerant, v. g. Mercurius et Apollo. — verte igitur: *deorum urbem tenentium*, scil. *superorum, inferorum, coelestium et forensium*. 448. seqq. Talthybius (?) compellat Jovem ὕπατον χώρας, et θεοὺς ἀγωνίους, et Ἑρμῆν, qui ἀγοραῖος erat etc. *Bl.*

93. seqq. οὐρ. *in coelum elata.* Hesych.: οὐρανομήκη. ὑψηλὸν λίαν. — λαμπάς, *flamma sacrificii.* λαμπὰς ἀνίσχει πελάνῳ, *extollitur flamma libo*, h. e. ex libo. sed malim auctore Schol.: πελάνων μ. βασιλείων: vide Soph. Oed. R. 170. et de confusis ι et ν litteris finalibus verborum (nam ι, quod nunc subscribunt, olim adscribebatur) Schaeferi Melett. crit. p. 109., nos ad Soph. Oed. Col. 1395, Ajac. 538. etc. μυχόθεν βασ. *ex penetralibus regiis allato.* — φαρμασσ. *medicata, perfusa.* Schol.: χρίσματος ἁγνοῦ. τοῦ ἐλαίου. μυχόθεν. λείπει κομιζομένων. (χρίματος Med. R, Bl. A: χρήματος. vulgo χρίσματος. Callim. Lav. Pall. 16.: οὐ γὰρ Ἀθαναία χρίματα μικτὰ φιλεῖ. et ibidem 25.: λιτὰ λαβοῖσα Χρίματα.) S.: „χρίσμα (χρῖμα) est oleum, quo flamma quasi inungebatur. hoc ab usu *sanctum* seu *castum*, ab natura *molle* seu liquidum, a puritate *sincerum* (ἄδολον), non adulteratum, dicitur." — παρηγορίαις, *fomentis.* St.

98. huic scripturae non congruit παιών τε γενοῦ. scribendum procul dubio est λέξεις. sic plane Soph. Ant. 84.: ἀλλ' οὖν προμηνύσεις γε τοῦτο μηδενὶ Τοὔργον, κρυφῇ δὲ κεῦθε, ubi vide annotata. Oedip. R. 1437.: λέξεις, καὶ τότ' εἴσομαι κλύων. α et ει sexcenties inter se permutata sunt in libris. — *de his rebus dices nobis, quae dici possint, quaeque nos probare fas sit.* causam sacrificiorum in templis arisque omnibus scire cupit Chorus, sed regina seque dignam, non mortem Agamemnonis nuptiasque Aegisthi celebrandas, sed victoriam salvumque reditum regis et Argivi exercitus.

100. παιών· ἰατρός. Hesych. cf. 1134. idem est παιάν, quod temere sollicitatur. Eurip. Hipp. 1312.: καί μοι θάνατος παιὰν ἔλθοι etc.

101. *quae nunc quidem interdum infesta* seu *malevola nos invadit.* S. cf. 1060.

102. h. e. interprete Wunderlichio Obss. crit. p. 100.: τοτὲ δ' ἐκ θ. φαίνουσα ἀγανὰ οὖσα. cf. Soph. Antig. 441. *nunc a sacrificiis propitiam se ostendens spes* etc.

* τὴν θυμοβόρον λυποφρένα.
κύριός εἰμι θροεῖν ὅδιον κράτος αἴσιον ἀνδρῶν hex. her. στ.
ἐκτελέων· ἔτι γὰρ θεόθεν καταπνείει da. pent.
πειθὼ μολπᾶν da. d.
ἀλκᾷ ξύμφυτος αἰών, ph.
ὅπως Ἀχαιῶν δίθρονον κράτος, Ἑλλάδος ἥβας as., i. h. et a. par.

104. ita codex Farnesianus. ceteri scripti et priscae edd.: *τὴν θυμόφθορον λύπης φρένα.* ponendum esse arbitror *τὴν θυμοβόρον λιπόφωνον, animi edacem, mutam.* summus dolor mutus. *λιπόφωνος* dictum ut *λιπόπνοος, λιπόφθογγος.* mutatio non operosa: nam, de *ι* et *υ* litteris facile confundendis ne dicam, forte exaratum *λιπόφονον*, mox *λιπόφρονον* et *λιπόφρνα*, quemadmodum *ο* et *ρ* (vide 226. et annotata ad 130.), itemque *α* et *ου*, permutari scimus in codd., emendatores male feriatos impulisse videtur, ut scriberent *λιπόφρενα, λυπόφρενα, λύπης φρένα.*

105. *δυνατός εἰμι εἰπεῖν τὸ συμβὰν αὐτοῖς σημεῖον ἐξιοῦσιν. ὅδιον. τὸ ἐν τῇ ὁδῷ ὀφθέν. Σπ.* *ὅδιον κράτος, robur*, seu *fiducia, quae ab omine viso in itinere ducebatur.* cf. 147. et Prom. 474. *αἴσιον, faustum, bene ominatum.* Pind. Nem. 9, 43.: *αἰσιᾶν οὐ κατ' ὀρνίχων ὁδόν.* Callim. L. P. 123.: *γνωσεῖται δ' ὄρνιθας, ὃς αἴσιος* etc. ubi vid. Spanhem. *E Bl.*

106. *ἐκτελ. virorum excellentium.* Well. rara hujus vocis significatio *τροπική*, quae causa mutandi fuit Stanlejo, Casaubono et aliis. proprie *ἐκτελῆ νεανίαν* dixit Eurip. Ione 712. emendatoribus illis placuit *ἐντελέων, magistratuum*, principum. Suidas: *ἐντελεῖς, ἄρχοντας.* Hesych.: *ἐντελέστατοι, ἐντιμότατοι.* cf. Bl. — miror adhuc esse, qui mordicus teneant vulgatam scripturam *καταπνέει*, qua numeri evertuntur. Guelf. *καταπναίει*, Flor. et Farnes. *καταπνεύει*, S aliique recte *καταπνείει*. Hom. Il. *β'*, 536.: *μένεα πνείοντες Ἄβαντες* etc.

107, 8. *μολπᾶν* debetur Blomfieldio, *ἀλκᾷ* Schützio, qui tamen ne ipsi quidem sententiam hujus loci perspexerunt, nedum ut ceteri editores perspexerint, ap. quos legitur secundum vett. libros *μολπὰν, ἀλκὰν* etc. praeterea Bl. haec infuscavit sic scribendo: — *μολπᾶν, ἀλκὰν ξύμφυτον, suadelam canticorum*, ut reddidit verba *πειθὼ μολπᾶν, robur senectae proprium* dici ratus, S autem nuper edidit *ἔτι γὰρ θεόθεν καταπνείει πειθὼ μολπὰν ἀλκᾷ σύμφυτος αἰὲν*, quod est ipso interprete: *adhuc enim divinitus immissa cantum inspirat fiducia, semper potentiae cognata.* nempe duo tantum verba illa emendanda erant; quo facto procedit oratio *ἔτι γὰρ αἰὼν ξύμφυτος ἀλκᾷ καταπνείει θεόθεν πειθὼ μολπᾶν, nam adhuc viribus conjuncta aetas divinitus inspirat fiduciam canticorum.* de Schütziana emendatione vide annotata superius ad 97.

109. *ἥβας* St. et recentiores, quod praebent optimi libri MSS. Aristophanis Ran. 1215, cum vulgatae etiam illius edd. habeant *ἥβαν*, ut Aeschylei codd. *ν* et *ς* litteras permisceri solere, nemo ignorat. — hoc metro 114. quoque utitur hic noster, Soph. autem Oed. R. 171. libri sine vi et gratia:

ὅπως Ἀχαιῶν
δίθρονον κράτος, Ἑλλάδος ἥβας,

vel *ἥβαν.* anapaestus paroemiacus per se vereor ut locum habeat in canticis.

ξύμφρονα ταγὰν, πέμπει ξὺν δορὶ καὶ χερὶ πράκτορι da. hex.
θούριος ὄρνις Τευκρίδ' ἐπ' αἶαν, da. t.
οἰωνῶν βασιλεὺς βασιλεῦσι νεῶν, da. t. h.
ὁ κελαινὸς, ὅ, τ' ἐξόπιν ἀργίας, a. d. log.
φανέντες ἴκταρ μελάθρων χερὸς ἐκ δοριπάλτου, sim. 110.

110. *δίκας πράκτορι.* (vulgata olim lectio.) τῷ δίκην εἰσπραξομένῳ. Schol. — sic Eum. 319. πράκτορες αἵματος, Soph. El. 896.: φόνου ποτ' αὐτὸν πράκτορ' ἴξεσθαι πατρός. sed in h. l. simplice sensu accipere malim, ut Soph. Trach. 814.: Κύπρις — τῶν δ' ἐφάνη πράκτωρ. de figura, quae masculinum cum feminino χερὶ copulat, cf. infra 143, 603, Eum. 315, Soph. Oed. 81, Phil. 1389, Trach. 815, Eurip. El. 926, Hemsterhus. ad Lucian. t. 1. p. 285. *Bl.*

111. *θούριος*, *acer*, ut avis rapax. cf. ann. ad 113. et Theb. 42. — *Τευκρίδ' ἐπ' αἶαν.* Troada. Apollodorus 3, 12, 1.: Δάρδανος δὲ ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ ἀδελφοῦ λυπούμενος, Σαμοθράκην ἀπολιπὼν, εἰς τὴν ἀντιπέρα ἤπειρον ἦλθε. ταύτης δὲ ἐβασίλευε Τεῦκρος ποταμοῦ Σκαμάνδρου καὶ νύμφης Ἰδαίας, ἀφ' οὗ καὶ οἱ τὴν χώραν νεμόμενοι Τεῦκροι προσηγορεύοντο. eadem regio et Cho. 130. et mox 127. (quod sensit Bl.) vocatur *Τρωΐα*, ex quo nomine ortum per contractionem *Τροία*, a Troë, de quo itidem Apollodorus l. l.: οὗτος παραλαβὼν τὴν βασιλείαν τὴν μὲν χώραν ἀφ' ἑαυτοῦ Τροίαν ἐκάλεσε.

112. *οἰων. βασιλεύς.* Pindaro Pyth. 1, 13. ἀρχὸς οἰωνῶν. Hor. Carm. 4, 4, 2.: *cui rex deorum regnum in aves vagas Permisit.* — *Bl.* Plinius H. N. 10, 3.: *ex his* (avibus), *quas novimus, aquilae maximus honos, maxima et vis.* Aristot. H. A. 8, 20, 2., ab emendatione Schneideri: τὸν τῆς μαντείας πρόεδρον (libri πρόσεδρον) ἀετόν. cf. Cho. 252. sequ.

113. de hisce aquilis Aristot. H. A. 9, 22, 1.: τῶν δ' ἀετῶν ἐστι πλείονα γένη· ἓν μὲν ὁ καλούμενος πύγαργος (ὁ *ἐξόπιν ἀργίας*). οὗτος κατὰ τὰ πεδία καὶ τὰ ἄλση καὶ περὶ τὰς πόλεις γίγνεται· ἔνιοι δὲ καλοῦσι νεβροφόνον αὐτόν· πέτεται δὲ καὶ εἰς τὰ ὄρη καὶ εἰς τὴν ὕλην διὰ τὸ θάρσος, τὰ δὲ λοιπὰ γένη ὀλιγάκις εἰς πεδία καὶ εἰς ἄλση φοιτᾷ. (*falco fulvus* Linn.) — ἕτερος δὲ μέλας τὴν χρόαν καὶ μέγεθος ἐλάχιστος καὶ κράτιστος τούτων. οὗτος οἰκεῖ ὄρη καὶ ὕλας, καλεῖται δὲ μελαναετὸς καὶ λαγωφόνος· ἐκτρέφει δὲ μόνος οὗτος τὰ τέκνα καὶ ἐξάγει· ἔστι δὲ ὠκυβόλος καὶ εὐθήμων, καὶ ἄφθονος, καὶ ἄφοβος, καὶ μάχιμος, καὶ εὔφημος· οὐ γὰρ μινυρίζει, οὐδὲ λέληκεν. *falco melanaëtos* Linn.; plerisque tamen hodie haec non diversa esse videntur aquilarum genera, sed melanaëton marem, pygargum autem feminam, esse putant. „— Achilles ap. Hom. huic aquilae (melanaëto) comparatur Il. φ', 252.: αἰετοῦ ὄμματ' ἔχων μέλανος, τοῦ θηρητῆρος, Ὅσθ' ἅμα κάρτιστός τε καὶ ὤκιστος πετεηνῶν. — Agamemnon μελαναέτῳ propter fortitudinem, Menelaus πυγάργῳ comparatur, quasi imbellis et uxorius." *St.*

114. Timaeus: *ἴκταρ*, ἐγγύς. εἴρηται δὲ παρὰ τὸ ἐφικνεῖσθαι. vid. ibi Ruhnkenius. proverbium οὐδ' ἴκταρ βάλλει extat ap. Plat. Polit. 9. p. 575, C. et Thomam Mag. v. ἴκταρ. cf. Eum. 1000. — *χερὸς ἐκ δορ.* *a dextra;* quem horum verborum sensum esse primus monuit Schneiderus in indice Xenoph. Hist. gr. v. δόρυ. sic ap. Teutonas *die Schwertseite*, *dextrum latus*, et propius Angli *the sword-arm*, quemadmodum εἰς δόρυ significat *dextrorsum*, et ἐπ' ἀσπίδα si-

παμπρέπτοις ἐν ἕδραισι, pher.
βοσκόμενοι λαγίναν ἐρικύμονα φέρματι γένναν, hex. her.
βλαβέντα λοισθίων δρόμων. i. d.
αἴλινον, αἴλινον εἰπὲ, τὸ δ' εὖ νικάτω! da. pent.

nistrorsum. E Bl. ceterum notum est, ostenta dextra credita esse felicia. vide Brod. ad Eurip. Herc. fur. 837., Callim. h. in Apoll. 67., Nitschii librum germ., a G. G. S. Köpkio editum, de rebus gr. vol. 1. p. 694. etc. — *δοριπ.* active, ut *πανάλωτος* 333., ubi videantur annotata.

115. seqq. *παμπ.* (*late conspicuis.*) *τοῖς βασιλείοις. λαγίναν γένναν. τὸν λαγωόν. ἐρικ. πολυκύμονα.* (a *κῦμα, τὸ γέννημα, ὡς ἐκ τοῦ κύημα κατὰ κρᾶσιν*, ut Eustath. scribit ad Iliad. *ζ*, 656, 57. cf. Bl.) *φέρματι*, gestamine, onere, foetu. *βλαβέντα. πρὸς τὸ σημαινόμενον τὸ βαβλέντα.* (quasi dixisset *λαγωὸν.*) Schol. — de fecunditate leporum Aristot. de Generat. anim. 4, 5. circa finem: *τοῦτο γὰρ ἐπικυΐσκεται τὸ ζῶον· οὔτε γὰρ τῶν μεγάλων ἐστὶ, πολυτόκον τε* etc. cf. ejusdem H. A. 5, 8, 5., Problem. 10, 7., Herod. 3, 8. et quos praeterea testes citarunt interpp., item Plin. H. N. 8, 55. et 10, 63. — *βλαβέντα, impeditum quo minus ultimum cursum perficerent.* ita Bl., qui comparavit Homericum Odyss. *α*, 195. *ἀλλά νυ τόν γε θεοὶ βλάπτουσι κελεύθου, impediunt illum ne iter suscipiat.* cf. Schneideri lex. gr. v. *βλάπτω.*

118. *ἐπειδὴ ὁ αἴλινος καὶ ἐπὶ θρήνου λέγεται, φησὶν, ὅτι ἐν τάξει ὕμνου αὐτὸν λέγει.* Schol. Bl.: — Hesych.: *αἴλινος· ὕμνος, θρῆνος. aclinon exclama ob mala Atridis impendentia.* cf. 149. Soph. Aj. 586.: *αἴλινον, αἴλινον — ἥσει δύσμορος.* Eurip. Or. 1357.: *αἴλινον, αἴλινον ἀρχὰν θανάτου Βάρβαροι λέγουσιν, αἰαῖ, Ἀσιάδι φωνᾷ* etc. cf. Callim. h. in Apoll. 20., Mosch. 3, 1. Athen. 14. p. 619, C.: *λίνος δὲ καὶ αἴλινος οὐ μόνον ἐν πένθεσιν, ἀλλὰ καὶ ἐπ' εὐτυχεῖ μολπῇ κατὰ τὸν Εὐριπίδην.* (Herc. fur. 343.) de Lino Hom. Il. *σ*, 569.: *τοῖσιν δ' ἐν μέσσοισι πάϊς φόρμιγγι λιγείῃ Ἱμερόεν κιθάριζε, Λίνον δ' ὑπὸ καλὸν ἄειδε Λεπταλέῃ φωνῇ.* et Hesiod. ibi ap. Eustath.: *Οὐρανίη δ' ἄρ' ἔτικτε Λίνον πολυήρατον υἱὸν, Ὃν δὴ, ὅσοι βροτοί εἰσιν ἀοιδοὶ καὶ κιθαρισταὶ, Πάντες μὲν θρηνοῦσιν ἐν εἰλαπίναις τε χοροῖς τε, Ἀρχόμενοι δὲ Λίνον καὶ λήγοντες καλέουσι.* cf. Conon. Narrat. 19., Herod. 2, 79. *E Bl.* Apollod. 2, 4, 9.: *ἐδιδάχθη μὲν Ἡρακλῆς — κιθαρῳδεῖν ὑπὸ Λίνου. οὗτος δὲ ἦν ἀδελφὸς Ὀρφέως· ἀφικόμενος δὲ εἰς Θήβας, καὶ Θηβαῖος γενόμενος, ὑπὸ Ἡρακλέους τῇ κιθάρᾳ πληγεὶς ἀπέθανεν· ἐπιπλήξαντα γὰρ αὐτὸν ὀργισθεὶς ἀπέκτεινε.* ap. Diodorum Sic. 3, 67. et hic Linus commemoratur, et alius antiquior, Cadmo aequalis. vid. ibi Wesseling. St.: alias *αἴλινος* est telam texentium cantilena, de qua Eustath.: *ἡ μέντοι ἐξ Ἐπιχάρμου χρῆσις, ἐθέλουσα τὸν αἴλινον ᾠδὴν τῶν ἱστουργούντων εἶναι, οὐ τὸν Λίνον τὸ κύριον ἐγκεῖσθαι τῷ αἰλίνῳ βούλεται, ἀλλὰ τὸ λίνον.* (cf. Schneideri lex. gr. v. *αἴλινος.*) — *τὸ δ' εὖ νικάτω.* bene ominandi formula, ut et *τὸ δ' εὖ κρατοίη.* cf. Eurip. Iph. A. 349, Iphig. T. 531. etc. ejusmodi formulae sunt *ἀγαθῇ τύχῃ, ἔσται μὲν εὖ, καλῶς γένοιτο*, Romanis *bene eveniat, quod felix faustumque sit, feliciter fors fuat*, et similia. ceterum versus est quasi intercalaris, qualis, ni fallor, et iste, quem sugillat apud Aristoph. (Ran. 1196. seqq.) Euripides, *ἰήκοπον οὐ πελαθεὶς ἐπ' ἀρωγάν.* (cf. Theocr. 1, 64.; 2, 17; Virg. idyll. 8, 21. etc.)

κεδνὸς δὲ στρατόμαντις, ἰδὼν δύο λήμασι δισσοὺς
ἀντ.
Ἀτρείδας μαχίμους, ἐδάη λαγοδαίτας
πομποὺς τἀρχάς,
οὕτω δ' εἶπε τεράζων·
„χρόνῳ μὲν ἀγρεῖ Πριάμου πόλιν ἅδε κέλευθος,
πάντα δὲ πύργων κτήνη πρόσθε τὰ δημιοπληθῆ
Μοῖρ' ἀλαπάξει πρὸς τὸ βίαιον.
οἷον μήτις ἄγα θεόθεν κνεφάσῃ
προτυπὲν στόμιον μέγα Τρωΐας
στρατωθέν. οἴκοι γὰρ ἐπίφθονος Ἄρτεμις ἁγνὰ

119. κεδνὸς, ἀγαθὸς etc. στρατ. cf. 371. δισσοὺς, διδύμους. λήμασι δισσοὺς, *animis geminos*. St. Horat. Sat. 2, 3, 243.: *Quinti progenies Arri, par nobile fratrum, Nequitia et nugis pravorum et amore gemellum.* et Epist. 1, 10, 2.: *hac in re scilicet una Multum dissimiles, at cetera paene gemelli, Fraternis animis* etc. sic Dioscuri vocantur δισσοὶ, item Eteocles et Polynices, aliique: vide Eurip. Iphig. A. 685, Hel. 1537, Phoen. 1172, 1283.

120. putide quidam: Ἀτρεΐδας, quasi opus sit non modo versus, sed etiam pedes versuum aequari. examina, si tanti est, 105, 119; 110, 124 etc.

121. τἀρχάς. h. e. τοι ἀρχάς. perperam libri: πομποὺς τ' ἀρχάς. *intellexit, leporum epulatores profecto esse duces exercitus.* nec deterius foret πομποὺς γ' ἀρχάς. ἀρχὰς, *magistratus*. Eurip., monente Bl., Phoen. 919.: λέξει γὰρ ἀρχαῖς καὶ στρατηλάταις τάδε. cf. Xenoph. Cyrop. 8, 7, 6 etc.

122. τεράζων. τὰ τέρατα διηγούμενος. Schol.

123. κέλ. *profectio*, *expeditio*. Eurip. Iphig. T. 824.: μακρὰ κέλευθα ναΐοισι δρασμοῖς. simili sensu Bl. usurpari monuit vocab. ὁδὸς Prom. 332.

124, 5. κτήνη. κτήματα. Schol. plerumque *pecudes* significat. δημ. *opibus publicis* (τοῖς δημίοις) *abundantia. Fatum vero prius violenter diripiet ex turribus opes populares.* ἀλαπ. (frustra Bl. Μοῖρα λαπάξει secundum Theb. 47.) *inaniet*, *spoliabit*. *E Bl.*

126. οἷον στόμιον etc. male Farnes, T et alii οἷον, *tantum*, quo sensu μόνον dicitur, οἷον autem nusquam. ἄγα Herm. ap. Humboldtium et Elem. d. metr. p. 704, Bl. etc. libri ἄτα, quod in numeros peccat. Etym. M.: ἄγα. φθόνος καὶ βασκανία. Hesych.: ἄγαις, ζηλώσεσιν. Αἰσχύλος Θρήσσαις. haec vocabb. etiam ap. Herod. 6, 61. confusa sunt, ut Bl. annotavit. de invidia deorum dictum est ad Pers. 82. κνεφ. vide seqq.

127. προτυπὲν, *jam ante* quam exercitus Trojam profectus est *percussum* invidia Dianae. *quale ne invidia divina obscuret jam ante percussum frenum magnum Trojae expeditione profectum.* Schol.: οἷον μήτις ἄτα. μόνον μὴ προτυπὲν ὑπὸ θεῶν τὸ στρατευθὲν τῆς Τροίας στόμιον (Prom. 285), ὅ ἐστι τὸ ἐπὶ βλάβῃ Τροίας στρατευθὲν, ἄτη σκοτίσῃ. male libri: ἄτη σκοτίσῃς. hoc scholio profecit Well. S autem monuit, exercitum Graecorum στόμιον Τρωΐας dici τροπικῶς. — legitur Τροίας, sed Τρωΐας metri gratia scribendum est, ut ostendi in annott. ad 113.

128. οἴκοι dedi pro οἴκῳ, quo quid faciant nesciunt viri docti praeter istos, qui etiam id sciunt, quod nesciunt. οἴκοι Humboldtio placuisse necesse est, qui haec in hunc modum

πτανοῖσιν κυσὶ πατρὸς,
αὐτότοκον πρὸ λόχου μογερὰν πτάκα θυομένοισιν,
στυγεῖ δὲ δεῖπνον αἐτῶν.
αἴλινον, αἴλινον εἰπὲ, τὸ δ' εὖ νικάτω!
* τόσσον περ εὔφρων καλὰ as., i. et cr. ἐπῳδ.
* δρόσοις ἀέπτοις μαλερῶν λεόντων, as., 2 i. h.

reddiderit: *Heim Den geflügelten Hunden des Vaters Bleibt Groll Artemis tragend.* verum obscura est haec interpretatio, nec facile dicas, propriene an figurate vir doctissimus dixerit *heim*, οἴκοι. longe tamen pejus faciunt illi, qui οἶκον intelligunt domum Atridarum, quo sensu id vocab. per se dictum accipi nullo modo potest. imo figurate Aesch. dixit οἴκοι, *domi*, h. e. *secum*, *privatim*, οἰκείως: privatum enim propriumque hoc erat odium Dianae. Schol.: τῷ γὰρ οἴκῳ (h. h. οἴκοι) τῶν κυνῶν Διὸς, ὅ ἐστι τῶν ἀετῶν, ὀργίζεται Ἄρτεμις διὰ τὸ τὸν κύοντα λαγὼν ἀποκτεῖναι· λοχεία γάρ ἐστιν ἡ θεός. (Callim. h. in Dianam 20. etc.) Eurip. Troad. 625.: τὸν δὲ νοῦν διδάσκαλον Οἴκοθεν ἔχουσα χρηστὸν ἐξήρκουν ἐμοί. similiter Latini dicunt *domi* sensu τροπικῷ, nec aliter Persius Sat. 4, 52.: *tecum habita: noris, quam sit tibi curta suppellex.*

129. cf. Prom. 781, 997.

130. αὐτ. σὺν αὐτῷ τόκῳ. Schol. αὐτὸν καὶ τὸν τόκον, *una cum foetu. E Bl.* — πτάκα, *leporem*. Hesych.: πτάξ. πτακὶς, πτὼξ, δειλός. Phot.: πτάκες. δειλοὶ τροπικῶς. sic scribendum: nam libri habent ὀπτικῶς, litteris τ et ρ raptis a vicinis similibus ι et ο, τὸ τ autem rursus orto ex π praegresso. formam notiorem πτὼξ Bl. cum alibi legi monuit, tum Eum. 326. et ap. Theocr. 1, 110. Aelian. N. A. 7, 47.: τῶν μὲν δὴ λαγῶν λαγιδεῖς· ὁ δὲ τέλειος, καὶ πτῶκα αὐτὸν φιλοῦσιν ὀνομάζειν οἱ ποιηταί.

133. sic libri vett. Farnes. Vict. et plerique recentiores: τόσον περ εὔφρων ἁ καλὰ, ut Diana vocetur κατ' ἐξοχὴν ἁ καλὰ, quod profecto ἀπροσδιόνυσον. scribendum esse arbitror τόσον περ εὔφρων χαλᾷ δρόσοις, *tantum* (Diana) *propitia indulget catulis* etc., tantum eos diligit ac tutatur. apte ut cum maxime χαλᾷν dicitur dea paulo acrior et ad iram atque severitatem propensa, qualem multis ex fabulis novimus Dianam. vide Callim. h. in Dian. 260 seqq. et ibi interpp. solet autem hoc verbum figurate dici. Eurip. Hecub. 388.: χάλα τοκεῦσιν εἰκότως θυμουμένοις. et Ione, 577.: εἴκειν ὁδοῦ χαλῶντα τοῖς κακίοσιν. et fragm. incert. 30.: φρονήματος χάλα. κ et χ litteras misceri non est novum. — quod attinet ad τόσσον, desunt exempla ejusmodi formarum apud Tragicos, ubi metrum eas non requirit. nolui tamen mutare veterem scripturam, praesertim in cantico.

134. libri vett.: δρόσοισιν ἀέλπτοις. Flor.: ἀέπτοις. Farnes. et Vict. ἀέπτοισι, quae videtur esse correctio. Schol.: ἀέπτοισι. τοῖς ἕπεσθαι τοῖς γονεῦσι μὴ δυναμένοις. ἄλλως. τοῖς μὴ δυναμένοις πτῆναι. haec vox non caret analogia, ut quibusdam visum est, sed auctoritate, cumque similis figurae sint in codd. antiquis litterae Α et Λ (vide Eurip. Herc. fur. 1262. etc.), facile ΑΑΠΤΟC mutari potuit in ΑΛΠΤΟΙC, cui mox corrector substituisse videtur, quod posset intelligi, ΑΕΛΠΤΟΙC. merito igitur hoc placuit Schützio, qui interpretatur τοὺς ἀάπτους eos, quos tangere seu laedere non licet, metu scil. leonum. sane scribendum esse censeo δρόσοις ἀάπτοις. — Schol.: δρόσοις. τοῖς νεογνοῖς. — Etym. M. p. 377, 37. v. ἕρσαι: — ἕρση γάρ ἐστιν ἡ δρόσος. καὶ Αἰσχ. ἐν Ἀγαμέμνονι τοὺς σκύμνους τῶν λεόντων δρόσους κέκληκε, μεταφρά-

πάντων τ' ἀγρονόμων φιλομάστοις da. t.
θηρῶν ὀβρικάλοισι. τερπνὰ gl. h.
* τούτων αἰτεῖ ξύμβολα κρᾶναι gl. pol. h.
δεξιὰ μὲν, στρουθῶν, κατάμομφα δὲ, φάσματα.
da. pent.
ἰήϊον δὲ καλέω Παιᾶνα, sim. 134.
μή τινας ἀντιπνόους Δαναοῖς χρονίας ἐχενηΐδας
da. hex.

ζων (fort. μεταφορίζων) τοῦτο. ex h. l. St. restituit λεόντων, cujus loco MSS. Aeschylei, certe vetustiores, habent ὄντων, vitio, ni fallor, scripturae continuae, cumque, omissa littera simili, primum μαλεῶν, deinde μαλεὸν, scribi coepisset pro μαλερῶν. (μαλεόνλεόντων, μαλεόντων, μαλεονόντων etc.) vide ann. ad 130. — Schol.: μαλερῶν, φθαρτικῶν. cf. Pers. 61.

135. ἀγρ. Hesych.: ἀγρονόμων. ἐν ἀγροῖς διαγόντων. cf. Hom. Odyss. ζ', 106, Soph. Oed. R. 1046, Antig. 739. φιλ. mammas appetentibus, lactentibus. cf. 647. *E Bl.*

136. ὀβρ. Hesych.: ὀβρικάλοις. τοῖς τῶν θηρίων ἐκγόνοις. Photius: ὄβρια καὶ ὀβρίκαλα. τὰ τῶν λεόντων καὶ λύκων σκύμνα (σκυμνία) etc.

137. scribamus αἰτεῖν sensu imperativi. duces et ipsum exercitum Graecorum deos precari jubet, ut haec ostenta rata esse velint. ordo: αἰτεῖν κρᾶναι τούτων φάσματα, στρουθῶν, (ὄντα) ξύμβολα δέξια μὲν, κατάμομφα δέ. Schol.: δέξια διὰ τὴν νίκην, κατάμομφα διὰ τὸν χόλον Ἀρτέμιδος.

138. libri: δέξια μὲν, κατάμομφα δὲ, φάσματα στρουθῶν, impingente se verbo φάσματα tribus consonis, quae sequuntur. Farn. et Flor.: τῶν στρουθῶν, metro insolito; nec dubium quin haec sit emendatio Grammatici, qui uno tenore dici putaret τούτων τῶν στρουθῶν, cum prisco more primum pronomen illatum sit, deinde additum nomen ἀσυνδέτως et velut per epexegesin. malui autem transpositione uti quam delere vocab. στρουθῶν, quod fecit Bl. auctore Porsono Advers. p. 157., qui στρουθοὺς sublectos esse arbitratur ap. Hom. Il. β', 311. seqq. nam quod στρουθοὺς non nisi passeres vocari putat, fallitur. Schol.: στρουθῶν. τῶν ἀετῶν. Eustath. ad Il. β', 300.: ἰστέον δὲ, ὅτι ἡ μὲν τοιαύτη στρουθὸς εἰδικῶς οὕτω λέγεται· ἔστι δὲ ἄλλως ἡ γενικὴ λέξις. J. G. Vossius de Idolol. 3, 86., monente ipso Bl.: „quandoque vox στρουθὸς generalem habet significationem, ac gravioribus alitibus competit." στρουθοὺς καταγαίους struthiocamelos nominant Herod. 4, 175., Athen. 4, 145. E, 200. F, Pollux 1, 135.; eosdem τοὺς ἐν Λιβύῃ στρουθοὺς seu λιβυκοὺς στρουθοὺς cum alii, tum Aristot. H. A. 9, 16, 1., et στρουθοὺς τὰς μεγάλας Xenophon Anab. 1, 5, 2. atque Aelianus de N. A. 2, 27., qui his opponit τὸν μικρὸν στρουθὸν, vulgarem passerem. vide Schneiderum et interpp. ad Xenophontis l. c.

139. ἰήϊον — Παιᾶνα. ὡς μάντιν. (male codices: μάντις.) Schol. imo: ὡς ἰατρὸν, sive ἀλεξίκακον. Apollon. lex. Hom.: ἤϊος. ὁ Ἀπόλλων, ἀπὸ τῆς τοξείας. ἔνιοι δὲ ψιλῶς ἀπὸ τῆς ἰάσεως. ap. Hom. Il. ο', 365, et υ', 152. aliam formam ἠΐος reperiri monuit Bl. cf. Soph. Oed. R. 154. etc.

140. sequ. ἄπλοιαι ἀντίπνοοι, navigandi difficultates ob reflantes ventos, dicuntur ἐχενηΐδες, quae naves retinent velut ἐχενηΐς, piscis, quem naves retardare putarunt veteres. de quo prudens et αὐτόπτης Aristot. H. A. 2, 10, 3.: ἔστι δ' ἰχθύδιόν τι τῶν πετραίων, ὃ καλοῦσί τινες ἐχενηΐδα, καὶ χρῶν-

ἀπλοίας τεύξῃ, da. d. h.
σπευδομένα θυσίαν ἑτέραν ἄνομόν τιν', ἄδαιτον,
hex. her.
νεικέων τέκτονα σύμφυτον, gl.
οὐ δεισάνορα· μίμνει γὰρ φοβερὰ, παλίνορσος,
sim. 142.
οἰκονόμος, δολία, μνάμων, μῆνις τεκνόποινος."
τοιάδε Κάλχας ξὺν μεγάλοις ἀγαθοῖς ἀπέκλαξεν

ταί τινες αὐτῷ πρὸς δίκας καὶ φίλτρα. ἔστι δὲ ἄβρωτον. τοῦτο δ' ἔνιοί φασιν ἔχειν πόδας, οὐκ ἔχον, ἀλλὰ φαίνεται διὰ τὸ τὰς πτέρυγας ὁμοίας ἔχειν ποσί. imprudens Plinius H. N. 32, 1 magno hiatu: „Ventum est," inquit, „ad summa naturae exemplorumque per rerum ordinem, et ipsum sua sponte occurrit immensum potentiae occultae documentum, ut prorsus nec aliud quaeri debeat, nec par aut simile possit inveniri, ipsa se vincente natura, et quidem numerosis modis. quid enim violentius mari ventisve et turbinibus et procellis? quo majore hominum ingenio in ulla sui parte adjuta est quam velis remisque? addatur his et reciproci aestus inenarrabilis vis, versumque totum mare in flumen. tamen omnia haec pariterque eodem impellentia unus ac parvus admodum pisciculus, echeneïs appellatus, in se tenet. (codd. Paris. 2. et alii ap. Harduinum: in se tenuerat. scribendum arbitror: ipse temperat.) ruant venti licet et saeviant procellae: imperat furori, viresque tantas compescit, et cogit stare navigia; quod non vincula ulla, non ancorae pondere irrevocabili jactae. infrenat impetus, et domat mundi rabiem nullo suo labore, non retinendo, aut alio modo quam adhaerendo" etc. cf. Oppian. Hal. 1, 212., Suidam h. v. aliosque. novit autem Linnaeus echeneïdum duo genera; alterum, quod veteri nomine vocat remoram (echeneïdem remoram); alterum echeneïdem naucraten; quorum utrumque in maribus fluviisque Indicis invenitur. et remora quidem, quam dicit Aristoteles (germ. *der kleine Saugfisch*) ad longitudinem pedis et dimidii pervenit, naucrates vero (germ. *der Schiffhalter*) ad 4 pedum. utrumque genus et alios pisces et naves adsugere solet, idque denticulis, quos habet, recurvis tam fortiter, ut rumpi potius quam divelli possit, nec raro accidat, ut multae echeneïdes navigium minutum simul aggressae remorentur.

142. sequ. ἑτέραν, *aliam* ac qua opus est, mutatam in pejus, κακήν, infaustam. vide Valck. diatr. Eurip. p. 112., Eurip. Herc. fur. 1129. etc. Schol.: ἄδαιτον. ἣν οὐδεὶς ἐδαισεν. (τέκτονα feminino junctum est; de quo vide ann. ad 110.) σύμφυτον. συγγενικήν.

144. δεισ. *virum* seu *maritum reverita.* libri: δεισήνορα. scripsi δεισάνορα, quemadmodum ap. hunc nostrum aliosque legitur στυγάνωρ (in ipso senario Prom. 702.), φιλάνωρ, μεγάνωρ, ἀστεργάνωρ, τριάνωρ, quam terminationem horum adjectivorum a Doribus accepisse videntur Attici, ut verborum Ἀθάνα, δαρὸς, κυναγὸς et aliorum, de quibus Porsonus ad Eurip. Or. 26, nos ad Soph. Aj. 37. etc. significat autem vates immolationem Iphigeniae.— Schol.: παλ. ἡ ἐξ ὑστέρου ὁρμωμένη. Phot. et Etym. similiter interpretantur ὀπισθόρμητον. dicitur sero ulta Agamemnonem ira Clytaemnestrae. — epitheta epithetis accumulavit, quod παθητικόν.

145. οἰκ. domestica. Bl: τεκν., *poenam ob filiam exigens.*

146, 7. vulgo: ἀπέκλαγξεν. dedi ἀπέκλαξεν secundum Medic., Guelf., A, in quibus libris legitur ἀπέκλαι-

μόρσιμ' ἀπ' ὀρνίθων ὁδίων οἴκοις βασιλείοις·
τοῖς δ' ὁμόφωνον adon.
αἴλινον, αἴλινον εἰπὲ, τὸ δ' εὖ νικάτω! da. pent.
Ζεὺς ὅστις ποτ' ἐστὶν dm. h. στ. α'.
(εἰ τόδ' αὐτῷ φίλον κεκλημένῳ, as., cr. d. et i.
τοῦτό νιν προσεννέπω), t. d. c.
οὐκ ἔχω προσεικάσαι, πάντ' ἐπισταθμώμενος, as. 2 t. d. c.
πλὴν Διὸς, εἰ τὸ μάταν ἀπὸ φροντίδος ἄχθος da. pent.

ξεν. α, αι, αν, saepe permiscentur: vide Bast. Epist. crit. ad Boisson. p. 20, nos ad Eurip. Cycl. 110, Aristoph. Ran. 521. etc. cf. 48. et de forma κλάγγειν inferius 181. ἀπ. *pronuntiavit.* Bl. vide 48., 160. et de verbo ὁ δ ί ω ν 105. μ ό ρ σ ι μ α, fatalia, funesta. ἀπ' ὀρ. ὁ δ ί ω ν, *propter alites in itinere visas.*

149. cf. 118.

150. ὅ σ τ ι ς π ο τ' ἐ σ τ ί ν. διάφορος γάρ ἐστιν ἡ περὶ τοῦ θείου δόξα. Schol. cavebant vett., ut erant religiosi, ne deos nomine, quod ipsis displiceret, appellando eorum odia incurrerent; qua de re St. conferri jussit P. Victorium Var. Lectt. 13, 2. et, quos ille laudavit, Euripidem cum Troad. 846. seqq., tum ap. Clem. Strom. 5., p. 581. ed. Paris., Platonem Philebo 5., Plinium H. N. 2, 7. (? *illud, quidquid est, summum.*) cf. Bl.

150 — 167. his rebus, qua gestis, qua gerendis, mirabilibus magnam Jovis, h. e. summam divinam, potentiam agnoscens Chorus negat, omnibus perpensis, se reperire, quisnam tandem sit Jupiter nisi Jupiter: nam hoc sane modo abjiciendum esse inutile illud onus sollicitudinis de eo, quis revera sit deus; nec magis se id conjectura assequi ait, quis ante Jovem bellica audacia pollens excelluerit; qui vero post Jovem extiterit (mundi imperium affectans), eum ab Jove devictum periisse; sed ipsum Jovem si quis propense celebret victorem, illum omnino sanae mentis laudem (φρένας 161.) consecutu-rum esse; Jovem, qui sapere doceat homines, qui magistram eis det experientiam. deorum quoque valentissimorum gratia effici, ut per somnum animis instilletur poenitentia ex recordatione damnorum, quibus plecti soleant malefactores, utque vel nolentes sibi temperare discant et ad frugem corrigantur. haec horum sententia est recte interpunctorum: nam vulgo plene distinguentes interpretes post verba προσεννέπω, ἐτητύμως, τυχὼν, σωφρονεῖν, et contra virgulis post βρύων et πρὶν ὢν, nesciunt quo se vertant, et a proposito alius alio longius aberrant. solus Schol. aliquid vidit, qui ita exponere incipiat hunc locum: ἐγὼ, φησὶ, πάντα ἐρευνῶν καὶ πάντα ἐξετάζων ὡς ἐν σταθμῷ τινι οὐκ ἔχω ὅμοιόν τι εὑρεῖν τῷ Διΐ. sed quae hisce addit, etiam ipsa sunt nugatoria.

151. τ ό δ ε, hoc, nomen Ζεύς.

153. ἐ π ι σ τ. *ad amussim expendens.* a στάθμη, *amussis.* — Bl.

154. ita Glasg. et alii libri: τόδε μάταν. Farn. inepte: εἴγε μάταν. illud olim fuerit τόδε τὸ μάταν (ἄχθος), quae est interpretatio. — quod ad sententiam attinet, Jovem nihil aliud esse nisi Jovem, simpliciter dixit Aeschylus, more quorundam philosophorum, quod alii splendidis verborum imaginibus exornarunt; velut Eurip. Pirith. 2., summum deum allocutus: σὲ τὸν αὐτοφυῆ, inquit, τὸν ἐν αἰθερίῳ Ῥύμβῳ πάντων φύσιν ἐμπλέξανθ', Ὃν πέρι μὲν φῶς, περὶ δ' ὀρφναία

χρὴ βαλεῖν ἐτητύμως· t. d. c.
οὐδ', ὅστις πάροιθεν ἀντ. α'.
ἦν μέγας παμμάχῳ θράσει βρύων,
οὐδὲν ἂν λέξαι πρὶν ὄν·
ὃς δ' ἔπειτ' ἔφυ, τριακτῆρος οἴχεται τυχών·
Ζῆνα δέ τις προφρόνως ἐπινίκια κλάζων
τεύξεται φρενῶν τὸ πᾶν,

Νὺξ αἰολόχρως, ἄκριτός τ' ἄστρων Ὄχλος ἐνδελεχῶς ἀμφιχορεύει. idem plane Herc. fur. 1336: δεῖται γὰρ ὁ θεὸς, εἴπερ ἔστ' ὄντως θεὸς, Οὐδενός. nec aliud significat Plato Timaeo p. 28., deum appellans τὸ ὂν μὲν ἀεὶ, γένεσιν δὲ οὐκ ἔχον, mundum autem τὸ γιγνόμενον μὲν, ὂν δὲ οὐδέποτε. — εἰ — ἐτητύμως. h. e.: quandoquidem haec secreta frustra rimantur. cf. ann. ad 150. seqq. ἐτητύμως, *vere, serio*. cf. 620 etc.

156. οὐδ' ἔχω προσεικάσαι. Titanas dici putat Schol., nec male. idem tamen: θράσει βρύων. ὁ Τυφώς. sed hoc haud dubie pertinet ad verba ὃς δ' ἔπειτ' ἔφυ (v. 159.), *qui post genitus est*, etc. et Typhonem nominans Grammaticus κατ' ἐξοχὴν intellexit Gigantas, qui Jovem oppugnasse credebantur, ut antea ipse Jupiter Titanas. apte vero Saturnus dicitur ὁ πάροιθεν μέγας παμμάχῳ θράσει βρύων. Hesiodus Theog. 459.: καὶ τοὺς μὲν κατέπινε Κρόνος μέγας, ὅστις ἕκαστος Νηδύος ἐξ ἱερῆς μητρὸς πρὸς γούναθ' ἵκοιτο, Τὰ φρονέων, ἵνα μή τις ἀγανῶν οὐρανιώνων Ἄλλος ἐν ἀθανάτοισιν ἔχῃ βασιληΐδα τιμήν. cf. ibidem 167. seqq. Apollodorus 1, 1, 4. de Titanibus: τούς τε καταταρταρωθέντας ἀνήγαγον ἀδελφοὺς, καὶ τὴν ἀρχὴν Κρόνῳ παρέδωκαν. ὁ δὲ τούτους μὲν τῷ Ταρτάρῳ πάλιν δήσας καθεῖρξε etc.

158. libri vett.: οὐδὲν λέξαι πρὶν ὢν, οὐδὲν λέξαι πρὶν ἂν, οὐδέν τι λέξαι πρὶν ὢν, quod postremum placuit Stanlejo, ita haec reddenti, obscure quidem: *nihil dictu existens prius*. paulo rectius ad sensum, metroque restituto, S.: οὐδὲν ἂν λέξαι πρὶν ὤν. „hoc refertur," inquit, „ad 156., significatque, deos illos imperio dejectos nihil de futuro rerum eventu praedicere posse." verum id nunc non agitur. mitto alios. haud cunctanter dedi οὐδὲν ἂν λέξαι (τις) πρὶν ὄν, itaque sensum, ni fallor, horum restitui. magnifice enim Jovis dignitatem poëta efferens nec quidquam ante illum fuisse dicit, et post exortos adversarios ab ipso victos periisse: quapropter, qui Jovis numen colat et ab eo praeclare gesta celebret, illum sapientiae laudem consecuturum esse.

159. ὃς δ' ἔπειτ' ἔφυ. vide ann. ad 156. Schol.: τριακτ. νικητοῦ, ἐκ μεταφορᾶς τῶν ἐν τοῖς πεντάθλοις ἀποτριαζόντων ἐπὶ ἐλπίδι νίκης. Schol. Phot. et Suidas: τριαχθῆναι λέγουσιν οἱ παλαιστρικοὶ ἀντὶ τοῦ τρὶς πεσεῖν, ἢ τρὶς τροχάσαντα νικηθῆναι, στάδιον, δίαυλον, δόλιχον. οὕτως Θουγενίδης ἐν Δικασταῖς. cf. Bl. ad h. l. et Schwenk. ad Eum. 525., quosque conferri jussit locos similes Choëph. 327. οὐκ ἀτρίακτος ἄτα, et Eurip. Or. 417. διὰ τριῶν δ' ἀπόλλυμαι.

160. προφρόνως propense, libenter, nec invite. St.: *alacriter*. — ἐπινίκια. h. e. ἐπινικίοις. vid. Matth. gr. gr. §. 423. Soph. El. 653.: τούτων ἐνεγκὼν πάντα τἀπινίκια. Proclus, monente Bl. (Hephaest. Gaisford. p. 384.): ὁ δὲ ἐπινίκιος ὑπ' αὐτὸν τὸν καιρὸν τῆς νίκης τοῖς πρωτεύουσιν ἐν τοῖς ἀγῶσιν ἐγράφετο. Pindar. Nem. 4, 127.: ἐπινικίοισιν ἀοιδαῖς. Sueton. Nerone, c. 43: *cantaturum epinicia*. — κλάζων. vide 146.

161. φρενῶν, *laudis sapientiae*.

τὸν φρονεῖν βροτοὺς ὁδώσαντα, τῷ πάθει μάθος   as., 2 t. d. c. στ. β'.
θέντα κυρίως ἔχειν.   t. d. c.
στάζει δ' ἔν θ' ὕπνῳ πρὸ καρδίας   as., dm. et i.
μνησιπήμων πόνος, καὶ παρ' ἄκοντας ἦλθε σωφρο-
νεῖν,   as., cr. t. et i.
δαιμόνων δῆπου χάρις,   t. d. c.
βίαια σέλμα σεμνὸν ἡμένων.   i. tr. br.

vide ann. ad Theb. 753, Eurip. Or. 764, Soph. El. 587 etc. — τὸ πᾶν, πάντως. cf. Xenoph. Cyrop. 1, 6, 13, ubi additum ἐν παντὶ ἔργῳ, Aristoph. Av. 396., Viger. 3. ed. Lips. p. 22.

162. φρ. ὁδ. *ducentem in viam, ita ut sapiant* (ὡς φρονεῖν). — τῷ πάθει etc. Schol.: παθὼν δέ τε νήπιος ἔγνω. (Hesiod. Opp. et D. 218. Hom. Il. ρ', 32., annotante S: ῥεχθὲν δέ τε νήπιος ἔγνω.) proverbium, de quo Bl. evolvi jussit Herod. 1, 207., Plat. Symp. p. 272. ed. Bip. (καὶ μή, κατὰ τὴν παροιμίαν, παθόντα γνῶναι), Soph. Oed. Col. 143. (?), Casaub. ad Pers. p. 26., Matthiaei Miscell. philol. 2. p. 4. Jovem sanxisse dicit legem illam, ut iis, quae passi simus, h. e. experientia, doceremur. cf. 222.

164, 5. τῷ ἁμαρτάνοντι τοῦτο συμβαίνει. Schol. cf. ann. ad 150. seqq. „στάζει. Herod. 9, 3.: ἀλλά οἱ δεινός τις ἐνέστακτο ἵμερος τὰς Ἀθήνας δεύτερα ἑλέειν." Bl. στάζειν πρὸ καρδίας (*praecordia circumfundere*) dicitur dolor; qua imagine saepe utitur Aesch., ut graves animi affectus cor quasi inundare sive in cor stillare dicantur (metaphora etiam Latinis usitata. *Both.*), propter sanguinis scil. effusionem, ejusque in corde nimiam repletionem. cf. 1007. Cho. 181.: ἐμοὶ προσέστη καρδίας κλυδώνιον Χολῆς. μνησιπήμων πόνος est angor e recordatione seu conscientia malorum facinorum. — ἐν ὕπνῳ, quod, qui atrox facinus commisere, sine cura quiescere non possunt. cf. Cho. 30. seqq. — gravissima autem est sententia, nec tamen gravior quam verior, καὶ παρ' ἄκοντας ἦλθε σωφρονεῖν: homines enim, divinam facinorum ultionem experti, *inviti*, h. e. alia nulla ratione dociles, et cum sensu doloris, quo melius caruissent, sapere discunt. δαιμόνων χάρις est *Jovis gratia*, seu *donum*. pluralis pro singulari usurpatus, ut passim ap. poëtas: vide Prom. 149. seqq., Cho. 51. — *E S.* σωφρονεῖν, τὸ σωφρονεῖν, σωφροσύνη. de omisso articulo vide Eurip. Phoen. 468, Herc. fur. 20., Herm. ad Viger. ann. 20. etc.

166. perperam libri: — σωφρονεῖν. δαιμόνων δέ που χάρις etc., cum χάρις appositum sit τῷ σωφρονεῖν, gratiaque deorum fieri dicatur, ut homines revocentur a sceleribus. δὲ pro δὴ scriptum est, ut alibi saepe: vide indices Euripidis atque Aristophanis, item Anthologiae Palat. et Porsoni ad editas ab eo fabulas Euripideas. sic autem nos jam olim, et βίαια pro βιαίως, quae illius interpretatio est, sequente versu; quod quidem Schützio quoque nunc placuit; neque aliud est Turnebianum βίαιος, α et ος confusis, ut solet fieri. — Schol.: σέλμα. τὸν ζυγόν. ὑψίζυγος γὰρ ὁ Ζεύς. similis est locutio σέλμα σεμνὸν ἧσθαι Romanae, qua summi magistratus reip. dicebantur *in puppi sedere* et *clavum tenere*. nec raro hac metaphora usus est Aesch., velut infra 1494. sequ. et Prom. 149. ἧσθαι cum casu quarto, ut ἐφέζεσθαι, Eum. 449., et ἐφῆσθαι ibidem 412. Soph., monente Well., Aj. 239.: θοὸν εἰρεσίας ζυγὸν ἑζόμενον.

καὶ τόθ' ἡγεμὼν ὁ πρέσβυς νεῶν Ἀχαϊκῶν, ἀντ. β'.
μάντιν οὔ τινα ψέγων,
ἐμπαίοις τύχαισι συμπνέων,
εὖτ' ἀπλοίᾳ κεναγγεῖ βαρύνοντ' Ἀχαϊκὸς λεώς,
Χαλκίδος πέραν ἔχων
παλιῤῥόθοις ἐν Αὐλίδος τόποις,
πνοαὶ δ' ἀπὸ Στρυμόνος μολοῦσαι sim. 134. στρ. γ'.
κακόσχολοι, νήστιδες, δύσορμοι

168. ὁ πρέσβυς. Agamemnon. sic etiam infra vocatur 183. et 469. Schol.: *μείζων γὰρ Μενελάου.* de constructione verborum vide 183.

169. *vatem nullam ob causam* (οὔ τινα, h. e. οὔ τι), h. e. *nequaquam vituperans.* minus recte scribitur οὔτινα conjuncte.

170. ἐμπαίοις. ἐμπεσούσαις. (Odyss. φ', 400.: κακῶν ἔμπαιος ἀλήτης, ubi significari videtur is, qui παίεται ὑπὸ κακῶν. cf. 319. *E Bl.*) συμπνέων. συμφωνῶν, καὶ οὐκ ἀνθιστάμενος. *casibus cedens.*

171. κεν. *vasa navium exhauriente.* Aristoph., annotante Bl., Plut. 835.: αὐχμὸς γὰρ ὢν τῶν σκευαρίων μ' ἀπώλεσεν. Schol.: νηῶν (νηὸς) ἐξέφθιτο ἤϊα πάντα. (Odyss. 329.) τροπικῶς, opinor, κεναγγία dicitur exinanitio vasorum corporis humani: nam falli videtur Galenus ap. Toës. Oecom. Hippocr. p. 332., cum ait: κενεαγγείην — τὴν τῶν ἀγγείων (intelligit autem vasa corporis) κένωσιν· τοῦτο γὰρ ἡ κενάγγεια σημαίνει κυρίως τε καὶ πρώτως, καὶ διὰ τοῦτο ἡ ἀσιτία κενεάγγεια πολλάκις εἴρηται. quanquam similiter Pollux 6, 31.: τὸ πρᾶγμα πεῖνα, καὶ τὸ ῥῆμα πεινῆν. Πλάτων δὲ ὁ Κωμικὸς καὶ κεναγγείαν (Bl.: κεναγγίαν) εἴρηκε, Ξενοφῶν δὲ βούλιμον, καὶ Ἀριστοφάνης δὲ τὸν Πειραιᾶ μὴ κεναγγίαν ἄγειν. et Antiatticista Sangerm. p. 104.: κεναγγίαν. τὴν πεῖναν. Πλάτων Συμμαχίᾳ. — βαρύνοντο dixit, ubi expectes βαρύνετο: sed vide Soph. Trach. 188, Matth. gr. gr. §. 301. etc.

172. Χαλκ. στενόπορθμον appellat Eurip. Iph. A. 156, ubi vide annotata. „πέραν, *terram e regione sitam.* Etym. M. p. 79. de adverbiis, quae ex obliquis nominum casibus derivantur: καὶ ἡ πέρα, τῆς πέρας, τῇ πέρᾳ, τὴν πέραν. infra 1086: πόντου πέραν (h. e. κατὰ πέραν) τραφεῖσαν. Herod. 4, 44.: ἐκ μὲν δὴ Θάσου διαβαλόντες πέρην. nec dubium quin πέρα posteriore longa fuerit dativus ejus vocabuli." *E Bl.* Suppl. 238.: ἐκ πέρας Ναυπακτίας. quem locum tractans hujus non memineram: alioqui asterisco abstinuissem. quaerendum de nomine suburbii Constantinopolitani, an huc pertineat (πέρα, h. e. lingua hodiernorum Graecorum πέρα ἀπὸ τὸν λιμένα).

173. παλ. *fluctu refluo madentibus.* Euripi reciprocationes in proverbium abiisse monet Bl. vide ann. ad Eurip. Iphig. A. 10. ubi et de *Aulide* dictum est. cf. ejusdem tragoediae 118, Eurip. El. 955 etc.

174. ἀπὸ Στρυμόνος. h. e. *venti boreales*, interdum dicti Στρυμόνιοι ἄνεμοι. cf. Larcher. ad Herod. 8, 118. Callim. h. in Del. 26.: Στρυμονίου Βορέαο. *E Bl.* de Strymone fl. vide Suppl. 231, Pers. 470. Θρηκίας πνοὰς dixit inferius 593.

175. κακ. ἐπὶ κακῷ ποιοῦσαι σχολάζειν. Schol. — κακ., νήστιδες, *quae ingratum otium et famem afferunt navigantibus*, ita ut vel in portu manere cogantur, vel maria pererrantes quovis potius perveniant quam quo volunt. νήστιδας δύας dixit 1498. δύσορμοι βρ. ἄλαι, *importuosi hominum errores.*

βροτῶν ἄλαι, ναῶν τε καὶ πεισμάτων ἀφειδεῖς, as., 2 an.
παλιμμήκη χρόνον τιθεῖσαι ant. d. h.
τρίβῳ, κατέξαινον ἄνθος Ἀργείων, as., i. cr. i.
ἐπεὶ δὲ καὶ πικροῦ i. d. br.
χείματος ἄλλο μῆχαρ βριθύτερον πρόμοισι as., 2 an. chor.
μάντις ἔκλαγξεν, προφέρων Ἄρτεμιν, ὥστε χθόνα βάκτροις chor. t. h.
ἐπικρούσαντας Ἀτρείδας δάκρυ μὴ κατασχεῖν, as., ion. a min. d. et i. h.
ἄναξ δ' ὁ πρέσβυς τόδ' εἶπε φωνῶν· ἀντ. γ'.
„βαρεῖα μὲν κὴρ τὸ μὴ πιθέσθαι·
βαρεῖα δ', εἰ τέκνον δαΐξω, δόμων ἄγαλμα,

176. frustra nonnulli: νεῶν, cum versus iambicus loco tertio ferat spondeum. nec recte editores, pedes nobis propinantes pro versibus:
βροτῶν ἄλαι,
νεῶν τε καὶ π. ἀφ.,
et in antistropha:
βαρεῖα δ', εἰ
τέκνον — ἄγαλμα.
aliunde satis notum genus metri usurpavi, quod constat duobus anacreonteis, ne versuum, qui hisce respondent, prior in medio verbo δαΐξω mihi finiendus esset. — *πεισμάτων*, *retinaculorum*. confer Pers. 94. Schol. contulit Iliad. β', 135.: καὶ δὴ δοῦρα σέσηπε νεῶν, καὶ σπάρτα λέλυνται.

177. *παλιμμήκη*. *praelongum*. Schneider. in lex. gr.: *παλιμμήκης*, *doppelt* (so) *lang*, *sehr lang*. Hesych.: παλίσκιος, σύσκιος, σκοτεινὸς, ζοφώδης· τὸ γὰρ *πάλιν* ἐνιαχοῦ ἐπίτασιν δηλοῖ.

178. *τρίβῳ*. *viae*, *itineri*. profectionis longum tempus facientes, h. e. eam in longum tempus extrahentes. — *κατ.*, *carpebant*, velut lanam (Schol. Aristoph. ad Ach. 293.), *consumebant*. cf., jubente Bl., Soph. Aj. 674., Eurip. Phoen. 1075, Herc. fur. 280 etc. — *ἄνθος*. Prom. 7 etc. — *Ἀργείων* correpta media, ut γεραιὸς ap. Tyrtaeum et Eurip. Hipp. 148. aliaque hujusmodi, cf. ann. ad Pers. 932.

180. ordo: ἄλλο (τι) βριθ. (ὡς) μῆχαρ. *μῆχαρ*, *remedium*. Suppl. 362, 541. — Schol.: *βριθ.* ἐπαχθέστερον. „Hesych.: βριθύ. ἰσχυρὸν, μέγα, βαρύ. cf. Iliad. ε', 745." *E Bl.* *προμ.*, proceribus, principibus. cf. 372, Suppl. 796.

181. *ἔκλαγξεν*. cf. 146. „*προφ.* *exprobrans*, ducibus exprobrans Dianae iram, nondum placatam. Hesych.: πρόφερε. ὀνείδιζε. cf. Iliad. γ', 64. — *βάκτροις*. baculis, *sceptris*: nam sceptra tum bacula erant, clavis (aureis vel deauratis) distincta. vide Iliad. α', 245., unde haec imago petita est." *E Bl.*

182. potest hoc genus etiam haberi pro illo, quod Soph. adhibuit plus semel, compositum ex anacreonteo et i. h. idem ionicum a min. d. anacreonteo junxit Phil. 658.

183. hic apodosin incipere animadvertit S., suntque verba inde a 169. velut παρενθέτως dicta, τὸ δὲ autem resumendo filo servit orationis, ut ap. Eurip. Bacch. 454, El. 82. seqq.

184. *κήρ*. τιμωρία. Schol. *calamitas*. St.

185. *δαΐξω*, *dissecabo*, mactabo. Cho. 394.: κάρανα δαΐξας. cf. Iliad. η', 247. et Theb. 850. — *ἄγαλμα*,

μιαίνων παρθενοσφάγοισι
ῥείθροις πατρῴους χέρας βωμοῦ πέλας.
τί τῶνδ᾽ ἄνευ κακῶν;
πῶς λιπόναυς γένωμαι, ξυμμαχίας ἁμαρτών; —
πανσανέμου γὰρ θυσίας παρθενίου θ᾽ αἵματος ὀργᾷ
* περιόργως ἐπιθυμεῖν θέμις! — εὖ γὰρ εἴη."
ἐπεὶ δ᾽ ἀνάγκας ἔδυ λέπαδνον, as., 2 i. h. στ. δ'.
φρενὸς πνέων δυσσεβῆ τροπαίαν
ἄναγνον, ἀνίερον, τόθεν i. d.
τὸ παντότολμον φρονεῖν μετέγνω sim. 192.

ornamentum, deliciae. vide infra 660, Prom. 453, Suppl. 168.

189. λιπόναυς. *desertor classis*, Attice λιπόνεως, teste grammatico Sangerm. p. 412. ed. Becker. λιποναύταν dixit Theocr. 13, 73. ejusmodi composita cum ex aoristo, tum ex themate fieri monuit Bl., velut λειπανδρεῖν, λειποναύτιον etc. — ξυμμ. ἁμ., *socios amittens*. Eurip. Androm. 368.: ἀνδρὸς δ᾽ ἁμαρτάνουσ᾽ ἁμαρτάνει βίον etc.

190. πανσανέμου — θέμις! *scilicet sacrificium, quod ventos sedet, virgineumque sanguinem vehementi ira expetere fas est.* ironice dictum, quo Diana tangitur.

191. ὀργᾷ περιόργως ἐπιθυμεῖν. quid hoc sibi vult, aut quis ita locutus est Graecorum? comparant vulgatam olim Prom. 919. scripturam τὸν πικρῶς ὑπέρπικρον, quam S emendavit; item Homericum Il. η', 97. αἰνόθεν αἰνῶς, quod huc non pertinet. nec dicitur περίοργος, περιόργως, sed περιοργὴς, περιοργῶς, quod quidem obtrudens Bl. laterem lavat. quid multa? scribendum est περιέργως, mutatione facillima, cum similes sint ε et ο litterae in libris, ut passim monuimus in hisce annotationibus. περίεργον Hesychio valet περιττὸν, ἢ στρεβλὸν, *immodicum, vel pravum*. Demosth. Phil. 4. p. 143. conjunxit verba περίεργον et μάταιον, annotante Zeunio ad Vigerum 9, 7, 9. Longus 3. p. 76.: καὶ ἦν ἐς πᾶν ἔργον περιεργότερος, quod male Bl. sollicitavit. dicitur igitur Diana prae ira immodice seu prave cupere immolationem Iphigeniae. — Schol.: εὖ γὰρ εἴη. καλῶς ἀποβαίη. *igitur bene eveniat.* vox bene ominantis, cum fati necessitate se coactum videt facere id, a quo abhorret.

192. „λέπαδνον proprie est lorum, quo equi ad jugum vel ad temonem alligantur." S. cf. Pers. 168. Schol.: ἀντὶ τοῦ ἠναγκάσθη ποιεῖν τροπαίαν μεταβολήν. (malim τροπαίαν καὶ μεταβ.)

193. τροπαία (sc. αὔρα. *Bl.*) est ventus, qui flatu converso e mari in terram revertitur. Aristot. Probl. 26, 5.: ἔστιν ἡ τροπαία οἷον ἀναστροφὴ τῆς ἀπογείας. Plin. 2, 43.: *qui quidem cum e mari redeunt,* tropaei *vocantur; si pergunt,* apogaei. *St.* cf. Theb. 671.

194. sq. τόθεν — μετέγνω. *exinde mutato consilio decrevit audacissimum facinus suscipere.* Hermann. — hoc dicit Aesch., Agamemnonem, postquam semel necessitatis jugum subierit et impiam filiae immolationem decreverit, jam velut omni exuta humanitate ne audacissimum quidem, quod in mortales cadat, facinus (τὸ παντότολμον βροτοῖς) reformidasse, quemadmodum usu venire soleat, ut, ex quo primum homines misero insaniae ac furoris morbo correpti sint, audaciam sumant et ad turpissima quaeque consilia delabantur. Itaque Agamemnonem non modo innocentem filiam immolari jussisse, sed eo vecordiae processisse, ut ipse mactare eam sustineret.

βροτοῖς (θρασύνει γὰρ αἰσχρόμητις
τάλαινα παρακοπὰ πρωτοπήμων)· as., i. d. br. et t.
ἔτλα δ' οὖν θυτὴρ γενέσθαι as., ant. et t.
θυγατρὸς, γυναικοποίνων πολέμων ἀρωγὰν as., an. et i. h.
καὶ προτέλεια ναῶν. an. chor.
λιτὰς δὲ καὶ κληδόνας πατρῴους ἀντ. δ'.
παρ' οὐδὲν αἰῶνα παρθένειον
ἔθεντο φιλομάχοι βραβῆς·
φράσεν δ' ἀόζοις πατὴρ μετ' εὐχὰν
δίκαν χιμαίρας ὕπερθε βωμοῦ
πέπλοισι περιπετῆ παντὶ θυμῷ
προνωπῆ λαβεῖν ἀέρδην,

196. frustra nonnulli: *μετέγνω.* *βροτοὺς θρασύνει γὰρ* etc., cum recte dicatur *παντότολμον βροτοῖς*, *θρασύνει* autem significatione verbi neutrius usurpatum sit, ut ap. Soph. El. 859. cf. ann. ad Soph. Philoct. 622. etc.

197. posset etiam hic versus haberi pro ejusmodi asynarteto, qualis est praegressus. sed diversa et ipsius et *ἀντιστρόφου* caesura est nec eadem indoles, ut aliud metri genus facile agnoscas. sunt autem similes formae ap. Soph., ex ejusmodi iambis et choriambis dim., item dochmiis et anacreonteis, compositae. cf. 218. firmant hanc rationem sententiae, cum sic verba gravissima *πρωτοπήμων* et *παντὶ θυμῷ* ipsa incisione versuum extollantur.

199. *γυν. πολ.*, *belli ad poenas ob mulierem raptam persequendas suscepti.* — *ἀρωγὰν καὶ προτ. ναῶν.* accusativi appositionis, de quibus vide Matth. gr. gr. §. 426, 1., nos ad Eurip. Phoen. 211, Soph. Oed. R. 570. etc.

200. *προτ. ναῶν. sacrificia pro classe* (et fausta ejus profectione) *oblata.* cf. 65, 648. *Bl.* Clytaemnestra ap. Senecam Agam. 163.: *lustrale classi Doricae peperi caput. E S.*

201, 2. *preces vero* (Iphigeniae) *et voces patrem invocantes vitamque virgineam nihili fecerunt belli cupidi principes.* St. sed *αἰῶνα παρθ.* vel audacter et suo more dixit preces Iphigeniae, quibus vitam orabat, qua ratione haec verba seorsim accipienda sunt; vel potius vertendum est *preces de vita virginea.* qui usus accusativi explicatur in annotatis ad Soph. Antig. 198; nec aliter intelligendus 209. languide Bl. et alii: *παρθ. τ'.*

203. *βραβῆς. arbitri, duces.* vide Pers. 275. totus locus conferendus cum Lucret. 1, 85. *Bl.*

204. *ἀόζοις*, *popis*, sacerdotum ministris, qui victimas feriebant. proprie vox significat coquos. Hesych.: *ἄοζοι. μάγειροι, ὑπηρέται, θεράποντες, ἀκόλουθοι. Καλλίμαχος.* idem: *ἀοζήσω. διακονήσω, ὑπουργήσω. Αἰσχύλος Ἐλευσινίαις. E St.* cf. hanc descriptionem cum Polyxenae mactatione Eurip. Hecub. 496. seqq. *Bl.*

206. *περιπ. περιεσκεπασμένην.* Schol. Soph. Ant. 1125.: *τὸν δ' ἀμφὶ μέσσῃ περιπετῆ προσκείμενον.* significatur veste obvolutum caput virginis. Eurip., monente Bl., Hecub. 417.: *κόμιζ', Ὀδυσσεῦ, μ', ἀμφιθεὶς κάρα πέπλοις.* cf. Orest. 266, Markland. ad Eurip. Suppl. 97. — *παντὶ θυμῷ, strenue.*

207, 8. *προν. προνενευκυῖαν.* (*pronam. τροπικῶς* dixit Eurip. Androm. 709. *E Bl.*) *ἀέρδην* (ab

στόματος τε καλλιπρώρου φυλακὰν κατασχεῖν,
φθόγγον ἀραῖον οἴκοις,
βίᾳ χαλινῶν τ' ἀναύδῳ μένει. as., i. h. et dm. στ. ε'.
κρόκου βαφὰς δ' ἐς πέδον χέουσα sim. 192.
ἔβαλλ' ἕκαστον θυτήρων as., i. et t.
ἀπ' ὄμματος βέλει φιλοίκτῳ, i. d. h.
πρέπουσά θ' ὡς ἐν γραφαῖς, προσεννέπειν as., i. h. et i. d. br.
θέλουσ', ἐπεὶ πολλάκις as., i. et cr.
πατρὸς κατ' ἀνδρῶνας εὐτραπέζους sim. 192.
ἔμελψεν· ἁγνὰ δ' ἀταύρωτος as., i. h. et ant.
αὐδᾷ πατρὸς φίλου τριτόσπονδον as., i. d. br. et ant.
εὔποτμον αἰῶνα φίλως ἐτίμα. sapph.

ἀείρειν). βαστακτικῶς. καλλ. εὔμορφον. (Theb. 500.) Schol.

209. *propter diras* (Iphigeniae) *domo infaustas.* „cavebat Ag., ne Iphigeniae forte dirae aut imprecationes exciderent, quae damnum essent generi suo illaturae." S. cf. 1284.

210. χαλινῶν, *frenorum*, h. e. vittarum, seu veli, quo obvolvi jussit os filiae, ne ejularet. Bl.: ἀν. μένει, *vi vocem comprimente.*

211. κρόκου βαφάς. *vestem croco tinctam*, more virginum nobilium. „Antigone Euripidea de se Phoen. 1411.: στολίδα κροκόεσσαν ἀνεῖσα τρυφᾶς." *E Bl.* instar commentarii est locus ille Hecubae Eurip. 533.: λαβοῦσα πέπλους ἐξ ἄκρας ἐπωμίδος Ἔῤῥηξε λαγόνος ἐς μέσον, παρ' ὀμφαλὸν, Μαστούς τ' ἔδειξε στέρνα θ' ὡς ἀγάλματος Κάλλιστα, καὶ καθεῖσα πρὸς γαῖαν γόνυ Ἔλεξε etc.

213. βέλει φιλ., *telo misericordiam movente.* tropus usitatus, cujus multa exempla protulit Bl. vide infra 661, Suppl. 894. etc. Hesych.: ὀμμάτειος πόθος. — ἐκ τοῦ γὰρ ἐσορᾶν γίγνετ' ἀνθρώποις ἐρᾶν. καὶ (Σοφοκλῆς) ἐν Ἀχιλλέως Ἐρασταῖς * ὀμματοπάλογχά * (scribendum esse arbitror ὄμμαθ' ἁπαλόλογχά) φησιν.

214. sequ. πρ. θ' ὡς ἐν γραφαῖς. *et conspicua* (30.) *ut in picturis*, h. e. ut imago picta: Schol.: διὰ τὸ κάλλος, ἢ διὰ τὸ ἀφωνητεῖν. Chaeremon ap. Athen. 13. p. 608. B., annotante Bl.: τῆς δ' αὖ χόρεια λαγόνα τὴν ἀριστερὴν Ἔλυσε, γυμνὴ δ' αἰθέρος θεάμασι Ζῶσαν γραφὴν ἔφαινε. — προσενν. θέλουσ'. *haud secus ac si principes sacrificantes alloqui vellet*, quod tamen ei non licebat. ἐπεὶ — ἔμελψεν. hoc ideo additur, ut appareat, quo modo Iphigenia familiariter adspicere principes Graecorum, quasi allocutura, potuerit: non ignotos enim compellasset, cum saepe in patris coenaculis opiparis (κατ' ἀνδρῶνας εὐτραπέζους. Aristoph. Pac. 745.: κἀπὶ τραπέζῃ καὶ ξυμποσίοις. *Both.*) post coenam, ad quam illi duces invitati essent, cantasset. S.

217. ἀταύρ. ἄζευκτος. παρθενική. Schol. cf. Aristoph. Lys. 217.

218, 9. αὐδᾷ, voce, *cantu.* obiter corrigamus Hesiodum Theog. 48., ubi adhuc legi miror λήγουσαί τ' ἀοιδῆς, quod in numeros peccat, quidquid argutantur viri doctissimi, cum ponendum sit λήγουσαί τ' αὐδῆς, quae verba inter se permutari non est insolitum; velut Scut. Herc. 395., qui locus huic simillimus est, vulgati quidem codd. hoc habent καί τε παν-

τα δ' ἔνθεν οὔτ' εἶδον, οὔτ' ἐννέπω· ἀντ. ε'.
τέχναι δὲ Κάλχαντος οὐκ ἄκραντοι.
δίκα δὲ τοῖς μὲν παθοῦσι
μαθεῖν ἐπιῤῥέπει τὸ μέλλον·
τὸ δὲ προκλύειν, ἡ λύσις, προχαιρέτω·

ἡμέριός τε καὶ ἥρως χέει αὐδὴν, at uterque Juntinus liber ostendit *ἀοιδὴυ*, *υ* et *οι* confusis, ut fieri nonnunquam monuimus in annotatis ad Aristoph. Nub. 177. seqq. — deinde libri Aeschylei: *τριτ. εὔποτμον αἰῶνα*, sententia *ταυτολόγῳ*, nec salvo metro. dedi *εὐπότμων*, ut intelligatur *vita plena tertiarum libationum propter felicitatem* (*εὔποτμα*). Schol.: *τριτ. πολλὰς θυσίας ποιοῦντα, καὶ εὐωχίας, καὶ συμπόσια.* „*τριτόσπονδος αἰὼν* est *sors vitae, quae tertiam libationem facere permittit*, (?) i. e. quae sub tutela *Διὸς σωτῆρος* est, (?) cui tertia libatio fiebat. *perfecta felicitas.* (?) Plato Philebo p. 95, A.: *τὸ τρίτον τῷ σωτῆρι.* ubi Schol. p. 43. ed. Ruhnken.: *ἐκ μεταφορᾶς εἴρηται τοῦ ἐν ταῖς συνουσίαις ἔθους. Σοφοκλῆς ἐν Ναυπλίῳ καταπλέοντι: ἐκιρνῶντο γὰρ ἐν αὐταῖς κρατῆρες τρεῖς, καὶ τὸν μὲν πρῶτον Διὸς Ὀλυμπίου καὶ θεῶν Ὀλυμπίων ἔλεγον, τὸν δὲ δεύτερον Ἡρώων, τὸν δὲ τρίτον Σωτῆρος, ὡς ἐνταῦθά τε, καὶ δὴ καὶ ἐν Πολιτείᾳ. ἔλεγον δὲ αὐτὸν καὶ Τέλειον, ὡς Εὐριπ. Ἀνδρομέδᾳ καὶ Ἀριστοφ. Ταγηνισταῖς.* cf. Hesych., Phot., Eumen. 756, Suppl. 27. etc. dum tertia libatio fiebat, paeana aliquis canebat. Antiphanes ap. Athen. 15. p. 692, F.: *Ἁρμόδιος ἐπεκαλεῖτο, παιὰν ᾔδετο, Μεγάλην Διὸς σωτῆρος ἄκατον ἦρέ τις.* Pherecrates sive quis alius ib. p. 685, A.: *ἔγχει, κἀπιβόα τρίτον παιᾶν', ὡς νόμος ἐστίν.*" E *Bl.* *φίλως ἐτίμα*, *grate celebrabat.* cf. 295.

220. ipsum sacrificium narrare veretur Chorus, *διὰ τὸ ἀπάνθρωπον εἶναι τὴν σφαγήν*, inquit Schol.; neque id erat hujus loci. apte descripsit Eurip. Iph. Aul. 1390. seqq.

221. *τέχναι. vaticinandi peritia.* vide infra 1021, 1095. *Bl.* omissis rebus tum gestis Chorus ad contemplationem eorum, quae futura sunt, conversus haud irrita fore dicit, quaecunque Calchas vaticinatus sit; nec tamen illa se agere, nec velle praescire, quae dies afferat, ne praematuro dolore crucietur. Schol.: *ὁ γὰρ προγινώσκων τὸ μέλλον καὶ προστενάζει.*

222. *δίκα*, *jus fasque.* lege naturae atque divina sancitum esse ait, ut experti cognoscamus futura. cf. 162.

223. *ἐπιῤῥέπει*, *appendit*, dat cognoscere futura. Eum. 886.: *οὐ τἂν δικαίως τῇδ' ἐπιῤῥέποις πόλει Μῆνίν τιν' ἢ βλάβην στρατῷ.* cf. Bl. alio sensu inferius dictum est *ἐπέῤῥεπε* 639.

224. Medic.: *τὸ δὲ πρ. ἐπιγένοιτ' ἂν ἡ λύσις προχαιρ.*, et similiter alii libri vett. primus T male: *ἐπεὶ γένοιτ' ἄν.* pessime Glasg.: *ἤλυσις.* vulgo tamen nunc legitur: *τὸ δὲ προκλύειν ἐπεὶ γένοιτ' ἂν ἤλυσις, προχαιρέτω*, quae nec sensum habent et metrum evertunt. solus Bl. restituit genuinam vocem *λύσις*, sed reliqua magis etiam corrupit. Hermannus autem ap. Humboldtium recte quidem delevit verba *ἐπεὶ γένοιτ' ἄν*, nec tamen etiam ipse profecit scribendo *τὸ προκλύειν δ' ἤλυσιν προχαιρέτω*, quod ita reddidit Humb.: *Voraus das Ende vernehmen sey mir fern!* certa emendatione posuisse mihi videor *τὸ δὲ προκλύειν, ἡ λύσις, προχαιρέτω*, *praescire autem, quae sit solutio*, h. e. finis harum rerum, *valeto.* valeat talis scientia. ita Soph. Trach. 1105. *μόχθων τῶν ἐφεστώτων λύσιν* dixit, et, monente Bl., El. 136. *ἀνάλυσιν κακῶν.* cf. Oedip. R. 868. verbis *ἡ λύσις* adscriptum interpretandi gratia *ἐπιγένοιτ' ἂν* in ipso versu positum est,

ἴσον δὲ τῷ προστένειν·
τορὸν γὰρ ἥξει σύνορθρον αὐγαῖς.
πέλοιτο δ' οὖν τἀπὶ τούτοισιν
εὔπραξις, ὡς θέλει τόδ' ἄγχιστον
Ἀπίας γαίας μονόφρουρον ἕρκος.
ἥκω σεβίζων σὸν, Κλυταιμνήστρα, κράτος· i. tr.
δίκη γάρ ἐστι φωτὸς ἀρχηγοῦ τίειν
γυναῖκ', ἐρημωθέντος ἄρσενος θρόνου.
σὺ δ' εἴτε κεδνὸν, εἴτε μὴ, πεπυσμένη
εὐαγγέλοισιν ἐλπίσιν θυηπολεῖς,
κλύοιμ' ἂν εὔφρων· οὐδὲ σιγώσῃ φθόνος.

ut solet fieri, idque ne loco quidem suo. hinc illae lacrimae.

225. *προστένειν.* Prom. 674.: *πρό γε στενάζεις καὶ φόβου πλέα τις εἶ.* Thuc. 2, 39.: *τοῖς μέλλουσιν ἀλγεινοῖς μὴ προκάμνειν.* *E Bl.*

226. *αὐγαῖς* debetur Hermanno: nam in libris vel *αὔταῖς* legitur, vel *αὐταῖς*, quorum neutro hic opus est. *αὐγαῖς* dictum pro *αὐγαῖς ἡλίου*, ut ap. Eurip. Alc. 641, 842. — *σύνορθρον* scribendum esse vidit Well. (*σύνορθρον αὐγαῖς, simul cum matutinis diei radiis*), cum Vict. et recentiores libri habeant *σύναρθρον*, Medic. autem Guelf. et priscae edd. *σύνορθον* vel *σὺν ὀρθὸν*, ρ littera rapta, ni fallor, ab ο simili: vide supra 104. et ann. ad 130. *σύναρθρον* St. vertit *consonum*, Bl. *connexum, congruens*, metaphora ab ossium junctura, cujus usus exempla desidero. *σύνορθρον* fortasse est *ἅπαξ λεγόμενον*, sed formatum *ἀναλογικῶς* aptissimumque. Schol.: *τορόν. φανερόν. τὸ πεπρωμένον φανερὸν ἥξει*

227. *τἀπὶ τούτοισιν*, *quod ad futura attinet.* Eurip. Iph. A. 388.: *τἀπὶ τοῖσι δ' ἐξάρχου κακᾶ* etc. *Bl.*

228, 9. *τόδ' ἄγχιστον. τὸ συγγενικόν.* Schol. h. e. Argis natum, *Argivum.* (alias *cognatum* significat, velut Soph. El. 1040. et ap. Eurip. Troad. 48.) seu potius *proximum*, ut Soph. Oed. R. 866., quae Blomfieldii ratio est: „quia Agamemnon," inquit, „et principes Argivorum aberant. Schol: *μονόφρουρον, ἐπειδὴ μόνοι γέροντες ἐφύλασσον τὴν Ἑλλάδα.* quod in Persia quoque factum fuisse ait Aesch. in Persarum prologo, ut senes regni custodes relinquerentur." *τόδε*, ut Chorus de se ap. Eurip. Or. 1221.: *παραμένει γὰρ ἔτι σοι τόδ' ἐν Δαναϊδῶν πόλει.* conf. 761, 1279. — *Ἀπίας γαίας*, Peloponnesi, et per metonymiam regni Argolici, quae est pars ejus. conf. annott. ad Suppl. 103. — „*ἕρκος*, ut *ἕρκος Ἀχαιῶν* ap. Hom. Il. *η'*, 211." *Bl.* — his recitatis prodeuntem Clytaemnestram conspiciens salutat Chorus.

231. *ἀρχ.*, *regis*, quo sensu haec vox legitur ap. Eurip. Iph. T. 1194, Thuc. 1, 132., aliisque locis; quae Bl. commemoravit, monens tamen, frequentius ea significari *auctorem alicujus rei*, seu bonae, seu malae, velut Soph. Oed Col. 60., Plat. Cratyl. p. 54. ed. 2. Basil. etc.

233. hyperbaton: nam ordo hic est: *σὺ δ' εἴτε κεδνὸν πεπυσμένη εὐαγγέλοισιν ἐλπίσιν θυηπολεῖς, εἴτε μὴ, κλύοιμ' ἂν* etc.

234. *εὐαγγ. ἐλπ.*, *spe in bono nuntio posita.* intelligit autem sperandum Agamemnonis reditum. — *θυηπ.* *sacrificas.* cf. 87. seqq.

235. *εὔφρων*, *benevolus erga te.* cf. 243. — *E Bl.* similiter Chorus Pers. 152.: *εὐμενεῖς γὰρ ὄντας ἡμᾶς τῶνδε συμβούλους καλεῖς.* — Schol.: *οὐδὲ σιγ. φθόνος.* *εἰ μὴ θέλεις εἰπεῖν, οὐ μεμφαίμην ἄν.*

ΚΛ. εὐάγγελος μὲν, ὥσπερ ἡ παροιμία,
ἕως γένοιτο μητρὸς εὐφρόνης πάρα.
πεύσει δὲ χάρμα μεῖζον ἐλπίδος κλύειν·
Πριάμου γὰρ ᾑρήκασιν Ἀργεῖοι πόλιν.
ΧΟ. πῶς φῄς; πέφευγε τοὔπος ἐξ ἀπιστίας.
ΚΛ. Τροίαν Ἀχαιῶν οὖσαν. ἦ τορῶς λέγω;
ΧΟ. χαρά μ' ὑφέρπει, δάκρυον ἐκκαλουμένη.
ΚΛ. εὖ γὰρ φρονοῦντος ὄμμα σοῦ κατηγορεῖ.
ΧΟ. τί γὰρ τὸ πιστόν ἐστι τῶνδέ σοι τέκμαρ;

236, 7. γένοιτο καλὴ ἡμέρα, ὥσπερ ἡ νύξ. Schol. ap. Paroemiarum scriptores non extat. — ἕως — πάρα. nox ferat faustam diem. noctem diei matrem dicit, ut et postea 251. quippe ex antiquorum sententia tenebrae luce priores. Orphicus hymnus Noctis: Νύκτα θεῶν γενέτειραν ἀείσομεν ἠδὲ καὶ ἀνδρῶν. (Hesiodus Theog. 123.: ἐκ Χάεος δ' Ἔρεβός τε μέλαινά τε Νὺξ ἐγένοντο, Νυκτὸς δ' αὖτ' Αἰθήρ τε καὶ Ἡμέρη ἐξεγένοντο, Οὓς τέκε κυσσαμένη, Ἐρέβει φιλότητι μιγεῖσα. Hyginus fab. principio: *Ex Caligine Chaos, ex Chao et Caligine Nox, Dies, Erebus, Aether.* Both.) hinc Thales cuidam sciscitanti, quid prius extiterit, nox an dies, Nox, inquit, una die prius. V. Diog. Laërt.: πρὸς τὸν πυθόμενον, τί πρότερον ἐγεγόνει, νὺξ ἢ ἡμέρα, ἡ νὺξ, ἔφη, μιᾷ ἡμέρᾳ πρότερον. quin etiam Athenienses dies ab occasu solis computabant, teste Gellio 3, 2. inde plerisque gentibus temporum per noctes numeratio. de Germanis Tacitus: *nec dierum numeros, ut nos, sed noctium computant; sic constituunt, sic condicunt. nox ducere diem videtur.* idem de Gallis refert Caesar libro 6. belli Gallici, de Numidis Nicolaus Damascenus, de aliis alii. *E St.* hinc νυχθήμερον dicebant, non ἡμερονύκτιον. — *Bl.*

240. πῶς φῄς; diffidentis esse monuit Bl. Eurip. Hel. 431.: πῶς φῄς; τίν' εἶπας μῦθον; αὖθίς μοι φράσον. cf. Soph. Oed. R. 705. etc. S.: „*quid ais? effugit verbum prae incredulitate.* h. e. adeo incredibilia sunt, quae narras, ut audita audivisse mihi non videar, sive *ut dicta tua aures praetervolaverint.*“ idem significans Livius 33, 32. in re non minore, libertate Graecis reddita a Romanis a. U. C. 556., ante Chr. nat. 196.: *audita, inquit, voce praeconis majus gaudium fuit quam quod universum homines caperent. vix satis credere se quisque audisse; alii alios intueri, mirabundi velut somnii vanam speciem; quod ad quemque pertineret, suarum aurium fidei minimum credentes, proximos interrogabant. revocatus praeco, cum unusquisque non audire, sed videre libertatis suae nuntium averet, iterum pronuntiaret eadem.* (cf. 291.) *tum ab certo jam gaudio tantus cum clamore plausus est ortus totiesque repetitus, ut facile appareret, nihil omnium bonorum multitudini gratius quam libertatem esse.* annotavit haec St. secundum P. Victorium V. L. 2, 4. cf. Plut. Flaminino c. 10. et ibi annotata a doctissimo Bährio.

242. ὑφέρπει, *subit.* cf. inferius 402. etc. *Bl.* comparavit St. Homeri δακρυόεν γελάσασα Il. ζ', 484., Xenophontis κλαυσίγελως Hellen. 7, 2, 9., Sophoclis γεγηθὸς δάκρυον El. 1165., denique Demeae Terentiani dictum *oh, lacrumo gaudio* Adelphis 3, 3, 55., ubi vid. Lindenbrog.

243. *credo te laetari: nam benevolentiam tuam oculus arguit.* κατηγορεῖ bono sensu, ut ap. Xenoph. Mem. Socr. 2, 4. (?) — S. idem Cyrop. 1, 4, 3.: ὅμως ἐμφαίνεταί τι νεαρὸν αὐτοῖς, ὃ κατηγορεῖ τὴν ὀλιγοετίαν (ὀλιγοέτειαν), i. e. indicat. vid. Schäfer. indice Apoll. Rhod. p. 662. *Bl.*

ΚΛ. ἔστιν, τί δ' οὐχί; μὴ δολώσαντος θεοῦ.
ΧΟ. πότερα δ' ὀνείρων φάσματ' εὐπειθῆ σέβεις;
ΚΛ. οὐ δόξαν ἂν λάβοιμι βριζούσης φρενός.
ΧΟ. ἀλλ' ἦ σ' ἐπίανέν τις ἄπτερος φάτις;
ΚΛ. παιδὸς νέας ὣς, κάρτ' ἐμωμήσω φρένας.
ΧΟ. ποίου χρόνου δὲ καὶ πεπόρθηται πόλις;
ΚΛ. τῆς νῦν τεκούσης φῶς τόδ' εὐφρόνης, λέγω.
ΧΟ. καὶ τίς τόδ' ἐξίκοιτ' ἂν ἀγγέλων τάχος;
ΚΛ. Ἥφαιστος Ἴδης λαμπρὸν ἐκπέμπων σέλας·
* φρυκτὸς δὲ φρυκτὸν δεῦρ' ἀπ' ἀγγάρου πυρος

245. *est certum horum indicium, quidni? cum deus non mentiatur.* deum intelligit deum Vulcanum. cf. 253. interjectum est *τί δ' οὐχί;* ut Soph. Ant. 430.: *θανουμένη γὰρ ἐξῄδη, τί δ' οὔ; Κεἰ μὴ σὺ προὐκήρυξας.* frequentius est *πῶς γὰρ οὔ;* quod Choëph. 752. aliisque locis legitur, ut monuit Bl. sunt haec minime dubitantium de re aliqua.

246. *εὐπ. apta ad persuadendum. σέβεις, magni facis*, aliquid illis tribuis.

247. *imo vero ego nunquam somno gravatae mentis opinionem* seu *visum acceperim* vel *probaverim.* S. Aristoph. Ran. 247.: *τουτὶ παρ' ὑμῶν λαμβάνω;* sed vereor, ne sic reddendum sit: *nolo famam subire dormitantis mentis*, h. e. oscitantis, inertis, stultae. Eurip. Hel. 791.: *πῶς οὖν θανούμεθ', ὥστε καὶ δόξαν λαβεῖν;* et Herc. fur. 287. *δόξαν κακὴν λαβόντας* etc.

248. *an vero rumor aliquis subitaneus te beavit? ἐπίανεν*, quod proprie est *pinguefecit* sive *saginavit*, hic et infra *τροπικῶς* inflatum laetitia animum significat. — *ἄπτερος.* „Hom. Odyss. ρ', 57.: *ὣς ἄρ' ἐφώνησεν, τῇ δ' ἄπτερος ἔπλετο μῦθος*, h. e. Herodiano interprete *ἕτοιμος.* Hesych.: *ἄπτερος. αἰφνίδιος, παρὰ Ὁμήρῳ. ὁ προσηνής. ἢ ταχύς. Αἰσχύλος Ἀγαμέμνονι.*" E Bl., quem vide, et Schneiderum lex. gr. h. v.

249. similiter, annotante Bl, Prom. 961.: *ἐκερτόμησας δῆθεν ὡς παῖδ' ὄντα με.* cf. 420.

250. *ποίου χρόνου, quo tempore.* vide sequ. versum, Musgrav. ad Eurip. Iph. A. 1449, Aristoph. Av. 982, Soph. Oed. Col. 362., Matth. gr. gr. §. 378, 2.

254. de hac *φρυκτωρίᾳ* vide supra 8. — *ἀγγάρου*, non *ἀγγέλου*, ut Aeschyli codd., habent Etym. M. p. 7., Eustath. ad Odyss. τ', p. 1854, 27., lex. Seguier. p. 325. ed. Becker. etiam Suidas: *ἄγγαροι*, inquit, *οἱ ἐκ διαδοχῆς γραμματοφόροι. οἱ δὲ αὐτοὶ καὶ ἀστάνδαι. τὰ δὲ ὀνόματα Περσικά. Αἰσχύλος Ἀγαμέμνονι· φρυκτὸς δὲ φρυκτὸν δεῦρ' ἀπ' ἀγγάρου πυρὸς ἔπεμπε.* Herod. 8, 98.: *ὅσων ἂν ἡμερέων ἡ πᾶσα ὁδὸς, τοσοῦτοι ἵπποι τε καὶ ἄνδρες διεστᾶσι κατὰ ἡμερησίην ὁδὸν ἑκάστην τεταγμένοι· τοὺς οὔτε νιφετὸς, οὐκ ὄμβρος, οὐ καῦμα, οὐ νὺξ, ἐέργει μὴ οὐ κατανύσαι τὸν προκείμενον ἑωϋτῷ δρόμον τὴν ταχίστην. ὁ μὲν δὴ πρῶτος δραμὼν παραδιδοῖ τὰ ἐντεταλμένα τῷ δευτέρῳ· ὁ δὲ δεύτερος τῷ τρίτῳ· τὸ δὲ ἐνθεῦτεν ἤδη κατ' ἄλλον διεξέρχεται παραδιδόμενα, κατάπερ Ἕλλησι ἡ λαμπαδηφορίη, τὴν τῷ Ἡφαίστῳ ἐπιτελέουσι. τοῦτο τὸ δράμημα τῶν ἵππων καλέουσι Πέρσαι ἀγγαρήϊον.*—hanc scripturam, a Cantero Stanlejo et aliis viris doctis merito commendatam, Glasguensis recentioresque editores in ordinem receperunt; nec dubia est vox *ἄγγαρος;* sed ut concedamus, *πῦρ ἄγγαρον* dici *ἀγγαρεῖον* (Matth. gr. gr. §. 429, 2.), et *φρυκτὸν ἀπ' ἀγγάρου πυρὸς* esse *φρυκτὸν ἀγγά-*

ἔπεμπεν· Ἴδη μὲν πρὸς Ἑρμαῖον λέπας
Λήμνου· μέγαν δὲ πανὸν ἐκ νήσου τρίτον
Ἄθῳον αἶπος Ζηνὸς ἐξεδέξατο,
* ὑπερτελής τε, πόντον ὥστε νωτίσαι,
ἰσχὺς πορευτοῦ λαμπάδος πρὸς ἡδονήν,

ρου πυρός, quemadmodum illud Hermesianactis μαλακοῦ πνεῦμ' ἀπὸ πενταμέτρου et similia dicuntur, quae illustravit Gräfius ad Meleag. 47., tamen haec et ambigua sunt, cum verbum ἀγγάρου etiam per se intelligi possit, quasi dictum sit πυρσὸς πυρὸς ἀγγάρου, et minus proprie ἄγγαρον sive ἀγγαρεῖον πῦρ dicitur fax non ab angaro sublata, sed ἀγγάρῳ similis ejusque vicem praestans, quod recte dicitur ὑπάγγαρος, ut ὑπόροφος aliaque multa hujusmodi vocabula. quare ne nunc quidem me poenitet, quod olim hoc posuerim φρ. δὲ φρ. δεῦρ' ὑπαγγάρου πυρὸς Ἔπεμπεν, cum praesertim nemo nesciat, praepositiones ἀπὸ et ὑπὸ saepe inter se permutari: vide Schäfer. Melet. crit. p. 22., nos ad Eurip. Helen. 34. etc.

255. Ἑρμαῖον. ὄρος Λήμνου, ἐν ᾧ ἐτιμᾶτο ὁ Ἑρμῆς. Schol. Soph. Phil. 1376.: πολλὰ δὲ φωνῆς τῆς ἡμετέρας Ἕρμαιον (sic ibi codd.: vide Lobeck. ad Phryn. p. 367. seqq.) παρέπεμψεν ἐμοὶ Στόνον ἀντίτυπον χειμαζομένῳ. de Lemno insula vide Melam 2, 7., Plinium 4, 23. etc. „λέπας, rupes, promontorium. Ammon. de diff. vocabb.: λέπας καὶ λεπὰς διαφέρει. λέπας μὲν γὰρ βαρυτόνως ἐστὶν ὄρους ἀπόσπασμα· λεπὰς δὲ ὀξυτόνως ἐν ταῖς πέτραις γινόμενον. vocem amabat Euripides: vide Phoen. 24.“ etc. *Bl.* cf. et inferius 270.

256. πανὸν pro vulgato φανὸν Glasg. et recentiores admiserunt auctore Athen. 15. p. 701, E. cf. Eurip. Ione 162. et 1188., ubi itidem lapsi sunt librarii et explicatores. ceterum πανὸς dictus pro luce facis.

257. ita Blomf. secundum Eustath. ad Il. β', p. 358, 42., ubi haec leguntur: ἀθῷος μὲν γὰρ κατά τινας προπερισπωμένος ὁ ἀζήμιος· Ζεὺς δὲ Ἄθῳος προπαροξυτόνως ὁ ἐν τῷ Ἄθῳ τιμώμενος, ὅν, φασίν, ἔστι καὶ Ἀθώϊον κατὰ διαίρεσιν εἰπεῖν, ὁμοίως τῷ ἄρειος, ἀρήϊος. κατὰ μέντοι ἑτέρους, ὧν ἐστι καὶ Ἡρωδιανός, ἀνάπαλιν ὁ μὲν παρὰ τὸν Ἄθων Ζεὺς Ἀθῷος προπερισπασθήσεται κατὰ τὸ ἥρως ἡρῷος, Μίνως Μινῷος, γάλως γαλῷος, τὸ δὲ ἕτερον προπαροξυνθήσεται. ibidem Sophocles Thamyride: Θρῆσσαν σκοπιὰν Ζηνὸς Ἀθῴου. vulgo tamen codd.: Ἄθωον. cf. ann. ad Aristoph. Nub. 1353. Strabo Excerpt. libri 7., 16.: ἔστι δ' ὁ Ἄθων ὄρος μαστοειδές, ὀξύτατον, ὑψηλότατον, οὗ οἱ τὴν κορυφὴν οἰκοῦντες ὁρῶσι τὸν ἥλιον ἀνατέλλοντα πρὸ ὡρῶν γ' τῆς ἐν τῇ παραλίᾳ ἀνατολῆς. cf. Mela 2, 2. circa finem, Plin. 4, 17. Hesych.: Ἄθῳος. ὁ ἐπὶ Ἄθῳ τοῦ ὄρους ἱδρυμένος ἀνδριάς, ὁ Ζεύς. idem: αἶπος — ὑψηλὸς τόπος, ἢ ὑλώδης.

258. ὑπερτελής τε. intell. ἐστὶ, quod est cum durius omittitur, vel scribendum, auctore Butlero: ὑπερτελής τε πόντον ὥστε νώτισεν Ἰσχὺς etc. *et transiliens velut navigat mare fax* etc. sic Eurip. ap. Pollucem 7, 178.: κοίλοις ἐν ἄντροις ἄλυχνος, ὥστε θήρ, μόνος. vid. Porson. praefatione Hecubae p. 32. similia νώτισε, νώτισε, νωτίσαι. — Schol.: νωτίσαι. ὑπερβῆναι. Bl.: „lux dicitur ire ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης, ut ait Hom. Il. β', 159.“ significatus rarior hujus verbi. ap. Eurip. Phoen. 612. ἐνώτισεν est *per terga diffluit*, ut Bl. annotavit, Andromachae autem 1097. et ap. Soph. Oed. R. 185. νωτίζειν significat *terga dare.*

259. πορευτοῦ πρὸς ἡδονήν, *lucis, quae grate atque optato proficiscitur.* πρὸς ἡδ, ut Prom. 481. etc.

πεύκης τὸ χρυσοφεγγὲς ὥς τις ἥλιος
σέλας παραγγείλασα Μακίστου σκοποῖς·
ὁ δ' οὔτι μέλλων, οὐδ' ἀφρασμόνως ὕπνῳ
νικώμενος, παρῆκεν ἀγγέλου μέρος,
ἑκὰς δὲ φρυκτοῦ φῶς ἐπ' Εὐρίπου ῥοὰς
Μέσσαπίου φύλαξι σημαίνει μολόν.
οἱ δ' ἀντέλαμψαν καὶ παρήγγειλαν πρόσω,
γραίας ἐρείκης θωμὸν ἅψαντες πυρί·
σθένουσα λαμπὰς δ' οὐδέ πω μαυρουμένη,
ὑπερθοροῦσα πεδίον Ἀσωποῦ δίκην

260. ita Bl. annotatione. libri: πεύκη, τὸ etc. abstulit, ni fallor, σ litteram τ similis, quae sequitur. certe τῷ ἰσχὺς λαμπάδος appositum πεύκη vehementer friget.

261. *Μακίστου.* Plinius H. N. 5, 31. extremo, ubi Lesbum insulam describit: *montes habet Lepethymnum, Ordymnum* (Ὄρδυνον vocat Theophr. libr. 3. H. Pl. c. 18. *Harduin.*), *Macistum, Creonem, Olympum.* ceterum non sane intelligo, cur face Athoa opus fuerit, cum Athos mons pari propemodum intervallo absit ab insula Lemno atque haec a Lesbo, duplex autem inter hanc et montem illum spatium intercedat. nam quos alios montes Macistos dicat S. quam istum Lesbium, ignoro; nec verisimile est, quod in mentem venit Blomfieldio, eo nomine fortasse appellatum fuisse montem aliquem Euboeae, quoniam Macisto, oppido Elidensi, colonia deducta sit Eretriam, urbem ejus insulae, teste Strabone 10, 10. quodsi hallucinatus est Aeschylus, non mirum fecit, qui fuerit miles poëta, non geographus. quanquam Clytaemnestrae potius quam Aeschylo imputandum hoc quidquid est erroris censet amicus quidam meus, quae geographiam ignoraverit, more tum feminarum domi desidentium; quemadmodum Ionem ultro citroque errare faciat hic noster Prometheo pro insana, qualis fuerit. sed haec ille per jocum. — σκοποῖς recte edidit Bl., idque ipsum, non vulgatum σκοπαῖς, significat scriptura veterum librorum σκοπὰς vel σκοπὰς, οι et α inter se permutatis, ut saepe factum. usitate autem positus est pluralis pro singulari, siquidem uno tantum speculatore opus fuit quoque in loco; itaque singularem usurpavit in sequentibus et 286.

262. ἀφρ. *socorditer*, *incuriose.* Bl. et S.: ἀφραδμόνως, ut Pers. 390., quam formam et vetustiorem esse putant, et Atticam.

263. παρ. ἀ. μέρος, *neglexit nuntii partes.*

264. de Euripo vide ann. ad 173.

265. ita R, Bl. vulgo: Μεσαπίου. Virg. Aen. 7, 691.: *at Messapus, equûm domitor.* cf. Aen. 8, 6., Thuc. 3, 101.; 7, 33., Strab. 9. p. 414. ed. Siebenk., Aristot. H. A. 9, 32. etc. Strabo l. l.: ἐν τῇ Ἀνθηδονίᾳ (mendose Aristot. ἐν τῇ Παιονίᾳ etc.) Μεσσάπιον ὄρος ἐστὶν, ἀπὸ Μεσσάπου, ὃς εἰς τὴν Ἰαπυγίαν ἐλθὼν Μεσσαπίαν τὴν χώραν ἐκάλεσεν. Schol.: Μεσάπιον ὄρος μεταξὺ Εὐβοίας καὶ Βοιωτίας. cf. Heynii excurs. 8. ad Aen. 7.

267. ἐρείκης, *ericae herbaceae* Linn., quam illi cremarunt γραῖαν, *veterem*, h. e. *aridam*, metaphora a personis satis usitata. vide Bl. — Schol.: θωμόν. σωρόν. „Moeris: θωμὸς Ἀττικῶς, ὡς Ἀριστοφάνης Βαβυλωνίοις. θημὼν Ἑλληνικῶς. ubi vid. Pierson.“ *Bl.* cf. Aristoph. Lys. 908.

268. μαυρ. *obscurata*, extincta. idem est μαυροῦν atque ἀμαυροῦν, de quo ad Pers. 200. cf. inferius 412.

269. sequ. Ἀσωποῦ. Pers. 757. de

φαιδρᾶς σελήνης, πρὸς Κιθαιρῶνος λέπας
ἤγειρεν ἄλλην ἐκδοχὴν πομποῦ πυρός.
φάος δὲ τηλέπομπον οὐκ ἠναίνετο
φρουρὰ, πλέον καίουσα τῶν εἰρημένων,
λίμνην δ' ὑπὲρ Γοργῶπιν ἔσκηψεν φάος,
ὄρος τ' ἐπ' Αἰγίπλαγκτον ἐξικνούμενον
ὤτρυνε θεσμὸν μὴ χατίζεσθαι πυρός.
πέμπουσι δ' ἀνδαίοντες ἀφθόνῳ μένει
φλογὸς μέγαν πώγωνα, καὶ Σαρωνικοῦ
πορθμοῦ κάτοπτον πρῶν' ὑπερβάλλειν πρόσω
* *φλέγουσαν· εἶτ' ἔσκηψεν, εἶτ' ἀφίκετο*
Ἀραχναῖον αἶπος, ἀστυγείτονας σκοπὰς,

Cithaerone monte vide Soph. Oed. R. 406, Eurip. Phoen. 24. etc. — *λέπας.* 255.

271. *ἐκδοχὴν*, *successionem.* vide Eurip. Hipp. 819. Thomas Mag.: *οὐ μόνον διαδοχὴ, ἀλλὰ καὶ ἐκδοχὴ* etc. cf. 285. *πομποῦ*, *ignis ignem deducentis*, sive *transmittentis*. Pers. 595. *E Bl.*

274. *λίμνην Γοργ.* Etym. M. p. 384, 32.: *Ἐσχατιῶτις. λίμνη κειμένη μετὰ τὸν Ἰσθμόν. — ὕστερον δὲ Γοργῶπις ἐκλήθη ἀπὸ Γόργης, τῆς Μεγαρέως θυγατρὸς, γυναικὸς Κορίνθου, ἥτις, ἀκούσασα τὸν τῶν παίδων φόνον, περιαλγὴς γενομένη ἔῤῥιψεν ἑαυτὴν εἰς τὴν λίμνην.* cf. Hesych. v. *Γοργῶπις. E Bl.*

275. *Αἰγ. ὄρος Μεγαρίδος.* Schol.

276. *χατίζεσθαι*, *deesse*, *desiderari.* Heathii haec emendatio, quem fere secuti sunt recentiores. libri: *χαρίζεσθαι.* Casaubono et Stanlejo placuit *ὤτρ. θεσμόν μοι χαρίζεσθαι π.*, cui scripturae colorem des collato versu 288. sed h. l. pronomen habet nescio quid abrupti atque abhorrentis a reliquis. *Bl.*: *θεσμὸν*, *legem*, *quae successionem ignis regebat.* Hom. Odyss. ψ', 297.: *ἀσπάσιοι λέκτροιο παλαιοῦ θεσμὸν ἵκοντο.*

277. *ἀνδ. ἀναδαίοντες.*

278. *πώγωνα λέγει τὴν εἰς ὀξὺ λήγουσαν ἀκμὴν τοῦ πυρός· καὶ ὁ πώγων γὰρ εἰς ὀξὺ λήγει. — σημείωσαι δὲ, ὅτι ἐκ τούτου ὠνομάσθη παρὰ τοῖς μετεωρολόγοις πωγωνίας ἀστήρ.* (h. e. cometes, cum solem mane praevenit. vid. Harduin. ad Plin. H. N. 2, 22.) Schol. — *Σαρ. πορθμοῦ.* Strabo 8, 6., ed. Tauchnitz. 2. p. 195., ubi Argolidem describit: *εἶθ' ὁ Σαρωνικὸς κόλπος· οἱ δὲ πόντον λέγουσιν* (Eurip. Hipp. 1145.), *οἱ δὲ πόρον, καθ' ὃ καὶ πέλαγος λέγεται Σαρωνικόν. καλεῖται δὲ πᾶς ὁ συνάπτων πόρος ἀπὸ τῆς Ἑρμιονικῆς καὶ τῆς περὶ τὸν Ἰσθμὸν θαλάττης τῷ τε Μυρτώῳ πελάγει καὶ τῷ Κρητικῷ. τοῦ δὲ Σαρωνικοῦ Ἐπίδαυρός τέ ἐστι καὶ ἡ προκειμένη νῆσος Αἴγινα* etc. Bl.: *Σαρ. π. κάτοπτον*, *unde sinus Saronicus prospici potest.*

279. sequ. *ὑπερβ.* intell. *ὥστε. φλέγουσαν φλόγα. — εἶτ' ἔσκηψεν, εἶτ' ἀφίκετο.* inepte repetito adverbio res, quae momento temporis facta est, velut retardatur et in partes distrahitur. languet etiam illud, quod St. aliique posuerunt, *ἔστ' ἀφίκετο.* quovis pignore contenderim, scribendum esse *εὖ τ' ἔσκηψεν, εὖ τ' ἀφίκετο* etc. *et feliciter lux emicuit, et feliciter pervenit ad Arachnaeum verticem.* Eurip. Iphig. A. 893.: *ἀλλ' εὖ μὲν ἀρχὰς εἶπας, εὖ δὲ καὶ τέλη.* et Antiopae fragm. 12.: *γνώμῃ γὰρ ἀνδρὸς εὖ μὲν οἰκοῦνται πόλεις, Εὖ δ' οἶκος* etc.

281. *Ἀρ. αἶπος. ὄρος Ἄργους.* Schol.

κἄπειτ' Ἀτρειδῶν ἐς τόδε σκήπτει στέγος
φάος τόδ' οὐκ ἄπαππον Ἰδαίου πυρός.
τοιοίδ' ἕτοιμοι λαμπαδηφόρων νόμοι,
ἄλλος παρ' ἄλλου διαδοχαῖς πληρούμενοι·
νικᾷ δ' ὁ πρῶτος καὶ τελευταῖος δραμών.
τέκμαρ τοιοῦτο ξύμβολόν τε σοὶ λέγω
ἀνδρὸς παραγγείλαντος ἐκ Τροίας ἐμοί.
ΧΟ. θεοῖς μὲν αὖθις, ὦ γύναι, προσεύξομαι,
λόγους δ' ἀκοῦσαι τούσδε κἀποθαυμάσαι
διηνεκῶς θέλοιμ' ἄν· ὡς λέγοις πάλιν.
ΚΛ. Τροίαν Ἀχαιοὶ τῇδ' ἔχουσ' ἐν ἡμέρᾳ.
οἶμαι βοὴν ἄμικτον ἐν πόλει πρέπειν.
ὄξος τ' ἄλειφά τ' ἐγχέας ταυτῷ κύτει
διχοστατοῦντ' ἂν οὐ φίλως προσεννέποις,
καὶ τῶν ἁλόντων καὶ κρατησάντων δίχα
φθογγὰς ἀκούειν ἔστι συμφορᾶς διπλῆς.
οἱ μὲν γὰρ ἀμφὶ σώμασιν πεπτωκότες

283. *οὐκ ἄπαππον.* οὐ ξένον, ἀλλὰ συγγενές. Schol.

284. *ἕτοιμοι*, *expediti.* ita Farn., St. annotatione, Heath., Well. ἔτυμοι V, Cant., St., frequentissimo errore. perperam S. aliique: τοιοίδε τοί μοι. ordo: τοιοίδε νόμοι λαμπ. ἕτοιμοι, intellecto εἰσί. Bl.: „λαμπαδηφόροι proprie dicebantur cursores in certamine Panathenaïco, qui lampadas alius alii tradebant, in honorem Vulcani; unde metaphorae vis in h. l. perspici potest" etc. imitabantur hae faces Agamemnoniae angarorum cursus (254.), quos etiam Herodotum (ann. ad 254.) λαμπαδηφορίαις Graecorum assimilasse monuit St., de quibus λαμπαδηφορίαις vide Aristoph. Ran. 131, 1026.

286. *vincit autem primus et ultimus cursor:* h. e. eum, qui in Ida, et postremum, qui in Arachnaeo colle flammam incendit, primo loco pono, quoniam absque illo quidem nullus fuisset nuntius, postremus autem nobis ejus laetitiam impertivit. manet in eadem allegoria a cursu lampadum. S.

287. *ξύμβολον.* cf. 8.

289. seqq. *αὖθις*, *postea*, ut Eurip. Or. 882. etc. Hesych.: αὖθις. μετὰ ταῦτα. *Bl.* *διηνεκῶς*, *ordine.* Hom. Odyss. δ', 836.: διηνεκέως ἀγορεύσω, *perspicue dicam.* protulit hunc locum Bl. cf. Odyss. η', 241. — *ὡς λέγοις πάλιν*, *itaque velim te illa repetere.* cf. ann. ad 240.

292. de reprehensione, in quam hic locus olim incurrit, vide ann. 8. ad argumentum fabulae. — *ἔχουσι.* κατέχουσι. similiter Teutones.

293. *ἄμικτον*, non mixtam, *dissonam.* *πρέπειν*, existere, oriri.

294. *κύτει*, *vasi.* Theb. 462.

295, 6. οὐ φίλως Farn., V, Canter., Well. οὐ φίλῳ auctore St. Glasg. et alii. margo Mitford.: κοὐ φίλω. cf. 219, Aristoph. Plut. 376. *διχ.* *discordantia inter se.* *δίχα*, *separatim*, h. e. diversas. Prom. 902., monente Bl.: ὅσον τό τ' ἄρχειν καὶ τὸ δουλεύειν δίχα. Herod. 6, 109.: τοῖσι δὲ Ἀθηναίων στρατηγοῖσι ἐγίνοντο δίχα αἱ γνῶμαι. cf. inferius 1255. etc.

298. *οἱ μέν.* Trojani.

ἀνδρῶν κασιγνήτων τε καὶ φυταλμίων
παῖδες γερόντων οὐκέτ' ἐξ ἐλευθέρου
δέρης ἀποιμώζουσι φιλτάτων μόρον·
τοὺς δ' αὖτε νυκτίπλαγκτος ἐκ μάχης πόνος
νῆστις πρὸς ἀρίστοισιν, ὧν ἔχει πόλις,
τάσσει πρὸς οὐδὲν ἐν μέρει τεκμήριον,
ἀλλ', ὡς ἕκαστος ἔσπασεν τύχης πάλον,
ἐν αἰχμαλώτοις Τρωϊκοῖς οἰκήμασιν
ναίουσιν ἤδη, τῶν θ' ὑπαιθρίων πάγων
δρόσων τ' ἀπαλλαγέντες ὧς, δυσδαίμονες,

299. *φυτ.*, *satorum.* *οὐ κατὰ τὸν φυτάλμιον Δία ἐνταῦθα ἡ ἐτυμολογία*, (hoc dicit, non eundem hic sensum habere vocab. *φυτάλμιος.*) *ἐκ τῆς φύτλης δὲ* (imó ex antiquo *φυτάλη*, ex quo illud contractum est, ut monuit Bl.) *γίνεται φυτάλιμος, ἤγουν φυτοσπόρος, καὶ μεταθέσει διὰ καλλιφωνίαν φυτάλμιος.* Schol.

300. *ἐξ ἐλ. δέρης*, *ex ore libero.*

301. *φιλτ.*, carissimorum, praesertim parentum, conjugum ac liberorum. vide Soph. Oed. R. 351, Eurip. Med. 16, Aristoph. Eccles. 965. etc.

302. *τοὺς δέ.* Graecos. *νυκτ. — πόνος*, *labor discurrendi noctu inter pugnandum.*

303. *νῆστις*, *jejunus* (labor), h. e. jejunorum militum. — *πρὸς ἀρ.* *ad jentaculum*, qui erat primus cibus, quem mane sumebant veteres. Odyss. *π'*, 2.: *ἐντύνοντ' ἄριστον ἅμ' ἠοῖ.* Xenoph. Cyrop. 6, 4, 1.: *τῇ δ' ὑστεραίᾳ πρωῒ μὲν ὁ Κῦρος ἐθύετο, ὁ δ' ἄλλος στρατὸς ἀριστήσας* etc. capiebatur autem plerumque circa tertiam horam, teste Suida. hic noster Palamede ap. Schol. Venet. ad Iliad. *β'*, 381. aliosque: *σῖτον δ' εἰδέναι διώρισα, Ἄριστα, δεῖπνα, δόρπα θ' αἱρεῖσθαι τρία.* Phrynichus App. Soph. p. 23.: *τέσσαρας μὲν τροφὰς οἶδεν ὁ ποιητής —· ὁ δὲ Αἰσχύλος τρεῖς οἶδεν, ἀφελὼν τὴν δειελινήν· οἱ δὲ Ἀττικοὶ τὴν μὲν ἑωθινὴν, ἀκράτισμα, τὴν δὲ περὶ μεσημβρίαν, ἄριστον, τὴν δὲ περὶ ἑσπέραν, δεῖπνον, ἐξαιροῦντες τὴν δειελινήν.* verum *ἀκρατίζειν* nihil aliud erat quam frustum panis vino imbutum primo mane comedere, ad confirmandas vires stomachi, dum tempus *ἀρίστου* adesset. vid. Upton. ad Dionys. Halic. de Comp. verb. 3. p. 18. *E Bl.* cf. Nitschii librum germ., a G. G. S. Köpkio editum, de antiqq. gr., vol. I. p. 560. seqq.

304. *ἐν μέρει.* *alternis vicibus*, suo quisque ordine. cf. infra 1078, Choëph. 330. etc. — *Bl.* S: *nullo certo distributionis signo observato.*

305. *ὡς — πάλον.* h. e. *ὡς ἔτυχε*, nihil amplius: nam si proprie intelligendum esset, sors pro signo fuisset, nec poëta dixisset, rem factam esse *πρὸς οὐδὲν τεκμήριον.* Hesych.: *πάλος· κλῆρος. ἀπὸ τοῦ πάλλεσθαι πρὸς τὴν αἵρεσιν τοῦ λαγχάνοντος. καὶ τὸ* (Bl. *κατὰ τὸ*) *κλήρους δ' ἐν κυνέῃ χαλκήρεϊ πάλλον ἑλόντες.* plura Bl. ad Theb. 55.

307. ita St. S: *τῶν δ' ὑπ.* libri *τῶν ὑπ.* sed opus est copula.

308. inepte libri: — *ἀπαλλαγέντες, ὡς δυσδαίμονες Ἀφύλακτον* etc. jam olim scripsi *ἀπ. ὧς, δυσδαίμονες*, SIC *liberati*, *infelices*, h. e. infeliciter: neque enim bene liberati a pruinis roribusque nocturnis videntur Clytaemnestrae illi, quibus pernoctandum fuerit in peregrinis aedibus, non domi in patria. cf. 315. sequ. hanc emendationem pro sua venditans Well. ita scripsit: *ναίουσιν ἤδη, τῶν ὑπ. — ἀπαλλαγέντες· ὧς δυσδαίμονες ἀφυλ.* etc.

ἀφύλακτον εὑδήσουσι πᾶσαν εὐφρόνην.
εἰ δ' εὐσεβοῦσι τοὺς πολισσούχους θεοὺς
τοὺς τῆς ἁλούσης γῆς, θεῶν θ' ἱδρύματα,
οὐκ ἄν γ' ἑλόντες αὖθις ἀνθαλοῖεν ἄν·
ἔρως δὲ μή τις πρότερον ἐμπίπτῃ στρατῷ
ποθεῖν ἃ μὴ χρή, κέρδεσιν νικωμένους.
δεῖ γὰρ πρὸς οἴκους νοστίμου σωτηρίας
κάμψαι διαύλου θάτερον κῶλον πάλιν·
θεοῖς δ' ἀναμπλάκητος εἰ μόλοι στρατὸς,
ἐγρηγορὸς τὸ πῆμα τῶν ὀλωλότων
γένοιτ' ἂν', εἰ πρόσπαια μὴ τύχοι κακά.
τοιαῦτά τοι γυναικὸς ἐξ ἐμοῦ κλύοις·

309. *ἀφύλ.* *non actis excubiis* prae lassitudine, hostibusque vel caesis vel captis.

310. frustra Bl. et alii, auctore Valck. ad Eurip. Phoen. 1331.: *εὖ σέβουσι.* — *πολ. θεοὺς*, *deos urbem tuentes.* cf. Theb. 69.

311. *ἱδρ.*, *delubra.* (466.) ipsi quoque dei dicuntur *ἱδρύεσθαι*, ut Bl. annotavit. vide Eurip. 33.

312. *ἀνθαλοῖεν.* egregia emendatio, quam merito Glasg. aliique comprobarunt. Bl.: *ἀνθαλῷεν*, quam formam putat esse Atticam, Homeri autem *ἁλοίην.* Iliad. χ', 253.: *ἕλοιμί κεν· ἤ κεν ἁλοίην* etc. codd.: *αὖ θάνοιεν.*

313. metuit Clyt., ne ad praedandum dilapsi milites ex improviso opprimantur. *πρότερον*, antequam deos peregrinos venerati sint et eorum favorem sibi conciliaverint.

316. *διαύλου θάτερον.* *ἐπειδὴ ὁ δίαυλος δύο ἔχει σταδίους, ὧν τὸν ἕτερον διῆλθον ἤδη εἰς Τροίαν ἀνελθόντες, δεῖ λοιπὸν καὶ τὸν ἄλλον διελθεῖν, καὶ ὑπονοστῆσαι πρὸς τὸν οἶκον.* Schol. *κάμψαι κῶλον διαύλου*, ut *κάμψαι τὴν ἄκρην* ap. Herod. 7, 122, 193., quod Aristoph. Ach. 96. dicit *περὶ ἄκραν κάμπτειν*, et figurate *κάμπτειν βίον* vel *τέλος βίου*, *vitae metam attingere*, ap. Soph. Oed. Col. 91., Eurip. Hipp. 79., *κακὰ* Eurip. Suppl. 732. etc. cf. 693. — *δίαυλον τοῦ βίου* dixit Alexis Stobaei 120. p. 491. cf. Bl. et, quem testem citavit, Spanhem. ad Callim. Lav. Pall. 23.

317, 8. *ἀναμπλάκητος* (Soph. Oed. R. 455, Trach. 112.), *qui non aberrat*, sed scopum attingit, a verbo *ἀμπλακεῖν*, cujus aoristus tantum usitatus est. vid. Bl., qui partem certe hujus sententiae perspexit, prorsus coecutientibus aliis interpretibus, praesertim illis, qui *θεοῖς δ' ἂν ἀμπλάκητος*, Pauwii commentum, adoptaverunt. vulgata sic reddideris: *quin, etiamsi* (*εἰ:* vide Aristoph. Ach. 527. etc.) *in diis* (310. — 312.) *nihil deliquerit exercitus, tamen piaculum ex caede interfectorum expergisci potest, etiamsi nova mala* (ob neglectos deos) *non acciderint.* Bl.: „tot hominum caedes diis merito iram commovere possit: *τῶν πολυκτόνων γὰρ οὐκ ἄσκοποι θεοὶ* ait Chorus infra 409, qui ideo exoptat *μὴ εἶναι πτολίπορθος.*" *εἰ* bis illatum est in protasi, ut ap. Eurip. Suppl. 1035. — *ἐργηγ.* figurate, ut ap. Aristoph. Lys. 290. Eurip., monente Bl., El. 41.: *εὕδοντ' ἂν ἐξέγειρε τὸν Αγαμέμνονος Φόνον.*

319. *πρόσπαια.* *πρόσφατα. νῦν προσπαίσαντα καὶ προσκρούσαντα αὐτοῖς.* Schol. Hesych.: *πρόσπαιον. πρόσφατον, νέον.* cf. 170.

τὸ δ' εὖ κρατοίη, μὴ διχοῤῥόπως ἰδεῖν·
πολλῶν γὰρ ἐσθλῶν τὴν ὄνησιν εἱλόμην.
ΧΟ. γύναι, κατ' ἄνδρα σώφρον' εὐφρόνως λέγεις·
ἐγὼ δ', ἀκούσας πιστά σου τεκμήρια,
θεοὺς προσειπεῖν εὖ παρασκευάζομαι·
χάρις γὰρ οὐκ ἄτιμος εἴργασται πόνων.
ὦ Ζεῦ βασιλεῦ, καὶ Νὺξ φιλία, a. d.
μεγάλων κόσμων κτεάτειρα, a. par.
ἥτ' ἐπὶ Τροίας πύργοις ἔβαλες a. d.
στεγανὸν δίκτυον, ὡς μήτε μέγαν,
μήτ' οὖν νεαρῶν τιν' ὑπερτελέσαι
* μέγα δουλείας a.
γάγγαμον, ἄτης παναλώτου! a. par.

321. τὸ εὖ. *id quod felix faustumque est.* cf. 118. *Bl.* — διχ. *ancipiti inclinatione*, metaphora a statera. μὴ διχ. ἰδεῖν, *non dubium sive incertum adspectu.* οὐ διχοῤῥόπως et infra legitur 721, 1158, et bis in Supplicibus. ἰδεῖν, monente Bl., ut Rhes. 357.: καλὸν, ὦ Θρήκη, Σκύμνον ἔθρεψας πολίαρχον ἰδεῖν!

322. hoc idem est ac si dixisset τὸ γὰρ εὖ εἱλόμην, *nam bonum eligo*, siquidem τὸ εὖ, quod superius esse optavit, recte dici potest πολλῶν ἐσθλῶν ὄνησις. εἱλόμην dictum, ut εἶπον ap. Eurip. Med. 257., ubi vide annott.

323. κατ' ἄνδρα — λέγεις, *pro sapiente viro benevole loqueris.* ita Soph. Ant. 724.: δράτω, φρονείτω μεῖζον ἢ κατ' ἄνδρ' ἰών. Eurip. 638.: σοφώτερ' ἢ κατ' ἄνδρα συμβαλεῖν ἔπη. cf. Bl. et infra 831. Chorus non modo prudentiam reginae, verum etiam benevolentiam laudat. benevolum enim in suos animum prodere visa erat optando, ut ne peccato quodam graviore in deorum ultionem incurrerent. *E S.*

326. τιμώμενοι γὰρ θεοὶ ἠμείψαντο ἡμᾶς. Schol. recte S.: *non contemnenda enim praemia labores Graecorum bellici tulerunt* (expugnata Troja); *pretium non vile laboris partum est* (Ovid. Heroïd. 18, 162.). — scena exit Clytaemnestra, sive imperatum aliquid domi, seu potius obitum altaria per vicos disposita. vide 533.

327. — 338. hoc σύστημα ἐπιφθεγματικὸν appellat Schol. Hephaest. cap. 13.: ὅταν μὲν οὖν βραχέα ᾖ τὰ ἐπιφθεγματικά, τοῦτο (intell. τὸ ἐπιφθεγματικὰ καλεῖσθαι) πρόσεστιν αὐτοῖς μόνον· ἐὰν δὲ καὶ τηλικαῦτα ὥστε στροφὴν ἐκπληροῦν, καὶ προτετάχθαι μὲν τὴν τοῦ ποιητοῦ στροφὴν, ἐπιζεῦχθαι δὲ τὴν τῶν ἐπιφθεγμάτων, εἶτα πάλιν τὰ ἴσα κατὰ τὸν αὐτὸν λόγον, ἔσται τὸ τοιοῦτον σύστημα κατὰ περικοπὴν ἀνομοιομερές.

327. Ζεῦ βασ. cf. Pers. 505.

328. *magnorum decorum auctor* seu *procuratrix*, victoriae, praedae opimae, et captivorum numeri innumeri. Bl.: κτεάτ., *in possessionem tradens.* a κτέαρ, *possessio*, unde κτεατίζω.

330. στεγ., *forte, validum.* μέγαν, *adultum.*

332, 3. sagaciter S. priore ed. haec verba in suspicionem nobis adduxit, quae si absint, perspicuitati nihil decedit, elegantiae autem nonnihil accedit: nam ἄτη πανάλωτος exquisite dicitur servitus nemini parcens, quibus verbis verisimile est τὸν τυχόντα explicandi gratia adscripsisse verbum proprium δουλείας, et

Δία τοι ξένιον μέγαν αἰδοῦμαι,
τὸν τάδε πράξαντ', ἐπ' Ἀλεξάνδρῳ
τείνοντα πάλαι τόξον, ὅπως ἂν
μήτε πρὸ καιροῦ, μήθ' ὑπὲρ, ἄστρων
βέλος ἠλίθιον σκήψειεν. a. par.
Διὸς πλαγὰν ἔχουσιν εἰπεῖν ant. d. h. στ. α'.
πάρεστι τοῦτό γ' ἐξιχνεῦσ' ὡς i. d. h.
ἔπραξεν, ὡς ἔκρανεν. οὐκ ἔφα τις i. tr. c.
θεοὺς βροτῶν ἀξιοῦσθαι μέλειν as., i. h. et dm.

versificatorem *μέγα*, sublectum illud in vicinis. Pollux 10, 132.: *Αἰσχύλος τὸ δύσλυτον κακὸν, ἢ δυσέλικτον, ἔφη γάγγαμον ἄτης παναλώτου.* viden', hunc verba *μέγα δουλείας* non legisse in suis exemplaribus? nam si legisset, profecto non generatim dixisset *κακὸν*, sed servitutis calamitatem commemorasset. sane scribendum esse arbitror: — *ὦ μήτε μέγαν,*
μήτ' οὖν νεαρῶν τιν' ὑπερτελέσαι
γάγγαμον ἄτης παναλώτου.
ceterum Aeschylus similiter dixit *ἀπέραντον δίκτυον ἄτης* Prom. 1055. *Σπ.: γάγγαμον. δίκτυον.* Oppianus Halieut. 3, 80.: *γαγγάμαι, ἠδ' ὑποχαὶ περιηγέες, ἠδὲ σαγῆναι.* — *παναλώτου*, *omnia capientis*, quam vim adjectivorum in *τος* desinentium explicuere Musgravius ad Soph. Trach. 537. (507.) et Porsonus ad Eurip. Hecub. 1117. (1075.). cf. Iphig. Aul. 906, supra 114. etc.

334. *Δία ξένιον.* cujus numen Paris violaverat hospitis uxore rapta. cf. 61. Suppl. 574. etc.

336. *τόξον. ἤγουν τὴν τιμωρίαν, μεταφορικῶς.* Schol.

337. *ὑπὲρ* adverbii significationem habet, valetque *ὑπὲρ καιρὸν* seu *πέρα καιροῦ.* (Eurip. Suppl. 729.) *ὑπὲρ τὸν καιρὸν*, *ultra id quod commodum est*, dixit Xenophon Mem. Socr. 1, 3, 6. *ἄστρων βέλος* est *fulmen.* Eurip. Hipp. 508.: *οὔτε γὰρ πυρὸς, οὔτ' ἄστρων ὑπέρτερον βέλος*, ubi vid. Valck. qui hanc viam interpretandi vidit, Bl., tamen eam inire noluit, sed in conjecturarum campo vagatur.

338. *ἠλ. vanum*, ab *ἦλος*, *fatuus* (Iliad. ο', 128.), unde *ἤλιθος* et adverbium *ἤλιθα*, *incassum.* cf. Bl.

339. seqq. *Jovis ictum habentibus* Trojanis *dicere licet*, *se investigasse* (i. e. expertos scire), *hoc fecisse*, *perfecisse* Jovem. Bl.: „*πλαγὰν ἔχουσιν.* locutio ex arena, ubi pugil vel gladiator, cum ab adversario percussus est, dicitur *ἔχειν πληγὴν.* cf. inferius 1229." etc. mihi generatim vulnerati dici videntur *πληγὴν ἔχειν*, sicut *πληγὴν λαμβάνειν* ii, qui vulnerantur, aut deverberantur. vide Aristoph. Pac. 483. Antiatticista Sangerm. p. 111. ed. Becker.: *πληγὴν ἔχων, ἀντὶ τοῦ τετρωμένος.* Eurip. Androm. 1030.: *τοιάσδε φασγάνων πληγὰς ἔχει.* Terentius Andr. 1, 1, 55. *ἐλλειπτικῶς: habet.* ubi Donatus: *sic dicitur de eo, qui letaliter vulneratus est.*

340. ita Pauw. libri *ἐξιχνεῦσαι*, versu pessumdato. *αι* elisum, ut ap. Eurip. Iph. T. 627, Aristoph. Ran. 648. etc.

341. *οὐκ ἔφα τις. negare solet nonnemo* (*τὶς*, germ. *mancher:* vide Matth. gr. gr. §. 487.), *deos curare illos*, *qui rerum sanctarum et inviolabilium decus conculcent; impius ille quidem.* „his verbis non designatur certa quaedam, v. c. Paridis, persona, sed universe notantur ii, qui divinam esse hominum curam et providentiam, improborumque facinorum ultionem, negabant." S.

342. *ἀξ. μέλειν*, *cura sua dignum putare.*

ὅσοις ἀθίκτων χάρις πατοῖθ'· ὁ δ' οὐκ εὐσεβής.
as., 2 comp. ex i. et cr.
* πέφανται δ' ἐκγόνοις ἀτολμήτων ἄρη as., ant. et i. d.
πνεόντων μεῖζον ἢ δικαίως, sim. 339.
φλεόντων δωμάτων ὑπέρφευ
ὑπὲρ τὸ βέλτιστον. ἔστω δ' as., i. et t.
ἀπήμαντον, ὥστε κἀπαρκεῖν do. c.
εὖ πραπίδων λαχόντα· an. chor.
οὐ γάρ ἐστιν ἔπαλξις πλούτου πρὸς κόρον ἀνδρὶ
as., 2 pher.
λακτίσαντι μέγαν Δίκας βωμὸν εἰς ἀφάνειαν. pri.
βιᾶται δ' ἁ τάλαινα πειθὼ ἀντ. α΄.

344. probat hoc primum exemplo filiorum Aegypti, quos avari patris culpa perdidit, cum eorum res supra modum florerent; deinde Paridis, qui tantum bellum incontinentia sua excitavit. πέφανται, *apparuit*, manifestum factum est, ἐκγόνοις, *per filios* etc. scripsi ἐκγόνοις, cum libri habeant ἐγγόνους. Stanlejo placuit ἐγγόνοις. de his verbis permutari inter se solitis vide Porson. ad Eurip. Phoen. 1122. (1036.), Soph. Ajac. 788, Aristoph. Equ. 735. quod item legitur, ἀτολμήτων, mutandum esse arbitror in ἀτολμήτως.

345. πνεόντων. intelligitur unus Aegyptus, usu pluralis pervulgato. cf. 372. dicitur autem ille *bellum non audendum spirasse*, ut quod fratri ejusque filiabus intulerit. cf. inferius 1121.

346. φλεόντων — βέλτιστον, cum Aegypti opes mire et ultra quam satis erat affluerent, fugiente Danao, ipsique totum patris regnum cedente. nihilominus periisse dicit filios ejus propterea quod Aegyptus ἀθίκτων χάριν ἐπάτησε, consobrinarum nuptias expetens, et immani bello contra jus fasque fratrem adortus. Bl.: φλέω, *scaturio*, *abundo*. cf. 1303. Hesych.: φλεῖ. γέμει, εὐκαρπεῖ, πολυκαρπεῖ.

347. ἔστω — λαχόντα. hoc est illud, quod dixit Persius 3, 25.: *purum et sine labe salinum*, sive πλοῦτος αὐτάρκης ejus, qui nec damna fecit, nec aere alieno laborat. *volo rem non esse attritam, ita ut et negotiis suis gerendis sufficiat vir sanae mentis.* ἐπαρκεῖν, ut Eurip. Hecub. 933. φίλοις ἐπαρκεῖν, quem locum protulit Bl. cf. 1056.

350. *homini enim magnam*, seu venerandam, *Justitiae aram insolenter calcibus impetenti*, seu conculcanti, h. e. violanti, *divitiae nihil prosunt ad propulsandum interitum*. cf. 410. seqq. S. ἔπαλξις πλούτου, *propugnaculum divitiarum*, h. e. id, quo divitiae velut propugnant alicui, quemadmodum Soph. δόξης ὠφέλημα dixit Oed. Col. 224. cf. Bl. πρὸς κόρον, *insolenter*, more saturorum, dictum est ut πρὸς βίαν, πρὸς ἡδονὴν et similia. Δίκας βωμὸν, ut Eum. 541. Pindarus Isthm. 4, 52.: ἔστιν δ' ἀφάνεια τύχας καὶ μαρναμένων, Πρὶν τέλος ἄκρον ἱκέσθαι, quod ita reddidit eruditissimus Thierschius: *Auch solche, die kämpften, verhüllt ein dunkel Geschick, Eh sie dem Gipfel genaht.* vide Bl. et interpp.

352. *sed urget cogitque eum misera*, h. e. improba, *Fiducia* etc. prava noxiaque fiducia homines abripi dicit ad male faciendum; nec remedium ejus rei esse, nec contegi solere perniciem, sed velut facem diram elucere; ad modum vero vilis aeris hominem pravum, attritu atque allisione exploratum, apparere ni-

προβουλόπαις ἄφερτος ἄτας,
ἄκος δὲ παμμάταιον· οὐκ ἐκρύφθη,
πρέπει δὲ, φῶς αἰνολαμπὲς, σίνος·
κακοῦ δὲ χαλκοῦ τρόπον, τρίβῳ τε καὶ προσβολαῖς
μελαμπαγὴς τέλει δικαιωθεὶς, ἐπεὶ
διώκει, παῖς, ποτανὸν ὄρνιν,
πόλει πρόστριμμ' ἄφερτον ἐνθείς.
λιτᾶν δ' ἀκούει μὲν οὔτις
θεῶν, τὸν δ' ἐπίστροφον τῶνδε
φῶτ' ἄδικον καθαιρεῖ.
οἷος καὶ Πάρις, ἐλθὼν ἐς δόμον τὸν Ἀτρειδᾶν,
ᾔσχυνε ξενίαν τράπεζαν κλοπαῖσι γυναικός.

grum, h. e. malum, ut qui pueriliter avem volantem persequatur, civitati cladem intolerabilem afferens. προβουλόπαις esse videatur πρόβουλος παῖς, quemadmodum ap. Eurip. Or. 936. Proserpina audit καλλίπαις θεὰ, h. e. interprete Schol. Guelf. ἡ καλὴ παῖς, et Minerva ἀμβροτόπωλος Troad. 553. (517.), ubi plura id genus congesta sunt a Seidlero. sed rectius, ni fallor, Bl. secundum Schol.: „προβουλόπαις ἄφερτος," inquit, „*quae liberis pessime consulit*. ordo verborum hic est: ἁ τάλαινα πειθὼ Ἄτας, προβ. ἄφερτος — *Fati* (imo Ates) *vero suadela urget*, i. e. eos in exitium pellicit, *quae posteris intolerabili modo consulit*, i. e. quae praesentis lucri spe facit nocitura postmodo se natis." ipse Schol.: πειθώ. τῆς δ' ἄτης πειθὼ ἄφερτος καὶ ἀφόρητος καὶ βαρεῖά ἐστιν, ἥτις βιάζει αὐτοὺς, πρόνοιαν δῆθεν τοῦ πλουτίσαι τοὺς παῖδας ποιουμένη. cadit hoc, ut quod maxime, in Aegyptum, qui Danaïdum nuptias conglutinare studuit, quo filii toto avito regno potirentur. vide Hygin. fab. 168.

354. παμμ. *prorsus irritum.* ita πάμπρεπτος supra 115. — *Bl.* οὐκ ἐκρύφθη. *non* (enim) *solet tegi* aut extingui. asyndeton ἐπεξηγητικὸν, ut ap. Euripidem Bacch. 237., Aristophanem Av. 841. etc.

355. φῶς, ὡς φῶς, ut 358. παῖς, ὡς παῖς. cf. de hac ellipsi Eurip. Phoen. 733, 1052, Aristoph. Plut. 294. etc. Bl.: „αἰνολ. *horrendum splendens*. sic ap. Virg. Aen. 10, 272. cometae *lugubre rubent*." Schützio tropus esse videtur ab incendio, longe lateque terribiliter resplendente. — σίνος, *noxa*. cf. 500.

356, 7. ordo: τρίβῳ τε καὶ προσβολαῖς δικαιωθεὶς πέλει μελαμπαγής. μελαμπ., *cui nigror concretus est*, h. e. niger, obscurus, nec resplendens ut aurum, aeri admixtum. opponitur φῶς αἰνολαμπές.

358. monuit St., proverbiale esse τὰ πετόμενα διώκειν, quod Plato usurpavit Euthyphrone p. 4. et Aristot. Metaph. 3., ubi quidem significat res obscuras pervestigare. Persius Sat. 3, 6.: *an passim sequeris corvos testave lutove?* Salomon. proverb. 10, 4. (?): *qui nititur mendaciis, ille pascit ventos et sequitur aves volantes.* Hom. Il. ρ', 75.: σὺ μὲν ὧδε θέεις, ἀκίχητα διώκων. haec St. cf. Aristoph. Av. 168. seqq.

359. πρόστριμμ' ἐνθείς, *detrimentum importans.*

360. λιτᾶν, *precum* viri improbi, cum eum facinoris sui poenitet.

361. τὸν ἐπίστροφον τῶνδε, *qui haec* (injusta et prava) *tractat*, iisque deditus est. ἐπιστρέφεσθαι dicuntur, qui aliquid curant: vide Soph. Philoct. 571, Eurip. Cycl. 285. etc.

364. ξεν. τράπεζαν, *mensam hospitalem.* mensae participatio san-

λιποῦσα δ' ἀστοῖσιν ἀσπίστορας sim. 342. στ. β'.
κλόνους λογχίμους τε, dm. h.
καὶ ναυβάτας ὁπλισμοὺς, an.
ἄγουσά τ' ἀντίφερνον Ἰλίῳ φθορὰν, i. tr.
βέβακεν ῥίμφα διὰ πυλᾶν, ant. d.
ἄτλητα τλᾶσα. πολὺ δ' ἀνέστενον i. tr. br.
τόδ' ἐννέποντες δόμων προφῆται· as., 2 i. h.
„ἰὼ, ἰὼ δῶμα, δῶμα καὶ πρόμοι! as., i. h. et i. d. br.
ἰὼ λέχος καὶ στίβοι φιλάνορες,
* πάρεστι σιγᾶσ', ἄτιμος, ἀλοίδορος,
ἄδιστος, ἀφεμένων, ἰδεῖν· i. d.

ctissimum fidei vinculum putabatur. Eurip. Hecub. 781.: κοινῆς τραπέζης πολλάκις τυχὼν ἐμοί. Celsus ap. Orig. 2. p. 72.: ἀνθρώπῳ μὲν ὁ κοινωνήσας τραπέζης οὐκ ἂν αὐτῷ ἐπιβουλεύσειεν. proverbiale praeceptum est ap. Zenob. 1, 62. ἅλας καὶ τράπεζαν μὴ παραβαίνειν. *E Bl.* violatum jus hospitii notatur: Paris enim a Menelao hospitio exceptus non erubuit tamen ejus uxorem rapere, ablatis etiam multis opibus. unde infra 473. dicitur ὄφλων ἁρπαγῆς τε καὶ κλοπῆς δίκην. cf. 634. S.

365, 6. λιποῦσα. ἡ γυνὴ, Helena. ἀστ. *civibus* Argivis. ἀσπίστ. — λογχίμους τε. *strepitus clypeatorum et hastatorum.* h. e. bellum, quod significatur etiam τοῖς ὁπλισμοῖς ναυβάταις. annotavit Bl. ad vocab. ἀσπίστορας, notiorem formam esse ἀσπιστήρ. λόγχιμος dictum ut δόκιμος, πόμπιμος, τρόφιμος, μόνιμος, aliaque similia, quae protulit idem vir doctus.

368. ἀντ. ἤγουν ἀντὶ προικὸς φθορὰν καὶ ἀπώλειαν κομίσασα. Schol. sic infra 399. ἀντήνωρ σποδὸς, *cineres hominum loco.* similiter autem Eurip. Androm. 102.: Ἰλίῳ αἰπεινᾷ Πάρις οὐ γάμον, ἀλλά τιν' ἄταν Ἠγάγετ' εὐναίαν εἰς θαλάμους Ἑλέναν. *E Bl.*

369. ῥίμφα, *celeriter*, a ῥίμπτω Ionico. vide Bl. διὰ πυλᾶν, per fores aedium Menelai, quas aedes, non Priami, etiam 371. dici consentaneum est.

370. ἄτλητα τλᾶσα, *non audenda ausa.* — ἀνέστενον Flor. ceteri libri versu manco ἔστενον. cf. 485.

371. δόμων προφῆται, aedium regiarum vates, sive sacrorum interpretes, qui domi manebant, quando οἱ στρατομάντεις (119.) proficiscebantur cum exercitu.

372. πρόμοι, principes, Menelae. cf. 180, 345. etc.

373. στίβοι φιλ. viae sive vestigia virum amantis Helenae, cum pudica esset. cf. Eurip. Alcest. 914. seqq.

374. affecta. mirum, ni hoc dederat Aeschylus: πάρεστι σίγ' ἐς ἀτίμους (στίβους φιλάνορας), ἀλ., ἄδιστος, ἀφεμένων (ὄντων τῶν στίβων τῶν φιλανόρων, intermissis viis illis, et velut obrutis amantis olim Helenae vestigiis), ἰδεῖν. *adstat* Menelaus *silens inhonoris, sine convicio suavissimusque adspectu, cum intermissa* ac neglecta *sint.* qui horum sententiam magna ex parte perspexit, S, etiam σίγ' eruit, sed reliqua non magis quam ceteri interpretes videtur expedivisse. quod attinet ad nostram emendationem, ea perfacilis est, cum nemo nesciat, ει et α, itemque ο et ου, non raro inter se permutari in codd. sic εἰς, cujus loco metri gratia scripsi ἐς, mutatum est in ας, ἀτίμους autem in ἄτιμος, quemadmodum ἐφέδρους in ἔφεδρος ap. Eurip. Troad. 138., ἐφεστίους in ἐφέστιος Rhes. 199.; et id quidem eo proclivius fuit, quod

πόθῳ δ' ὑπερποντίας as., i. et cr.
φάσμα δόξει δόμων ἀνάσσειν. as., i. et i. h.
εὐμόρφων δὲ κολοσσῶν ἔχθεται χάρις ἀνδρί, as., 2 pher.
ὀμμάτων δ' ἐν ἀχηνίαις ἔῤῥει πᾶσ' ἀφροδίτα. pri.
ὀνειρόφαντοι δὲ πενθήμονες ἀντ. β'.
πάρεισιν φέρουσαι
δόξαι χάριν ματαίαν·
μάταν γάρ, εὖτ' ἂν, ἐσθλά τις δοκῶν ὁρᾶν,
παραλλάξασα διὰ χερῶν

sequebantur eodem modo terminatae voces ἀλοίδο ρ ο ς et ἄδιστ ο ς, ad quem scopulum saepe alliserunt librarii. ita correctus versus asynartetus est, idque τρίκωλος, ut qui constet duobus iambis, medioque ionico a minore, cujus generis nunc esse putem Antigonae Sophocleae 757.

376. seqq. *prae desiderio autem transmarinae*, h. e. conjugis trans mare abreptae, *spectrum videbitur aedibus imperare*, h. e. ita intabescet dominus harum aedium Menelaus, ut umbrae quam hominis similior futurus sit. *pulchrarum enim* Helenae *statuarum venustas viro* nunc jam *exosa est*, *et oculorum imbecillitate*, quorum vis ingens fuit in viva, nulla vero est in statuis, *omnis amor perit*. quasi dicas: *und in der Augen Leblosigkeit erlischt alle Liebe*. oculorum defectum, qui in statuis exprimi non solebant, intelligit S. sed H. Voss.: *Jedes lieblichen Standbilds Wohlgestalt ist verhasst ihm. Nun ihr eigener Blick ihm fehlt, Hin ist ganz Afrodita*. et similiter Humboldtius. — ὑ π ε ρ π ο ν τ ί α ς, *trans mare viventis*, quemadmodum Epaphus dicitur πόρτις ὑπερπόντιος Suppl. 41. vocab. διαπόντιος fere in rebus usurpari monuit Bl. Diodorus tamen 11, 37.: τοὺς δὲ συμμάχους διαποντίους etc. Plautus Most. 2, 2, 66.: *ego transmarinus hospes sum Diapontius*. — κ ο λ ο σ σ ῶ ν. Etym. M.: κολοσσὸς σημαίνει καὶ τὸ εἴδωλον, κυρίως δὲ κολοσσοὶ λέγονται οἱ ὑπερμεγέθεις ἀνδριάντες. Herod. 2, 130, 143, 153, 175, 176., Theocr. 22, 47., conferri jussit Bl., cui verbum hoc Ionicum videtur, rarissimumque ap. Atticos. κολοσσικοὺς ἀνδριάντας dixit Diodorus 1, 46., κολοσσικὰ ἔργα Strabo 1. p. 365. Plinius H. N. 34, 18.: *audaciae innumera sunt exempla. moles quippe excogitatas videmus statuarum, quas colosseas vocant, turribus pares* etc. S.: „probabiliter poëta fingit, Menelaum statuas habuisse uxoris formosissimae, quibus ille quidem delectaretur, quamdiu vivum earum exemplar possidebat, jam vero illo sibi erepto earum venustatem fastidiret, easque ut odiosas et molestas aversaretur.“ — ἐ ν ἀ χ η ν ί α ι ς, h. e. ἀχηνίαις, διὰ ἀχηνίας. vide de hoc pleonasmo, si pleonasmus dicendus est, Soph. Oed. R. 80, 140, Eurip. Med. 814. etc.

380. π ε ν θ ή μ ω ν, *luctificus*, eadem analogia formatur, qua ἐλεήμων, νοήμων et similia. Eurip. Alc. 345.: ἐν δ' ὀνείρασι Φοιτῶσά μ' εὐφραίνοις ἄν. Miltonus Sonnet 18.: *out o! as to embrace me she inclined, I waked, she fled, and day brought back my night*. *E Bl.*

381, 2. ἀμέτρως libri: πάρεισι δόξαι φέρ. Heath. et alii: πάρεισιν. δ ό ξ α ι, *visus*, species, imagines.

383, 4. δ ο κ ῶ ν. nominat. consequentiae „quasi dicas: μάταν γάρ ἐστιν, εὖτ' ἂν, δοκοῦντός τινος ἐσθλὰ ὁρᾶν, ὄψις παραλλάξασα διὰ χερῶν βέβηκεν.“ S. π α ρ α λ λ. *quae praeteriit*. Eurip. Hipp. 889.: λόγοι, παραλλάσσοντες ἔξεδροι φρενῶν, ubi vid. Monk. — *Bl.* ἂν illud

βέβακεν ὄψις οὐ μεθύστερον
πτεροῖς ὀπαδοῖς ὕπνου κελεύθοις."
τὰ μὲν κατ' οἴκους ἐφ' ἑστίας ἄχη
τάδ' ἐστὶ καὶ τῶνδ' ὑπερβατώτερα·
τὸ πᾶν δ' ἀφ' Ἑλλάδος αἴας συνορμένοις
πένθεια τλησικάρδιος
δόμων ἑκάστου πρέπει.
πολλὰ γοῦν θιγγάνει πρὸς ἧπαρ·
* οὓς μὲν γὰρ ἔπεμψεν οἶδεν, ἀντὶ δὲ φωτῶν
τεύχη καὶ σποδὸς εἰς ἑκάστου δόμους ἀφικνεῖται·

explicat Matth. gr. gr. §. 598, c. cf. Eurip. Hel. 545, Aristoph. Plut. 274. etc.

385. οὐ μεθ. non postea vel sero, sed *statim.*

386. ὀπ. ὕπνου κελ. *viis somnum comitantibus* seu *sequentibus.* „h. e. cum somnus abit, avolant etiam somnia." *Bl.*

387. ἐφεστίους Voss., St., S. cf. 757.

388. ὑπερβ., majora. Hesych.: ὑπέρβατον, ὑπερβαινόμενον.

389. vivide Chorus describit animum Argivorum, qui domi manserint; mortes militum apud Trojam; ex iisque mortibus conflatam Atridis, belli auctoribus, invidiam cum civium, tum ipsorum deorum. felices quidem nunc videri Atridas; sed fugiendas esse res nimis prosperas, quas aequi amans Jupiter ferire fulguribus soleat suis; seque laudare mediocritatem, quae neque urbes expugnet, neque in servitutem detrudatur; cum praesertim nemo adhuc pro certo sciat, verusne an vanus sit rumor ille de capta Troja, cui rumori Clytaemnestra muliebri fortasse credulitate aures praebuerit. τῶν συνηγμένων ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος ἁπάντων ἑκάστου τοῖς οἴκοις ὀδυνηρὰ πένθησις διαπρέπει. Schol. τὸ πᾶν. πάντως, ut ap. Aristoph. Av. 396. etc.

390. *luctus patiens,* quo sensu ταλακάρδιος dixit Hesiodus Scut. 424. et Soph. Oed. Col. 499. ταλαίφρων Soph. Aj. 840. et Ant. 39. cf. Bl. et, quem praeterea laudavit, Eustath. ad Il. ε', p. 593, 2.

392. ἧπαρ sedes affectuum. vide 698, Soph. Aj. 869, Rhes. 401. etc.

393. hiat versus. Glasg. aliique γάρ τις, sed hoc elegantius intelligitur. malim equidem οὓς μὲν γὰρ παρέπεμψεν. Soph. Phil. 1376.: πολλὰ δὲ φωνῆς τῆς ἡμετέρας Ἕρμαιον ὄρος παρέπεμψεν ἐμοὶ στόνον. Xenoph. Exped. Cyri 4, 20.: ὁ δὲ παριὼν καὶ παραπέμπων τῶν πελταστῶν τοὺς ἰσχυροτάτους etc. simile simili offecit, nec semel hae voculae inter se permutatae sunt, quemadmodum ap. Eurip. Or. 128. ἴδετε γὰρ ἄκρας pro ἴδ. παρ' ἄ., itidemque Herc. fur. 1128. γὰρ εἰμι pro πάρειμι et contra El. 589. παρ' αὐτὴν pro γὰρ αὐτὴν ponendum esse intellexerunt viri docti.

394. τεύχη καὶ σποδός, *vasa et cinis,* h. e. urnae cinerariae. ἓν διὰ δυοῖν. Iliad. η', 333.: ἀτὰρ κατακήομεν αὐτοὺς Τυτθὸν ἀποπρὸ νεῶν, ὥς κ' ὀστέα παισὶν ἕκαστος Οἴκαδ' ἄγῃ, ὅταν αὖτε νεώμεθα πατρίδα γαῖαν. cf. sequentia, Odyss. ω', 72. seqq., Soph. El. 718. seqq. ibidem 1048.: φέροντες αὐτοῦ σμικρὰ λείψαν' ἐν βραχεῖ Τεύχει θανόντος, ὡς ὁρᾷς, κομίζομεν. etc. non alienus ab hac explicatione S. tamen in alteram propendet, quam fere probant interpretes, τεύχη intelligentes arma caesorum in proeliis, clypeum praesertim, quae superstites propinquis eorum domum mittere consueverint. Sed neque exempla illius usus protulit vir doctissimus, neque

ὁ χρυσαμοιβὸς δ' Ἄρης σωμάτων as., i. h. et dm. στ. γ'.
καὶ ταλαντοῦχος ἐν μάχῃ δορὸς as., cr. d. et i.
πυρωθὲν ἐξ Ἰλίου φίλοισι as., 2 i. h.
πέμπει βαρὺ ψῆγμα δυσδάκρυτον,
ἀντήνορος σποδοῦ γεμίζων λέβητας εὐθέτους. Eurip.
στένουσι δ' εὖ λέγοντες ἄνδρα τὸν μέν, ὡς μάχης ἴδρις, i. t.
τὸν δ' ἐν φοναῖς καλῶς πεσόντ' ἀλλοτρίας διαὶ γυναικός. as., i. d. h. et an.
τάδε σῖγά τις βαΰζει, φθονερὸν δ' ὑπ' ἄλγος ἕρπει as., 2 an.
προδίκοις Ἀτρείδαις. i. h.
οἱ δ' αὐτοῦ περὶ τεῖχος θήκας Ἰλιάδος γᾶς da. hex.

huc pertinere puto morem illum Lacedaemoniorum cadavera caesorum militum clypeis imposita domum mittendi, cum praesertim minime communem fuisse facile appareat. apud Homerum certe vestimenta atque arma caesorum in pyram conjecta simul cum cadaveribus cremantur, Iliad. ζ', 418, Odyss. λ', 74, ω', 67.

395. *nam Mars corpora* caesorum militum *auro permutans* more aevi Homerici. vide Iliad. ω', Feith. Antiqu. Hom. 4, 13., G. G. S. Köpke *über das Kriegswesen der Griechen* p. 228. — de δὲ causali vide ann. ad Eurip. Med. 616, Aristoph. Pac. 119. etc.

396. *libramque tenens in bello,* quod domi facere solent argentarii.

398. βαρύ, *grave*, h. e. triste. Bl.: „ψῆγμα. ξύσμα, ἢ μικρὸν θρύμμα, κλάσμα. Hesych. *ramentum.* ψῆγμα auri dixit Herod. 1, 93.“ quem secutus interpunxi post verbum δυσδάκρυτον, ut ψῆγμα per se dicatur potius quam ψῆγμα σποδοῦ, quod nec aeque rectum est, siquidem cinis mortuorum mittebatur, non ramentum cineris, et eo minus efficax, quo magis perspicuum est, cum verba πυρωθὲν ψῆγμα obscuritate quadam tragica suspensum teneant animum lectoris; quae obscuritas additis demum verbis ἀντήνορος — εὐθέτους dispellitur. accedit, quod jam γεμίζων manifesto refertur ad ἀντήνορος σποδοῦ, quod aptissimum.

399. ἀντ. vide 368. *cineris pro viro redeuntis implens urnas habiles.* — libri: εὐθέτου, rapta σ littera a sequente verbo. recte Bigot., St., S et alii: εὐθέτους. S.: „λέβητας. non enim urnae tantum fictiles, verum etiam aereae aliisque ex metallis factae in usu erant. sic Patrocli ossa in auream phialam colligebantur Iliad. ψ', 253.“ Bl.: „εὔθετος, *facile disponendus, habilis.* Aeschylus Phoenissis ap. Polluc. 7, 91.: πέλυντρ' ἔχουσιν εὐθέτοις ἐν ἀρβύλαις. Nicolaus ap. Stob. 14. p. 87. Grot.: οἶμαι δ' ἐμαυτὸν εὔθετον τοῖς πράγμασι.“ eodem propemodum sensu βραχὺ τεῦχος dixit Soph. l. l. ad 394.

401. διαὶ Herm. de Metr. p. 348., Bl., alii. monuit Bl., διαὶ bis legi in hac fabula, item in Choëphoris, et formam similem ὑπαὶ Choëph. 934, Eum. 416, Soph. Ant. 953. etc. cf. 798, Soph. El. 672.

402. βαΰζει, baubatur, mussitat. cf. Pers. 13, Aristoph. Thesm. 172, 853. — ὑπ' ἄλγος ἕρπει. tmesis. cf. 242.

403. προδ., defensoribus, propugnatoribus. Hesych.: πρόδικος, συνήγορος.

404. γᾶς, *urbis.* cf. Eurip. Phoen. 223. etc.

εὔμορφοι κατέχουσιν, ἐχθρα δ' ἔχοντας ἔκρυψεν.

pri.

βαρεῖα δ' ἀστῶν φάτις ξὺν κότῳ, ἀντ. γ'.
δημοκράντου δ' ἀρᾶς τίνει χρέος.
μένει δ' ἀκοῦσαί τί μου μέριμνα
νυκτηρεφές· τῶν πολυκτόνων γὰρ
οὐκ ἄσκοποι θεοί, κελαιναὶ δ' Ἐριννύες χρόνῳ
τυχηρὸν ὄντ' ἄνευ δίκας παλιντυχεῖ τριβᾷ βίου
τιθεῖσ' ἀμαυρόν, ἐν δ' ἀΐστοις τελέθοντος οὔτις ἀλκά.
* τὸ δ' ὑπερκότως κλύειν εὖ βαρύ· βάλλεται γὰρ ὄσσοις
διόθεν κεραυνός.

405. τὸ εὔμορφοι πρὸς πλείονα οἶκτον προσέθηκεν, inquit Schol., cui assentitur S. Blomfieldio autem otiosum videtur hoc epitheton, nec nobis valde placet, cum venustas non multum faciat bellatoribus. nec tamen vel Triclinianum εὐμόρφως, vel Blomfieldii εὐμόρφους praetulerim, sed fieri potest, ut ἄμομφοι degeneraverit in εὔμορφοι, α et ευ, itemque μ et ρ, inter se permutatis, ut saepe factum est. ἄμομφος et ἄμορφος bis confusa sunt Eumenidibus. S.: nimirum fieri non poterat, ut omnium in hoc bello defunctorum ossa in patriam mitterentur; id principibus tantum viris, vel certe beatioribus, dabatur; reliquos haud procul ab eo loco, ubi pugnatum erat, sepultos esse constat. cf. 445. sequ. ἔχοντας τὰς θήκας.

406, 7. δημοκράντου Glasg., Bl. etc. libri δημοκράτου (δημοκρᾶτου), nec melius quidam conjectores. *gravis autem est civium rumor invidiosus*, *publicaeque* (dirae) *imprecationis debitum solvit.* εἰρωνικῶς. hoc, ni fallor, dicit, odia civium, diu celata, tandem erumpere solere in rumorem invidiosum, qui maxime timendus sit.

408, 9. ordo: μέριμνα δέ μου μένει ἀκοῦσαί τι νυκτηρεφὲς, *expectat vero cura mea audire aliquid nocte occultum.* ultionem divinam intelligit. cf. ann. ad 317. et 350.

411. παλιντυχεῖ Scal., Glasg. etc. Farn.: παλιντυχῇ. ceteri libri vett.: παλιντυχῆ. τριβᾷ βίου, exercitatione vitae, cursu vivendi.

412. ἀμ. obscurum, qui opponitur τῷ τυχηρῷ, *fortunato* ac celebri. cf. 268. ἀΐστοις, ἀγνώστοις, ignobilibus.

413. Heath. et alii, quos secutus est Bl.: ὑπερκόπως, fortasse recte. cf. ann. ad Eurip. H. f. 984. certius est ferri non posse ὄσσοις. St.: *injicitur enim oculis de coelo fulmen*, quod ineptum, haud vidi magis. nec alii melius, *magnanimi viri*, ut ait Comicus, *freti virtute et viribus superbi*, qui, dum scripturarum atque conjecturarum quisquilias magna diligentia enotant stipantque, correctionem nostram ὄσσαις ne dignam quidem habuerint quam commemorarent. at aptissime tamen poëta famas feriri dicit fulminibus Jovis, h. e. magnis improborum nominibus non modo homines, sed etiam deos invidere; cujusmodi sententiis nihil est frequentius apud scriptores. sic igitur scribendum esse etiamnum arbitror, quamvis Homericam vocem ὄσσαν, qua et Pindarus usus est, non invenio ap. Tragicos, non quo eam non usurpaverint, sed quia tot eorum scripta interciderunt. S.: κλύειν εὖ, *bene audire*, h. l. est *praedicari* ob divitias, opes, victorias. βάλλεται pro ἐπιβάλλεται.

κρίνω δ' ἄφθονον ὄλβον· μήτ' εἴην πτολιπόρθης,
μήτ' οὖν αὐτὸς ἁλοὺς ὑπ' ἄλλων βίον κατίδοιμι.
πυρὸς δ' ὑπ' εὐαγγέλου πόλιν διήκει θοὰ as., 2. comp. ex i. et cr. ἐπῳδ.
βάξις· εἰ δ' ἐτήτυμος, t. d. c.
* τίς οἶδεν, ἤτοι θεῖόν ἐστι μὴ ψύθος. i. tr.
τίς ὧδε παιδνὸς ἢ φρενῶν κεκομμένος,
φλογὸς παραγγέλμασιν νέοισι as., 2 i. h.
πυρωθέντα καρδίαν as., ant. et cr.
ἔπειτ' ἀλλαγᾷ λόγου καμεῖν; as., dm. et i.
γυναικὸς αἰχμᾷ πρέπει as., i. et cr.

415. κρίνω, *praefero*, *optimum judico.* cf. Eurip. Med. 610. *Bl.* ἄφθονον ὄλβον, *fortunam absque invidia*, h. e. auream mediocritatem. — ὑπ' ἄλλων κατιδεῖν τὸν βίον est *sub aliorum dominatione vivere.*

417. ὑπὸ πυρὸς, *ex igne*, propter ignem. Matth. gr. gr. §. 592. etc.

418. libri ἐτητύμως, h. e. εἰ ἐτητύμως βάξις διήκει πόλιν, de quo minime dubitat Chorus. recte Bigot. et Bl. ἐτήτυμος.

419. μὴ alienum est, nec dubitandum quin ponendum sit μὲν, quae particulae confundi solent. vide doctissimi G. J. Bekkeri Specim. var. lectionum in Philostr. vit. Apollon. p. 91., quosque testes citavit, Jacobsium et Schäferum; item annotata ad Soph. Oed. Col. 1559. et Eurip. Androm. 250. μὲν per se dictum est, ut alias saepe, velut infra 507, ap. Eurip. Phoen. 605, Hipp. 294., aliisque locis. cf. Brunck. ad Soph. Trach. 844. Xenophon Exp. Cyri 3, 2, 13.: τοιούτων μέν ἐστε προγόνων etc. — θεῖον ψύθος, *divinum mendacium*, h. e. falsus rumor, a deo aliquo sparsus ad lactandum spe vana populum Argivum. Odyss. α', 281.: ἔρχεο πευσόμενος πατρὸς δὴν οἰχομένοιο, Ἤν τίς τοι εἴπησι βροτῶν, ἢ ὄσσαν ἀκούσῃς Ἐκ Διός, ἥτε μάλιστα φέρει κλέος ἀνθρώποισιν. Schol.: τὸ ψύθος σύστοιχον τῷ ψεύδει, ὡς καὶ τὸ ψυδρόν. ὅτι δὲ συγγενῆ τὸ δ καὶ τὸ θ, δῆλον. προϋπόκειται δὲ τὸ ψεῦδος. similiter Etym. M. p. 819, 13. et Eustath., quos laudavit Bl., collatis infra 897. et Callim. fragm. 184.

420. παιδνός. h. e. παῖς νέος, interprete Homeri Schol. ad Odyss. φ', 21. cf. Bl. et eo jubente Markl. ad Eurip. Iphig. T. 1270. (1163.). Hesych.: παιδνός. ὁ ἐξερχόμενος ἀπὸ τῆς τοῦ παιδὸς ἡλικίας. figurate dictum. cf. 249. — φρενῶν κεκ. *mente captus.* „Theocr. 223.: κεῖνός γ' ἄφρων ἐστὶ, νόον βεβλαμμένος ἐσθλοῦ." *Bl.*

421. libri νέοις, metro minus usitato.

422. sequ. πυρ. *accensum*, scil. spe. Soph. Ajac. 449.: ὅστις κεναῖσιν ἐλπίσιν θερμαίνεται, ubi vid. Musgrav. *Bl.*

423. de usu adverbiorum εἶτα et ἔπειτα, cum comitantur participia, vide Matth. gr. gr. §. 566, nos ad Soph. Oed. Col. 855, Aristoph. Plut. 794, 1000. etc. — „ἀλλαγᾷ λόγου, mutatione rumoris in contrariam partem." S. καμεῖν. intell. ὥστε.

424. γυν. αἰχμᾷ, mulieris bello, non virorum, quale hoc est, quod gerit Agamemnon.

πρὸ τοῦ φανέντος χάριν ξυναινέσαι. as., i. h. et i. d. br.
πιθανὸς ἄγαν ὁ θῆλυς ὅρος ἐπινέμεται ταχύπορος· i. t. c.
ἀλλὰ ταχύμορον γυναικοκήρυκτον ὄλλυται κλέος. as., t. d. et i. d.
ΧΟ. τάχ' εἰσόμεσθα λαμπάδων φαεσφόρων, i. tr.
* φρυκτωριῶν τε καὶ πυρὸς παραλλαγάς,
εἴτ' οὖν ἀληθεῖς, εἴτ' ὀνειράτων δίκην
τερπνὸν τόδ' ἐλθὸν φῶς ἐφήλωσεν φρένας.
κήρυκ' ἀπ' ἀκτῆς τόνδ' ὁρῶ κατάσκιον
κλάδοις ἐλαίας· μαρτυρεῖ δέ μοι κάσις
πηλοῦ ξύνουρος διψία κόνις τάδε,

425. πρὸ τοῦ φαν., *antequam res apparuit* sive explorata fuit. — χάριν ξυν. gaudium seu res laetas praedicare, quod fecit regina.

426. πιθ., probabilis, ad persuadendum aptus. ὁ θῆλυς ὅρος. ἤγουν περιφραστικῶς ἡ γυνή, ὡς ταυτὸν ὂν γυναῖκα εἰπεῖν καὶ ὅρον αὐτῆς ἐκθεῖναι. Schol. eodem modo accipiendum esse videtur Blomfieldio, quod infra legitur 1038, ὅρους θεσπεσίας ὁδοῦ, nec alio pertinere dixerim ὅρους ἀγορᾶς ap. Aristoph. Ach. 675. addendum igitur ὅρος verbis illis periphrasticis, quae congessi in ann. ad Soph. Oed. Col. 772. prioris ed. ceterum cf. 531. seqq. — ἐπινέμεται, *grassatur*, procedit. — ταχύπορος — ταχύμορος. paronomasia. — cumulatis brevibus poëta expressit, ni fallor, levitatem atque mobilitatem muliebris ingenii.

427. *sed celeri morte praeconia famae a mulieribus facta pereunt.* Schol.: τὸ φημιζόμενον ἀγαθὸν ὑπὸ τῶν γυναικῶν ἀνύπαρκτόν ἐστι, καὶ ταχέως φθειρόμενον, καὶ οὐκ ἐπὶ πολὺ διαμένον. — metrum a Plauto quoque usurpatum.

428—439. non Clytaemnestrae, ut in codd., sed Choro sive Coryphaeo haec tribuenda esse vidit Well., propterea quod per totam hanc scenam Clytaemnestra non loquitur; quam quidem domi nunc esse putat Chorus (524.). 440 quidem et sequens versus recte leguntur sub persona Chori.

429. versus malae notae, ut qui idem dicat quod superior, sed oratoris modo, non poëtae. nam poëticum est λαμπάδων φαεσφόρων, pedestre φρυκτωριῶν καὶ πυρὸς παραλλαγάς. quid dubitemus, haec illis adscripta esse a librario insulso, qui per se dictum genitivum λαμπ. φ. miratus accusativum requireret? de genitivo illo, qui minime inelegans est, vide Matth. gr. gr. 320. 2., nos ad Eurip. El. 401, Aristoph. Lys. 1053, Plut. 626. — παραλλαγάς, *vices*. hanc vocem non magis ego quam Bl. reperi ap. scriptores.

431. ἐφήλ. ἠπάτησεν, ut Hesych. interpretatur. ἀπὸ τοῦ φήληκος, τοῦ ἀώρου σύκου, inquit Lycophronis Schol. ad 785. cf. Eurip. Suppl. 230. φηλήτης legitur Rhes. 215. et Scaligero Blomfieldioque auctoribus ponendum est Choëph. 938. cf. Bl.

432. κατάσκιον κλ. ἐλ., *ramis olivae obumbratum*, ideoque finiti belli jam certissimum indicem. *S.*

433. tropo audaci pulverem luti fratrem appellavit, ut fumum ignis Theb. 461., ubi vide annotata.

434. ξύνουρος, ab Ionica forma οὖρος, ut ἄπουρος, πρόσουρος, τηλουρός. contra Attice dicitur ὅμορος.

ὡς οὔτ' ἄναυδος οὔτε σοι δαίων φλόγα
ὕλης ὀρείας σημανεῖ καπνῷ πυρός,
ἀλλ' ἢ τὸ χαίρειν μᾶλλον ἐκβάξει λέγων . . .
τὸν ἀντίον δὲ τοῖσδ' ἀποστέργω λόγον·
εὖ γὰρ πρὸς εὖ φανεῖσι προσθήκη πέλοι.
ὅστις τάδ' ἄλλως τῇδ' ἐπεύχεται πόλει,
αὐτὸς φρενῶν καρποῖτο τὴν ἁμαρτίαν.
ΚΗ. ἰὼ πατρῷον οὖδας Ἀργείας χθονός,
δεκάτου σε φέγγει τῷδ' ἀφικόμην ἔτους,
πολλῶν ῥαγεισῶν ἐλπίδων μιᾶς τυχών!
οὐ γάρ ποτ' ηὔχουν τῇδ' ἐν Ἀργείᾳ χθονὶ

E Bl. ***vicinus***, h. e. affinis, germanus. δ ι ψ ί α. sic etiam Soph. 232, 399. Hesych.: *διψία κόνις, ξηρά.* *E S.* pulverem movet praeco festinans: ex qua festinatione colligit Clytaemnestra, eum afferre nuntium maximi momenti. τ ά δ ε, quae jam dicet, *ὡς — πυρός*. neque mutum fore ait praeconem, nec obscure et per faces significaturum, quid gestum sit.

435. familiariter additum est *σοὶ* pronomen; qua de re cum alios vide, tum Vigerum 4, 2.

437. τ ὸ χ α ί ρ ε ι ν, gaudium, rem laetam. S.: ἐ κ β ά ξ ε ι. *μᾶλλον ἐκβάζειν* est rem universe notam, singulas partes exponendo, copiosius eloqui. —

438. ἀ π ο σ τ., abominor. proprie Theocr. Epigr. 4, 14. dixit *ἀποστέρξαι Δάφνιδος πόθους*. cf. Bl. et Schneideri lex. gr. h. v. St.: vel laeta, inquit, nuntiabit hic praeco, vel illud, cujus mentionem abominor. mira veterum in parcendo a verbis male ominatis superstitio, Terent. Heaut. 2, 1, 16.: *tum quod dem ei, recte est: nam nil esse mihi religio est dicere.* Cic. Epist. 1, 12.: *multum interest te venire. exigua est enim spes reip.: nam nullam non licet dicere.*

441. φ ρ ε ν ῶ ν, *sapientiae, εἰρωνικῶς:* nam stultitiam sive insaniam intelligit. St.: κ α ρ π. in malam partem, ut Theb. 568.: *ἄτης ἄρουρα θάνατον ἐκκαρπίζεται.*

442. peregre redeuntes terram salutabant. Agamemnon ap. Senecam Agam. 782.: *tandem revertor sospes ad patrios lares. O cara salve terra.* et ibidem Eurybates 392.: *delubra et aras coelitum et patrios lares Post longa fessus spatia, vix credens mihi, Supplex adoro.* cf. Plaut. Bacch. 2, 1. *E St.*

443. ita St. et Fourmontius *Hist. de l' Acad. des Inscript. tom.* 3. *p.* 81. libri *δεκάτῳ*, quod sunt qui magis Aeschyleum esse arbitrentur. credo, erit Aeschyleum, quod ne graecum quidem est hoc sensu: nam *δεκάτῳ φέγγει* nihil aliud significat quam *decima luce*, h. e. die. Eurip. Hecub. 32. *τριταῖον ἤδη φέγγος αἰωρούμενος, tertium jam diem suspensus animi:* et epigrammate ap. Athen. 2, 19.: *ἐν ταυτῷ φέγγει μοιριδίῳ φθιμένους, eadem luce fatali extinctos,* non *eodem anno.* nec *φέγγος ἔτους* dicitur, sed *ἡμέρας* sive *ἡλίου*, velut Hecub. 235., Troad. 813. permiscentur nonnunquam *ο ω* et *ου* in codd.; hic fons erroris. vide indicem, et cf. Schol. ad 495.

444. *ἡ λέξις ἐκ μεταφορᾶς τῶν ἀγκυρῶν, ὧν πολλῶν ῥαγεισῶν εἰς τὸ ὕδωρ μία τις περισώζει τὴν ναῦν.* Schol. de hac metaphora Bl. conferri jussit Porsonum ad Orest. 6[illegible] et Aristoph. Equ. 1144. (*λεπτή τις ἐλπίς ἐστ', ἐφ' ἧς ὀχούμεθα*), quem locum protulit Phrynichus App. Soph. p. 49, 27. aliena mihi videntur illa Sophoclis Oed. Col. 141. *κἀπὶ σμικροῖς μέγας ὥρμουν.*

θανὼν μεθέξειν φιλτάτου τάφου μέρος·
νῦν χαῖρε μὲν, χθὼν, χαῖρε δ', ἡλίου φάος,
ὕπατός τε χώρας Ζεὺς, ὁ Πύθιός τ' ἄναξ,
τόξοις ἰάπτων μηκέτ' εἰς ἡμᾶς βέλη!
* ἅλις παρὰ Σκάμανδρον ἦλθες ἀνάρσιος·
νῦν δ' αὖτε σωτὴρ ἴσθι κἀπαγώνιος,
ἄναξ Ἄπολλον. τούς τ' ἀγωνίους θεοὺς
πάντας προσαυδῶ, τόν τ' ἐμὸν τιμάορον
Ἑρμῆν, φίλον κήρυκα, κηρύκων σέβας,
ἥρως τε τοὺς πέμψαντας, εὐμενεῖς πάλιν
στρατὸν δέχεσθαι τὸν λελειμμένον δορός.
ἰὼ μέλαθρα βασιλέων, φίλαι στέγαι,
σεμνοί τε θᾶκοι, δαίμονές τ' ἀντήλιοι,

446. μετέχειν cum accus., ut Soph. Oed. Col. 1386. ἀκερδῆ χάριν μετάσχοιμί πως.

448. ὕπατος Ζεὺς, ut Rhes. 431.

449. *ἰάπτων*, *jaciens*. cf. Theb. 277, 511.

450. ἦλθες ἄνᾰρσιος. numerus vitiosus. ne nunc quidem dubito scribendum esse ἄρσιος, *commodus*, εἰρωνικῶς. ironiam non capientes scripsere ἀνάρσιος. margo Askew. ἦσθ' ἀνάρσιος, quam interpretationem temere admisit Bl.: nam ita h. l. et similibus exponere solent verba veniendi: vide Abresch., Soph. Oed. R. 1281. etc. verbo inverecundo abstinuit praeco.

451. *κἀπαγώνιος*. Schol.: ἀπόμαχος, quasi κἀπ. esset καὶ ἀπαγώνιος, *certamine liberans*, ut Bl. reddidit, quod vocab. nusquam legi. imo est καὶ ἐπαγώνιος, *defensor in certaminibus*. St.: Apollinem inter θεοὺς ἀγωνίους (ἐπαγωνίους, sive ἐναγωνίους. S.) recenset etiam Supplicibus. (vide ann. ad principium ejus fabulae.) meminit et Eustath. ad illud Homeri Il. ψ', 659.: ἄνδρε δύω περὶ τῶνδε κελεύομεν, ὥσπερ ἀρίστω, Πὺξ μάλ' ἀνασχομένω πεπληγέμεν· ᾧ δέ κ' Ἀπόλλων Δώῃ καμμονίην, γνώωσι δὲ πάντες Ἀχαιοὶ etc. ad illum igitur locum Eustath.: Ἀπόλλωνος δ' ἐνταῦθα, inquit, μέμνηται ὁ ποιητὴς διὰ τὸ δοκεῖν ἐναγώνιον εἶναι καὶ αὐτὸν, ὁμοίως τῷ Ἑρμῇ. vide sis etiam Plut. Sympos. 8. Qu. 4., ubi eundem Homeri locum profert, narratque, Apollini pugili a Delphis, cursori a Cretensibus et Lacedaemoniis, sacra fieri.

453. *τιμ. βοηθόν*. sic etiam Hesych. „Etym. M. p. 759, 1.: τιμήοροι. ἥρωες καὶ ἔφοροι. respicit ad Apoll. Rhod. 4, 1309.: ἡρῷσσαι, Λιβύης τιμήοροι. — est autem ἀπὸ τοῦ τιμὴν ἀείρειν. cf. infra 1166, 1210, 1455. forma contracta est τιμωρός.“ *Bl.*

454. *κηρ. σέβας*. in cujus clientela praecones sunt, quem tutorem et patronum suum venerantur. S. cf. Eurip. Suppl. 108, Heracl. 271. et ibi citatum Schol. Hom. ad Il. α', 334., G. G. Köpke *über das Kriegswesen der Gr.* p. 254. seqq.

455. *ἥρως τε τοὺς πέμψαντας*. Dioscuros. Eurip. de Helena Or. 1594.: Κάστορί τε Πολυδεύκει τ' ἐν αἰθέρος πτυχαῖς Ξύνθακος ἔσται, ναυτίλοις σωτήριος. idem Elect. 923.: κούροιν Διὸς, οἳ φλογερὰν Αἰθέρ' ἐν ἄστροις ναίουσι, βροτῶν Ἐν ἁλὸς ῥοθίοις Τιμὰς σωτῆρας ἔχοντες. cf. ibidem 1161. seqq., Iphig. T. 139, Hom. hymn. in Dioscuros, Theocr. 22, Horat. Od. 1, 12.

458. *σεμνοὶ θᾶκοι*, *venerandae sedes*, sedile regis in loco publico, ante fores ejus, marmoreum,

εἴ που πάλαι, φαιδροῖσι τοῖσιδ' ὄμμασι
δέξασθε κόσμῳ βασιλέα πολλῷ χρόνῳ!
ἥκει γὰρ ὑμῖν φῶς ἐν εὐφρόνῃ φέρων
καὶ τοῖσδ' ἅπασι κοινὸν Ἀγαμέμνων ἄναξ.
ἀλλ' εὖ νιν ἀσπάσασθε (καὶ γὰρ οὖν πρέπει),
Τροίαν κατασκάψαντα τοῦ δικηφόρου
Διὸς μακέλλῃ, τῇ κατείργασται πέδον,
βωμοὶ δ' ἄϊστοι καὶ θεῶν ἱδρύματα,

in quo insidens jus dicebat. Hesych.: *θᾶκος. καθέδρα, θρόνος.* Odyss. β', 14. de Telemacho, concione advocata: *ἕζετο δ' ἐν πατρὸς θώκῳ, εἶξαν δὲ γέροντες.* ibi Schol.: *τοῦτον οἱ Ἀττικοὶ θᾶκον λέγουσιν. ἔστι δὲ καθέδρα.* Herod. 1, 14.: *ἀνέθηκε γὰρ δὴ καὶ Μίδης τὸν βασιλήϊον θρόνον, ἐς τὸν προκατίζων ἐδίκαζεν, ἐόντα ἀξιοθέητον.* cf. c. 97. 6, 63.: *ἐν θώκῳ κατημένῳ μετὰ τῶν ἐφόρων.* *σεμνοὺς* dixit, ne intelligantur *θᾶκοι*, sive sedilia publica in oppidis, quo confabulandi gratia convenire solebant otiosi: vide Herod. 9, 94.; Xenoph. Hier. 7, 2.; Cyrop. 8, 7, 10.; Aristoph. Nub. 964. *E Bl.* etiam quaevis aliae sedes ita appellantur ap. Sophoclem, Aristophanem et alios, *ἀπόπατος* ap. Theophrastum Char. 14. — Schol.: *ἀντ. οἱ εἰς ἀνατολὴν ὁρῶντες.* Eustath. ad Odyss. ζ', p. 1562, 37.: *ἀντήλιος. ἤγουν προσήλιος.* h. e. *subdialis.* Hesych.: *ἀντήλιοι θεοί· οἱ πρὸ τῶν πυλῶν ἱδρυμένοι.* quorum deorum notissimus est Apollo *ἀγυιεύς.* Ionicum esse hoc voc., ut *ἀπηλιώτης*, monuit Eustath. l. l. Soph. Aj. 751.: *οἱ δ' ἑσπέρους ἀγκῶνας, οἱ δ' ἀντηλίους*, ubi vidd. Lobeck. et interpp. lex. Seguier. p. 424, 25.: *ἀπηλιώτης ἐν τῷ π, καὶ ἀντήλιος, καὶ πάντα τὰ ὅμοια ψιλῶς. καὶ ἡ ἐπηλίς ἐστι παρὰ Ποσειδίππῳ.* cf. Bl.

459. *τοῖσιδ'*, *hisce*, quibus me excipitis. praeconi enim laeto laeti esse videbantur oculi deorum.

460. *κόσμῳ*, *ordine, rite*, ut decet. cf. 463. etc.

461. pulcre: deos hominesque absentia regis contristaverat; deos hominesque reditus exhilaraturus est. S. cf. 22.

462. *τοῖσδ' ἅπασι.* Choro et universae genti Argivorum.

464. *Τρ. κατασκ.* *qui Trojam subruerit.* St. proprie Aristoph. Nub. 1425. *τὸ τέγος κατάσκαπτ', εἰ φιλεῖς τὸν δεσπότην.* figurate etiam Soph. Phil. 953.: *μεθ' ὧν Τροίαν σ' ἑλεῖν δεῖ καὶ κατασκάψαι βίᾳ.* et Oed. Col. 1330.: *τί σοι Πάτραν κατασκάψαντι κέρδος ἔρχεται;* conf. Theb. 46.

465. *μακ. σπάθῃ.* Schol. aliud est *δίκελλα.* Theo ann. ad Arat. Phaenom. pag. 2., monente Bl.: *μάκελλα ἡ μονόθεν κέλλουσα· δίκελλα δὲ ἡ διχόθεν.* *μακέλην* dixerunt Hesiodus Opp. et D. 470, Apoll. Rhod. 4, 1533, Theocr. 16, 32. (*μακέλᾳ*). Aristoph. *παρῳδῶν* Av. 1156.: *ὅπως μή σου γένος πανώλεθρον Διὸς μακέλλῃ πᾶν ἀναστρέψει Δίκη*, ubi Schol.: *παρὰ τὸ Σοφόκλειον χρυσῇ μακέλλῃ Ζηνὸς ἐξαναστραφῇ.* idemque Comicus Pace 228. simili commento per ridiculum Bello ingens mortarium tribuit ad conterendas urbes. — *τῇ κατ. πέδον.* manet in metaphora *τῆς μακέλλης*, nec aliter quam *μεταφορικῶς* intelligendum esse puto *σπέρμα πάσης χθονὸς* 467., quemadmodum *σπέρμα Ἐρεχθειδᾶν, τὸ θῆλυ σπέρμα Καδμείων, τὸ Ταντάλειον σπέρμα, παίδων σπέρμα, θνητῶν σπέρμα, σπέρμα κηρύκων*, et similiter dicta reperiuntur ap. hos scriptores. vide Soph. Ant. 900, Eurip. Bacch. 35, Iph. T. 917, Med. 632, Danaës fr. 1., fr. incert. 221, et cf. Aristoph. Av. 111. aliosque locos.

466. similiter Pers. 763.

καὶ σπέρμα πάσης ἐξαπόλλυται χθονός.
τοιόνδε Τροίᾳ περιβαλὼν ζευκτήριον
ἄναξ Ἀτρείδης πρέσβυς εὐδαίμων ἀνὴρ
ἥκει, τίεσθαι δ' ἀξιώτατος βροτῶν
τῶν νῦν. Πάρις γὰρ οὔτε συντελὴς πόλις
ἐξεύχεται τὸ δρᾶμα τοῦ πάθους πλέον·
ὄφλων γὰρ ἁρπαγῆς τε καὶ κλοπῆς δίκην
τοῦ ῥυσίου θ' ἥμαρτε, καὶ πανώλεθρον
* αὐτόχθονον πατρῷον ἔθρισεν δόμον,
διπλᾶ δ' ἔτισαν Πριαμίδαι θἀμάρτια.
ΧΟ. κῆρυξ Ἀχαιῶν χαῖρε τῶν ἀπὸ στρατοῦ!
ΚΗ. χαίρω· τεθνᾶναι δ' οὐκέτ' ἀντερῶ θεοῖς.
ΧΟ. ἔρως πατρῴας τῆσδε γῆς σ' ἐγύμνασεν;
ΚΗ. ὥστ' ἐνδακρύειν γ' ὄμμασιν χαρᾶς ὕπο.

468. ζευκτ., *lorum jugale.* στόμιον supra 127. comparavit Bl.

469. πρέσβυς. cf. 168.

471. Πάρις γάρ. ἀπὸ κοινοῦ τὸ οὔτε ληπτέον καὶ εἰς τὸ Πάρις· συνυπακούεται γὰρ ἐκ τοῦ ἐπαγομένου. Schol. sic et Pindar. Pyth. 6, 47.: ἄδικον οὔθ' ὑπέροπλον ἥβαν δρέπων. *St.* cf. Choëph. 292., Herod. 92, 26. cum annot. Schweighaüseri, et quos praeterea scriptorum interpp. ad testimonium citavit Bl., item Aristoph. Av. 661, Herm. ad Soph. Aj. 239, Philoct. 760. — συντελής figurate dicitur, ni fallor, *affinis culpae.* „proprie συντελής est, *qui juxta cum aliis tributum pendit* (Harpocr., Suid.); deinde in genere *qui eandem operam praestat*: unde recte Aristid. Panath. p. 245.: τότε μὲν ἡμέρᾳ μιᾷ τῆς μάχης ὑστέρησαν Λακεδαιμόνιοι, ἐκείνῃ δὲ ἡμέρᾳ αὐτῆς ὑστέρησαν τῆς τροπῆς οἱ συντελεῖς, ubi Canterus vertit *socii*, et Schol. interpretatur συμπολεμοῦντες. idem tom. 3. p. 580. πηγὰς Νείλου συντελεῖς dicit, qui aquam ministrant fontes. hinc συντέλεια χρημάτων eidem tom. 1. p. 496. est *collatio.* pro *consortio* adhibuit noster Theb. 231.“ *Abresch.* S. Bl. aliique: *socia,* St. mire: *tota civitas.* sed H. Voss., ut nos: *denn Paris samt der Stadt, die mitverbrach.*

472. τὸ — πλέον. τοῦτο δηλοῖ, ὡς οὐ πλέον δέδρακεν ἢ πέπονθεν. Schol.

473. *cum enim et raptus* (Helenae) *et furti* (ablatarum opum: vide Iliad. γ', 282. etc.) *crimen sustineret, et praeda* (τοῦ ῥυσίου) *excidit, et patriam paternamque domum funditus evertit.* S. Timaeus: ὄφλειν. ἡττᾶσθαι ἐπὶ δικαστηρίῳ. ῥύσιον etiam pignus ablatum pro Hesione intelligi potest: vide Luctat. apud Barth. ad Stat. Ach. 1, 21.

475. barbarum est αὐτόχθονον. scribamus αὐτοχθόνων, h. e. ὑπὸ αὐτοχθόνων, *funditus perditum ab indigenis*, quemadmodum Sophocles Aj. 753. φωτὸς ἠπατημένη, Trach. 42. ὠδῖνας αὐτοῦ, et similia passim alii dixerunt. minus placet αὐτόκτονον, etsi haec verba confusa sunt ap. Lycophronem 714. o et ω misceri solere in codd. nemo nescit. — Schol.: ἔθρισεν. ἐθέρισεν, ἔκειρε. — *demessuit.* St. satis usitata metaphora in utraque lingua. vide Bl.

479. ἐγύμνασεν, *exercuit, cruciavit.* cf. Prom. 567, 573.

480. nota sunt Homeri illud πολυθρύλλητον δακρυόεν γελάσασα, et similia. cf. Eurip. El. 123, Barnes. ad Herc. fur. 674. etc. Herod. 7,

ΧΟ. *τερπνῆς ἄρ' ἦτε τῆσδ' ἐπήβολοι νόσου.
ΚΗ. πῶς δή; διδαχθεὶς τοῦδε δεσπόσω λόγου.
ΧΟ. τῶν ἀντερώντων ἱμέρῳ πεπληγμένος.
ΚΗ. ποθεῖν ποθοῦντα τήνδε γῆν στρατὸν λέγεις;
ΧΟ. ὡς πόλλ' ἀμαυρᾶς ἐκ φρενός μ' ἀναστένειν.
ΚΗ. πόθεν τὸ δύσφρον τοῦτ' ἐπῆν στύγος στρατῷ;
ΧΟ. πάλαι τὸ σιγᾶν φάρμακον βλάβης ἔχω.
ΚΗ. καὶ πῶς ἀπόντων κοιράνων ἔτρεις τινάς;
ΧΟ. ὡς νῦν, τὸ σὸν δή, καὶ θανεῖν πολλὴ χάρις.
ΚΗ. εὖ γὰρ πέπρακται. ταῦτα δ' ἐν πολλῷ χρόνῳ

45.: ἐνθαῦτα Ξέρξης ἑωϋτὸν ἐμακάρισε, μετὰ δὲ τοῦτο ἐδάκρυσε.

481. quomodo ἦτε, cum et unus nunc dicatur praeco, et 483., quo versu hic explicatur, πεπληγμένος, non πεπληγμένοι? Flor.: ἴστε. vel igitur ponendum est τ. ἄρ' ἴσθι τ. ἐπήβολος νόσου, vel, quod malim, τ. ἄρ' ἦσθα τ. ἐπήβολος νόσου. scribi coeperit ἦτε, ex quo ἐπήβολος mutatum fuit in ἐπήβολοι, quae mutatio facillima est. ἦσθα, ut ἐγύμνασεν, cui tempori minus respondet ἴσθι. quod Tyrwhitto aliisque placuit 483., πεπληγμένοι, minus probo, quia, ut dixi, unus tantum praeco agitur. ceterum haec non interrogari senserunt quidem Heath. Musgrav. et Bl.; nec tamen sententiam hujus loci satis videntur intellexisse. Heath.: *jucundum certe nacti hunc eratis morbum.* et 463.: *intellexeris, si eorum desiderio captus fueris, qui te vicissim desiderabant*, quasi haec sub conditione dicerentur. imo facete Chorus, postquam praeco dixit se amore patriae tam cruciatum fuisse, ut nunc lacrimandum sibi sit prae gaudio: *laeto igitur*, inquit, *hoc morbo affectus eras, quippe te vicissim amantium desiderio incensus.* νόσον, h. e. malum (Soph. Oed. Col. 504, Eurip. Ione 282. etc.), vocat amorem istum patriae, quoniam eo exercitus fuit praeco propter absentiam. Euripides Aristophaneus Thesm. 1054.: ἀνθρώποισι γὰρ νοσήματα Ἄπασίν ἐστιν, ἐμὲ δὲ κα὆τὸν τῆς κόρης Ταύτης ἔρως εἴληφεν. Bion, annotante Bl., idyll. 8, 1.: ὄλβιοι οἱ φιλέοντες, ἐπὴν ἴσον ἀντεράωνται. haec est τερπνὴ νόσος illa, quam dicit Chorus.

482. ita S. et Bl. cf. Eum. 201, 598, quae loca protulit Bl. perperam libri: πῶς δὴ διδαχθεὶς — λόγου; — δεσπόσω τοῦδε λόγου, *hujus sermonis compos fiam*, h. e. eum intelligam. figurate dici solent verba δεσπότης, δεσπόζειν, ἄναξ, ἀνάσσειν.

484. — λέγεις; Heath. et alii. libri: — λέγεις.

485. ἀμ. *nubilam mentem* dixit Plautus Cist. 2, 1, 5., h. e. moestam. cf. 412, Choëph. 154. idem significat τὸ δύσφρον στύγος sequente versu.

486 recte Humboldt.: *Allein woher kam diesem Volke finstrer Gram?* στρατῷ, *populo*, ut Eum. 671, 686, Soph. El. 710, Eurip. Suppl. 587. cf. ann. ad Soph. Ant. 8. vidit hoc etiam Well.

488. miratur praeco, Chorum absente rege quenquam timuisse. cui respondet Chorus, se adeo sollicitum esse, ut vel mori cupiat. tecte autem adulterium Clytaemnestrae et grave Aegisthi imperium significat.

489. τὸ σὸν δή. ὤν ἐστι τὸ εἰρημένον ὑπὸ σοῦ (478.), τὸ τεθνᾶναι δ' οὐκέτ' ἀντερῶ θεοῖς. Schol. τὸ σόν, *quod tu modo dixisti.* Plato Sophist. p. 233. B.: τὸ σὸν δὴ τοῦτο, σχολῇ ποτ' ἂν etc. Soph. Aj. 99.: τεθνᾶσιν ἄνδρες, ὡς τὸ σὸν ξυνῆκ' ἐγώ. Herod. 1, 86.: τὸ τοῦ Σόλωνος. Thuc. 3, 47.: τὸ Κλέωνος, *quod dixit Cleon* etc. cf. Soph. Aj. 1313.

490. εὖ γὰρ π. *bene enim res*

τὰ μέν τις ἂν λέξειεν εὐπετῶς ἔχειν,
τὰ δ' αὖτε κἀπίμομφα. τίς δὲ πλὴν θεῶν
ἅπαντ' ἀπήμων τὸν δι' αἰῶνος χρόνον;
μόχθους γὰρ εἰ λέγοιμι καὶ δυσαυλίας,
σπαρνὰς παρήξεις καὶ κακοστρώτους, τί δ' οὐ
στένοντες, οὐ λαχόντες, ἤματος μέρος; . . .
τὰ δ' αὖτε χέρσῳ καὶ προσῆν, πλέον στύγος·
εὐναὶ γὰρ ἦσαν δηΐων πρὸς τείχεσιν.
* ἐξ οὐρανοῦ γὰρ κἀπὸ γῆς λειμωνίαι

gesta est apud Trojam; quae *mihi* causa fuit mortem optandi, ne in novas miserias inciderem. at *tu* cur mortem optes, sane nescio. quanquam hujus vitae ea conditio est, ut progressu temporis alia dicas bene habere, alia vero reprehendenda sint. (ταῦτα — κἀπίμομφα.) — ταῦτα, *haec*, hanc vitam.

491. τὰ μὲν — τὰ δὲ — *partim — partim*. Matth. gr. gr. §. 288, b. — εὐπετῶς, facile, *bene*. vox frequens ap. Xenophontem. δι' εὐπετείας dixit Eurip. Phoen. 237. idem Cyclope 504.: ὅπου τιθῇ τις, ἐνθάδ' ἐστὶν εὐπετής.

493. δι' αἰῶνος, ut Choëph. 24., Eurip. Alc. 455., Lycophr. 969. Eurip. Hipp. 1362.: δι' αἰῶνος μακροῦ (*per longam vitam*) Πένθη μέγιστα δακρύων καρπουμένῳ. *E Bl.*

494, 5. δυσ. *graves excubias* intellexit St., sed rectius, opinor, S littorum importunitates, qui idem σπαρνὰς καὶ κακοστρώτους παρήξεις *raros appulsus*, idque *locis*, *in quibus nonnisi male strata invenirentur cubilia*, non male interpretatur cum Bl. et Schneidero in lexico gr. quibus incommodis opponuntur labores in terra exantlati 352. Schol.: σπαρνάς. ἀντὶ τοῦ σπανίους. (perperam libri σπανίως. vide 443.) καὶ τούτου γὰρ οὐ συνεχῶς ἀπηλαύομεν. τὸ δὲ παρήξεις ἀντὶ τοῦ παραδρομὰς ἐπὶ τοῦ καταστρώματος τῶν νεῶν. ab hac interpretatione Abreschius non abhorrens παρήξεις intelligi posse putat παρόδους, h. e. loca in navibus, navigantium commoditati inservientia, sive mansiones, ubi degebant; qua de re evolvi jussit Schefferi librum de Militia nav. in Addendis p. 320. sequ. sed perstabo equidem in sententia triumvirorum, quos laudavi.

496. στένοντες, λαχόντες. nominativi absoluti. οὐ λαχόντες, *non sortiti* illa, h. e. cum ne ista quidem nobis contigerant, portus importuni et mala cubilia. mire Well.: „*qua parte diei non suspiravimus, cum illa nobis non acciderint?* i. e. nulla parte diei illa nobis non acciderunt.“ — μέρος; aposiopesis. supplendum hoc vel quiddam simile οὐ λήξαιμ' ἄν. conf. 502. seqq. Soph. Oed. Col. 756. etc.

497. hyperbaton pro καὶ χέρσῳ. haud raro καὶ transponitur: vide Euripidis indicem h. v.

499. recte, opinor, S, nos olim, et Bl.: γῆς λειμωνίας, *terrae pratensis*, qualis erat regio Iliaca. Strabo 13, 1.: ἀπὸ δὲ τῆς κατὰ τοὺς τόπους Ἰδαίας ὀρεινῆς δύο φησὶν (Demetrius Scepsius) ἀγκῶνας ἐκτείνεσθαι πρὸς θάλατταν, τὸν μὲν ἐνθὺ Ῥοιτείου, τὸν δὲ Σιγείου, ποιοῦντας ἐξ ἀμφοῖν γραμμὴν ἡμικυκλιώδη· τελευτᾶν δ' ἐν τῷ πεδίῳ, τοσοῦτον ἀπέχοντας τῆς θαλάττης, ὅσον τὸ νῦν Ἴλιον. τοῦτο μὲν δὴ μεταξὺ τῆς τελευτῆς τῶν λεχθέντων ἀγκώνων εἶναι, τὸ δὲ παλαιὸν κτίσμα μεταξὺ τῆς ἀρχῆς· μεταλαμβάνεσθαι δ' ἐντὸς τό τε Σιμοείσιον πεδίον, δι' οὗ ὁ Σιμόεις φέρεται, καὶ τὸ Σκαμάνδριον, δι' οὗ Σκάμανδρος ῥεῖ. τοῦτο δὲ καὶ ἰδίως Τρωϊκὸν λέγεται, καὶ τοὺς πλείστους ἀγῶνας ὁ ποιητὴς ἐνταῦθα ἀποδίδωσι· πλατύτερον γάρ ἐστι,

δρόσοι κατεψέκαζον, ἔμπεδον σίνος
ἐσθημάτων, τιθέντες ἔνθηρον τρίχα.
χειμῶνα δ' εἰ λέγοι τις οἰωνοκτόνον,
οἷον παρεῖχ' ἄφερτον Ἰδαία χιὼν,
ἢ θάλπος, εὖτε πόντος ἐν μεσημβριναῖς
κοίταις ἀκύμων νηνέμοις εὕδοι πεσών . . .
τί ταῦτα πενθεῖν δεῖ; παροίχεται πόνος·
* παροίχεται δὲ τοῖσι μὲν τεθνηκόσιν,

καὶ τοὺς ὀνομαζομένους τόπους ἐνταῦθα δεικνυμένους ὁρῶμεν, τὸν Ἐρινεὸν, τὸν τοῦ Αἰσυήτου τάφον, τὴν Βατίειαν, τὸ τοῦ Ἴλου σῆμα. οἱ δὲ ποταμοὶ ὅ τε Σκάμανδρος καὶ ὁ Σιμόεις, ὁ μὲν τῷ Σιγείῳ πλησιάσας, ὁ δὲ τῷ Ῥοιτείῳ, μικρὸν ἔμπροσθεν τοῦ νῦν Ἰλίου συμβάλλουσιν, εἶτ' ἐπὶ τὸ Σίγειον ἐκδιδόασι, καὶ ποιοῦσι τὴν Στομαλίμνην καλουμένην. — cf. G. G. S. Köpkii librum germ. de re bellica Gr. p. 191. seqq. annotavit autem S, terras pratenses inprimis roscidas esse.

500. ἔμπεδον. τὸ ἑδραῖον. Schol. *noxa inhaerens*, vestibus inhaerendo nocens. Hesych.: σίνος. βλάβος. cf. 355, 646, 656. Nicander Ther. 1.: μορφάς τε σίνη τ' ὀλοφώϊα θηρῶν. *E Bl.*

501. τιθέντες, non τιθεῖσαι, figura πρὸς τὸ σημαινόμενον, quasi dixisset ὑετοὶ vel ὄμβροι. cf., si tanti est, ab aliis laudatos Matth. gr. gr. §. 436, 2., Musgrav. ad Eurip. Iph. T. 783. et Wernsdorf. ad Himer. Ecl. 13, 23. Nicander Ther. 329. καταψυχθέντος ἀκάνθης. — ἔνθηρον, *feram, hispidam.* conferunt Sophoclea Aj. 1126.: κεῖμαι δ' ἀμέριμνος οὕτως, ἀεὶ πυκιναῖς δρόσοις τεγγόμενος κόμας, λυγρᾶς μνήματα Τροίας, quod vel maximum militiae incommodum videtur militibus Ajacis. notus est balneorum atque unguentorum magnus usus ap. vett. alio sensu ἔνθηρος ποῦς dicitur Philoctetis ap. Soph. Phil. 668.

502 — 505. cf. ann. ad 496. χειμ. οἰωνοκτόνον. *hiemem aves necantem.* S. h. e. intolerabilem: avibus enim (praesertim οἰωνοῖς, avibus rapacibus, quae sunt grandiores. *Both.*) minus quam ceteris animalibus nocere frigus videtur. — μεσημβρ. κοίταις. annotavit Abresch., significari meridiationes, quibus uti vett. solebant. Callim. Lav. Pall. 72.: μεσαμερινὰ δ' εἶχ' ὄρος ἁσυχία. cf. Theocr. 1, 15. seqq. 7, 22. pontum dormire dixit etiam Simonides ap. Dion. Hal. περὶ συνθ. p. 258.: εὗδε, βρέφος, εὑδέτω δὲ πόντος, εὑδέτω ἄμετρον κακόν. — ἀκύμων, *sine fluctibus.* Eurip. Iph. T. 1336.: ἤδη Ποσειδῶν χάριν ἐμὴν ἀκύμονα Πόντου τίθησι νῶτα πορθμεύειν πλάτῃ. idem dixit ἀκύματος ap. Polluc. 10, 27.: ἀκύματος δὲ πορθμὸς ἐν φρίκῃ γελᾷ. *E Bl.* ἐν — πεσών. tmesis. cf. ann. ad 525.

506. παροίχεται πόνος· παροίχεται δὲ τοῖσι μὲν τεθν. etc. *praeteriit labor; praeteriitque mortuis quidem ita, ut ne resurgere quidem cogitent.* ita si scripsit Aeschylus, promiscue omnibus jam praeteriisse dicitur labor, h. e. mortuis pariter ac superstitibus. at vero ex 509. intelligas, de solis mortuis h. l. dictum esse, ut quibus ibi et in sequentibus ὁ ζῶν et οἱ λοιποὶ Ἀργείων στρατοῦ opponantur. hinc incidit mihi suspicio scribendum esse παροίχεται πόνος, παροίχεται δ' εὖ τοῖσι μὲν τεθνηκόσιν, *praeteriit labor, praeteriitque gaudium mortuis* etc. h. e. res humanae nihil pertinent ad mortuos. quid eorum rationem habeamus viventes, fortunamque adversam defleamus, cum potius gaudendum sit re bene gesta? — jam significanter repetita est vox παροίχεται, et in re diversa, ut solent poëtae in hoc

τὸ μήποτ' αὖθις μηδ' ἀναστῆναι μέλειν.
τί τοὺς ἀναλωθέντας ἐν ψήφῳ λέγειν,
τὸν ζῶντα δ' ἀλγεῖν χρὴ τύχης παλιγκότου;
καὶ πολλὰ χαίρειν ξυμφοραῖς καταξιῶ·
ἡμῖν δὲ τοῖς λοιποῖσιν Ἀργείων στρατοῦ
νικᾷ τὸ κέρδος, πῆμα δ' οὐκ ἀντιῤῥέπει,
ὡς κομπάσαι τῷδ' εἰκὸς ἡλίου φάει
ὑπὲρ θαλάσσης καὶ χθονὸς ποτωμένοις·
„Τροίαν ἑλόντες δήποτ' Ἀργείων στόλος
„θεοῖς λάφυρα ταῦτα τοῖς καθ' Ἑλλάδα
„δόμοις ἐπασσάλευσαν, ἀρχαῖον γάνος."
τοιαῦτα χρὴ κλύοντας εὐλογεῖν πόλιν
καὶ τοὺς στρατηγούς, καὶ χάρις τιμήσεται
Διὸς τόδ' ἐκπράξασα. πάντ' ἔχεις λόγον.
ΧΟ. νικώμενος λόγοισιν οὐκ ἀναίνομαι·
ἀεὶ γὰρ ἡβᾷ τοῖς γέρουσιν εὖ μαθεῖν.

genere. Eur. Androm. 1034.: φρούδη μὲν αὐδή, φροῦδα δ' ἄρθρα μου κάτω etc. — εὖ, *gaudium* sive res laetae, ut Eurip. Andr. 730.: θεοί σοι δοῖεν εὖ, Suppl. 762. τὰ μὲν εὖ, τὰ δὲ δυστυχῆ, Herc. fur. 631. τὸ γὰρ εὖ Τοῖς ὕμνοισιν ὑπάρχει etc. δὲ, δεῖ, δ' εὖ, et neglecto apostropho δεῦ, facile miscentur. posui hanc conjecturam in priore mea ed., nec poenitet. — de μὲν particula per se dicta vide 419.

508. τὸ μήποτ' etc. h. e. ὥστε μήποτ' —. vide 15.

509. τοὺς ἀναλ., consumtos, defunctos. Thomas Mag.: ἀνάλωσα καὶ ἀνάλωκα Ἀττικοί· τὸ δὲ μετὰ αὐξήσεως ταῦτα λέγειν, οἷον ἀνήλωσα καὶ ἀνήλωκα, κοινόν. cf. Bl. Schol.: χρὴ κατὰ συνεκδοχήν· ἤγουν τί δεῖ ψηφίζεσθαι περὶ τῶν ἀπολωλότων; St.: *quid opus est eos, qui perierunt, ad calculos revocare?*

510. τύχης παλ. *ob fortunam adversam.* St. de hoc genitivo vide 681. et Matth. gr. gr. §. 345., de verbo παλίγκοτος autem 769, 780, Suppl. 345. etc.; quod quidem vocab. proprie significat *contraria indole praeditum*: vide Bl. ad h. l., et de simili ἀλλόκοτος cum alios, tum Wyttenbachium ann. ad Plut. 927., ubi docuit, in ejusmodi compositis, κότον sonare universe *animum* sive *ingenium*, ut ὀργὴν, cujus verbi vim propriam explicuit humanissimus Bährius ann. ad Plut. vit. Pyrrhi p. 162.

511. *imo dignas* has *fortunas censeo, quibus multum laetemur.* οὐ μόνον οὐκ ἄλγειν χρή τινα τῆς παλιγκότου τύχης, ἀλλὰ καὶ πολλὰ etc. causale est δὲ, quod sequitur: *siquidem nobis superstitibus* etc.

513. *exsuperat lucrum, damnum vero illud pondere haud aequiparat.* S. cf. Pers. 319.

516. — 518. inscriptio spoliorum, quam praeco cogitatione praecipit. S.: „ἀρχ. γάνος. vel quia inter illa spolia multa erant antiqua signa aliaque monumenta, vel quia olim ob vetustatem Graecorum templis ornamentum additura erant." γάνος. Pers. 456.

520. καὶ — ἐκπράξασα. *et, quae haec perfecit, Jovis gratia celebrabitur.* E S.

521. ἐκπρ. *ad finem perducens.* — πάντ' ἔχεις λόγον. εἴρηται λόγος (Eur. Or. 1175.). *dixi.* „Soph. Aj. 451.: πάντ' ἀκήκοας λόγον. cf. Valck. ad Herod. p. 469." *Bl.*

522, 3. νικώμενος pro νικᾶσθαι,

δόμοις δὲ ταῦτα καὶ Κλυταιμνήστρᾳ μέλειν
εἰκὸς μάλιστα, ξὺν δὲ πλουτίζειν ἐμέ.
ΚΛ. ἀνωλόλυξα μὲν πάλαι χαρᾶς ὕπο,
ὅτ' ἦλθ' ὁ πρῶτος νύχιος ἄγγελος πυρὸς,
φράζων ἅλωσιν Ἰλίου τ' ἀνάστασιν.
καί τίς μ' ἐνίπτων εἶπε, φρυκτωρῶν διὰ
πεισθεῖσα Τροίαν νῦν πεπορθῆσθαι δοκεῖς;
ἦ κάρτα πρὸς γυναικὸς αἴρεσθαι κέαρ.
λόγοις τοιούτοις πλαγκτὸς οὖσ' ἐφαινόμην·
ὅμως δ' ἔθυον, καὶ γυναικείῳ νόμῳ
ὀλολυγμὸν ἄλλος ἄλλοθεν κατὰ πτόλιν
ἔλασκον, εὐφημοῦντες ἐν θεῶν ἕδραις
θυηφάγον κοιμῶντες εὐώδη φλόγα.

ut monuit Abresch. cf. Matth. gr. gr. §. 550, 4. Schol.: χαίρω ἐν τῷ μὴ ἀντιλογεῖν. victus narratione tua non nego, Trojam expugnatam esse: nam dilucide id exposuisti, ut volui: quippe senibus semper viget cupido quaeque rite discendi. Schol.: ἡβᾷ. τοῦτ' ἔστιν ἀκμάζει. ἐπιθυμοῦσι γὰρ μανθάνειν, ὧν οὐκ εἰς πεῖραν ἦλθον.

524. δόμοις, ἐν δόμοις, *domi*.

525. ξὺν δὲ πλ. tmesis, quam inprimis hanc praepositionem pati solere ap. Atticos, exemplis prolatis docuit Bl. vide 504, Choëph. 458., Eurip. Hel. 105. etc. prae ceteris eam figuram amat Aeschylus, ut passim est videre. Schol.: σὺν — ἐμέ. μεταδιδόναι μοι τῆς χαρᾶς. etiam Clytaemnestram hoc gaudio impertire aequum censet Chorus, seque simul beari. qui cum in eo est, ut domo evocet reginam ad audiendum praeconis nuntium, ipsa prodit in scenam.

526. ἀνωλ. cf. 28.

529. ἐν. *objurgans*. Hesych.: ἐνίπτειν. κακοῦν, ψέγειν, λοιδορεῖν. Iliad. γ', 438.: μή με, γύναι, χαλεποῖσιν ὀνείδεσι θυμὸν ἔνιπτε. — φρυκτ. 32. *E Bl.*

531. ἤγουν γυναικός ἐστι μετεωρίζεσθαι καὶ μέγα φρονεῖν ἀκούσασάν τι. Schol. cf. 426. πρὸς γυναικὸς, *mulieris*, *muliebre* (St.), more mulierum. cf. inferius 1513, Matth. gr. gr. §. 372. etc.

532. λόγοις τ. *secundum ejusmodi sermones*. vid. Herm. ad Soph. Ant. 687. (647.) *Well.* πλαγκτὸς, *mente capta*. Hesych.: πλαγκτὲ, παράφρων, καὶ πεπληγμένε τὴν διάνοιαν. πλαγκτὸν, ἀνόητον, τὰς φρένας βεβλαμμένον, πλανώμενον. S. Hermannus in dissert. de versibus spuriis ap. Aesch. p. 11.: „nihil est in his," inquit, „quod desideretur. non inepte tamen suspiceris, poëtam scripsisse λόγοις — ἐφαινόμην, πεισθεῖσα τῷ φέροντι θέσκελον φάτιν: addit enim hunc versum scriptor Christi patientis 75., qui, quod satis mirum est, solam ex Aeschyli fabulis Agamemnonem videtur cognitam habuisse." sed hanc interpretationem esse, et verbum πεισθεῖσθα sublectum 530., intellexit Bl.

533. γυν. νόμῳ. *more mulierum* in tali causa. cf. Theb. 165. sequ. etc. nam sic interpretari cum St. malim quam vel *muliebri jussu*, h. e. meo Clytaemnestrae, quae Schützii est sententia, vel *cantilena sacra*, ut placet Blomfieldio, qui conferri jussit Theb. 880.

535. ἔλασκον, *clamabant*. Hesych.: λάσκειν, λέγειν, φθέγγεσθαι. cf. 771, Eurip. El. 1138.: βοὰν δ' ἔλασκε τάνδε. *E Bl.*

536. κοιμ. bene monuit Butlerus, intelligendas esse acclamationes in

καὶ νῦν τὰ μάσσω μὲν τί δεῖ σ' ἐμοὶ λέγειν;
ἄνακτος αὐτοῦ πάντα πεύσομαι λόγον.
ὅπως δ' ἄριστα τὸν ἐμὸν αἰδοῖον πόσιν
σπεύσω πάλιν μολόντα δέξασθαι. τί γὰρ
γυναικὶ τούτου φέγγος ἥδιον δρακεῖν,
ἀπὸ στρατείας ἄνδρα σώσαντος θεοῦ
πύλας ἀνοῖξαι; ταῦτ' ἀπάγγειλον πόσει
ἥκειν ὅπως τάχιστ', ἐράσμιον πόλει·
γυναῖκα πιστὴν δ' ἐν δόμοις εὕροι μολὼν
οἵαν περ οὖν ἔλειπε, δωμάτων κύνα
ἐσθλὴν ἐκείνῳ, πολεμίαν τοῖς δύσφροσιν,
καὶ τἄλλ' ὁμοίαν πάντα, σημαντήριον
οὐδὲν διαφθείρασαν ἐν μήκει χρόνου,

fine sacrificii, duoque participia conjuncta *εὐφημ.* et *κοιμ.* significare *κοιμῶντας ἐν εὐφημισμοῖς*, inter extinguendum acclamantes. germanice dicas: *lobpreisend weihrauchfressenden Süssduft'gen Stral zur Ruhe singend.* „eadem metaphora utitur Phrynichus ap. Athen. 15. p. 700., Polluc. 7, 178.: *ἔπειτ', ἐπειδὰν τὸν λύχνον κατακοιμίσῃ.* Virgilii (Aen. 5, 743; 8, 410.) *sopitos suscitat ignes* contulit St.“ *Bl.*

537. *τὰ μάσσω*, *plura*, dictum est ut *τὰ πλείονα* ap. Eurip. Med. 581. (606.), ubi vid. Matth. cf. Pers. 413. Schol.: *τὰ μακρά.* St.: *prolixiora.*

538. constructio solennis verbi *πυνθάνεσθαι.* vide Aristoph. Ach. 204. sequ. Matth. gr. gr. §. 327, 2.

541. *τούτου*, *hujus*, quod jam dicet, *ἀπὸ — ἀνοῖξαι;* cf. Herm. ad Eurip. Alc. 890 (854). quanquam facilius est, *ὥστε* intelligi in istis verbis. necdum poenitet nos locum Euripideum aliter ac vulgo interpunxisse. *φέγγος.* sic *lumen gentium* dixit Cic. or. pro Sulla 11., *lumina civitatis* Cat. 3, 10. idem de Finn. 2, 22.: *hoc vestrum lumen est.* Liv. 1, 39.: *scire licet, hunc lumen quondam rebus nostris dubiis futurum.* ap. Graecos usitatius est verbum *φάος*, cum gaudium seu felicitatem significat *τροπικῶς.* — monuit S., hisce Aeschylum Clytaemnestrae malitiam, structas marito insidias falsa fidei ac probitatis specie tegentis, egregie expressisse. imprimis *χαρακτηριστικὸν* est, quod pudicitiam suam defendit mulier non accusatam; quo declaratur magna vis conscientiae.

543. *ταῦτα.* *διὰ ταῦτα.* vide Aristophanis indicem h. v., Matth. gr. gr. 471, 8. etc. minus recte St., quem sequuntur alii interpp.: *haec marito nuncies.*

544. *ἐρ.* *amabilem.* Xenoph. Symp. 8, 36.: *τῷ τὴν ψυχὴν ἐρασμίῳ.* Simonides carmine de mulieribus: *κείνῃ γὰρ οὔτι καλὸν, οὐδ' ἐφίμερον Πρόσεστιν, οὐδὲ τερπνὸν, οὐδ' ἐράσμιον.* vox rarior ap. vett. poëtas. *E Bl.*

546. *κύνα.* *ἤγουν φύλακα.* Schol. *canem* se appellat, non indecora, ut tum tempora erant, metaphora, vigilantiam signante. S.

548. *σημ.* *sigillum.* — Euripidi *σήμαντρον.* Iph. T. 1263.: *δεινοῖς δὲ σημάντροισιν ἐσφραγισμένοι.* idem Hypsipyle ap. Eustath. ad Il. *ν'*, p. 959, 43.: *εὔσημα, καὶ σᾶ, καὶ κατεσφραγισμένα.* cf. Herod. 2, 121, 2.: *τῶν δὲ σημάντρων ἐόντων σόων, καὶ τοῦ οἰκήματος κεκλειμένου.* Harpocr.: *ἀσήμαντα. τὰ ὑφ' ἡμῶν λεγόμενα ἀσφράγιστα. σημεῖα γὰρ ἔλεγον τὰς σφραγῖδας. Ὑπερίδης ἐν τῷ κατ' Ἀντίου.* *E Bl.*

οὐδ' οἶδα τέρψιν οὐδ' ἐπίψογον φάτιν
* ἄλλου πρὸς ἀνδρὸς μᾶλλον ἢ χαλκοῦ βαφάς.
ΚΗ. τοιόσδ' ὁ κόμπος τῆς ἀληθείας γέμων
οὐκ αἰσχρὸς ὡς γυναικὶ γενναίᾳ λακεῖν.
ΧΟ. αὕτη μὲν οὕτως εἶπε μανθάνοντί σοι
τοροῖσιν ἑρμηνεῦσιν εὐπρεπῶς λόγον·
σὺ δ' εἰπὲ, κῆρυξ. Μενέλεων δὲ πεύθομαι,
εἰ νόστιμός γε καὶ σεσωσμένος πάλιν
ἥξει ξὺν ὑμῖν, τῆσδε γῆς φίλον κράτος.
ΚΗ. οὐκ ἔσθ' ὅπως λέξαιμι τὰ ψευδῆ καλὰ
ἐς τὸν πολὺν φίλοισι καρποῦσθαι χρόνον.
ΧΟ. πῶς δῆτ' ἂν εἰπὼν κεδνὰ τἀληθῆ τύχοις;
σχισθέντα δ' οὐκ εὔκρυπτα γίγνεται τάδε.

550. ἐπ. φάτιν. *malam famam.* S.

551. sic libri Aeschylei. Schol.: ὥσπερ οὐκ οἶδα τὰς βαφὰς τοῦ σιδήρου, οὕτως οὐδὲ ἡδονὴν ἑτέρου ἀνδρός. recte Grammaticus χαλκὸν intelligit σίδηρον (vide Schneideri lex. gr. v. χαλκός): ceterum non nauci est ejus interpretatio; nec meliora protulerunt recentiores, quicunque pro scriptura codicum propugnaverunt. recte, opinor, ille, qui Christum patientem conscripsit, et conjectura facta Auratus Pauwius, aliique: μᾶλλον ἢ χαλκὸς βαφάς. notum est enim, ferrum candens demersum in aquam στόμωσιν accipere. cogitanda igitur est regina dicere haec submissa voce et a Choro et praecone aversa, quos irridet contraria atque illi expectabant oratione. nam cum dicit, se alieni viri tam inexpertam esse quam ferrum tincturae, significat nimirum, adulterio se minime abstinuisse. quae sententia interpunctione juvabitur, si scribemus more recentiorum in hoc genere: ἄλλου πρὸς ἀνδρὸς — μᾶλλον ἢ χαλκὸς βαφάς.

552. *talis quidem sui jactatio*, si quidem *veritatis plena* fuerit, *non dedecet ingenuam mulierem.* hoc dicto abeuntem reginam praeco prosequitur, quam hic e scena discessisse vel verba illa σπεύσω — δέξασθαι 540. satis declarant. *E S.*

554. *haec quidem tibi intelligenti*, ut ego intelligo, *rem dixit ita ut decet luculentos interpretes*, h. e. dilucide explicuit, quid rerum hic gestum sit vobis absentibus, modo tu verum hujus orationis sensum ironicum perspicias. subobscuro sermone ex industria Chorus utitur metu Clytaemnestrae et Aegisthi. similiter Well.

558. τῆσδε — κράτος. *hujus terrae*, Graeciae, *carus princeps. E S.*

559. λέγειν τὰ ψευδῆ καλὰ est *oratione exornare mendacia ita ut pulcra*, h. e. vera, *esse videantur.*

560. intelligendum ὥστε. id se posse negat praeco sic, ut ejusmodi fucatis mendaciis amici, h. e. senes chorici, fruantur in longum tempus: fieri enim non posse ut haec omni nota exercitui diu celentur.

561. sequ. *utinam sane vera* (non mendacia) *exornes oratione tua ita, ut bona esse appareat: neque enim facile occultari potest, si quis haec* (vera et bona) *disjungere studeat.* κεδνὰ idem τῷ καλὰ 559., quae verba speciem rerum dicendarum significant, qua videantur verisimiles, et ab auditoribus probentur. sensum formulae πῶς ἂν intellexit Butlerus, deliciasque facit Bl. in verbo δῆτα, quod cuivis orationi emphaticae convenit. Soph. Oed. R. 724.: πῶς ἂν

ΚΗ. ἀνὴρ ἄφαντος ἐξ Ἀχαϊκοῦ στρατοῦ,
αὐτός τε καὶ τὸ πλοῖον. οὐ ψευδῆ λέγω.
ΧΟ. πότερον ἀναχθεὶς ἐμφανῶς ἐξ Ἰλίου,
ἢ χεῖμα κοινὸν ἄχθος ἥρπασε στρατοῦ;
ΚΗ. ἔκυρσας ὥστε τοξότης ἄκρος σκοποῦ,
μακρὸν δὲ πῆμα ξυντόμως ἐφημίσω.
ΧΟ. πότερα γὰρ αὐτοῦ ζῶντος ἢ τεθνηκότος
φάτις πρὸς ἄλλων ναυτίλων ἐκλῄζετο;
ΚΗ. οὐκ οἶδεν οὐδεὶς, ὥστ' ἀπαγγεῖλαι τορῶς,
πλὴν τοῦ τρέφοντος Ἡλίου χθονὸς φύσιν.
ΧΟ. πῶς γὰρ λέγεις χειμῶνα ναυτικῷ στρατῷ
ἐλθεῖν τελευτῆσαί τε δαιμόνων κότῳ;
ΚΗ. εὔφημον ἦμαρ οὐ πρέπει κακαγγέλῳ
γλώσσῃ μιαίνειν· χωρὶς ἡ τιμὴ θεῶν·
ὅταν δ' ἀπευκτὰ πήματ' ἄγγελος πόλει
στυγνῷ προσώπῳ πτωσίμου στρατοῦ φέρῃ,
πόλει μὲν ἕλκος ἓν τὸ δήμιον τυχεῖν,
πολλοὺς δε πολλῶν ἐξαγισθέντας δόμων

μόλοι δῆθ' ἡμὶν ἐν τάχει πάλιν; etc.

563. ἄφαντος. cf. 596, 630.

565. quaerit Chorus, utrum aperte et consulto Ilio solvens ab iis discesserit Menelaus, an tempestate, quae omnes afflixerit, disjectus sit. S.

566. κοινὸν ἔχθος, ut Choëph. 99., malint Casaub. Pearson. Vauvill.; sed recte Bl. vulgatam non sollicitandam esse dicit.

567. ἄκρος, *excellens.* cf. inferius 1016, Soph. El. 1417. etc. Herod. 5, 124.: ψυχὴν οὐκ ἄκρος, ubi vid. Wesseling. *E Bl.*

568. ἐφημ. cf. 1047.

570. ἐκλ. *percrebuit.*

572. nota est imago Solis facta diurna omnia videntis. sic Ceres raptam Proserpinam quaerens Solem adit, quid ei acciderit, sciscitatura, Hom. hymn. in Cer. 62, ubi vid. Ruhnkenii obs. S. de Sole tellurem nutriente Bl. conferri jussit Soph. Oed. R. 1345. (τὴν γοῦν πάντα βόσκουσαν φλόγα Αἰδεῖσθ' ἄνακτος Ἡλίου.) cujus dei potentiam et cultum illustrant etiam annotata ad ejusdem tragoediae 626. et Oed. Col. 811, item Voss. Theol. gent. 2, 17. — χθονὸς φύσιν περιφραστικῶς. βιοτῆς φύσιν dixit Soph. Philoct. 161.

575. εὔφημον, *bene ominatum,* festum faustumque.

576. χωρὶς ἡ τιμὴ θεῶν. *separatus est honor deorum,* h. e. verbis P. Victorii V. L. 20, 22., ubi hunc locum exponit: *non oportet festum diem, dicatumque honori deorum, verbis tristioribus nuntiisque gravioris mali contaminari.*

577. ἀπ. ἅ τις ἀπεύξαιτ' ἂν (Plat. Legg. 3. p. 128.), μισητά (Schol. Theocr. 10, 52.). cf. Suppl. 707. *E St. et Bl.*

578. πτωσ. *caduci,* h. e. caesi.

579. *civitati quidem unum ulcus, publicum, accidisse.* huic uni civitatis ulceri opponuntur multae singulorum civium caedes. quae duplex calamitas significatur 582.

580. ἐξαγ. ἐξορισθέντας. Schol. prope *devotos,* morti consecratos, ut piaculares victimas, quae Pauwii et Butleri est interpretatio. minus

ἄνδρας διπλῇ μάστιγι, τὴν Ἄρης φιλεῖ,
δίλογχον ἄτην, φοινίαν ξυνωρίδα,
τοιῶνδε μέντοι πημάτων σεσαγμένον
πρέπει λέγειν παιᾶνα τόνδ' Ἐριννύων·
σωτηρίων δὲ πραγμάτων εὐάγγελον
ἥκοντα πρὸς χαίρουσαν εὐεστοῖ πόλιν . . .
πῶς κεδνὰ τοῖς κακοῖσι συμμίξω, λέγων
χειμῶν' Ἀχαιῶν οὐκ ἀμήνιτον θεοῖς;
ξυνώμοσαν γάρ, ὄντες ἔχθιστοι τοπρίν,
πῦρ καὶ θάλασσα, καὶ τὰ πίστ' ἐδειξάτην
φθείροντε τὸν δύστηνον Ἀργείων στρατόν.
ἐν νυκτὶ δυσκύμαντα δ' ὠρώρει κακά·

recte Bl. exponit *ἁγισθέντας ἐκ δόμων*, h. e. *combustos*, sive *ad parentalia elatos*, quae parentalia caesis in bello rarius contingunt. aliud est *ἐξάγιστος*: vide Harpocr. et Suid. h. v., Soph. Oed. Col. 1426 etc.

581. *διπλῇ μάστιγι*, *duplici flagello*, ut Soph. Aj 234.: *παίει λιγυρᾷ μάστιγι διπλῇ*. Choëph. 373.: *ἀλλὰ διπλῆς γὰρ τῆσδε μαράγνης Δοῦπος ἱκνεῖται*. intelligitur flagellum binis loris. *E Bl.*

582. *δίλ. ἄτην*. *bina gerentem hastilia*, quorum uno civitatem affligit, altero singulos cives. — *Bl.* *φοιν. ξυν.* *cruentam bigam*. figurate dici solet *ξυνωρίς*. vide ann. ad Soph. Oed. Col. 836, Aristoph. Nub. 1254.

583. *μέντοι*, *scilicet*, non caret ironia. cf. 592. et indicem Aristophanis h. v.

584. *παιᾶνα τ. Ἐρ.*, *hymnum istum Furiarum*, h. e. malum nuntium, *τὴν κακάγγελον γλῶσσην* 575. sensit hoc Well., nec difficile erat intellectu, cum tamen haeserint viri docti.

585, 6. *σωτηρίαν — πόλιν*. supplendum *οὐχὶ δεινόν;* vel quippiam simile. vide ann. ad Aristoph. Plut 589. praeterea ellipsis est verborum, repetendorum ex superioribus, *λέγειν παιᾶνα τόνδε Ἐριννύων*, cujus ellipseos exempla passim videre licet ap. hos scriptores. — *εὐεστοῖ*. (*τῷ*) *εὐτυχεῖ*. Schol. cf. 835, Theb 167.

588. *ἀμήν*. tempestatem a deorum ira immissam; nempe Minervae. Virg. Aen. 1, 39.: *Pallasne exurere classem Argivûm atque ipsos potuit submergere ponto Unius ob noxam et furias Ajacis Oïlei? Ipsa Jovis rapidum jaculata e nubibus ignem Disjecitque rates, evertitque aequora ventis.* describunt Hom. Odyss. 4. (492. seqq.), Seneca Agamemnone (421 seqq.) et alii. *St.* cf. 922.

589. *ξυν.* similiter Eum. 127.: *ὕπνος πόνος τε, κύριοι ξυνωμόται*, Ovid. (epist. Ariadnae ad Thes. 117.): *in me jurarunt ventus somnusque*, Claudianus (de 3. cons. Honorii 98.): *et conjurati veniunt ad classica venti*, Shakspear. Troïl. et Cress.: *the seas and winds, old wranglers, did make truce, And did him service. E Bl.*

590. *καὶ — στρατὸν*, *et foedus suum manifestabant infelicem Argivorum exercitum perdendo.* S.

591. participium praesentis sic positum idem valet ac gerundium ap. Latinos, *ἐδειξάτην φθείροντε*, *ostendebant perdendo*. vid. Sylburg. in Clenardi gr. gr. p. 471, 25., Viger. p. 332. *Bl.*

592. *δυσκύμαντα κακά*. audacter dictum pro *δύστηνα κυμάτων κακά*. *E S.* *ὠρώρει*, ut ap. Soph. Oed. Col. 1515. comparant similia Senecae Agam. 486. seqq., in qui-

ναῦς γὰρ πρὸς ἀλλήλῃσι Θρῄκιαι πνοαὶ
ἤρεικον, αἱ δὲ κεροτυπούμεναι βίᾳ
χειμῶνι τυφῶ ξὺν ζάλῃ τ' ὀμβροκτύπῳ
ᾤχοντ' ἄφαντοι, ποιμένος κακοῦ στρόβῳ.
ἐπεὶ δ' ἀνῆλθε λαμπρὸν ἡλίου φάος,
ὁρῶμεν ἀνθοῦν πέλαγος Αἰγαῖον νεκροῖς
* *ἀνδρῶν Ἀχαιῶν, ναυτικῶν τ' ἐρειπίων.*
ἡμᾶς γε μὲν δὴ, ναῦν τ' ἀκήρατον σκάφος,
ἤτοι τις ἐξέκλεψεν, ἢ 'ξῃτήσατο,
θεός τις, οὐκ ἄνθρωπος, οἴακος θιγών.
Τύχη δὲ σωτὴρ ναῦν θέλουσ' ἐφέζετο,

bus vulgo legitur *excidunt ignes tamen, Et nube dirum fulmen elisa micat, Miserisque lucis tanta dulcedo est malae. Hoc lumen optant,* cum dudum nos scribendum esse monuerimus — *miserisque lucis tanta dulcedo est: male Hoc lumen optant.*

593. *Θρ. πνοαί.* cf. 174.

594. *ἤρ.*, *frangebant.* cf. Pers. 511, 977. Schol.: „*κεροτ.* ἤγουν *τοῖς κέρασιν ἀλλήλων τυπτόμεναι. ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ταύρων.*" — *βίᾳ*, *βιαίως.* S.

595. *ζάλη*, *procella.* cf. 604, Prom. 369.—Hesych., annotante Bl.: *τυφῶ. ἀντὶ τοῦ τυφῶνος. Σοφοκλῆς.* idem: *τυφών. ὁ μέγας ἄνεμος.* cf. Soph. Ant. 388, Aristoph. Lys. 909, Equ. 474. etc.

596. *ᾤχ. ἄφαντοι*, *ex oculis abierunt*, sive evanuerunt. cf. 563. *ποιμὴν* dici solet *μεταφορικῶς*, idque non uno modo. „*curator*, ap. Hom. de rege, de gubernatoribus Suppl. 686. cf. Soph. Aj. 343, Eurip. Suppl. 658. hic est ipsa tempestas, ut observavit Pauw. — *στρόβῳ*, *vertigine.* Hesych.: *στρόβοι, συστροφαί.* Choëph. 200.: *οἴοισιν ἐν χειμῶσι ναυτίλων δίκην Στροβούμεθ'.*" *E Bl.* cf. 1102.

598. *ἀνθοῦν*, *efflorescens*, sensu infausto. cf. Soph. Trach. 944, Antig. 886, Aristoph. Nub. 874. etc. „Eurip. Iph. T. 275.: *ὥσθ' αἱματηρὸν πέλαγος ἐξανθεῖν ἁλός.* Alciphron 1, 1. p. 4.: *τοῦ ὕδατος δὲ ἀφρὸς ἐξηνθήκει.*" *E Bl.*

599. recte dicitur *ἀνθεῖν τινος* (Matth. Miscell. philol. 2. p. 6.), sed tamen incommode dativo additus est genitivus in eadem sententia, nec placent tot verba eodem modo terminata. quare ne nunc quidem rejiciam id, quod olim posui, *ναυτικῷ τ' ἐρειπίῳ*, quamvis alibi non legi videtur singulari verbum *ἐρείπιον* ap. vett. scriptores. eleganter enim Aeschylus, qui minime abstinet *ἅπαξ λεγομένοις*, singularem loco pluralis usurpaverit, quemadmodum *σῶμα* dixit Soph. Oed. Col. 1029. et Eurip. Cycl. 211., idemque Bacch. 625. *δέμας*, ubi pluralem expectes. *ι* et *υ* permutari in codd., nemo nescit. Schäferus, vir humanissimus, Melett. critt. p. 109.: „Millies," inquit, „iota adscriptum in *υ* abiit" etc.

600. *σκάφος.* h. e., monente S., *κατὰ σκάφος*, ut significetur, navem salvo et illaeso alveo evasisse.

601. Agamemnonem ejusque comites vel furtim subduxisse aliquem dicit, vel ab diis, qui ei irati fuerint, exorasse, quemadmodum Minerva Ulyssis reditum exorat ap. Hom. Odyss. 1.

603. ordo: *Τύχη δὲ θέλουσα ἐφέζετο ναῦν σωτήρ.* „*θέλουσα*, *lubens*, *propitia*, ut Choëph. 19. *γενοῦ δὲ σύμμαχος θέλων ἐμοί:* Suppl. 125. *θέλουσα δ' αὖ θέλουσαν ἁγνά μ' ἐπιδέτω Διὸς κόρα.*" *Well.* Eurip. Suppl. 1099. *θεοῦ θέλοντος.* Solutione aenigmatis Sphingis: *κλῦθι καὶ οὐκ ἐθέλουσα, κακόπτερε*

ὡς μήτ' ἐν ὅρμῳ κύματος ζάλην ἔχειν,
μήτ' ἐξοκεῖλαι πρὸς κραταίλεων χθόνα.
ἔπειτα δ' ᾅδην πόντιον πεφευγότες
λευκὸν κατ' ἦμαρ, οὐ πεποιθότες τύχῃ,
ἐβουκολοῦμεν φροντίσιν νέον πάθος
στρατοῦ καμόντος καὶ κακῶς σποδουμένου.
καὶ νῦν ἐκείνων εἴ τις ἐστὶν ἐμπνέων,
λέγουσιν ἡμᾶς ὡς ὀλωλότας, τί μή;
ἡμεῖς τ' ἐκείνους ταὖτ' ἔχειν δοξάζομεν.
* γένοιτο δ' ὡς ἄριστα. Μενέλεων γὰρ οὖν
πρῶτόν τε καὶ μάλιστα προσδόκα μολεῖν·

Μοῦσα θανόντων etc. *σωτὴρ* pro *σώτειρα*, ut *χερὶ πράκτορι* 110., ubi vid. ann.

604. *ἐν ὅρμῳ οὖσα*, *cum navis esset in statione.* et ad terram eos appulisse, ait, neque allisam esse navem ad littus saxosum. rem egregie illustrat Hom. Odyss. ε', 404. seqq.

605. *ἐξ.* *appellere.* idem est *ὀκέλλειν* sive *κέλλειν*, quae verba frequentius leguntur. vide 631, Prom. 181, Soph. Trach. 765, Aristoph. Ach. 1088. etc. figurate Eurip. Troad. 134.: *ἐμέ τε — ἐς τάνδ' ἐξώκειλ' ἄταν.* — *κρατ.* *scopulosam.* Hesych.: *κραταίλεον* (*κραταίλεων*) *ἔδαφος. ἐκ σκληροῦ λίθου γεγονός.* a *λᾶας* (*λέα*) scilicet. Eurip. El. 488.: *ἐν κραταιλέῳ πέδῳ*" etc. *Bl.*

606. *ᾅδην*, *mortem.* cf. Soph. Ant. 294, Eurip. Ione 1386.

607. *λευκὸν κατ' ἦμαρ.* *die sereno*, seu potius *fausto.* vide Pers. 274. — Schol.: *οὐ πεπ. τύχῃ. οὐ θαῤῥοῦντες, ἀλλ' ἀμφίβολοι ὄντες εἰ ἔτι σωθείημεν.*

608. *ἐβουκ.* *ὥσπερ ἐθεραπεύομεν ἐν λογισμοῖς τισι τὴν νέαν συμφοράν.* Schol. *meditabamur animis recentem cladem* etc. S. figurate dici solet *βουκολεῖν*, ita ut significet *tractare*, *curare* et *curando lenire*, *fallere.* Eum. 78.: *καὶ μὴ πρόκαμνε τόνδε βουκολούμενος Πόνον.* Aristoph. Vesp. 10.: *τὸν αὐτὸν ἄρ' ἐμοὶ βουκολεῖς Σαβάζιον.* idem ambigue, si divinavi, Eccles. 79.: *ἐπιτήδειός γ' ἂν ἦν —— βουκολεῖν τὸ δήμιον:* et manifesta ironia Pac. 153.: *κατωκάρα ῥίψας με βουκολήσεται*, ubi Schol.: *ἀπατήσεται. καὶ βουκόλημα τὸ θέλγητρον* etc. cf. *Bl.*

609. *καμ.*, *laborantis.* St., S. *mortui* Bl., quemadmodum Hom. dixit *εἴδωλα καμόντων* Il. ψ', 72. Hesych.: *κάμνειν — ἀποθνήσκειν.* verbum *πολύσημον*, quo gaudet Euripides. Hecub. 291.: *ἐν τῷδε γὰρ κάμνουσιν αἱ πολλαὶ πόλεις, Ὅταν τις ἐσθλὸς καὶ πρόθυμος ὢν ἀνὴρ Μηδὲν φέρηται τῶν κακιόνων πλέον* etc. cf. Biset. ad Aristoph. Thesm. 376. — Schol.: *σποδ.* *διασκεδασθέντος δίκην σποδοῦ.* Comicus Av. 953.: *ὁμοθυμαδὸν Σποδεῖν ἅπαντας τοὺς ἀλαζόνας δοκεῖ*, ubi gloss. Victor.: *συντρίβειν.* Schol. ad Ran. 623.: *σπόδει.* *κάθαιρε. σποδεῖν γὰρ κυρίως τὸ τοὺς βωμοὺς καθαίρειν.* *κατασποδεῖν* dixit Theb. 759.

611. *λέγουσιν — ὀλωλ.* contulit Abresch. infra 1253. et Soph. El. 1265: *ἤγγειλας — ὡς τεθνηκότα.* — *τί μή;* *quidni?* interjectum est orationi, ut Soph. Aj. 620. sic etiam *τί δ' οὔ;* dicitur, velut Antig. 430.: *θανουμένη γὰρ ἐξῄδη, τί δ' οὔ; Κεἰ μὴ σὺ προὐκήρυξας.*

612. *ταὖτα.* *τὸ ὀλωλότας εἶναι τὸν ὄλεθρον, τὸν θάνατον.*

613. *γένοιτο δ' ὡς ἄρ.* *verum haec quam optime eveniant*, u. Choëph. 780. — *Μενέλεων* — ἢ

εἰ δ' οὖν τις ἀκτὶς ἡλίου νιν ἱστορεῖ
καὶ ζῶντα καὶ βλέποντα μηχαναῖς Διός,
οὔπω θέλοντος ἐξαναλῶσαι γένος,
ἐλπίς τις αὐτὸν πρὸς δόμους ἥξειν πάλιν.
τοσαῦτ' ἀκούσας ἴσθι τἀληθῆ κλύων.
XO. τίς ποτ' ὠνόμαζεν ὧδ' ἐς τὸ πᾶν ἐτητύμως — as., 2 t. d. c. στ. α΄.
(μή τις, ὅντιν' οὐχ ὁρῶμεν, — t. d.
προνοίαισι τοῦ πεπρωμένου — as., dm. et i.
γλῶσσαν ἐν τύχᾳ νέμων;) — t. d. c.

ἥξειν πάλιν. quam primum et maxime expectandum esse ait adventum Menelai: consentaneum enim esse, illum properare in patriam cum uxore vix tandem recepta; itaque si vivat Jovis beneficio, Pelopidarum generi adhuc parcentis, spem esse, eum domum rediturum. — enuntiatum causale priore loco positum est sententiae, ut 1125, Pers. 320., ubi vid. ann.: unde factum est, ut ibi nomen inferretur Menelai, pronomen autem in altera parte orationis; quod si contra esset, nemo doctorum stupuisset. nihil enim offensionis haec haberent, ita scripta ab Aeschylo: εἰ δ' οὖν (*quodsi igitur*) τις ἀκτὶς ἡλίου ἱστορεῖ Μενέλεων ζῶντα — γένος, ἐλπίς τις αὐτὸν πρὸς δόμους ἥξειν πάλιν· τοῦτον γὰρ ἂν πρῶτόν τε καὶ μάλιστα προσδόκα μολεῖν. scripsi ἂν pro οὖν, quas confundi novimus particulas (vide Elmsl. ad Eurip. Med. 275. et cf. Bacch. 438, Aristoph. Vesp. 6.), non quo οὖν explicari prorsus nequeat, sed quia longe aptius est ἂν cum imperativo προσδόκα, quod significat *expectaveris, expectare potes*, quemadmodum usurpari solere ἂν, pluribus horum scriptorum locis ostendimus. conf. Matth. gr. gr. §. 598, c.

615. ἱστορεῖ. *novit*, conspicit.

616. ζῶντα καὶ βλέποντα. Hom. Il. α΄, 88.: ἐμεῦ ζῶντος καὶ ἐπὶ χθονὶ δερκομένοιο.

617. ἐξ. *funditus perdere*. Theb. 762.: οὕτως ὁ δαίμων κοινὸς ἦν ἀμφοῖν ἅμα, Αὐτὸς δ' ἀναλοῖ δῆτα δύσποτμον γένος.

619. ἴσθι κλύων pro κλύειν, ut ἴσθ' ἀφιγμένη ap. Aristoph. Plut. 958. et alibi. vide Matth. gr. gr. §. 549, 2. interpretis est κλύειν, quod superscriptum habet Flor., et in ipso ordine Farn. —

620. digresso Praecone Chorus pulcherrimum canticum canit, quo primum Helenae male ominatum nomen gerentis ad Ilium accessum, deinde Graecorum expeditionem Trojae funestam, celebrat; qua carere Priamus potuisset, nisi Paridem filium genuisset; cujus educationem cum nutritione catuli leonis praeclare comparat, nuptiasque Helenae et Paridis exitiosas describit. inde tandem ad locum communem digreditur, quo bonorum facinorum bonos, malorum malos exitus, justitiam vero semper felicitatis verae parentem esse docet. *S.* — ἐς τὸ πᾶν. πάντως. cf. Eum. 200. etc. idem est εἰς ἅπαντα ap. Soph. et Aristoph., item τὸ πᾶν supra 389. Aristoph. ἐμφατικῶς Plut. 273.: πάντως γὰρ ἄνθρωπον φύσει τοιοῦτον εἰς τὰ πάντα Ἡγεῖσθέ μ' εἶναι.

621. ὅντιν' οὐχ ὁρῶμεν. deum. Eurip., vel quisquis ille est ap. Clem. Alex. p. 45. ed. Paris. (Eurip. fragm. incert. 146. in ed. Beck.): α΄. θεὸν δὲ ποῖον εἰπέ μοι νοητέον; β΄. τὸν πάνθ' ὁρῶντα, καὐτὸν οὐχ ὁρώμενον.

622. προν. τοῦ πεπρ. *providentia fati*.

623. γλῶσσαν ἐν τύχᾳ νέμειν est linguam eorum, qui nomina imponunt, in hoc fortuito negotio

* τὰν δορίγαμβρον ἀμφινεικῆ θ' ch. d. h.
Ἑλέναν; ἐπεὶ πρεπόντως an.
ἑλένας, ἕλανδρος, ἑλέπτολις, i. d.
ἐκ τῶν ἀβροτίμων a. h.
προκαλυμμάτων ἔπλευσε Ζεφύρου γίγαντος αὔρᾳ, as., 2 an.
πολύανδροί τε φεράσπιδες ant. d.
κυναγοὶ κατ' ἴχνος πλάταν ἄφαντον phalaec.
κελσάντων Σιμόεντος ἀκτὰς ἐπ' ἀεξιφύλλους as., gl. et dm. h.

ita regere, ut incidant in appellationem ominosam et futuri eventus indicem. magna cum dignitate in suos usus convertit Aesch. opinionem illa aetate pervulgatam, nomina propria non sine futurarum rerum quadam significatione hominibus imponi. S. cf., jubente Bl., Soph. Aj. 401 sequ., cum ann. Lobeckii, et Eurip. Phoen. 601. sequ., item Valck. ad Phoen. 27.

624. τὰν δορ. *quam sponsi armis expetunt.* „cujus nuptiae cum bello conjungebantur. Virg. Aen. 7, 319.: *sanguine Trojano et Rutulo donabere, virgo, Et Bellona manet te pronuba.*" *St.* — ἀμφ. θ'. delendam puto copulam, quam infersisse videntur illi, qui hiatu offenderentur. at is nullus est, praesertim extremo versu. vel potius scribamus uno verbo ἀμφινείκηθ' pro ἀμφινείκητα, h. e. ἀμφινεικήτως.

625. πρεπ. τῷ ὀνόματι Ἑλένας.

626. paronomasia. ἑλένας ab ἑλεῖν et νᾶς contracto ex νάας, quae tamen contractio aliena esse dicitur ab usu Atticorum. vide Matth. gr. gr. §. 46. praeterea Dores dicebant νᾶς et casu 4. νᾶν: unde Hesych.: κατὰ νᾶν, κατὰ ναῦν. nihilominus probabile est ἑλέναυς, quod dederunt Bl. et Elmslejus annot. ad Eurip. Bacch. 508, ubi multa lusus etymologici exempla collegit ex Tragicis. St.: *perditrix navium, perditrix virorum, perditrix urbium.* Schol.: ἑλάνδρος, ἑλέπτολις. ὁ ἑλῶν καὶ καθελὼν (imo ἡ ἑλοῦσα καὶ καθελοῦσα) τὸν τῆς Ἑλένης ἄνδρα Ἀλέξανδρον (minus recte), καὶ τὴν πόλιν αὐτοῦ.

627. ἐκ — προκαλ. dictum est a parte. S.: „προκαλύμματα h. l. eadem sunt quae alias παρακαλύμματα, vela, quibus januae thalamorum vel cubiculorum obtendebantur; itaque ἐκ προκ. est idem quod ἐκ θαλάμων." Humboldt.: *verlassend Der Gemächer reiche Prunkhüllen.* — temere Glasg. et Bl., auctore Salmasio Exerc. ad Solin. p. 78.: ἁβροπήνων, *delicate textorum*, ad quam faciem est illud, quod Eurip. dixit Iph. T. 762., εὐπήνοις ὑφαῖς.

628. γίγαντος, *terrigenae.* Tellus (ex Coelo: Hesiod. Theog. 134., Apollod. 1, 1, 3. *Both.*) peperit Κρεῖον, cui Εὐρυβίη tulit Ἀστραῖον secundum Hesiodum (ib. 375. cf. Apollod. 1, 2, 4. Hyginus praef. filium dicit Terrae et Tartari. *Both.*): Ἀστραίῳ δ' Ἠὼς ἀνέμους τέκε καρτεροθύμους, Ἀργέστην Ζέφυρον, Βορέην τ' αἰψηροκέλευθον, Καὶ Νότον. erant igitur Venti ex Titanum sanguine orti. — *Bl.* miscentur nonnunquam nomina Titanum et Gigantum: vide Muncker. ad Hyginum praef. p. 3. quod et hic factum videtur. Schol.: Ζεφύρου. ἐξ ἑσπέρας γὰρ πνέων οὔριος τούτῳ (Paridi) γέγονε.

629. πολ. τε φερ. (Pers. 217.) κυναγοί. intell. ἔπλευσαν, quod viderunt Pauw. et alii. κυν. figurate dictum est, ut passim verba venationis.

630. ἄφ. cf. 596.

631. ἀέξ., *frondosas.* ita Pauw.

δι' ἔριν αἱματόεσσαν. pher.
Ἰλίῳ δὲ κῆδος ὀρθώνυμον τελεσσίφρων ἀντ. α'.
μῆνις ἤλασεν τραπέζας
ἀτίμωσιν ὑστέρῳ χρόνῳ
καὶ ξυνεστίου Διὸς,
πρασσομένα τὸ νυμφότιμον
μέλος ἐκφάτως τίοντας,
ὑμέναιον, ὃς τότ' ἐπέῤῥεπε
γαμβροῖσιν ἀείδειν.
μεταμανθάνουσα δ' ὕμνον Πριάμου πόλις γεραιὰ
πολύθρηνον μέγα που στένει,
κικλήσκουσα Πάριν τὸν αἰνόλεκτρον,
* παμπρόσθη πολύθρηνον αἰῶν' ἀμφὶ πολιτᾶν
μέλεον αἷμ' ἀνατλᾶσα.

Heath. etc. male codd.: ἀξιφύλλους. comparavit Abresch. verbum ἀεξίγυιος ap. Pind. Nem. 4, 119.

633. ἐπειδὴ τὸ κῆδος σημαίνει καὶ τὴν ἐπιγαμβρίαν καὶ τὸ πένθος, ἐδήλωσε νῦν ὅτι τὸ πένθος λέγει (scil. verbo ὀρθώνυμον, *vere nominatum*)· Ἰλιὰς γὰρ κακῶν ἡ παροιμία φησί. Schol. lusus verborum. — Bl.: τελ. *perficiens animi propositum.*

634. ἤλασεν Ἰλίῳ, h. e εἰς Ἴλιον, impulit κῆδος, velut telum, in Ilium. Ovid. Met. 12, 551.: *inque meos ferrum flammamque penates Impulit.* ordo: μῆνις δὲ τελ. ἤλασεν Ἰλίῳ ἀτίμ. τρ. καὶ ξυν. Διὸς κῆδος ὀρθ. ὑστ. χρόνῳ. — τραπ. cf. 364.

637 — 640. *poenas exigens ab iis, qui sponsorum in honorem factum canticum supra modum celebraverant, hymenaeum, quem tunc incubuit cognatis canere.* sic fere St. nota est medii πράσσεσθαι constructio cum duplici accusativo.

639. ἐπέῤῥεπε significatione medii. cf. 223, 928.

641. μεταμ. ὕμνον πολύθρηνον, *pro hymenaeo discens cantum flebilem* de interitu Trojae.

643. αἰνόλεκτρον, ut Lycophr. 1354. αἰνολεχὴς dixit personatus Orpheus, αἰνόγαμος Eurip. Hel. 1068, αἰνόπαρις idem Hecub. 895. — *E Bl.*

644. scribendum est πάμπροσθεν cum Heathio. sed offendor etiam verbo πολύθρηνον, neque id propterea quod vicino loco legitur, quales repetitiones neque damno, neque pro margaritis habeo, ut inepti quidam homines, sed propter ταυτολόγον utriusque sententiae. quare vereor ne ponendum sit πολύφημον, mutatione facili, siquidem, ne dicam de μ et ν litteris saepe inter se permutatis, φ et θρ, monente Bastio, teste inprimis idoneo, Epist. crit. ad Boisson. p. 187., tam similia sunt in quibusdam codd., ut aegre discernantur. cf. Rhes. 309., ubi contrario modo errarunt librarii, ἔφαυσε pro ἔθραυσε exarantes. jam enim nec ταυτολόγον est, quod dicit Chorus, et grave, si quid aliud, atque exquisitum, hoc videlicet: Trojam *prae ceteris* (urbibus) *celebratam tolerare vitam ob civium miseram internecionem; tolerare*, ut quae vita ipsi odio onerique sit, quemadmodum Popius dixit Epist. de Homine 4.: *see Cromwell,* DAMN'D *to everlasting fame; vitam*, sive proprie dictam, ut intelligantur *reliquiae Danaum atque immitis Achillei*, seu potius illam, quae vivitur sempiterna hominum memoria, qualem vitam prae ceteris urbibus adepta

ἔθρεψεν δὲ λέοντα σίνιν δόμοις ἀγάλακτον as., 2 pher. στ. β'.
οὕτως ἀνὴρ, φιλόμαστον, an.
ἐν βιότου προτελείοις ἅμερον, εὐφιλόπαιδα, da. hex.
καὶ γεραροῖς ἐπίχαρτον· da. tr.
πολέα δ' ἔσκ' ἐν ἀγκάλαις νεοτρόφου τέκνου δίκαν, as., 2 t. d. c.
φαιδρωπὸς ποτὶ χεῖρα, σαίνων τε γαστρὸς ἀνάγκαις. pri.
* χρονισθεὶς δ' ἀπέδειξεν ἔθος τὸ πρός γε τοκήων· ἀντ. β'.

est Troja propter carmina Homeri, maximi poëtarum. — *πάμπροσθεν* addendum est lexicis, cum multa sint verba hoc modo composita. *πάμπροσθεν πολύφημον*, *ante omnes celebrem et claram*. *πτολιτᾶν* jam olim edidi pro *πολιτᾶν* metri gratia. sic etiam Butlerus.

646. seqq. comparatur Helena Trojam abducta cum leonis catulo, quem vir domi educet, initio mitem gratumque omnibus, progressu autem temporis natura sua ferum et funestum. — *ἔθρεψεν*, *educare solet*. — *σίνιν*, *noxium*. Hesych.: *σίνις. κλέπτης, κακοῦργος, λῃστής*. Soph. Thamyra ap. Schol. ad Oed. Col. 378.: *Αὐτόλυκον, πολέων κτεάνων σίνιν Ἄργεϊ κοίλῳ*. cf. Bl. et 500. noti Sinis Pityocamptes et Sinon Virgilianus, a re appellati. — *ἀγαλ.* Hesych.: *ἀγάλακτος. ἡ ὁμόθηλος.* — *ἀγάλακτες σύγγονοι, ἥλικες, ὁμογάλακτοι.* et *ἀγαλακτοσύνη. συγγένεια.* Etym. Gud. p. 3, 1.: *ἀγάλακτες. οἱ ἀδελφοί. παρὰ τὸ ᾱ, σημαῖνον τὸ ὁμοῦ.* plura Bl.

647. *φιλ.* cf. 135.

648. *ἐν β. προτ.* figurate dictum est. cf. 65. St.: *in vitae primordiis*. — *εὐφιλ.* *puerorum amantissimum*.

649. *γερ.* *senibus*. Eurip. Suppl. 42.: *γεραρῶν ἐκ στομάτων* etc. *Bl.* *ἐπίχ.*, *gratum*, *acceptum*. de moribus leonum Aristot. H. A. 9, 31.: *καὶ γὰρ ὁ λέων ἐν τῇ βρώσει μὲν χαλεπώτατός ἐστι, μὴ πεινῶν δὲ [καὶ βεβρωκὼς] πρᾳότατος. ἔστι δὲ τὸ ἦθος οὐχ ὑπόπτης οὐδενὸς οὐδὲ ὑφορώμενος οὐδὲν, πρός τε τὰ σύντροφα καὶ συνήθη σφόδρα φιλοπαίγμων καὶ στερκτικός. — πρὸς δὲ τὰς πόλεις ἔρχονται (οἱ λέοντες) μάλιστα καὶ τοὺς ἀνθρώπους ἀδικοῦσιν, ὅταν γένωνται πρεσβῦται, διά τε τὸ γῆρας ἀδύνατοι θηρεύειν ὄντες, καὶ διὰ τὸ πεπονηκέναι τοὺς ὀδόντας.* de leonibus captis jugoque subditis, item manu tractatis et mansuefactis ita ut publice ostenderentur, quaedam habet Plinius H. N. 8, cap. 16., ubi vidd. interpp.

650. ita Casaub. Pearson. Bl. Well., ut Pers. 619. libri *ἔσχ'*, cui non conveniunt nominativi *φαιδρωπὸς* et *σαίνων*. de litteris *κ* et *χ* confusis cf. Suppl. 410, 884. — *πολέα* videtur esse *ἅπαξ λεγόμενον*: vide Bl. et Matth. gr. gr. §. 123.

651. *φαιδρ.* *vultu renidens*. St. Eurip., monente Bl., Or. 865.: *τὸ δ' ὄμμ' ἀεὶ Φαιδρωπὸν ἐδίδου τοῖσιν Αἰγίσθου φίλοις*. — *σαίνων*. more canum blandientium. vide Theb. 350. — *γαστρὸς ἀν.* *ventre urgente*, h. e. famelicus.

652. *χρον.* *grandior factus*. *St.* cf. 753. — *ἔθος*, *indolem*. monuit Bl., usitatiorem esse alteram formam *ἦθος*, quam habet Pind. Ol. 11, 22. idem lex. Seguier. p. 386. 28.: *κρύψαι τὸ συγγενὲς ἦθος*. — addito *γὲ* metrum restitui, in qua particula vel temere omittenda, vel trajicienda, lapsi nonnunquam sunt librarii. vide Aristoph. Lys. 352, Nub. 664, Eccles. 963. etc. *πρός γε*, ut *περί γε*

χάριν τροφᾶς γὰρ ἀμείβων
μηλοφόνοισιν ἐν ἄταις δαῖτ' ἀκέλευστος ἔτευξεν,
αἵματι δ' οἶκος ἐφύρθη,
ἄμαχον ἄλγος οἰκέταις, μέγα σίνος πολυκτόνον,
ἐκ θεοῦ δ' ἱερεύς τις Ἄτας δόμοις προσεθρέφθη.
παραυτὰ δ' ἐλθεῖν ἐς Ἰλίου πόλιν λέγοιμ' ἂν as.,
i. h. i. et i. h. *στ. γʹ.*
φρόνημα μὲν νηνέμου γαλάνας, as., 2 i. h.
ἀκασκαῖον δ' ἄγαλμα πλούτου, ant. d. h.
μαλθακὸν ὀμμάτων βέλος, ch. d.
δηξίθυμον ἔρωτος ἄνθος· gl. h.
* *παρακλίνουσ' ἐπέκρανεν δὲ γάμου πικρὰς τελευτάς,*

Nubium l. l., *ἀπό γε* ap. Xenophontem Cyrop. 7, 1, 6. etc.

653. ita Pearson. et alii. codd. metro laeso: *χάριν γὰρ τροφᾶς*, vulgari verborum ordine, quem librarii sectantes haud raro *γὰρ* et *δὲ* particulas transposuerunt, ut monuit Well. secundum Schäferum Melett. crit. pag. 76. et Reisig. Conject. in Aristoph. I. p. 147. cf. 663, 672, Eurip. Suppl. 1084, Aristoph. Equ. 32. etc. *ἀμ. ἤγουν ἀμοιβὰς διδοὺς τοῖς θρέψασιν αὐτόν.* Schol. *χάριν τρ. τροφεῖα, θρεπτήρια.*

654. vulgo: *μηλοφόνοισιν ἄταισιν.* Flor.: *ἄταις. τῷ ἐν* offecisse videtur *—ιν* praegressum. est autem *πληρωτικὸν*, ut ap. Eurip. Med. 814, Aristoph. Plut. 760. et passim. „*μηλοφόνοις ἄταισιν* Aeschyleo more pro *ἀτηροῖς μηλῶν φόνοις.*" *S.*

656. haec dicta sunt per appositionem pro *ἀμάχῳ ἄλγει οἰκετῶν, μεγάλῳ σίνει πολυκτόνῳ.* vide Matth. gr. gr. §. 432, 4. etc.

657. *ἐκ θεοῦ. divinitus. St. ἱερεύς τις Ἄτας.* comparant *ᾄδου μητέρα* inferius 1121, *Ἐριννύος κλητῆρα* Theb. 541. *ἐνέρων ἱερίας* (Furias) Eurip. Or. 247. vide etiam 1001.

658. *παραυτά*, h. e. *παρ' αὐτά*, ad verbum *prope haec*, h. e. *similiter*. St. aliique: *statim*, quae significatio verbi huc non pertinet. vidit S.

659. — 666. egregie describit perniciosam Helenae pulcritudinem. — *φρόνημα*, *mentem*, animum.

660. *δὲ*, quod forte exciderat, insertum est ab editore Glasg. aliisque. — *ἀκασκαῖον. λίαν κεκοσμημένον.* Schol. „minus recte. Hesych.: *ἄκασκα. ἡσύχως, μαλακῶς, βραδέως.* lex. Seguier. p. 371, 1.: *ἄκασκα. ἥσυχα, φαρδέα.* (*βραδέα.* Bl. *ἀφραδέα. Both.*) *Κρατῖνος Νόμοις· ὦ πρεσβῦται πάνυ γηραλέοι, σκήπτροισιν ἄκασκα προβῶντες.*" — *Bl. ἄγ. πλούτου.* vide 185. Schol.: *διὰ τὸ κάλλος αὐτῆς· οὐ γὰρ ἦν δυσειδὴς, ὥστε τὸν πλοῦτον αἰσχύνειν.*

661. *βέλος.* cf. 213.

663. habet hic versus priore loco ionicum a min. dimetrum, posteriore iambum dim. cat., quae sunt formae versus Anacreontei, quas promiscue usurpari in locis nonnullis horum poëtarum minime ignoro; sed tamen quaero, qua de causa adductus in re lugubri vehementissimum efficacissimumque metrum ionicum sedatiori minusque *χαρακτηριστικῷ*, quale est iambicum et Anacreonteum, posthabuerit Aeschylus, cum praesertim et hic sequatur merus ionicus, et in antistropha sententia *γνώμῃ* similis, h. e. lenis aptaque senariis, eodem metro expressa sit, non admixto anacreonteo; idque in lingua habili prae ceteris et ad usus quosvis poëtarum atque oratorum longe aptissima huc accedit, quod ne recte quidem Hele-

δύσεδρος καὶ δυσόμιλος συμένα Πριαμίδαισιν, ion. a min. t.
πομπᾷ Διὸς ξενίου, i. d. br.
νυμφόκλαυτος Ἐριννύς. pher.
παλαίφατος δ' ἐν βροτοῖς γέρων λόγος τέτυκται ἀντ. γ'.
μέγαν τελεσθέντα φωτὸς ὄλβον
τεκνοῦσθαι, μηδ' ἄπαιδα θνήσκειν,
ἐκ δ' ἀγαθᾶς τύχας γένει

na Paridi nupta perfecisse dicitur *πικρὰς ΤΕΛΕΥΤΑΣ γάμου.* confecit nuptias tristi exitu, non ipsum exitum tristem nuptiarum, Trojae excidium; nec quidquam huc pertinet, ut quidam putant, Euripidis illud Med. 1327. *σὺ δ', ὥσπερ εἰκὸς, κατθανεῖ κακὸς κακῶς, — Πικρὰς τελευτὰς τῶν ἐμῶν ἰδὼν γάμων.* quare hodieque verum esse arbitror id, quod olim edidi, *γάμους πικροτελεύτους*, quam emendationem nonnihil adjuvat codex Flor., in quo non *πικρὰς* legitur, sed *πικροῦ*, h. e., ni fallor, *πικρο*, quemadmodum *ο* et *ου* permutari inter se solent. dictum *πικροτέλευτος* ut *πικρόγλωσσος*, habemusque infra 1339. simile *ἀτέλευτος* et alibi *ὁμοιοτέλευτος*, *παρατέλευτος* etc. — Heath.: *παρακλίνουσ'*, *ab iis, quae primo adspectu promittebat, deflectens et in pejus mutata.* male St.: *accubitura;* male itidem Bl.: *oblique flectens*, scil. *ὀμμάτων βέλος*, quemadmodum de scortis Aristophanem dixisse censet Pac. 923.: *καὶ γὰρ ἐκεῖναι παρακλίνασαι Τῆς αὐλείας παρακύπτουσιν.*

664. *δύσεδρος*, *mala habitatrix*, perniciosa civis. S.: „Helena tanquam furia quaedam, multum a puellis mulieribusque, partim ob miseras civium caedes, partim ob servitutem expugnata urbe sibi impositam, defleta ab Jove hospitali, qui Paridem, in qua muliere peccaverat, eadem et ulcisci vellet, ducta vel missa dicitur, Priamidis *δύσεδρος καὶ δυσόμιλος*, quia id ipsum, quod sedem Trojae cepisset et in Trojanorum consuetudinem venisset, exitium iis afferebat.“ *συμένα. ἡγουν ὁρμηθεῖσα.* Schol. *Πριαμ.* prima longa, more Epicorum, quibus aliter vox non quadrat ad versum; quae quidem syllaba in senariis trochaïcisque metris corripitur, velut ap. Eurip. Hecub. 13, Hel. 213, 220. etc.

665. *Διὸς ξενίου. οὗτος γὰρ ἔπεμψε ταύτην αὐτοῖς* (malim *αὐτὸς*) *τοῖς Τρωσὶ, καὶ τὸν Τρωϊκὸν δι' αὐτὴν συνεστήσατο πόλεμον.* Schol.

666. vide ann. ad 664. „*νυμφ.*, *sponsis deflenda*, ut ap. Horatium Od. 4, 4, 68. *proelia conjugibus loquenda.*“ E Bl. Virg., annotante St., Aen. 2, 573.: *Trojae et patriae communis Erinnys.* poëta vetus ap. Cic. de Div. 1, 50., a nobis emendatus volumine 5. Poëtarum Latii scen. p. 48., *eheu, videte! judicavit inclytum Judicium tres inter deas, quo judice Lacaena mulier, una Furiarum, advenit.* *Ἄταν* Helenam appellat Eurip. Androm. 102.

667. *παλ. γέρων λόγος. vetus proverbium.* (*vetus verbum* dixit Terent. Adelph 5, 3, 18, *παλαιὸν ἔπος* Herod. 7, 51. etc.) Choëph. 311.: *δράσαντι παθεῖν Τριγέρων μῦθος τάδε φωνεῖ.* Soph. Trach. 1.: *λόγος μέν ἐστ' ἀρχαῖος ἀνθρώπων φανείς.* — *E Bl.*

668. *μέγαν τελ. φ. ὄλβον*, *summam hominis et perfectam felicitatem. S.*

669. similiter, monente Dobraeo ap. Bl., Longinus libro de Subl. §. 44., ubi de *πλούτῳ* loquitur: *χρονίσαντα δὲ ταῦτα ἐν τοῖς βίοις νεοττοποιεῖται κατὰ τοὺς σοφοὺς, καὶ, ταχέως γενόμενα πρὸς τεκνοποιΐαν,*

βλαστάνειν ἀκόρεστον οἰζύν.
δίχα δ' ἄλλων μονόφρων εἰμί· τὸ γὰρ δυσσεβὲς ἔρ-
γον ion. a min. t.
μετὰ μὲν πλείονα τίκτει σφετέρᾳ γ' εἰκότα γέννᾳ,
οἴκων δ' ἄρ' εὐθυδίκων
καλλίπαις πότμος αἰεί.
φιλεῖ δὲ τίκτειν ὕβρις μὲν παλαιὰ as., i. h. et dm.
h. στ. δ'.
νεάζουσαν ἐν κακοῖς βροτῶν as., dm. et i.
ὕβριν τότ' ἢ τόθ', ὁπόταν τὸ κύριον μόλῃ, gall.
* νεαρὰ φάους κότον, δαίμονά τε

ἀλαζόνειάν τε γεννῶσι, καὶ τύφον, καὶ τρυφὴν, οὐ νόθα ἑαυτῶν γεννήματα, ἀλλὰ καὶ πάνυ γνήσια etc.

671. ἀκ., *insatiabilem*. infra saepius occurrit, Pers. 518, 923. Soph. El. 11. τίν' αἰεὶ τάκεις ὧδ' ἀκόρεστον (ἀκόρεστ') οἰμωγάν; Bion 1, 56.: ἐμμὶ δ' ἐγὼ πανάποτμος, ἔχω δ' ἀκόρεστον ἀνίην. *Bl.*

672. Pauw. et alii: τὸ δυσσεβὲς γὰρ ἔργον, quo hunc versum metro ἀντιστοίχου accommodent, cum verisimile videatur, illum affectum esse, ad quem vide annotata.

673. μετὰ, *post*, *deinde*. — libri: σφετ. δ' εἰκότα γ., sed alienum est δὲ, aptum γὲ, quae voculae permisceri solent, ut plus semel monuit Porsonus in annotatis ad Euripidem.

674. εὐθ., *justorum*, proborum, εὐσεβῶν.

675. καλλ. καλὸς παῖς, ut Eurip. Or. 936.: καλλίπαις θεὰ Περσέφασσα: intelligendus καλὸς πότμος, ὧν παῖς εὐθυδίκων οἴκων: nam sicut δυσσεβὲς ἔργον, h. e. ἀσέβεια, sui similem prolem gignit improbam atque infelicem, eodem modo οἶκος εὐθύδικος, h. e. Δίκη, Justitia, sive Probitas, Felicitatem perpetuam.

676. seqq. *at solet vetus injuria in malis mortalibus novam injuriam parere serius ocius*, *cum hora fatalis advenerit* etc. ὕβρις παλαιὰ est vetus injuria, sive insolentis petulantiae primum facinus, quo quis alium laesit. ita in Paride ὕβρις παλαιὰ erat Helenae raptus et violatum jus hospitii, quo Menelaus eum exceperat. νεάζουσαν ὕβριν, novam injuriam, veteris quasi filiam sive ex illa erumpentem: ut Paris injuriam alienae uxoris raptae bello etiam injusto ad raptum tuendum gesto, itaque veterem nova injuria, defendebat. *E S.*

678. ὁπόταν metro versus ἀντιστρόφου congruit, sed emendati: nam quod ibi legitur in libris, ἐσθλά, h. e. *opes* seu divitiae, quemadmodum ἐσθλοὶ, *boni*, dicuntur nobiles atque opulenti, interpretatio est τοῦ χρυσόπαστα, unde Farn.: τὰ χρυσ. ἐσθλά, omissa etiam copula, scribendumque haud cunctanter τὰ χρυσόπαστα δὲ σὺν πίνῳ χερῶν etc. de metro cf. Soph. Oed. R. 627, Aristoph. Lys. 981. Pauwius, hos versus habens pro iambis t. br., quod metri genus vereor ut usurpaverint Tragici, scripsit ὁππόταν, quem sequuntur S et Bl. εὖτ' ἂν proposuit Herm. ap. Humboldt. — „τότ' ἢ τότε, *aliquando*, ut Eurip. Androm. 821.“ *E Bl.* S.: „τότ' —— μόλῃ. deus nimirum, insolentiae hominum vindex, instituit, ut ex ea majora et audaciora facinora erumpant, quae certo tempore certam perniciem afferant. diversa haec vindictae divinae tempora pulchre notantur Choëph. 56. seqq.“ τὸ κύριον. αἴσιμον ἦμαρ dixit Hom. Odyss. π', 280.

679. sequ. corrupta. sic scribendum esse arbitror:

5* τὸν ἄμαχον, ἀπόλεμον,
ἀνίερον θράσος, μελαίνας μελάθροισιν ἄτας as., dm. et gl. h.
εἰδομέναν τοκεῦσιν. an. ch.
Δίκα δὲ λάμπει μὲν ἐν δυσκάπνοισι ἀντ. δ'.
δώμασι, τὸν δ' ἐναίσιμον τίει
* βίον, τὰ χρυσόπαστα δ' ἐσθλὰ σὺν πίνῳ χερῶν
* παλιντρόποις ὄμμασι λιποῦσ'
5* ὅσια προσέβα που,

νεαρὸν φάους σκότον, δαίμονός τ' as., i. h. et i.
ἄμαχον, ἀπόλεμον, dm.
ἀνίερον θράσος etc.
et in antistropha:
παλιντρόποις ὄμμασιν λιποῦσ'
ὅσια προσέβα που,
δύναμιν etc.
νεάζουσαν illam ὕβριν, quam solet vetus parere, vocat νεαρὸν σκότον φάους, *novas tenebras lucis*, h. e. novam obscurationem felicitatis, *et fortunae* (δαίμονος), indulgentis sceleri, *inexpugnabilem impiamque audaciam*, *atra pernicie*, *quam domibus affert*, (μελαίνας μελ. ἄτας. genitivus causalis, de quo Grammatici et nos 510. et passim in hisce annott.) *similem parentibus*. νεαρὸν S.; σκότον primus Casaub.; mutationes ex facillimis; τὸν adscriptum est ab eo, qui jam invenisset in libris δαίμονα, quod quidem et sententiae minus convenit quam δαίμονος (neque enim temere ὕβριν Aesch. appellaverit δαίμονα), et metrum evertit. — ἀπόλεμον αὐξητικῶς: nam μάχη etiam singulorum dicitur, πόλεμος proprie multorum. — τοκεῦσιν, τοκεῖ, matri ὕβρει, ut S. annotavit.

683. quanquam in justorum hominum aedibus non aurea splendent lacunaria, sed potius parietes fumo nigrantur, justitia tamen (probitasque) dominorum decoro ibi lumine splendet, iisque veriorem ac durabiliorem laudem conciliat. *S.* δυσκάπνοισι. ἤγουν πενιχροῖς καὶ εὐτελέσι. Schol. fumosae erant veterum domus, praesertim tenuiorum, fumo foci per foramen tecti emisso. (Nitsch. et Köpke libro germ. de antiqq. Gr. I. p. 346.) hinc qui auferunt aliquid e tecto, id dicuntur καταθέναι ἐκ καπνοῦ, velut Odyss. π', 288. de gubernaculis in fumo suspensis vide Graev. Lectt. Hesiod. c. 2. cf. Rupert. ad Juv 8, 8. et Ovidii interpp. ad Met. 8, 648. „*male fumosis*. Miltonus Como: *which oft is sooner found in lowly sheds With smoky rafters than in tapestry halls And courts of princes.*“ *Bl.*

684. τὸν ἐναίσιμον, *justam* vitam, cui opposita est ἐξαίσιος Iliad. ο', 598. Odyss. ρ', 363.: γνοίη δ', οἵτινές εἰσιν ἐναίσιμοι, οἵ τ' ἀθέμιστοι, ubi Eustath. p. 1824, 12.: ἐναίσιμον τὸν δίκαιον λέγει καὶ κατὰ θέμιν ζῶντα. nempe τὸν ἐν αἴσῃ vel κατ' αἶσαν ζῶντα, καὶ μὴ ὑπὲρ αἶσαν. *E Bl.* cf. 822.

685. seqq. de metris hujus loci, ejusque emendatione, diximus ad 678. et sequ. — τὰ χρυσ. *auro picta*, vel *deaurata*. Herod. 7, 120.: τιήρῃ χρυσοπάστῳ etc. πίνος, ῥύπος καὶ τὰ ὅμοια. Hesych. τροπικῶς hic dicuntur sordes avaritiae. contra Bl. καθαρὰς χεῖρας dici monet eorum, qui nullo crimine polluti sunt, metaphora a manibus ante sacra lavandis. Horat. Sat. 1, 4, 68.: *at bene si quis Et vivat puris manibus*. cf. Eumen. 318, Herod. 1, 35. — παλ., *aversis*. Suppl. 146.: νῦν ἔχων παλίντροπον Ὄψιν ἐν λιταῖσιν. opes male partas Justitia ne respicit quidem. St. confert Esaiae c. 1, 15. annot. *Bl.* προσέβα που, ut μέγα που στένει 642. etc. vide Zeun. ad Viger. 7, 11, 4. permutari inter se solent π et τ litterae in codd.

δύναμιν οὐ σέβουσα πλούτου παράσημον αἴνῳ,
πᾶν δ' ἐπὶ τέρμα νωμᾷ.
ἄγε δή, βασιλεῦ, Τροίας πολίπορθ', a. d.
Ἀτρέως γένεθλον, πῶς σε προσείπω,
πῶς σε σεβίζω, μήθ' ὑπεράρας,
μήθ' ὑποκάμψας καιρὸν χάριτος;
πολλοὶ δὲ βροτῶν τὸ δοκεῖν εἶναι
προτίουσι, δίκην παραβάντες· a. par.
τῷ δυσπραγοῦντι δ' ἐπιστενάχειν a. d.
πᾶς τις ἕτοιμος, δῆγμα δὲ λύπης
οὐδὲν ἐφ' ἧπαρ προσικνεῖται, a. par.
καὶ ξυγχαίρουσιν ὁμοιοπρεπεῖς, a. d.
ἀγέλαστα πρόσωπα βιαζόμενοι.
ὅστις δ' ἀγαθὸς προβατογνώμων,
οὐκ ἔστι λαθεῖν ὄμματα φωτὸς
τὰ δοκοῦντ' εὔφρονος ἐκ διανοίας

688. *potentiam divitiarum vituperio notatam*, i. e. malis artibus quaesitam, *minime colens*. S. „Hesych.: *παράσημον. ἀδόκιμον, κίβδηλον. ἀπὸ τούτου καὶ τῶν νομισμάτων τὰ κίβδηλα παράσημα λέγεται.* causam adjungit Harpocratio: *ἤτοι ὅτι ὑποχαράττεται ὑπὸ τῶν ἀργυραμοιβῶν σημείῳ τινί, ὃ τὴν φαυλότητα δηλοῖ, ἐπειδὰν παρατετύπωται καὶ παρακεχάρακται.* — Eurip. Hipp. 1066.: *δόξα δὲ μήτ' ἀτρεκής, μήτ' αὖ παράσημος ἐνείη*, ubi vid. Valck.“ *Bl.*

689. *omniaque ad exitum dirigit, in omnibus finem respicit. S.*

690. Agamemnonem accedere cum pompa videns Chorus salutat, et, quem invitus Helenae causa bellum suscipere viderat, ei reditum non ficta laetitia, more multorum, in quibus Clytaemnestrae, quam inprimis tangit his verbis, sed sincere atque ex animo gratulatur.

691. *γένεθλον.* vox poëtica, ut monuit Bl., collatis infra 820, Suppl. 266, Choëph. 256.

692, 3. *ὑπεράρας, modum excedens.* Suidas: *ὑπερῆραν. ὑπερέβησαν.* — *ὑποκάμψας, deficiens*, metaphora ab illis, qui metam male circumeunt. cf. 316. S.: *neque intra decori limites subsistens.*

694. *τὸ δοκεῖν εἶναι προτ.* h. e. interprete S.: *videri quam esse malunt*, simulata potius quam vera benevolentia.

695. *παραβ.* cf. 59.

697. *δῆγμα.* cf. 1049.

698. *ἧπαρ.* vide ann. ad 392.

699. *ὁμ. ὁμοιοπρόσωποι*, vultu composito.

700. *ἀγέλαστα, quae ridere nesciunt.* Phrynichus lex. Seguier. p. 337, 6., annotante Bl.: *ἀγέλαστος. ὁ μὴ πρὸς γέλωτα ἐπιτήδειος, καὶ ὁ στυγνός.* — cf. Ruhnken. ad Hom. h. in Cer. 200. noti sunt *ἀγέλαστοι* Anaxagoras, Euripides, Pericles, Crassus, avus Crassi in Parthis interemti (Plin. H. N. 7, 18., ubi vid. Harduin.), et alii.

701. *προβ. qui oves novit*, seu discernit. Hesych.: *γνώμων. συνετός. Σοφοκλῆς.* infra 1016.: *θεσφάτων γνώμων ἄκρος.* verum et alia significat vox, ut notum est. Etym. M. p. 236, 49.: *γνώμων. ὁ ὀδοὺς τῶν ἀλόγων ζώων. ἔνθεν καὶ προβατογνώμων εἴρηται, ἀπὸ τοῦ τὸν χρόνον διαγινώσκεσθαι.* similia sunt *ἱππογνώμων* (Aeschyl. *Τοξοτ.*,

ὑδαρεῖ σαίνειν φιλότητι. a. par.
σὺ δέ μοι τότε μὲν στέλλων στρατιὰν a. d.
Ἑλένης ἕνεκ' (οὐ γάρ σ' ἐπικεύσω)
κάρτ' ἀπομούσως ἦσθα γεγραμμένος,
οὐδ' εὖ πραπίδων οἴακα νέμων,
θράσος ἀκούσιον a.
ἀνδράσι θνήσκουσι κομίζων· a. par.
νῦν δ' οὐκ ἀπ' ἄκρας φρενὸς οὐδ' ἀφίλως a. d.
εὔφρων πόνος εὖ τελέσασι. a. par.
γνώσει δὲ χρόνῳ διαπευθόμενος a. d.
τόν τε δικαίως καὶ τὸν ἀκαίρως
πόλιν οἰκουροῦντα πολιτῶν. a. par.
ΑΓ. πρῶτον μὲν Ἄργος καὶ θεοὺς ἐγχωρίους i. tr.
δίκῃ προσειπεῖν, τοὺς ἐμοὶ μεταιτίους

ed. Schütz. 5. p. 153.: ἔχω δὲ τούτων θυμὸν ἱππογνώμονα.) ἀργυρογνώμων, φυσιογνώμων (Cic. de N. D. 1, 8.). sic fere Bl. monuit S, προβατογνώμονα per metaphoram dici eum, qui civium hominumque ingenia bene internoscat. talem Chorus fugere negat oculos vultumque hominis benevolentiam fingentis nec nisi falso et velut adulterato amore blandientis (ὄμματα φωτὸς ὑδαρεῖ φιλότητι, τὰ δοκοῦντα σαίνειν ἐξ εὔφρονος διανοίας).

704. *ὑδαρεῖ.* μεμιγμένῃ καὶ οὐ καθαρᾷ καὶ ἀκράτῳ. Schol. Diphilus Athen. 10. p. 424. F.: ἔγχεον σὺ δὴ πιεῖν. Εὐζωρότερόν γε νὴ Δί', ὦ παῖ, δός· τὸ γὰρ Ὑδαρὲς ἅπαν τοῦτ' ἐστὶ τῇ ψυχῇ κακόν. φιλίαν et μῦθον ὑδαρῆ simili tropo dixit Aristot. Polit. 2. et Poët. extrema. Antiphanes ap. Athen. 10. p. 441. C.: οὔθ' ὑδαρές, οὔτ' ἄκρατον. *E Bl. et P. Victorio* V. L. 1, 13.

706. ita Musgrav., Butler., Well. codd. ruente versu: οὐ γὰρ ἐπικεύσω. saepe exciderunt pronomina: vide Porson. ad Hecub. 1167.

707. *ἀπομούσως.* (Eurip. Med. 1032.) ἀμούσως, *modo alieno a Musis*, h. e. ingrato, foedo, malo. S.: *tu autem illo tempore Helenae causa exercitum ducens (non enim celabo) admodum odiosis coloribus pictus ac deformatus eras*, magna rumoris invidia flagrabas, *utpote qui male animum gubernasses, cum hominibus ad mortem destinatis virtutem non voluntariam afferres*, i. e. eos fortiter bellare cogeres, qui bello mulierculae causa gesto libentius caruissent.

710. *θνήσκουσι*, morientibus, mori solitis, mortalibus, θνητοῖς.

711. sequ. *nunc vero* militibus hoc bello *feliciter* et gloriose *defunctis non leviter* (ἀπ' ἄκρας φρενός, h. e. velut *ex superficie mentis*, ut Bl. exposuit) *nec sine benevolentia* in te, ducem ac regem suum, quem ut victorem amant ac reverentur, *gratus est* militiae *labor. E S.*

712. ita Flor., Bl., Well. vulgo: εὔφρων τις.

714. *ἀκαίρως*, *inepte*, injuste, improbe.

715. *οἰκ. administrantem.* figit Clytaemnestram et Aegisthum, qui reluctante populo ad clavum reip. sedebat. cf. 1503.

716. *θεοὺς ἐγχ.* Theb. 14.

717. *μετ. auctores*, vel *communes auctores*. „Eumen. 199: αὐτὸς σὺ τούτων οὐ μεταίτιος πέλει, Ἀλλ' εἷς τὸ πᾶν ἔπραξας, ὡς παναίτιος. Herod. 2, 100.: τοὺς μάλιστα μεταιτίους τοῦ φόνου." — *Bl.*

νόστου δικαίων θ᾽ ὧν ἐπραξάμην πόλιν
Πριάμου. δίκας γὰρ οὐκ ἀπὸ γλώσσης θεοὶ
κλύοντες ἀνδροθνῆτας Ἰλίου φθορὰς
ἐς αἱματηρὸν τεῦχος οὐ διχοῤῥόπως
ψήφους ἔθεντο, τῷ δ᾽ ἐναντίῳ κύτει
Ἐλπὶς προσῄει χειρὸς οὐ πληρουμένῳ.
καπνῷ δ᾽ ἁλοῦσα νῦν ἔτ᾽ εὔσημος πόλις,
ἄτης θύελλαι ζῶσι, συνθνήσκουσα δὲ
σποδὸς προπέμπει πίονας πλούτου πνοάς.
τούτων θεοῖσι χρὴ πολύμνηστον χάριν
τίνειν, ἐπείπερ καὶ πάγας ὑπερκότους

718. δικαίων — Πριάμου. *poenae de urbe Priami exigendae.* cf. 729.

719. causam dicentes audivisse ait deos, idque οὐκ ἀπὸ γλώσσης (h. e. γλώσσῃ, λόγῳ, *lingua, verbis*), ἀλλ᾽ ἐκ θυμοῦ καὶ ἔργῳ, *ex animo* sive *sedulo*. Soph. Oed. Col. 877.: καὶ ταῦτά σοι Τῷ νῷ θ᾽ ὁμοίως κἀπὸ τῆς γλώσσης λέγω, ubi vidd. interpp. „adjice Theogn. 63.: ἀπὸ γλώσσης φίλος εἶναι, quod idem 93. dicit γλώσσῃ φίλος.“ Bl., qui tamen verba ἀπὸ γλώσσης sic interpretatur secundum St.: „*ex eo, quod dicitur.* non ex ore causidicorum, sed ex rei statu dii judicabant.“ quod alienum.

720. ἀνδροθνῆς dictum ut ἡμιθνὴς, ἀρτιθανὴς, νεοθανὴς, quae vocabula etiam α eliso efferri possunt. dedit tamen Bl. ἀνδροκμῆτας, quo verbo alias utitur hic noster.

721. τεῦχος, *vas*, καδίσκον, sive urnam, in quam calculos demittebant. harum duae positae erant in curia. Phrynichus ap. Harpocr. v. καδίσκος: ἰδού, δέχου τὴν ψῆφον· ὁ καδίσκος δέ σοι Ὁ μὲν ἀπολύων οὗτος, ὁ δ᾽ ἀπολλὺς ὁδί. cf. Lycurg. contra Leocr. p. 168. ed. Reisk. St. laudat Ovid. Met. 15, 41.: *mos erat antiquus, niveis atrisque lapillis, His damnare reos, illis absolvere culpa. Tum quoque sic lata est tristis sententia, et omnis Calculus immitem demittitur ater in urnam.* Bl. vid. etiam Aristoph. Vesp. 313. et ibi Schol. — διχ. vide 321.

722. φθορὰς ψήφους ἔθεντο idem est ac si dixisset ἐψηφίσαντο φθοράς: sed illud fortius dictum est, ἔθεντο ψήφους ὄντας φθοράς. — τῷ — πληρουμένῳ. *ad oppositum vero vas*, in quod albi lapilli conjiciendi erant, *Spes accessit, manu*, h. e. una ejus manu (χειρὸς pro ἐκ sive ὑπὸ χειρὸς τῆς Ἐλπίδος), uno ejus suffragio fausto, *non impletum.* mira fictio, sed Aeschylei spiritus plena.

724. *fumo autem etiamnum facile intelligitur, captam esse urbem.* similiter Eurip. Hecub. 1155.: καπνῷ δ᾽ ἐσήμην᾽ ἄστυ πολεμίων ὕπο.

725. ζῶσι, *vivunt*, h. e. vigent. elegans metaphora, quam exemplis illustrant Musgrav. et interpp. Sophoclis Oed. R. 45. — συνθνήσκουσα σὺν τῇ πόλει, ut S. exponit. idem: „gravissima,“ inquit, „sententia, altique sensus plena! πλούτου πίονας πνοάς, quia in magnae urbis incendio multum olei, multum vini, frumenti, pecoris absumitur, quarum opum nidore flamma quasi ungitur.“ ὀνοματοποιΐα, nisi fallor, π littera frequentiore aëris et nidoris erumpentium incendio strepitus imitante Tragico.

727. πολ. χάριν. *valde memores gratias.* St.

728. πάγας. δίκτυα, παγίδας. — Schol. ὑπ. *infestissimas.*

ἐπραξάμεσθα, καὶ γυναικὸς οὕνεκα
πόλιν διημάθυνεν Ἀργεῖον δάκος,
ἵππου νεοσσὸς, ἀσπιδοστρόφος λεὼς,
πήδημ' ὀρούσας ἀμφὶ Πλειάδων δύσιν,
ὑπερθορὼν δὲ πύργον ὠμηστὴς λέων
ἄδην ἔλειξεν αἵματος τυραννικοῦ.
θεοῖς μὲν ἐξέτεινα φροίμιον τόδε·
τὰ δ' ἐς τὸ σὸν φρόνημα μέμνημαι κλύων,
καὶ φημὶ ταῦτα καὶ ξυνήγορόν μ' ἔχεις.
παύροις γὰρ ἀνδρῶν ἐστι συγγενὲς τόδε,
* φίλον τὸν εὐτυχοῦντ' ἄνευ φθόνου σέβειν·
δύσφρων γὰρ ἰὸς καρδίαν προσήμενος
ἄχθος διπλοίζει τῷ πεπαμένῳ νόσον,
τοῖς τ' αὐτὸς αὑτοῦ πήμασιν βαρύνεται,
καὶ τὸν θυραῖον ὄλβον εἰσορῶν στένει.

729. ἐπραξ. cf. 718.

730. διημ. *in pulverem dejecit, solo aequavit.* Iliad. ι', 592.: ἄνδρας μὲν κτείνουσι, πόλιν δέ τε πῦρ ἀμαθύνει. cf. Eum. 934. etc. *E Bl.* Ἀργ. δάκος, *Argiva bellua, durateus equus* (Lucret. 1, 477.).

731. ita Farn. vulgo ἀσπιδηστρόφος, sed bene monuit Bl., usurpari η in hujusmodi compositis ad vitandum brevium syllabarum concursum. cf. Lobeck. ad Phryn. p. 683. — νεοσσὸς, *pullus.*

732. πήδ. ὀρ. *saltum edens*, saltu irruens. S. ἀμφὶ Πλ. δύσιν. *sub fine autumni.* mense Majo oriuntur Pleiades, 44 circiter diebus post aequinoctium vernum, et Novembri occidunt, totidem fere diebus post aequinoctium autumnale. communis autem sententia Trojam excisam refert sub initio aestatis. — *Bl.*

733. ὠμ. λέων. ἤγουν ὥσπερ λέων ὠμοφάγος. Schol. cf. 355, 358.

734. *et affatim linxit sanguinis regii.* notum est enim, in expugnatione Trojae ipsum Priamum occidisse, multorum autem ejus filiorum (Apollod. 3, 12, 5., Hygin. fab. 90. et ibi Muncker.) post Hectoris interitum 9 superfuisse. (Iliad. ω', 252.) Virg. Aen. 2, 499.: *vidi ipse furentem Caede Neoptolemum geminosque in limine Atridas, vidi Hecubam centumque nurus Priamumque per aras sanguine foedantem, quos ipse sacraverat, ignes. Quinquaginta illi thalami, spes tanta nepotum, Barbarico postes auro spoliisque superbi Procubuere.*

735. *ad deos quidem extendi*, h. e. direxi, *hoc prooemium.*

736. *quod vero ad cogitationes tuas attinet, quas me audire modo memini.* scil. dicta versibus 694 — 700.

737. praeter necessitatem Casaub. et recentiores: ταὐτά. — ξυνήγορον, *suffragatorem.* St.

738. Grotius: *paucis ab omni pectus invidia vacat, Quoties secundas res amicorum vident; Plerisque virus malevolae aegritudinis Duplicem dolorem corde commoto ciet: Namque et suis oneratus urgetur malis, Nec absque gemitu spectat alienas opes.*

739. malim φίλων. vide Matth. gr. gr. §. 352, 2. etc.

741. τῷ πεπ. *nacto.* „Lycophr. 355.: ὡς δὴ κορείαν ἄφθιτον πεπαμένη. ubi recte Tzetz.: πῶ, τὸ κτῶμαι, πάσω, πέπακα, πεπαμένη. — cf. Choëph. 189, Eum. 178." *Bl.*

εἰδὼς λέγοιμ' ἂν (εὖ γὰρ ἐξεπίσταμαι
ὁμιλίας κάτοπτρον) εἴδωλον σκιᾶς
δοκοῦντας εἶναι κάρτα πρευμενεῖς ἐμοί·
μόνος δ' Ὀδυσσεὺς, ὅσπερ οὐχ ἑκὼν ἔπλει,
ζευχθεὶς ἕτοιμος ἦν ἐμοὶ σειραφόρος,
εἴτ' οὖν θανόντος εἴτε καὶ ζῶντος πέρι
λέγω. τὰ δ' ἄλλα πρὸς πόλιν τε καὶ θεοὺς
κοινοὺς ἀγῶνας θέντες ἐν πανηγύρει
βουλευσόμεσθα· καὶ τὸ μὲν καλῶς ἔχον
ὅπως χρονίζον εὖ μενεῖ, βουλευτέον·
ὅτῳ δὲ καὶ δεῖ φαρμάκων παιωνίων,
ἤτοι κέαντες ἢ τεμόντες εὐφρόνως
πειρασόμεσθα πήματος, τρέψαι νόσον.
νῦν δ' ἐς μέλαθρα καὶ δόμους ἐφεστίους

744. *expertus dico (nam bene calleo consuetudinis speculum) umbrae imaginem eos, qui mihi maxime benevoli esse videbantur.* Terent. Ad. 3, 3, 61.: *inspicere, tanquam in speculum, in vitas omnium Jubeo.* „εἴδωλον σκιᾶς similiter dictum Pindarico illi (Pyth. 8, 135., ubi vidd. Thiersch. et interpp.) σκιᾶς ὄναρ ἄνθρωπος." S.

747. ὅσπερ —— ἔπλει. vide Hygin. fab. 95., Ovidii interpp. Met. 13, 35. seqq. et alios. Schol.: ἤλεγξε γὰρ τὴν μανίαν αὐτοῦ Παλαμήδης.

748. σειραφόρος. Bl. et Well. secundum Farn. analogiae repugnat vulgatum σειρασφόρον. monuit Bl., equos illos etiam σειραίους (Soph. El. 683.) dictos esse et παρηόρους, *funarios* (Isidori Origg. 18, 35.) seu *funales*. vide Valck. ad Adoniaz. p. 243. A. hoc quidem loco σειραφόρος per metaphoram dicitur, *socius, amicus*. cf. 1517.

750. τὰ δ' ἄλλα etc. *de reliquis autem, quae ad civitatem et deos pertinent, facta in concilio disceptandi potestate consultabimus.* S, recte ille intelligens κοινοὺς ἀγῶνας dicendi disceptationem in senatu vel concione populi.

753. χρον. *durans.* cf. 652.

754. παιων., *medicorum, salutarium.*

755. κέαντες ἢ τεμόντες. descriptio veteris chirurgiae. Plato ap. Diog. Laërt. 3, 85.: ἡ δὲ χειρουργικὴ διὰ τὸ τέμνειν καὶ καίειν ὑγιάζει. cf. Hippocr. de Medico p. 13, 18. ed. Basil., Xenoph. Anab. 5, 8, 18., etc. κέαντες a κέω, quod Eustath. ad Odyss. ξ', p. 1766, 21. vocat πρωτότυπον τοῦ ἑτέρου καίειν, ὃ διὰ διφθόγγου γράφεται. *E St. et Bl.*

756. male edd. sine distinctione: πειρ. πήματος τρέψαι νόσον. τρέψαι, ὥστε τρέψαι. praeterea nihil mutandum est. ingeniose tamen Porson., quem secuti sunt Bl. et Well.: πῆμ' ἀποστρέψαι ν.

757. δόμους ἐφ. *aedes penetrales.* St. locum eum dicit aedium, ubi erat ara Jovis ἑρκείου. cf. ann. ad 942. Plautus Merc. 5, 1.: *limen superumque inferumque, salve. — Di penates meûm parentum, familiai Lar pater, Vobis mando, meûm parentum rem bene ut tutemini. Ego mihi alios deos penates persequar, alium Larem, Aliam urbem, aliam civitatem: ab Atticis abhorreo* etc. vide ibi interpp., item Juvenalis ad 8, 14. et 12, 89., supra 317, Theb. 73, Rhes. 199.

ἐλθὼν θεοῖσι πρῶτα δεξιώσομαι,
οἵπερ πρόσω πέμψαντες ἤγαγον πάλιν·
νίκη δ' ἐπείπερ ἕσπετ', ἐμπέδως μένοι.
ΚΛ. ἄνδρες πολῖται, πρέσβος Ἀργείων τόδε,
οὐκ αἰσχυνοῦμαι τοὺς φιλάνορας τρόπους
λέξαι πρὸς ὑμᾶς· ἐν χρόνῳ δ' ἀποφθίνει
τὸ τάρβος ἀνθρώποισιν. οὐκ ἄλλων πάρα
μαθοῦσ' ἐμαυτῆς δύσφορον λέξω βίον
τοσόνδ', ὅσονπερ οὗτος ἦν ὑπ' Ἰλίῳ.
τὸ μὲν γυναῖκα πρῶτον ἄρσενος δίχα
ἧσθαι δόμοις ἔρημον ἔκπαγλον κακὸν,
πολλὰς κλύουσαν ἡδονὰς παλιγκότους,

758. δεξ. *alloquar*, venerabor. dictum per metonymiam. Suidas: *δεξιοῦται. προσάγεται, φιλοφρονεῖ.* notanda constructio verbi cum dativo. cf. Bl., si tanti est.

761. jam scenam ingreditur Clytaemnestra, multisque verbis fictum mariti absentis desiderium, falsamque ex ejus reditu laetitiam, prodit, insidias ei structas magna cum astutia celans. S. πρέσβος Ἀργ. *proceres Argivorum.* vide ann. ad 40. — τόδε, ut 228.

762. φιλ. Pers. 114. *Bl.* τοὺς φ. τρ. *animum viri amantem meum.* ambigue dictum: nam vir etiam Aegisthus intelligi haud inepte potest; nec carent tectis aculeis, quibus se ipsa Clytaemnestra imprudens pungit, verba proxima *ἐν χρόνῳ — ἀνθρώποισιν.* Tyrtaeus eleg. 1, 12.: *οὔτ' αἰδὼς εἰσοπίσω τελέθει.* quin ota mulieris oratio est artificiosa, anceps, subdola, invidiosa, et, quod ille dixit (Soph. Oed. R. 1316.), *κάλλος κακῶν ὕπουλον.* quod minus perspiciens Casaubonus: „videtur," inquit, „in hac parte parum decorum servasse Aeschylus, cum tam frigide Clytaemnestra Agamemnonem maritum excipiat." vide Vauvill. in *Notices et Extraits des MSS. de la Bibl. du Roi*, vol. 1. p. 334. eodem nomine reprehendas Medeae Euripideae orationem, quam habet cum Creonte de remittenda poena exilii Med. 277. seqq., et Macbethii uxoris coram proceribus Scotiae post caedem Duncani regis. recte Euripides Phoen. 435.: *ἁπλοῦς ὁ μῦθος τῆς ἀληθείας ἔφυ, Κοὐ ποικίλων δεῖ τἄνδιχ' ἑρμηνευμάτων· Ἔχει γὰρ αὐτὰ καιρόν· ὁ δ' ἄδικος λόγος Νοσῶν ἐν αὐτῷ φαρμάκων δεῖται σοφῶν.*

763. δὲ causalis particulae similem significationem habet h. l., sicut passim. vide Viger. 8, 8, 24. et ibi Herm.

764. οὐκ ἄλλων πάρα. notus loquendi modus ἐμφατικός. Aeschylus Myrmidonibus (vid. ann. ad Aristoph. Av. 772.): *τάδ' οὐχ ὑπ' ἄλλων, ἀλλὰ τοῖς αὑτῶν πτεροῖς Ἁλισκόμεσθαι* etc. simili sensu Graeci dicunt *οἴκοι* vel *οἴκοθεν:* vide supra 128. Eurip. Med. 224.: *μὴ μαθοῦσαν οἴκοθεν.* —

766. τοσόνδε, *tam diu.* alibi est *tam valde*, velut Eurip. Med. 1138, Aristoph. Ach. 886.

768. ἔκπαγλον, *ingens.* „Eustath. p. 374, 14. ducit ab ἐκπλαγῆναι, unde ἔκπλαγος, et per metathesin ἔκπαγλος." *Bl.*

769. *multa audientem de voluptatibus* deliciisque *invisis* atque odiosis mariti mei. proprie, ut opinor, Hippocrates et Medici dicunt *τραῦμα παλίγκοτον, vulnus recrudescens;* figurate et *παλίγκοτος* et *recrudescere* dicitur, neque uno modo. cf. 510, 780. Seneca Phoeniss. 231.: *inhaeret ac recrudescit nefas Subinde.* ita

καὶ τὸν μὲν ἥκειν, τὸν δ' ἐπεισφέρειν κακοῦ
κάκιον ἄλλο πῆμα λάσκοντας δόμοις.
καὶ τραυμάτων μὲν εἰ τόσων ἐτύγχανεν
ἀνὴρ ὅδ', ὡς πρὸς οἶκον ὠχετεύετο
φάτις, τέτρωται δικτύου πλέω λέγειν.
εἰ δ' ἦν τεθνηκὼς, ὡς ἐπλήθυον λόγοι,
τρισώματός τἂν Γηρυὼν ὁ δεύτερος
πολλὴν ἄνωθεν (τὴν κάτω γὰρ οὐ λέγω)
χθονὸς τρίμοιρον χλαῖναν ἐξηύχει λαβὼν,
ἅπαξ ἑκάστῳ κατθανὼν μορφώματι.
τοιῶνδ' ἕκατι κληδόνων παλιγκότων

Clytaemnestra Agamemnonem velut inveterato morbo alios ex aliis amores appetivisse ait peregre; neque in eo mentitur, cum, una haud contentus pellice, ut ceteri heroës, Chryseïdem ille patri sacerdoti, *φέροντι ἀπερείσι' ἄποινα*, reddere noluerit (Iliad. α', 13, 29. seqq.), Briseïde Achillem spoliaverit, Cassandram publice secum duxerit in Graeciam, virginisque sacrae inprimis gavisus fuerit consuetudine. vide infra 1326 seqq. male igitur St. in commentario et interpretatione latina, recentiores in ipso ordine: *πολλὰς κλύουσαν κληδόνας παλ.*, quod 780. sublegerunt.

771. *λάσκοντας.* 535.

773. *ὠχ. φάτις. afferebatur rumor.* proprie Bl. *ὀχετεύειν* significare monet *rivum deducere.* Hesych.: *ὀχετεύει, ἐπιχέει, σαλεύει, μεταφέρει* etc.

774. *δικτύου πλέω.* proverbium. St.: *diceretur nassula confossior.* Plaut. Rud. 1, 2, 13.: *villam integundam intellego totam mihi: Nam nunc perlucet ea quam cribrum crebrius.*

775. seqq. *si vero toties occubuisset, quoties fama mortis percrebuit, gloriari potuisset, alterum se Geryonem tricorporem ter crassam laenam terrae supernam (infernam enim non dico) induisse, si semel quaque forma interemtus esset.* — *πολλὴν, magnam, crassam.* vide Pers. 227, Valck. ad Eurip. Hipp. 1., Schwenk. ad Eumen. 44., Jacobs. Anthol. Palat. 3. p. 190. Theognis 420.: *καὶ κεῖσθαι πολλὴν γαῖαν ἐφεσσάμενον.* Aristoph. Lys. 744.: *τὴν λόχμην πολλὴν φέρεις.* laena terrae seu terrena dicitur tumulus, quemadmodum Hom. dixit Il. γ', 57.: *η τέ κεν ἤδη λάϊνον ἕσσο χιτῶνα*, h. e. *lapidibus obrutus fuisses.* annotavit Bl., *γῆν ἐπιέννυσθαι* dici, qui sepeliuntur. vide Theogn. l. l., Theocr. epigr. 9, Xenoph. Cyrop. 6, 4, 6. etc. opponitur *ἡ ἄνωθεν χλαῖνα χθονὸς, superna laena terrae*, h. e. *χῶμα, tumulus*, laenae infernae, longe etiam crassiori, ut quae mortuo subjecta in Tartarum descendat, quam significans hic noster Theb. 876.: *ὑπὸ δὲ σώμασι*, inquit, *γᾶς πλοῦτος ἄβυσσος ἔσται. σαρκαστικῶς*, ne dicam ridicule, eam laenam Orcinam se dicere negat Clytaemnestra, cum tamen eandem rem, h. e. mortem, significet superna laena terrae, et nunc ipsum domi dispositos habeat armatos, quae Agamemnonem ingressum trucident. — *Γηρυών. ὡς Γηρ.* cf. 355, 733 etc. de Geryone, qui etiam Geryoneus vel Geryones dicitur, vide Apollod. 2, 5, 10.: Conon. Narr. 3., Hesiod. Theog. 287, Virg. Aen. 8, 202., Horat. Od. 2, 14, 8. et alios. — *οὐ λέγω* in re male ominata, ut Eum. 855. ed. Schütz. et ap. Soph. El. 1385. (*εἰ δ' ἔπεστι νέμεσις, οὐ λέγω*), quae loca protulit Herm. ad Viger. p. 756.

780. *παλ.* vide 769. propter ejus-

πολλὰς ἄνωθεν ἀρτάνας ἐμῆς δέρης
ἔλυσαν ἄλλοι πρὸς βίαν λελημμένης.
* ἐκ τῶνδέ τοι παῖς ἐνθάδ' οὐ παραστατεῖ,
ἐμῶν τε καὶ σῶν κύριος πιστευμάτων,
ὡς χρῆν, Ὀρέστης, μηδὲ θαυμάσῃς τόδε·
τρέφει γὰρ αὐτὸν εὐμενὴς δορύξενος
Στρόφιος ὁ Φωκεὺς, ἀμφίλεκτα πήματα
ἐμοὶ προφωνῶν, τόν θ' ὑπ' Ἰλίῳ σέθεν
κίνδυνον, εἴ τε δημόθρους ἀναρχία
βουλὴν καταῤῥίψειεν, ὥστε σύγγονον
βροτοῖσι τὸν πεσόντα λακτίσαι πλέον.
τοιάδε μέντοι σκῆψις οὐ δόλον φέρει.

modi saevos rumores saepe vitam suspendio se finire voluisse ait.

781. ἄνωθεν, superne, i. e. in superiore aedium contignatione, ubi fere se suspendere solebant vitae pertaesi. S. cf. Schneideri lex. gr. v. τέρεμνος.

782. πρὸς β. λελ. *per vim adstricto (collo). St.*

783. oratio male cohaerens cum praegressis. sive enim in verbo τῶνδε intelligat rumores, sive omnem suam, quam dixit, vitam infelicem, utroque modo requiritur copula. haud male igitur S.: ἐκ τῶν δέ τοι, *his vero de causis*, quas jam enarrabit; sed malim ἐκ τῶν δέ σοι, mutatione facillima. Eurip. Phoen. 159. Ἀδράστῳ πλησίον παραστατεῖ. Rhes. 604.: ἐγὼ δὲ, τῷδε σύμμαχος Κύπρις Δοκοῦσ' ἀρωγὸς ἐν πόνοις παραστατεῖν etc. „callide Orestis absentiam excusat." S. quem Strophio in tutelam tradidisse videtur Clytaemnestra, ne filii adspectus se patris invisi commonefaceret. aliter Pindarus Pyth. 11, 27. seqq., Euripides El. 16, Seneca Agam. 922., Hyginus fab. 117., qui Orestem caeso patre a nutrice vel paedagogo, vel etiam ab Electra sorore, clam servatum esse narrant et Strophio traditum in Phocide.

784. *meae et tuae fidei pignus.* St. „κύριος, *qui ratum facit.*" Bl.

786. δορύξενοι proprie sunt, verbis Eustathii ad Il. γ', p. 405, 33., quem ad testimonium citavit Bl., οἱ ἐκ πολέμου ξένοι γεγονότες τισὶ, velut Glaucus et Diomedes (cf. Polluc. 3, 60.); sed latiore sensu ita dicuntur hospites sive amici. vide Schol. et interpp. Soph. El. 46. et Oed. Col. 592. Choëph. 560.: ξένος τε καὶ δορύξενος δόμων.

787. ἀμφ. — προφωνῶν, *ancipitia mihi mala memorans* et ob oculos ponens, quae accidere possent, vitamque Orestis in summum discrimen adducere. S. alio sensu Eurip. Phoen. 466. dixit ἀμφίλεκτον ἔριν, itidemque alio hic noster 1462. ἀμφίλεκτος ὢν κράτει.

789. δημ. *sermonibus populi celebrata*, publica. cf. 844, 1296.

790. βουλὴν γερόντων dixit Hom. Il. β', 53. cf. G. G. S. Köpkii librum germ. de legg. et judiciis Gr. p. 9. sequ. S.: „*sive popularis seditio senatum deturbaret, sicut mos est mortalium, eum, qui cecidit, magis etiam conculcare.*" quod fiebat, si mortuo Agamemnone etiam senatus Argivus tollebatur ex rep., totaque ejus forma immutabatur.

791. λακτ. Juvenalis 10, 85.: *curramus praecipites et, Dum jacet in ripa, calcemus Caesaris hostem.* cf. 15, 59. hoc est, quod ait Archilochus, κατθανοῦσι κερτομεῖν ἐπ' ἀνδράσι. vide etiam Soph. Aj. 914. et Psalm. 41, 8, 9. *Bl.*

792. sedulo se id dicere ait, nec mentiri, cum nemo eam fraudis insi-

ἔμοιγε μὲν δὴ κλαυμάτων ἐπίσσυτοι
πηγαὶ κατεσβήκασιν, οὐδ' ἔνι σταγών·
ἐν ὀψικοίτοις δ' ὄμμασιν βλάβας ἔχω,
τὰς ἀμφί σοι κλαίουσα λαμπτηρουχίας
ἀτημελήτους αἰέν. ἐν δ' ὀνείρασι
λεπταῖς ὑπαὶ κώνωπος ἐξηγειρόμην
ῥιπαῖσι θωΰσσοντος, ἀμφί σοι πάθη
ὁρῶσα πλείω τοῦ ξυνεύδοντος χρόνου.
νῦν, ταῦτα πάντα τλᾶσ', ἀπενθήτῳ φρενὶ
* λέγοιμ' ἂν ἄνδρα τόνδε τῶν σταθμῶν κύνα,
σωτῆρα ναὸς πρότονον, ὑψηλῆς στέγης
στύλον ποδήρη, μονογενὲς τέκνον πατρὶ,
ὁδοιπόρῳ διψῶντι πηγαῖον ῥέος,

mulet; quod signum est malae conscientiae; nec ironia caret μέντοι. cf. 583. *scilicet haec excusatio non est subdola.* — φέρει, ἔχει.

793. ἐπίσσυτοι, *profluae*, uberes.

794. κατ. *defecerunt.* cf. 864.

795. ὀψ., *pervigilibus.*

797. h. e. αἰὲν κλαίουσα. semper se flevisse ait faces, quibus Trojae excidium reditusque Agamemnonis significaretur, neglectas, h. e. nondum incensas. Hesych.: „ἀτημέλητος, ἠμελημένος. Xenoph. 5, 49.: οὐδένα ἑκὼν ἀτημέλητον παρέλιπεν. verbum τημελεῖν extat ap. Eurip. Iph. A. 655, Iph. T. 286.“ *Bl.* ἐν δ' ὀνείρασι — θωΰσσοντος. quo somnum suum levem et sollicitum somniis male ominatis fuisse significat, ut Butlerus annotavit. cf. Theocr. 21, 4. — ὑπαὶ, ut διαὶ 401. cf. 850. — ῥιπαῖσι, *vibrationibus*, volatibus. monuit Bl, ῥιπὴν dici appulsum soni ap. Pindarum Pyth. 1, 17.

800. χρόνος ὁ ξυνεύδων est *tempus, quod inter dormiendum praeterit:* nam plura somniantibus apparere solent quam quae vigilantibus accidere tempore eodem possent, ut S. Blomfieldiusque annotaverunt.

801. ἀπ. φρενὶ, *defaecato animo, omnique tristitia liberato;* idque adeo non ad τλᾶσα, sed ad λέγοιμ' ἂν referendum. S.

802. ut laetitiam suam plenius ostendat regina, astute multas caritatis similitudines cumulat. *E S.* quod fere est animi non commoti, sed eloquentiae artibus studentis. cf. 872—878. — τῶν στ. κύνα. si abesset articulus, non desideraretur. an scripsit Aeschylus τόνδε τὸν στ. κ.? τὸν κύνα significanter, h. e. canem illum, qui unus comitari pastores solet. intelligendum est Molossicum genus canum, de quo Aristot. H. A. 9, 1, 2. cf. Horat. Epod. 6, 5., Sat. 2, 6, 114. etc.

803. πρότ. *rudentem.* Schol. Apollon. Rhod. 1, 564.: πρότονοι, τὰ ἐξ ἑκατέρου μέρους τοῦ ἱστίου ἐπὶ τὴν πρῶραν καὶ τὴν πρύμναν ἐκτεινόμενα σχοινία. Hom. Il. α', 434, Callim. Epigr. 5, 4. *Bl.*

804. στύλον ποδ. *columnam, quae per totum aedificium pertinet,* quemadmodum ποδήρης per se dictum, Suida interprete, est ἕως τῶν ποδῶν χιτών. monuit Bl., idem ποδηνεκὲς significare Iliad. κ', 24., compositum autem esse verbum ποδήρης ab ἄρω, ut ἁμαξήρης 940. et similia. cf. 1471.

805. inepte haec post 807. leguntur in libris, oscitatione scilicet librarii, qui quem forte versiculum neglexisset, ut negligi solent similia, mox non suo loco inseruit, ne scriptis inter lineas codex deturparetur. magnifica et ex ipso Homero (Odyss.

καὶ γῆν φανεῖσαν ναυτίλοις παρ' ἐλπίδα,
κάλλιστον ἦμαρ εἰςιδεῖν ἐκ χείματος·
τερπνον δὲ τἀναγκαῖον ἐκφυγεῖν ἅπαν.
τοιοῖσδέ τοί νιν ἀξιῶ προσφθέγμασιν.
φθόνος δ' ἀπέστω· πολλὰ γὰρ τὰ πρὶν κακὰ
ἠνειχόμεσθα· νῦν δέ μοι, φίλον κάρα,
ἔκβαιν' ἀπήνης τῆσδε, μὴ χαμαὶ τιθεὶς
τὸν σὸν πόδ', ὦναξ, Ἰλίου πορθήτορα!
δμωαὶ, τί μέλλεθ', αἷς ἐπέσταλται τέλος
πέδον κελεύθου στρωννύναι πετάσμασιν;
εὐθὺς γενέσθω πορφυρόστρωτος πόρος,
ἐς δῶμ' ἄελπτον ὡς ἂν ἡγῆται Δίκη·
τὰ δ' ἄλλα φροντὶς οὐχ ὕπνῳ νικωμένη
θήσει δικαίως ξὺν θεοῖς εἱμαρμένα.
ΑΓ. Λήδας γένεθλον, δωμάτων ἐμῶν φύλαξ,
ἀπουσίᾳ μὲν εἶπας εἰκότως ἐμῇ
(μακρὰν γὰρ ἐξέτεινας), ἀλλ' ἐναισίμως

α', 58.) derivata imagine apparentis inopinato nautis patriae finiri hanc mulieris orationem, et per se consentaneum est, et ex addita copula intelligitur. cf. seqq.

806, 7. *ἐκ χείματος*, *post procellam.* est similis locus Asclepiadae Epigr. in Anal. 1, p. 215. (Anthol. Palat. 1. p. 131.): *ἡδὺ θέρους διψῶντι χιὼν ποτὸν, ἡδὺ δὲ ναύταις Ἐκ χειμῶνος ἰδεῖν εἰαρινὸν στέφανον.* cf. Eurip. Or. 709, Andr. 856, suavem Catulli locum 66., et Virg. Ecl. 5, 46. *Bl.*

808. *juvat autem, eum omne necessitatis malum effugisse.* mala fatalia sive divinitus immissa dicit. Eurip. Hecub. 558.: *δεινόν τι πῆμα Πριαμίδαις ἐπέξεσεν, Πόλει τε τῇ μῇ, θεῶν ἀναγκαῖον τόδε.*

809. ita S. et alii. vulgo: *τ. τοίνυν ἀξ.*

811. minus recte edd.: *νῦν δ' ἐμοὶ, φίλον κ.*, vel *νῦν δ' ἐμοὶ φ. κ.*

814. *τέλος*, *munus.* „cf. Theb. 240, Eum. 741, infra 1088.“ *Bl.*

815. mos antiquus vestibus stragulis viam honoris causa insternere, cujus moris ap. plures fit mentio. Plut. Catone Utic.: *προεπέμφθη δάκρυσι καὶ περιβολαῖς ἀπλήστοις ὑποτιθέντων ἱμάτια τοῖς ποσὶν, ᾗ βαδίζοι.* videsis 2. Reg. 9, 13., Matth. 21, 18. (Marci interpp. 11, 8. *Bl.*) *St.*

817. *ut jus fasque* (i. e. debiti honores) *eum in domum insperatam deducant.* palam de honoribus Agamemnoni pro dignitate tribuendis loquitur Clyt., secretius autem Justitiam Iphigeniae caedem ulturam intelligit. *Heath.*

818, 9. obscure significat consilium suum de marito interficiendo. *Bl.*

820. prudentissime poëta effecit, ut Agam., dum honores ab uxore sibi oblatos anxie deprecatur, velut praesagire impendentem sibi mortem videatur. S. — *γεν.* cf. 691.

821. *εἰκότως*, *convenienter.* aequum erat, me, qui per tot annos abfuerim, sermone prolixiore abs te excipi. *E Bl.*

822. *μακρὰν ἐξ.* ut Eur. Med. 1292. cf. infra 1182, Soph. Aj. 966. plene Plato de Rep. 10. p. 605, D.: *μακρὰν ῥῆσιν ἀποτείνοντας ἐν τοῖς ὀδυρμοῖς.* *ἐναισ.* *προσηκόντως,*

αἰνεῖν, παρ' ἄλλων χρὴ τόδ' ἔρχεσθαι γέρας.
καὶ τἄλλα μὴ γυναικὸς ἐν τρόποις ἐμὲ
ἅβρυνε, μηδὲ βαρβάρου φωτὸς δίκην
χαμαιπετὲς βόαμα προσχάνῃς ἐμοί,
μήδ' εἵμασι στρώσασ' ἐπίφθονον πόρον
τίθει. θεούς τοι τοῖσδε τιμαλφεῖν χρεών·
ἐν ποικίλοις δὲ θνητὸν ὄντα κάλλεσιν
βαίνειν ἐμοὶ μὲν οὐδαμῶς ἄνευ φόβου.
λέγω κατ' ἄνδρα, μὴ θεόν, σέβειν ἐμέ.
χωρὶς ποδοψήστρων τε καὶ τῶν ποικίλων
κληδὼν ἀϋτεῖ, καὶ τὸ μὴ κακῶς φρονεῖν
θεοῦ μέγιστον δῶρον· ὀλβίσαι δὲ χρὴ
βίον τελευτήσαντ' ἐν εὐεστοῖ φίλῃ.
εἰ πάντα δ' ὣς πράσσοιμ' ἂν εὐθαρσὴς ἐγώ!
ΚΛ. καὶ μὴν τόδ' εἰπὲ μὴ παρὰ γνώμην ἐμοί.
ΑΓ. γνώμην μὲν ἴσθι μὴ διαφθεροῦντ' ἐμέ.
ΚΛ. ηὔξω θεοῖς δείσας ἂν ὧδ' ἔρδειν τάδε;

decenter, *legitime*. cf. 684. *E Bl.*

823. παρ' ἄλλων. ὅτι τὸ αἰνεῖσθαι δηλονότι μὴ παρὰ τῶν οἰκείων ἢ παρ' ἑαυτοῦ πρέπει ἔρχεσθαι. Schol.

824. γυν. ἐν τρόποις, *muliebri modo*, ut mulierem.

825, 6. ἅβρ. καλλώπιζε. (*molliter ac delicate tracta*. S. inest verbo etiam insolentiae significatio, qua de re Bl. conferri jussit Soph. Oed. Col. 1249, Eurip. Iph. A. 761.) χαμαιπ. μὴ ὡς βαρβάρῳ μοι κέλευε θρύπτεσθαι. οἱ βάρβαροι γὰρ γονυκλισίαις τοὺς βασιλεῖς εὐφημοῦσι. Schol. Bl.: προσχάνῃς, *cum hiatu ede*.

828. τιμ. *honorare*. cf. Eum. 629. Hesych.: τιμαλφής. ἔντιμος, τιμὴν ἀλφαίνουσα, διὰ τιμῆς ἀγομένη etc. *E Bl.*

829. κάλλ. *vestibus purpura tinctis*. Hesych.: κάλλη. πορφυρᾶ. cf. Etym. M. p. 486, 46. etc. *E Bl.*

831. κατ' ἄνδρα, *pro ratione hominis*, *non quasi deum*. St. cf. 323.

832. ποδοψ. ἀπὸ μεταφορᾶς πέπλων, δι' ὧν τοὺς πόδας ἐκμάσσοντες λαμπροτέρους ποιοῦσιν οἱ τούτους ἐκπλύνοντες συνεχῶς. ποδόψηστρα γὰρ κυρίως ταῦτα λέγεται· νῦν δὲ τὰ ὑπὸ τοὺς πόδας ἁπλῶς πέπλα οὕτως εἴρηκε. Schol. τῶν ποικ. *variegatarum vestium*. Hesych.: ποικίλον. ἱμάτιον ζωγραφητόν. Phot.: ποικίλον. τὸ Διονυσιακὸν ἱμάτιον (tragicam pallam) οὕτως ἔλεγον. Theocr. 15, 78., Aristoph. Plut. 1195. etc. *E Bl.*

833. κληδών, *fama mea*. — ἀϋτεῖ, *clamat*, nuntiat. cf. Pers. 976. — κακῶς φρονεῖν, *desipere* superbia et fastu.

834, 5. ὀλβίσαι — φίλῃ. respicitur decantatum Solonis dictum Herod. 1, 32. cf. Barnes. ad Eurip. Androm. 100. ann. Bl. εὐεστοῖ. cf. 586.

836. ὥς, h. e. καλῶς. *utinam vero omnia sic agam bono animo.*

838. γνώμην illa *sententiam suam*, ipse autem Agam. dicit *rationem* seu *mentem bonam*, quam se non corrupturum esse ait, h. e. oblíturum ejus (Eurip. Hipp. 367. etc.), neque ut transversus agatur passurum.

ΑΓ. εἴπερ τις, εἰδώς γ' εὖ τόδ' ἐξεῖπον τέλος.
ΚΛ. τί δ' ἂν δοκεῖ σοι Πρίαμος, εἰ τάδ' ἤνυσεν;
ΑΓ. ἐν ποικίλοις ἂν κάρτα μοι βῆναι δοκεῖ.
ΚΛ. μή νυν τὸν ἀνθρώπειον αἰδεσθεὶς ψόγον.
ΑΓ. φήμη γε μέντοι δημόθρους μέγα σθένει.
ΚΛ. ὁ δ' ἀφθόνητός γ' οὐκ ἐπίζηλος πέλει.
ΑΓ. οὔτοι γυναικός ἐστιν ἱμείρειν μάχης.
ΚΛ. τοῖς δ' ὀλβίοις γε καὶ τὸ νικᾶσθαι πρέπει.
ΑΓ. ἦ καὶ σὺ νίκην τήνδε δήριος τίεις;
ΚΛ. πιθοῦ· κράτος μέντοι πάρες γ' ἑκὼν ἐμοί.
ΑΓ. ἀλλ' εἰ δοκεῖ σοι ταῦθ', ὑπαί τις ἀρβύλας
λύοι τάχος, πρόδουλον ἔμβασιν ποδός,

839. *ἄν, forte,* germ. *etwa.* Matth. gr. gr. §. 598, c. etc.

840. εἴ τις, εἴ τις ἄλλος, etc. notae formulae sunt aliquid pro certo affirmantium. vide Bl. et grammaticos. — *εἰδώς γ' εὖ, bene sciens,* ut qui invidia Dianae diu retentus fuerit in portu Aulidensi. — *τέλος, decretum, consilium.* nec male St.: bene sciens *hanc rem* edixi. Pind. Pyth. 4, 507.: *οὐδ' ἐρίζων ἀντία τοῖς ἀγαθοῖς, Οὐδὲ μακύνων τέλος οὐδέν.* cf. ann. ad Suppl. 550.

841. *τί — Πρίαμος.* intelligendum ἔρξειν vel ἔρξαι ex antecedentibus. cf. Soph. Ant. 413, Eurip. Or. 1009. etc.

843 *non igitur ille veritus hominum vituperia.*

844. *δημ.* ὑπὸ τοῦ δήμου φημιζομένη. ὡς καὶ Ἡσίοδός φησι (Opp. et D. 763.)· *φήμη δ' οὔτις πάμπαν ἀπόλλυται, ἥντινα πολλοὶ Λαοὶ φημίζουσι. (θεός νύ τίς ἐστι καὶ αὐτή.)* Schol. cf. 789.

845. *sed non beatus ille, qui invidia caret.*

846. *μάχης.* λογομαχίας.

848. ordo: ἦ σὺ τήνδε νίκην καὶ δήριος τίεις; genitivus pretii. *num tu hanc victoriam dignam censes, ob quam vel pugnetur? hältst du diesen Sieg auch nur des Streitens werth?* vide Matth. gr. gr. §. 342., Aristoph. Nub. 853., Plut. 880. forma Ionica δήριος nec per se gravem offensionem habet (vide Eurip. Bacch. 983., El. 167., Aristoph. Ach. 295. et inprimis ann. ad Soph. Oed. R. 1152.), et nescio an inprimis apta sit orationi heroïs Homerici.

849. versus in re dura durus, *μέντοι* ironicum est, ut 583. et alias. ambigue loquitur mulier subdola, cumque *κράτος* dicere videatur *victoriam* illam, quam nullius pretii esse dixit Agam., *imperium* intelligit, quo jam exuere cogitat maritum.

850. *ὑπαί*, ut 798. — Bl.: *ἀρβ.*, *calceos.* Etym. M. p. 1335, 21.: *ἀρβύλη. Εὐριπ.* (Hipp. 1134.)· *αὐταῖσιν ἀρβύλῃσιν ἁρμόσας πόδα. λέγει δὲ καὶ παρωνύμως Θεόκριτος* (7, 26.)· *πᾶσα λίθος πταίοισα ποτ' ἀρβυλίδεσσιν ἀείδει — παρὰ τὸ ἁρμόζεσθαι τοῖς ποσὶν, ἁρμύλη καὶ ἀρβύλη. ἔστι δὲ εἶδος ὑποδήματος περισσῶς εἰργασμένον.* Suidas, a St. laudatus: *Αἰσχύλος πρῶτος εὗρε προσωπεῖα δεινὰ καὶ χρώμασι κεχρισμένα ἔχειν τοὺς Τραγικοὺς, καὶ ταῖς ἀρβύλαις ταῖς καλουμέναις ἐμβάταις κεχρῆσθαι.*

851. *πρόδουλον, quae servi vice fungitur,* ut *πρόβοσκος* ap. Herod. 1, 113. *E Bl.* affectate dictum. *ἔμβασιν ποδός,* calceos, quorum ope ingrediuntur pedes. „de soleis exuendis vide Grotium ad Matth. 3, 11., Gataker. A. M. *Π.* 19.“ *Bl.*

ξὺν ταῖσδέ μ' ἐμβαίνονθ' ἁλουργέσιν θεῶν
μή τις πρόσωθεν ὄμματος βάλοι φθόνος·
πολλὴ γὰρ αἰδὼς σωματοφθορεῖν ποσὶν
φθείροντα πλοῦτον ἀργυρωνήτους θ' ὑφάς.
τούτων μὲν οὕτω· τὴν ξένην δὲ πρευμενῶς
τήνδ' ἐσκόμιζε. τὸν κρατοῦντα μαλθακῶς
θεὸς πρόσωθεν εὐμενῶς προσδέρκεται·
ἑκὼν γὰρ οὐδεὶς δουλίῳ χρῆται ζυγῷ.
αὕτη δὲ, πολλῶν χρημάτων ἐξαίρετον
ἄνθος, στρατοῦ δώρημ' ἐμοὶ ξυνέσπετο.
ἐπεὶ δ' ἀκούειν σοῦ κατέστραμμαι τάδε,
εἶμ' ἐς δόμων μέλαθρα, πορφύρας πατῶν.
ΚΛ. ἔστιν θάλασσα (τίς δέ νιν κατασβέσει;)
τρέφουσα πολλῆς πορφύρας ἰσάργυρον
* κηκῖδα παγκαίνιστον, εἱμάτων βαφάς·

852. ἁλ. *vestibus purpureis.* Etym. M. p. 70, 23.: ἁλουργίς. ἐκ τοῦ ἅλς ἁλὸς καὶ τοῦ ἔργον. ἡ ἀπὸ θαλασσίου κόχλου γινομένη καὶ ἐργαζομένη, ἡ λεγομένη πορφύρα etc. cf. Aristoph. Equ. 898. Anacreont. 11.: ἁλιπορφύροις τάπησι etc. *E Bl.* θεῶν — φθόνος. de invidia deorum vide supra 126, Pers. 82. etc.

853. προσ. e longinquo, unde deos res hominum intueri putant. Eum. 297.: κλύει δὲ καὶ πρόσωθεν ὢν θεός. cf., jubente Bl., 858. et Prom. 310.

854. σωμ. intell. τοῦτον τὸν φθόνον ὄμματος θεῶν. veretur ne invidiosus deorum oculus se perdat perdentem cara tapetia. σωματοφθορεῖν, *perdere corpore*, vel quod attinet ad corpus. περιφραστικῶς autem dicitur σῶμα pro persona, ut notum est. Germani vulgo: *ich fürchte sehr, es möge mir an Leib und Leben schaden.* Prom. 837.: φθόνον δὲ σωμάτων ἕξει θεός. ibi Schol.: αὐτοῖς σώμασι τιμωρηθήσονται, θεῶν νεμεσησάντων αὐτοῖς. frustra S et Bl.: δωματοφθορεῖν.

855. ὑφάς, texturas, texta, textilia.

856. τούτων μὲν οὕτω. *quod ad haec quidem attinet, ita se res habet.* similes formulae sunt ταῦτα δ' οὖν οὕτως ἔχει ap. Aristoph. Lys. 668, καὶ ταῦτα μὲν τοιαῦτα Soph. El. 657. etc. — τὴν ξένην. *hospitam* humane vocat captivam regiam Cassandram, quam secum curru advexit (925, 940.).

860. perperam libri: αὐτή. ἐξ. ἔκκριτον (Soph. Aj. 1214.), *selectum* honoris causa. Herod. 2, 98, 141.; 5, 45.; Eumen. 401, Aen. 9, 270. *E Bl.*

861. ἄνθος. cf. 178, Prom. 7 etc.

862. κατ., *subigor*, cum infin., sicut ap. Herod. 7, 51.: Κῦρος — Ἰωνίην πάσην κατεστρέψατο δασμοφόρον εἶναι Πέρσῃσι. *Bl.*

864. κατασβ. cf. 794.

865. ἰσάργυρον pro εἰς ἄργυρον primus Salmas. Exerc. Plin. p. 418, E. Antiatticista Sangerm. p. 100, 21.: ἰσάργυρον, ἰσόχρυσον (Archestratus Athen. 7. p. 305, E.), ἀντὶ τοῦ πολυτίμου. Theopompus ap. Athen. 12. p. 256, C.: ἰσοστάσιος γὰρ ἦν ἡ πορφύρα πρὸς ἄργυρον ἐξεταζομένη. cf. St. et interpp.

866. κηκῖδα, *scaturiginem*, succum purpurae. Aristot. H. A. 4, 4, 4.: τὸ δ' ἄνθος ἔχουσιν (αἱ πορφύραι) ἀνὰ μέσον τῆς μήκωνος καὶ τοῦ τραχήλου etc. vid. ibi Schneider. vol. 4. p. 363., qui expectandum esse censet, dum vir aliquis do-

οἶκος δ' ὑπάρχει τῶνδε σὺν θεοῖς, ἄναξ,
ἔχειν, πένεσθαι δ' οὐκ ἐπίσταται δόμος.
πολλῶν πατησμὸν δ' εἱμάτων ἂν εὐξάμην,
δόμοισι προὐνεχθέντος ἐν χρηστηρίοις,
ψυχῆς κομίστρα τῆσδε μηχανωμένη·
ῥίζης γὰρ οὔσης φυλλὰς ἵκετ' ἐς δόμους,
σκιὰν ὑπερτείνασα Σειρίου κυνός·
καὶ σοῦ μολόντος δωματῖτιν ἑστίαν,
θάλπος μὲν ἐν χειμῶνι σημαίνεις μολών,
ὅταν δὲ τεύχῃ Ζεὺς ἀπ' ὄμφακος πικρᾶς
οἶνον, τότ' ἤδη ψῦχος ἐν δόμοις πέλει,
ἀνδρὸς τελείου δῶμ' ἐπιστρωφωμένου.

ctus sedem veneni purpurei in variis testaceis accuratius indaget. cf. Plinii interpp. H. N. 9, 36. praeterea vox *κηκὶς* significat gallam, qua lanae olim tingebantur. Harpocr.: *κηκίς. βάμμα τι καὶ στύμμα, ἢ καρπὸς τῆς δρυὸς ἐπιτήδειος εἰς βαφήν.* cf. St. et interpp. — *παγκαίνιστον* St. nescio quo jure vertit *semper recentem.* significaret, si ita scripsisset Aesch., *novissimam;* sed ponendum sine dubio est id, quod jampridem edidi, *παγκοίνιστον*, *cum omnibus communicandam.* operta muricibus erant littora non solum maris mediterranei, verum etiam Atlantici, praesertim Britannica: vide Plinium et ejus interpp. l. l., Heerenium libro germ., quem inscripsit *Ideen* etc., vol. 2. p. 598. seqq. 1. ed., aliosque. contemnit mulier superba purpuram, quamvis *ἰσάργυρον*, ut rem communem, et cujus abundantia sit domi regiae, neque inopia timenda. — *κοινισμὸς* a *κοινίζειν*, unde *κοινιστὸς*, legitur ap. Quinctil. 8, 3, 59., *πάγκοινος* autem non semel ap. Tragicos.

867. *domus autem* nostra *talis est deorum beneficio, ut harum rerum copia suppetat*, *ὥστε ἔχειν τῶνδε.* *ὥστε* supplendum esse, monuit Well. Glasg. et Bl.: *οἴκοις*.

869. seqq. *sane, si mihi in oraculorum aedibus hoc edictum fuisset, multas equidem stragulas* pretiosas *vovissem* in deorum templis *conculcandas*, hoc scil. modo *carissimae hujus animae reditum effectura.* *προὐν. τοιούτου τινὸς χρησμοῦ.* S. „(*προὐν.*) insolita locutio de oraculo. verbum, quo utitur in hac re Herodotus, est *ἀνενεῖκαι.* — *κόμιστρα.* — Pollux 6, 186. de mercedibus: *ἰατρῷ μὲν σῶστρα* (Herod. 1, 118.; 4, 9.) — *τῷ δὲ παιδεύοντι δίδακτρα* (Theocr. 8, 86.) — *καὶ τῷ φέροντι κόμιστρα — καὶ τῷ μηνύσαντι μήνυτρα* (Thuc. 6, 27.), *καὶ τροφεῖ θρέπτρα.*" *Bl.* — libri *μηχανωμένης*, quod emendavit St.

874 — 878. domi versantem patremfamilias igni hieme et refrigerationi aestate comparat. — *δωματῖτιν*, *domesticam*, a *δωματίτης*, cujusmodi nomina localia plura protulit Bl. ex Steph. Byz. vv. *ἀσπὶς*, *ἄστυ*, *χώρα*, et aliis scriptoribus, *ἀσπιδίτης*, *ἀστίτης* (Soph. ap. Steph.), *αὐλίτης* (Apoll. Rhod. 4, 1487.), *δενδρίτης*, *ἑδρίτης*, *ἑσπερίτης*, *ποιμνίτης* (Eurip. Alc. 555.), *Σταγειρίτης*, *χωρίτης*. — *ὅταν — οἶνον.* descriptio aestatis, cum Jupiter, deus tempestatum, uvas maturat. similiter, monente Bl., Jesaias 18, 8.: *ante tempus messis, cum absolutum est germen, flosque abierit in omphacem maturescentem.* — *ἀνδρὸς τελ.* St.: *viro conjuge domi versante* (*ἐπιστρ.* cf. 1110.), secundum illud Hesychii: *τέλειοι. οἱ γεγαμηκότες*, a *τέλος*, *γάμος*. aliter Bl. *τέλειον* intelligit, scil. *eum*, *qui al. per-*

Ζεῦ, Ζεῦ τέλειε, τὰς ἐμὰς εὐχὰς τέλει,
μέλοι δέ τοί σοι τῶνπερ ἂν μέλλῃς τελεῖν.
ΧΟ. τίπτε μοι τόδ' ἐμπέδως δεῖγμα προστατήριον — as., 2 t. d. c. στ. α'.
καρδίας τερασκόπου ποτᾶται, — t. tr. br.
μαντιπολεῖ δ' ἀκέλευστος ἄμισθος ἀοιδά, — da. pent.
οὐδ' ἀποπτύσαν δίκαν δυσκρίτων ὀνειράτων — sim. 881.
θάρσος εὐπιθὲς ἵξει — pher.
φρενὸς φίλον θρόνον; — i. d. br.
χρόνος δ', ἐπεὶ πρυμνησίων ξὺν ἐμβολαῖς — i. tr.
* ψαμμίας ἀκτᾶς παρήβησεν, εὖθ' ὑπ' Ἴλιον — sim. 881.
ὦρτο, ναυβάτας στρατός. — t. d. c.

ficit sive *perfectum reddit.* „domus autem," inquit, „perfecta erat, cui praeerant dominus et uxor ejus. contra δόμος ἡμιτελής dicitur Homero Il. β', 701. domus, unde maritus abierat ad bellum Trojanum. vid. Ruhnken. ad Tim. p. 225." potest etiam ἀνὴρ τέλειος dici, propemodum ut ἀνὴρ κύριος, *magistratus* sive *princeps*, a τέλος, *imperium* (Theb. 144.), vereorque ne ea significatio vocis et dignior sit magniloquentia reginae, et aptior huic loco propterea, quod statim simili sensu dicitur, per paronomasiam, ut opinor, Ζεὺς τέλειος et τελεῖν, quibus verbis mulier irridere videtur Agamemnonem imperatorem. cf. 231.

879. seq. iterum Clytaemnestra ambiguis verbis prosperum insidiis marito structis exitum precatur. S. de diis τελείοις praeter ann. ad Sept. 149. vide Jacobs. Anim. ad Anthol. gr. 6, 244.; et de Jove τελείῳ specialiter Böckh. Not. cr. ad Pind. p. 427.

881. postquam Ag. cum perfida uxore aedes introiit, Chorus periculum, quod ei impendere putat, multo quam ante clarius eloquitur. ac primum timorem suum ex illo Calchantis oraculo, quod supra narravit 119. seqq., vinci posse negat. S. carmen pluribus locis et corruptum, et lacerum, nec sine codicum ope restituendum. — δεῖγμα, *ostentum illud, quod semper oculis obversatur, et propter quod mala praesagit animus*, καρδία τερασκόπος. sic Well. secundum Pauw. et H. Voss. Cur. Aeschyl. p. 27. frustra Scal. Casaub. aliique: δεῖμα. — „προστ. καρδίας. *juxta praecordia situm*, et quasi ante fores praecordiorum. cf. Theb. 416.

883. ἀκέλ. ἄμισθος. *injussus, sine mercede*, h. e. me invito.

884. ἀπ., *respuens*, aversatum. et cur non *fiducia hos terrores, velut somnia obscura, abjiciens animi sedem insidet.* cf. Choëph. 410. *E Bl.*

885. ita Casaub. et alii. codd. mendose ἵξει.

887—889. diu esse ait, ex quo navalis Graecorum exercitus, Trojam profectus, consenuerit. (παρήβησεν. cf. Herod. 3, 53., Thuc. 2, 44. *Bl.*) libri: ξυνεμβόλοις, nihili voce. recte, ni fallor, Well. suasit ξὺν ἐμβολαῖς ψαμμίας ἀκτᾶς, *dum funes littori arenoso injicit*, h. e. postquam appulit; in quibus ξὺν ἐμβολαῖς debetur Casaubono; ἀκτὰς placuit Tyrwhitto, Blomfieldius autem malebat ξυνεμβολαὶ ψαμμίαις ἀκταῖς παρή-

πεύθομαι δ' ἀπ' ὀμμάτων νόστον, αὐτόμαρτυς ὤν· ἀντ. α΄.
τὸν δ' ἄνευ λύρας ὅμως ὑμνῳδεῖ
θρῆνον Ἐριννύος αὐτοδίδακτος ἔσωθεν
θυμὸς, οὐ τὸ πᾶν ἔχων ἐλπίδος φίλον θράσος.
σπλάγχνα δ' οὔτι ματάζει
πρὸς ἐνδίκοις φρεσὶν
τελεσφόροις δίναις κυκλούμενον κέαρ·
* εὔχομαι δ' ἀπ' ἐμᾶς τι ἐλπίδος ψύθη πεσεῖν
ἐς τὸ μὴ τελεσφόρον.
μάλα γέ τοι τὸ τᾶς πολλᾶς ὑγιείας do. στ. β΄.
ἀκόρεστον τέρμα· νόσος γὰρ γείτων ὁμότοιχος ἐρείδει· as., 2 a. par.
καὶ πότμος εὐθυπορῶν * * *

βησαν, *diu est cum funium conjectiones*, i. e. funes alligati, *littoribus arenosis consenuerunt*, sive putruerunt, quod nollem viro docto excidisset.

890. **αὐτομάρτυς**, ὁ ἑαυτῷ μαρτυρῶν. Hesych.

891. **ἄνευ λύρας.** *cithara carentem*, *ἄμουσον*, *tristem*. *ἄλυρον μοῦσαν* eodem sensu dixit Eurip. Phoen. 971. cf. Soph. Oed. Col. 1141.

894. **ματ.**, *fallit.* verbum neutrum pro activo; quod vidit St. *nec viscera fallunt ad justas cogitationes*, h. e. ad veritatem, *exitum habituris vertiginibus velut circumactum cor meum.*

897. metrum concordabit cum ἀντιστοίχου, si ita scripseris: εὔχομαι δ' ἐμᾶς ἀπαὶ ἐλπ. ortum videtur ἀπό τι ex ἀπαί: certe alienum est τι, nec id habet Flor., sed hoc εὔχ. δ' ἐξ ἐμᾶς ἐλπίδος. — **ψύθη.** 419, 975.

899. hunc versum dochmiacum esse, ostendit ἀντίστροφος. male igitur libri vulgati: μάλα γάρ τοι τᾶς πολλᾶς, nec recte quidam: μ. γὰρ τὸ τᾶς π. ferendum erat, quod ipse olim edidi, μάλα γάρ τοι τὸ τᾶς etc.; sed Farn. cum habeat μάλα γέ τοι δὴ τᾶς π., non dubitavi admittere μ. γέ τοι τὸ τᾶς π., quod proposuit Well. forma haec dochmii ‒ ‒ ⏑ ⏑ ‒ ‒ (πολλ. ὑγ.) non est inaudita.

900. **ἀκόρ.** *insatiabile*, h. e. immodicum, nimium. „infra: τὸ μὲν εὖ πράσσειν ἀκόρεστον ἔφυ Πᾶσι βροτοῖσιν. sensus est: *in eo puncto non consistit* (imo: *nusquam consistit.* Both.), *sed ulterius ire pergens in pejus mutatur.* breviter enunciatum est ab Hippocrate: αἱ ἐπ' ἄκρον εὐεξίαι σφαλεροί. citat St. plenius Theognis 227—232. (πλούτου δ' οὐδὲν τέρμα πεφασμένον ἀνθρώποισιν· Οἳ γὰρ νῦν ἡμέων πλεῖστον ἔχουσι νόον, Διπλάσιον σπεύδουσι. τίς ἂν κορέσειεν ἅπαντας; etc.)" *Bl.* fieri hoc dicit Chorus propter vicinitatem morbi, quo jam velut infecta sit sanitas: νόσος γὰρ γείτων etc. „**ὁμότοιχος**, *qui ab alio intergerina tantum pariete separatur.* Callim. h. in Cer. 117.: Δάματερ, μὴ τῆνος ἐμὶν φίλος, ὅς τοι ἀπεχθής, Εἴη, μηδ' ὁμότοιχος." *Bl.* **ἐρείδει**, *urget*, incumbit. vide Bl. et Schneideri lex. h. v.

901, 2. intercidit dimidius versus hujuscemodi: οὐ μόνιμός ποτε, ναῦν Ἀιδρὸς δ' ἔπαισεν etc. copulam sequente versu requirit metrum. „**εὐθυπορῶν**, *recto itinere contendens*, h. e. interprete St., *secundum cursum tenens.* **ἄφαντον**, *obscurus*, *latens.* Soph. Phil. 276.: ἀλλ' ἐν πέ-

* ἀνδρὸς ἔπαισεν ἄφαντον ἕρμα.
καὶ τὸ μὲν πρὸ χρημάτων κτησίων ὄκνος βαλὼν as., 2 t. d. c.
σφενδόνας ἀπ' εὐμέτρου, * * *
οὐκ ἔδυ πρόπας δόμος, πημονᾶς γέμων ἄγαν,
οὐδ' ἐπόντισεν σκάφος. t. d. c.
πολλά τοι δόσις ἐκ Διὸς ἀμφιλαφής τε καὶ da. pent.
ἐξ ἀλόκων ἐπετειᾶν da. tr.
νῆστιν ὤλεσεν νόσον· t. d. c.
τὸ δ' ἐπὶ γᾶν πεσὸν ϑἄπαξ ϑανάσιμον ἀντ. β'.
προπάροιϑ' ἀνδρὸς μέλαν αἷμα τίς ἂν ἀγκαλέσαιτ' ἐπαείδων;

τροισι πέτρον ἐκτρίβων μόλις Ἕρμην ἄφαντον φῶς, ὃ καὶ σώζει μ' ἀεί. Eurip. Herc. fur. 785.: εἰς δόμους δ' ἡμεῖς ἄφαντοι δυσόμεσϑ' Ἡρακλέος. ἕρμα, ὕφαλος πέτρα etc. Harpocr. cf. Eumen. 361, Herod. 7, 183. Anacr. ap. Hesych. h. v.: ἀσήμων ὑπὲρ ἑρμάτων φορεῦμαι. *E Bl.*

903. ordo: καὶ ὄκνος, τὸ μὲν χρ. κτ. προβαλὼν, qui est nominativus pendens, ut monuit Bl. *et metu quidem partem opum projiciente.* — κτησίων. cf. 924. et de tota sententia Theb. 726. sequ. „philosophorum dicta de opibus in mare projiciendis protulit Hemsterhus. ad Lucian. 1. p. 173. cf. Menag. ad Laërt. 6, 87.“ *Bl.*

904. σφ. ἀπ. εὐμέτρου, *ex modica funda*, h. e. non omnes opes, sed res minimi pretii. σφενδόνη etiam ap. Aristophanem Nub. 1083. aliisque locis figurate dicitur. ἀποσφενδονᾶν τὰ χρήματα alicubi se legere meminit Bl. Aristoph. Plut. 34.: ἐκτετοξεῦσϑαι βίον. — defectum versus ita suppleas licet, animi causa: σφ. ἀπ' εὐμέτρου κύμασιν καὶ τῇ ζάλῃ, οὐκ etc.

905. ἔδυ, ἐπόντισεν, *perire solet, submergere solet.* cf. 909. πρόπας δόμος, *omnis familia* navi vecta. — πημ. γέμων ἄγαν, *quamvis valde afflicta.*

906. ἐποντ. usitatius est καταποντίζειν, Herodoto καταποντοῦν. *Bl.*

907. seqq. aliarum rerum jacturam restitui posse dicit, vitae hominis (intelligit autem Agamemnonis, cui timet) non posse. — πολλά τοι — ἐπετειᾶν. descriptio amplae messis copiaeque frumenti annui, qua divitiae significantur, utpote parte praecipua. cf. 930. — πολλὰ δόσις ἐκ Διὸς, ut, monente Bl., πολλὰ γᾶς δόσις (Schol.: καρπὸς τῆς γῆς) Theb. 329. — ἀμφιλαφὴς, *opima.* Timaeus: ἀμφιλαφές. πολὺ καὶ ἄφϑονον. — Herod. 4, 28.: βρονταὶ ἀμφιλαφέες, quem locum protulit Bl. idem Herod. 3, 114. ἐλέφαντας ἀμφιλαφέας dixit, Pindarus Ol. 9, 122. ἀμφιλαφῆ δύναμιν, etc.

909. νῆστιν νόσον. ἤγουν λιμὸν διεσκέδασε. Schol. ὤλεσεν, *extinguere solet.* cf. 905.

910. ϑἄπαξ, τὸ ἅπαξ, ut τὸ πάρος et similia. vide Matth. gr. gr. §. 282. perperam libri: πεσόνϑ' ἅπαξ. Σδ.: τὸ πεσόν. praeter necessitatem Porsonus ἅπαξ πεσόν.

911. vulgo: τίς ἂν πάλιν ἀγκαλ. Farn., omisso πάλιν, quod interpres inculcavit, τίς τ' ἂν ἀγκαλ., τῷ τ' orto, ni fallor, ex praegresso simili σ. — ἐπαείδων, *incantando*, qua ratione sanguinem vulneratorum sisti credebant veteres,

οὐδὲ τὸν ὀρθοδαῆ τῶν φθιμένων ἀνάγειν pent. eleg.
Ζεὺς αὖτ' ἔπαυσεν ἐπ' ἀβλαβείᾳ. as., 2 i. h.
εἰ δὲ μὴ τεταγμένα μοῖρα μοῖραν ἐκ θεῶν
εἶργε μὴ πλέον φέρειν, προφθάσασα καρδία
γλῶσσαν ἂν τάδ' ἐξέχει· νῦν δ' ὑπὸ σκότῳ βρέμει,
* * * *
θυμαλγής τε, καὶ οὐδὲν ἐπελπομένα ποτὲ
καίριον ἐκτολυπεύσειν
ζωπυρουμένας φρενός.
ΚΛ. *εἴσω κομίζου καὶ σύ, Κασάνδραν λέγω,* i. tr.
ἐπεί σ' ἔθηκε Ζεὺς ἀμηνίτως δόμοις

ut Bl. annotavit, laudato Odyss. *τ'*, 457. (*ἐπαοιδῇ δ' αἷμα κελαινὸν Ἔσχεθον.*) cf. Prom. 172. et infra 1305.

912, 3. Aesculapium homines a mortuis excitantem Jovi poenas dedisse ait. Schol.: *τὸν Ἀσκληπιὸν γὰρ ἐκεραύνωσεν ἀναστήσαντα τὸν Ἱππόλυτον.* cf. Heyn. ad Apollod. 3, 10, 3, 4., ubi plures ope Aesculapii a mortuis excitati memorantur. quod addit Schol., *ὥστε μὴ ἔτι βλαβῆναι*, pertinet ad verba *ἐπ' ἀβλαβείᾳ*: sed scribendum est *ὥστε μή τι βλαβῆναι*, *sine noxa.* *ἀβλαβ.* Farn., Herm. ap. Humb. Bl. etc. vulgo perperam: *εὐλαβείᾳ.* — *τὸν ὀρθ.* — *ἀνάγειν*, *peritum aliquos a mortuis excitare*, *τῶν φθιμένων τινάς.* quam ellipsin illustravit Erfurdt. ad Soph. Antig. 1056. (986.) — *αὖτε*, *vicissim.* laesus ab Aesculapio Jupiter eum vicissim laesit, fulmine percussum cessare faciens ab opere suo, salutari illo quidem humano generi, sed fatis legibusque naturae contrario.

914, 5. Chorus, qui Agamemnonem instantis periculi non admonuit, excusat fati necessitatem, qua constitutum fuerit, ut Clytaemnestra vincat, Agamemnon autem regno vitaque spolietur. — *μοῖρα* Clytaemnestrae, *μοῖραν* Agamemnonis, cujus velut lanx lance Clytaemnestrae deprimitur. — *πλέον φέρειν*, propendere. — *προφθάσασα*, *antevertens*, praefestinans.

916. *γλῶσσαν*, *orationem* (Soph. Aj. 1044, Trach. 300, Eurip. El. 947.), qua admoneretur Agamemnon. *τάδ' ἐξέχει*, sic (Soph. Antig. 991, Phil. 1061, Eurip. Iph. T. 274. etc.) *effudisset*, h. e. coram Agamemnone et Clytaemnestra habuisset. — „*νῦν — βρέμει*, *nunc autem cor sub tenebris*, h. e. in occulto, *fremit.*“ S. qui versus h. l. excidit, eum fere hujusmodi fuisse necesse est, *ταῖς τύχαις οὐκ εὐπιθής*, *fortunae secundae*, h. e. Agamemnonis reditui victoris, *haud credulus.* Horat. Od. 2, 10, 13.: *sperat infestis*, metuit secundis, *Alteram sortem bene praeparatum Pectus.*

919. *καίριον*, *tempestivum*, utile consilium. — *ἐκτολεύειν* proprie est *devolvere pensa filis* (Virg. Georg. 4, 349.), et figurate dicitur *perficere.* Hesych. et Hesiod. Scut. 44. *ἐκτολυπεύσας*, *τελειώσας.* Eustath. ad Il. *ω'*, p. 1336, 18: *ἰστέον δὲ καί, ὅτι ἡ τολύπη κατὰ τοὺς παλαιοὺς ἐρίων σφαῖρα* (*glomus lanae.*) *ὅθεν τὸ τὰ πολλὰ εἰς τέλος ἓν συγκεφαλαιοῦν τολυπεύειν λέγεται.* E Bl. Humboldt.: *schwermuthbrütend, und nicht das Gespinnst zur gebührenden Zeit zu entknäueln noch hoffend.*

920. *ζωπ. φρενός*, (devoluturam esse) *mente inflammata.* — *ζωπ.* cf. Theb. 270.

921. rediens in scenam Clytaemnestra etiam Cassandram curru descendere atque introire jubet.

922. *ἀμ.* *sine ira, clementer.* Hesych.: *ἀμηνίτως. ἀμέμπτως.* cf. 588, Suppl. 865.

κοινωνὸν εἶναι χερνίβων, πολλῶν μέτα
δούλων σταθεῖσαν κτησίου βωμοῦ πέλας.
ἔκβαιν' ἀπήνης τῆσδε, μηδ' ὑπερφρόνει·
καὶ παῖδα γάρ τοί φασιν Ἀλκμήνης ποτὲ
πραθέντα τλῆναι, καὶ ζυγῶν θιγεῖν βίᾳ.
εἰ δ' οὖν ἀνάγκη τῆσδ' ἐπιῤῥέποι τύχης,
ἀρχαιοπλούτων δεσποτῶν πολλὴ χάρις·
οἳ δ' οὔποτ' ἐλπίσαντες ἤμησαν καλῶς,
ὠμοί τε δούλοις πάντα καὶ παρὰ στάθμην.
ἕξεις παρ' ἡμῶν οἷάπερ νομίζεται.
ΧΟ. σοί τοι λέγουσα παύεται σαφῆ λόγον·
ἐντὸς δ' ἂν οὖσα μορσίμων ἀγρευμάτων
πείθοι' ἄν, εἰ πείθοι'· ἀπειθοίης δ' ἴσως.

923. χερν. h. e. victus, διαίτας, synecdochice. Virg. Aen. 1, 700.: *stratoque super discumbitur ostro. Dant famuli manibus lymphas, Cereremque canistris expediunt.* St. solebant enim vett. ante cibum νίψασθαι manus, et post cibum ἀπονίψασθαι, teste Polluce, quem St. advocavit. (vide Nitschii librum germ., a G. G. S. Köpkio editum, vol. 1. p. 585. sequ.) cf. Odyss. α', 136. Choëph. 653.: ποία δὲ χέρνιψ φρατόρων προσδέξεται; *Bl.*

924. κτησίου, penarii, h. e. arae Διὸς κτησίου, quae in cella penaria collocata erat, ubi negotium servis. cf. Bl. et, quae loca inspici jussit, infra 942, Suppl. 407. „tota haec periphrasis nihil aliud significat quam hoc: *quandoquidem Jupiter te ancillam apud nos esse voluit.*" S. vide etiam 903., quo loco χρήματα κτήσια sunt *opes, quas homo possidet.*

925. ἀπ. Pausan. 5, 9, 2.: ἦν γὰρ δὴ ἀπήνη κατὰ τὴν συνωρίδα ἡμιόνους ἀντὶ ἵππων ἔχουσα. cf. Pind. Ol. 5. et 6., Schneideri lex. gr. h. v., infra 940, 956.

927. πραθ. τλῆναι, *servitutem tolerasse*, dictum monet Bl ut σπείρας ἔτλα Theb. 712. venditus autem fuit in annuam servitutem Hercules Jovis jussu Omphalae Lydorum reginae ad expiandam caedem Iphiti. vid. Apollod. 2, 6, 2, 3. — ζυγῶν θιγεῖν τροπικῶς dictum est, intelligendumque jugum servitutis, ut Hecub. 361. et alias. δουλείας ζυγὰ dixit Soph. Aj. 874. cf. 859, 957. ita χαλινὸν dixit 952.

928. ἐπιῤῥ. cf. 639. St.: *quodsi necessitas hujus casus inciderit.*

929. poëtae sententiam clarissime prosequitur Philosophus Rhetor. 2, 32.: διαφέρει δὲ τοῖς νεωστὶ κεκτημένοις καὶ τοῖς πάλαι τὰ ἤθη τῷ ἅπαντα μᾶλλον καὶ φαυλότερα τὰ κακὰ ἔχειν τοὺς νεοπλούτους· ὥσπερ γὰρ ἀπαιδευσία πλούτου ἐστὶ τὸ νεόπλουτον εἶναι. *St.* Lysias de Bonis Aristoph. 1. p. 322. ed. Aug.: φαινόμεθα δὴ καὶ τῶν ἀρχαιοπλούτων πολὺ ἐψευσμένοι, καὶ τῶν νεωστὶ ἐν δόξῃ γεγενημένων. Soph. El. 1316.: ἀρχαιόπλουτα πατρὸς εἰς ἑδώλια. *Bl.* ibi Schol.: εἰς τὰς ἐξ ἀρχῆς πλουσίας καθέδρας τοῦ πατρός. ibidem 72. sensu simili Soph.: ἀλλ' ἀρχέπλουτον καὶ καταστάτην δόμων.

930. sequ. ἤμ. καλῶς. ἤγουν ἐπλούτησαν καλῶς, ὡς ἐκ θερισμοῦ. (cf. 906, 7.) παρὰ στάθμην δὲ (*praeter amussim*) ἀντὶ τοῦ παρὰ τὸ πρέπον. Schol.

932. sic Casaub. St. Pauw. Butler. in annotatis, S autem in ipso ordine minoris ed. minus recte libri, lapsu proclivi: ἔχεις.

935. πείθοι' ἄν, εἰ πείθοιο. de hujusmodi formulis, quae sunt eo-

ΚΛ. ἀλλ' εἴπερ ἐστὶ μὴ χελιδόνος δίκην
ἀγνῶτα φωνὴν βάρβαρον κεκτημένη,
ἔσω φρενῶν λέγουσα πείθω νιν λόγῳ.
ΧΟ. ἕπου· τὰ λῷστα τῶν παρεστώτων λέγει.
πείθου, λιποῦσα τόνδ' ἁμαξήρη θρόνον.
ΚΛ. οὔτοι θυραίαν τήνδε μοι σχολὴν πάρα
τρίβειν· τὰ μὲν γὰρ ἑστίας μεσομφάλου

rum, qui rem aut incertam, aut minus probatam, vel etiam parvi aestimatam, obscurius dicunt, vide ann. ad Soph. Oed. Col. 239, 301, Eurip. Med. 955. etc. cf. 68. et inferius 1280. — ἀπ. δ' ἴσως. *sed fortasse non parueris.* vide Matth. gr. gr. §§. 501, 514.

936, 7. χελ., avis garrulae: unde barbari, quorum garritus intelligi nequit, χελιδόνες dicuntur. Hesych.: χελιδόσι. τοὺς βαρβάρους χελιδόσιν ἀπεικάζουσι διὰ τὴν ἀσύνθετον (malim ἀσύνετον) λαλιάν. — Herod. 2, 57.: αἱ γυναῖκες, διότι βάρβαροι ἦσαν, ἐδόκεόν σφι ὅμοια ὄρνισι φθέγγεσθαι. *E Bl.* cf. Aristoph. Ran. 93, 638. priore horum locorum Schol.: χελιδόνων μουσεῖα. — ἀντὶ τοῦ βάρβαρα καὶ ἀσύνετα etc. — φωνὴν βάρβαρον. ὅτι βάρβαρον τὸ ὄρνεον, διὰ τοῦτο παραβάλλει τοῦτο αὐτῇ· ἐν Θρᾴκῃ γὰρ καὶ ἡ μεταμόρφωσις αὐτῆς (Procnes) ἱστόρηται. Schol.

938. ἔσω φρενῶν λέγειν dicitur mentis compos, quemadmodum ἔξω φρενῶν insanus vel is, qui non est apud se. Eurip. Ione 844.: ἔξω δ' ἐγενόμην γνώμης ἐμῆς. idem Bacch. 747.: ἔξω δ' ἐλαύνων τοῦ φρονεῖν ἐνδύσεται, etc. cf. Soph. Ajace 594. pro sana sibi locutae Cassandram parituram esse sperat regina. nescio an hoc sit ἅπαξ λεγόμενον, quod quidem alii aliter interpretantur, sed inepte.

939. τὰ λ. τῶν παρ. *in hoc rerum statu optima.* St. cf. Prom. 214.

940. ἁμ. θρόνον. cf. 804, 925.

941. libri σχολῆ, de quo satagunt interpp. saepe excidit ν superscriptum. πάρα. πάρεστι. non licere sibi ait sic otiari ante ostium.

942. ἑστ. μεσ., *foci media domo accensi*, h. e. arae Διὸς ἑρκείου, ad quam se sacra facturam esse simulat Clytaemnestra ob reditum mariti. nec desunt, qui inter sacrificandum periisse referant Agamemnonem. Hyginus fab. 117.: *tum Clytaemnestra cum Aegistho, filio Thyestis, cepit consilium, ut Agamemnonem et Cassandram interficeret* (interficerent); *quem sacrificantem securi cum Cassandra interfecerunt.* Dio Chrysost., quem St. laudavit, oratione περὶ ἀπιστίας, quo loco de Agamemnone verba facit: θύσας τοῖς θεοῖς, τὴν δ' ἑαυτοῦ τράπεζαν παραθέμενος, ὑπὸ τῆς ἰδίας γυναικὸς οὕτως ὠμῶς ἀνῃρέθη. epulas hic sacris peractis instrui solitas intelligit. „Schol. Venet. in Il. π', 231.: ἐπεὶ ἐν μέσῳ τοῦ οἴκου ἑρκείου Διὸς βωμὸς ἵδρυται, μεσερκεῖον καλοῦσι τὸν Δία. Virg. Aen. 2, 512.: *aedibus in mediis nudoque sub aetheris axe Ingens ara fuit* etc. vide Schneideri Epimetr. ad Xenoph. M. S. p. 274. in hac ara Pyrrhus Priamum jugulavit, teste Virgilio. cf. Eurip. Troad. 16, Proclum p. 484." etc. *E Bl.* vide etiam infra 1163 et Pausan. 4, 17, 3. idem 2, 24, 5.: ἐνταῦθα (in arce Corinthia) ἀναθήματα κεῖνται καὶ ἄλλα, καὶ Ζεύς, ξόανον δύο μέν, ᾗ πέφυκεν, ἔχον ὀφθαλμούς, τρίτον δὲ ἐπὶ τοῦ μετώπου. τοῦτον τὸν Δία Πριάμῳ φασὶν εἶναι τῷ Λαομέδοντος πατρῷον, ἐν ὑπαίθρῳ τῆς αὐλῆς ἱδρυμένον, καὶ ὅτε ἡλίσκετο ὑπὸ Ἑλλήνων Ἴλιον, ἐπὶ τοῦτον κατέφυγεν ὁ Πρίαμος τὸν βωμόν. ἐπεὶ δὲ τὰ λάφυρα ἐνέμοντο, λαμβάνει Σθένελος ὁ Καπανέως αὐ-

ἕστηκεν ἤδη μῆλα πρὸς σφαγὰς πυρὸς,
ὡς οὔποτ' ἐλπίσασι τήνδ' ἕξειν χάριν.
σὺ δ' εἴ τι δράσεις τῶνδε, μὴ σχολὴν τίθει·
εἰ δ' ἀξυνήμων οὖσα μὴ δέχει λόγον,
σὺ δ' ἀντὶ φωνῆς φράζε καρβάνῳ χερί.
ΧΟ. ἑρμηνέως ἔοικεν ἡ ξένη τοροῦ
δεῖσθαι· τρόπος δὲ θηρὸς ὡς νεαιρέτου.
ΚΛ. ἦ μαίνεταί γε καὶ κακῶν κλύει φρενῶν,
ἥτις λιποῦσα μὲν πόλιν νεαίρετον
ἥκει, χαλινὸν δ' οὐκ ἐπίσταται φέρειν,
πρὶν αἱματηρὸν ἐξαφρίζεσθαι μένος.
οὐ μὴν πλέω ῥίψασ' ἀτιμωθήσομαι.
ΧΟ. ἐγὼ δ' (ἐποικτείρω γὰρ) οὐ θυμώσομαι.
ἴθ', ὦ τάλαινα, τόνδ' ἐρημώσασ' ὄχον,
εἴκουσ' ἀνάγκῃ τῇδε, καίνισον ζυγόν.
ΚΑ. ὀτοτοτοῖ, πόποι! Δᾶ! dm. h. στ. α'.

τὸν, καὶ ἀνάκειται μὲν διὰ τοῦτο ἐνταῦθα etc. ordo: τὰ μὲν μῆλα ἕστ. ἤδη πρὸς σφ. πυρὸς ἑστ. μεσ.

944. χάριν. *beneficium*, ut reddidit St., vel *gaudium*.

946. ἀξ. ἀξύνετος, linguae graecae ignara. δέχει, *probas*.

947. καρβ. βαρβάρῳ. Schol. h. e. more barbarorum. „Eustath. ad Il. β', p. 368, 36. ex Aelio Dionysio memorat καρβάνους et κάρδακας, quae nomina à Κὰρ profluxerunt. Etym. M. p. 490, 47.: καρβᾶνες· οἱ βάρβαροι, οἱ ἔχοντες Καρὸς βοήν. Λυκόφρων (605.)· κάρβανον ὄχλον“ etc. *Bl.* cf. Suppl. 104.

949. τρόπος — νεαιρ. Cassandra in curru sedens variis gestibus, oculos distorquendo, manusque jactando furorem expresserat. quamobrem Chorus mores ejus ferae recens captae similes esse dicit. *E S.*

950. κακῶν κ. φρ., *pravae menti obtemperat.*

952. χαλινόν. cf. ann. ad 927.

953. ἀπο τῶν στρηνιώντων ὑποζυγίων, ἃ οὐκ εἴκοντα τῷ χαλινῷ ἀφρίζει μετὰ αἵματος. — Schol. St. contulit illud Virgilii Georg. 3, 203.: *spumas aget ore cruentas.* cf. descriptionem Sibyllae vaticinaturae Aen. 6, 77. seqq. — instantem Cassandrae caedem significari arbitratur S.

954. plura verba projicere propter servam indignum putans se abripit, intusque redit.

957. καίνισον. germ. *versuche das Joch.* Hesych.: καινίσαι. καινῷ χρῆσθαι etc. cf. Abresch. — ζυγόν, ut 927.

958. tandem diu pressus Cassandrae dolor in clamores accusationemque Apollinis, a quo se proditam putat, erumpit. vaticiniis enim ejus fidem Trojani non habentes, deo instigante, perditi sunt, ipsamque calamitate sua implicaverunt. Apollod. 3, 12, 5.: μετὰ τοῦτον (Paridem) ἐγέννησεν Ἑκάβη θυγατέρας μὲν Κρέουσαν, Λαοδίκην, Πολυξένην, Κασσάνδραν, ᾗ συνελθεῖν βουλόμενος Ἀπόλλων τὴν μαντικὴν ὑπέσχετο διδάξειν· ἡ δὲ μαθοῦσα οὐ συνῆλθεν· ὅθεν Ἀπόλλων ἀφείλετο τῆς μαντικῆς αὐτῆς (male libri αὐτοῦ) τὸ πείθειν. cf. inferius 1088 et 1155. seqq., Hygin. fab. 93, 108. etc. — „πόποι, *dii.* Etym. M. p. 823, 30.: οἱ Σκύθαι ἀγάλματά τινα ἔχοντες ὑπόγαια τῶν θεῶν πόπους αὐτὰ καλοῦσιν. Eustath. ad Il. α',

ὤπολλον, ὤπολλον! antibacch. d.
ΧΟ. τί ταῦτ' ἀνωτότυξας ἀμφὶ Λοξίου; i. tr.
οὐ γὰρ τοιοῦτος, ὥστε θρηνητοῦ τυχεῖν.
ΚΑ. ὀτοτοτοῖ, πόποι! Δᾶ! ἀντ. α΄.
ὤπολλον, ὤπολλον!
ΧΟ. ἡ δ' αὖτε δυσφημοῦσα τὸν θεὸν καλεῖ,
οὐδὲν προσήκοντ' ἐν γόοις παραστατεῖν.
ΚΑ. *Ἄπολλον, Ἄπολλον, amph. d. στ. β΄.
ἀγυιᾶτ' Ἀπόλλων ἐμός! ant. d.
ἀπώλεσας γὰρ οὐ μόλις τὸ δεύτερον. i. tr.
ΧΟ. χρήσειν ἔοικεν ἀμφὶ τῶν αὑτῆς κακῶν·
μένει τὸ θεῖον δουλίᾳ παρὸν φρενί.

p. 98. ult.: εὕρηνται ἐν τοῖς μεθ' Ὅμηρον οἱ θεοὶ πόποι λεγόμενοι." — *E Bl.* cf. Sophoclis interpp. ad Oed. R. 165. similis vox est παπαῖ, de qua Bl. infra ad 1000.: „erat vocativus pluralis a πάπας. Eustath. ad Il. ε', p. 565, 4.: ἐνταῦθα δέ χρήσιμον καὶ τὸ Ἀῤῥιανοῦ εἰπόντος ἐν Βιθυνιακοῖς, ὅτι ἀνιόντες εἰς τὰ ἄκρα τῶν ὀρῶν οἱ Βιθυνοὶ ἐκάλουν πάπαν τὸν Δία, καὶ ἄττιν τὸν αὐτόν. ὁμοίως καὶ Ἡροδότου (4, 59., ubi vid. Valck. et ad Adoniaz. p. 388.) τὸ καλεῖται Ζεὺς ὑπὸ Σκυθῶν ὀρθότατα Παπαῖος" etc. — Schol.: Δᾶ γῆ δωρικῶς· ὅθεν καὶ Δημήτηρ, οἷον γῆ μήτηρ. προαναφωνεῖ δὲ τὰ ἐσόμενα. similiter Suppl. 786.: ὀτοτοτοῖ μᾶ, Γᾶ.

960. ἀνωτ. *exclamasti* ὀτοτοτοῖ. similia sunt, monente St., ἔφευξας a φεῦ infra 1194, ὤζειν ab ὦ θαυμαστικῷ, αἰάζειν ab αἴ. Hesych.: ὀτοτύζειν. θρηνεῖν. cf. Eurip. Hel. 333. — Λοξίου, ut Theb. 585. cf. Eurip. Phoen. 259 etc.

961. *non enim is est, qui lamentante indigeat.* S.: „nempe Apollinem jucundis tantum rebus interesse, nec aliis quam laetis carminibus celebrari, a luctu autem et lamentatione abhorrere credebant. vide Callim. h. in Apoll. 20. seqq." cf. Eurip. Suppl. 946., Troad. 319.

966. malim Ἀπόλλων, Ἀπόλλων, cum quia sequitur Ἀπόλλων in eadem sententia, tum ob numeros fortiores.

967. ἀγ. ἀγυιεῦ, quae notior forma est. Steph. Byz. v. ἀγυιά: — καὶ ὁ Ἀπόλλων ἀγυιεὺς καὶ ἀγυιάτης, τουτέστιν ὁ ἐφόδιος. — τὸ δ' ἀγυιάτης, ὡς Κορώνεια Κορωνειάτης, Καρνειάτης, Καυλωνιάτης Pind. Pyth. 11, 2.: Σεμέλα μὲν Ὀλυμπιάδων ἀγυιᾶτις. Hesych.: Ἀγυιεύς. ὁ πρὸ τῶν θυρῶν ἑστὼς βωμὸς ἐν σχήματι κίονος etc. *E Bl.* St.: „enimvero Agyiea, ut et Apollinem, inclamat Cassandra, non otioso cognomine, sed etymologiam respiciens: quippe τὸ ἀγυιεὺς ἀπὸ τοῦ ἄγειν derivari videtur. multus est in hisce allusionibus Aeschyl. noster: Ἀγυιεῦ, inquit, ἆ ποῖ ποτ' ἤγαγές με; ita et Ἀπόλλων ἐμός· ἀπώλεσας γάρ. Macrob. Sat. 1, 17.: *alii cognominatum* Apollinem *putant* ὡς ἀπολλύντα τὰ ζῶα: *exanimat enim et perimit animantes, cum pestem intemperie caloris immittit. ut Eurip. in Phaëthonte:* ὦ χρυσοφεγγὲς ἥλι', ὥς μ' ἀπώλεσας· Ὅθεν σ' Ἀπόλλων' ἐμφανῶς κλήζει βροτός. *item Archilochus:* ἄναξ Ἄπολλον, καὶ σὺ τοὺς μὲν αἰτίους Πήμαινε, καὶ σφέας ὄλλυ', ὥσπερ ὀλλύεις. *denique inustos morbo* Ἀπολλωνοβλήτους καὶ ἡλιοβλήτους *appellant.*

968. οὐ μόλις, *plane, prorsus.* vide Herm. ad Viger. ann. 251, b. — τὸ δεύτερον, hic iterum, ut ante Trojae. vide ann. ad 958.

ΚΑ.* Ἄπολλον, Ἄπολλον, ἀντ. β΄.
ἀγυιᾶτ' Ἀπόλλων ἐμὸς,
ἆ, ποῖ ποτ' ἤγαγές με πρὸς ποίαν στέγην;
ΧΟ. πρὸς τὴν Ἀτρειδῶν. εἰ σὺ μὴ τόδ' ἐννοεῖς,
ἐγὼ λέγω σοι, καὶ τάδ' οὐκ ἐρεῖς ψύθη.
ΚΑ. μισόθεον μὲν οὖν, πολλὰ συνίστορα dm. στ. γ΄.
αὐτοφόνα κακὰ, κἀρτάνας, gl.
ἀνδρὸς σφαγεῖον καὶ πέδον ῥαντήριον. i. tr.
ΧΟ. ἔοικεν εὖρις ἡ ξένη κυνὸς δίκην
εἶναι, ματεύειν δ' ὧν ἀνευρήσει φόνον.
ΚΑ. μαρτυρίοισι γὰρ τοῖσδ' ἐπιπείθομαι, ἀντ. γ΄.
κλαιόμενα τὰ βρέφη σφαγὰς,
ὀπτάς τε σάρκας πρὸς πατρὸς βεβρωμένας.
ΧΟ. ἦ μὴν κλέος σοῦ μαντικὸν πεπυσμένοι
ἦμεν, προφήτας δ' οὔτινας μαστεύομεν.
ΚΑ. ἰὼ πόποι, τί ποτε μήδεται; as., i. h. et i. στ. δ΄.

971. de restituendo metro bacchiaco vide ann. ad 966.

973. conjuncta duplex interrogatio, ut saepe. vide Prom. 527.

975. ψ ύ θ η. cf. 897.

976. Medic. et vett. edd., item Well.: ἆ, ἆ, μισόθ. Bl.: ἃ, ἅ. σ υ ν ί σ τ. cum casu 4. constructum ne mireris, vide Bl. ad h. l. et Matth. gr. gr. §. 416. verbo συνίστωρ, *conscius*, etiam Thucydidem esse usum monuit Bl., et Philodemum Anthol. Palat. 1. p. 84.

977. κἀρτάνας S et Bl. secundum Casaub. et St. libri κἀρτάναι. significari videtur Hippodamia, Pelopis uxor: nam suspendio vitam finire solebant mulieres vitae pertaesae. Hyginus fab. 85.: *Laius, Labdaci fil., Chrysippum, Pelopis filium natum, propter formae dignitatem Nemeae ludis rapuit. quem ab eo Pelops bello recuperavit. hunc Atreus et Thyestes matris Hippodamiae impulsu interfecerunt. Pelops cum Hippodamiam argueret, ipsa se interfecit.* hinc etiam vox α ὐ τ ο φ ό ν ο ς lucem accipit, siquidem Atreus et Thyestes, cum occiderunt Chrysippum, erant αὐτοφόνοι, *percussores cognati.* quanquam ita etiam is dicitur, qui sibi manus affert, uti et αὐτοφόντης, αὐτοέντης (sive αὐθέντης, ut 1450.), αὐτόχειρ, αὐτοσφαγής. vide Bl. et, quem laudavit, Lobeckium ad Soph. Aj. 840.

978. ἀ ν δ ρ ό ς. Agamemnonis. σ φ α γ. figurate dicitur instans ejus caedes: nam proprie est, Etymologo p. 737, 41. interprete, τὸ ἀγγεῖον, εἰς ὃ τὸ αἷμα τῶν σφαζομένων ἱερείων δέχονται. — St.: ῥ α ν τ. *respersum* sanguine.

981. μ α ρ τ. τ ο ῖ σ δ ε. quae jam dicet testimonia, caedem liberorum Thyestae, eosdemque patri appositos. — τοῖσδ. ἐπιπ. Abresch. et alii, recte. Flor. et vett. edd.: τοῖσδε πεπείθομαι etc.

982, 3. accusativi absoluti pro genitivis κλαιομένων βρεφῶν σφαγὰς, *deplorantibus pueris lanienas,* etc. Schol.: φαντάζεται γὰρ ὁρᾶν τὰ σώματα τῶν ἀνῃρημένων παίδων Θυέστου. cf. 1078.

985. π ρ ο φ. — μ α σ τ. sed *vates non quaerimus* neque desideramus. his verbis Cassandram ab infaustis vaticiniis absterret.

986. Clytaemnestram sibi conspicere videtur, ad mariti caedem se accingentem.

τί τόδε νέον ἄχος μέγα, t. d. c.
μέγ', ἐν δόμοισι τοῖσδε μήδεται, κακὸν i. tr.
ἄφερτον φίλοισι, δυσίατον; ἀλκὰ δ' as., 2 dm. h.
ἑκὰς ἀποστατεῖ. dm.
ΧΟ. τούτων ἄϊδρίς εἰμι τῶν μαντευμάτων, i. tr.
ἐκεῖνα δ' ἔγνων· πᾶσα γὰρ πόλις βοᾷ.
ΚΑ. ἰὼ τάλαινα, τόδε γὰρ τελεῖς, ἀντ. δ'.
τὸν ὁμοδέμνιον πόσιν
λουτροῖσι φαιδρύνασα; πῶς φράσω τέλος;
τάχος γὰρ τόδ' ἔσται· προτείνει δὲ χεῖρ' ἐκ
χειρὸς ὀρεγομένα.
ΧΟ. οὔπω ξυνῆκα· νῦν γὰρ ἐξ αἰνιγμάτων
ἐπαργέμοισι θεσφάτοις ἀμηχανῶ.
ΚΑ. ἒ ἔ, παπαῖ, παπαῖ, τί τόδε φαίνεται; do. στ. ε'.

987. *μέγα, μέγα.* repetitio *ἐμφατική*. cf. Soph. Oed. R. 647, Eurip. Hipp. 305 etc.

989. *ἀλκά. τὸν Ὀρέστην φησί.* Schol. cf. 1164 seqq.

993. *τάλ.*, misera, *improba.*

994. *τὸν ὁμ. tori socium.* S.

995. *λουτροῖσι.* annotavit St., Graecos antiquiores non balneis usos esse, postea inventis, sed *ἀσαμίνθοις*, *lavacris*, vel Varroniano verbo de L. L. 8. *lavatrinis;* neque hisce quotidie, sed vel a bello reversos, velut Agamemnonem, vel alio quodam labore magno transacto. Artemidorus 1, 66.: *οἱ μὲν πάνυ παλαιοὶ τὸ λούεσθαι οὐ κακὸν ἐνόμιζον. βαλανεῖα γὰρ οὐκ ᾔδεσαν, ἐπεὶ ἐν ταῖς λεγομέναις ἀσαμίνθοις ἐλούοντο.* (Odyss. 17, 87. etc.) idemque ibidem: *πάλαι μὲν γὰρ εἶναι πονηρὰ τὰ βαλανεῖα, ἐπεὶ μὴ (οὐ) συνεχῶς ἐλούοντο οἱ ἄνθρωποι, μηδὲ (οὐδὲ) εἶχον τοσαῦτα βαλανεῖα, ἀλλὰ ἢ πόλεμον καταστρεψάμενοι, ἢ μεγάλου πανσάμενοι πόνου ἐλούοντο.* — *φαιδρ. nitidum reddens*, lavans. figurate dicitur *φαιδρύνει* 1006., ubi St.: *haud me serenat sermo.* — *τέλος, exitum.* St.

996. *τάχος — ἔσται.* *cito enim hoc patratum erit.* — *προτείνει — ὀρεγομένα. manum post manum extendit*, h. e. identidem extendit ad feriendum. cf. Choëph. 423. dicitur una Clytaemnestra, nec audiendus est Schol., qui sic: *διαδέχονται δὲ ἀλλήλους τοῖς ὀρέγμασι τῶν χειρῶν Αἴγισθος καὶ Κλυταιμνήστρα.* vehementer commota vates hic ne verbo quidem dignatur istum adulterum, in sequentibus autem, ubi defervescentem orationem capiunt senarii (1110, 1145.), hominem leonis ignavi lupique conviciis verberat.

998. *ἐξ — θεσφάτοις, aenigmatibus obscurato vaticinio.* de vocabulo *ἐπάργεμος* vide Prom. 486.

1000. *παπαῖ.* vide ann. ad 962. — *τί τόδε. φαντάζεται τὸν χιτῶνα.* Schol. Agamemnonis mortem aliter narrant Homerus Odyss. λ', 408. seqq. et Pausan. 2, 16, 5., aliter Tragici graeci et Lycophron 1099. seqq. utrorumque narrationes miscens et suo more exornans Seneca Agamemnone 875.: *epulae*, inquit, *regia instructae domo, Quales fuerunt ultimae Phrygibus dapes, Celebrantur. ostro lectus Iliaco nitet, Merumque in auro veteris Assaraci trahunt; Et ipse picta veste sublimis jacet, Priami superbas corpore exuvias gerens. Detrahere cultus uxor hostiles jubet, Induere potius conjugis fidae manu Textos amictus. Horreo atque animo tremo. — Mortifera*

η δίκτυόν τί γ' ᾅδου; an.
ἀλλ' ἄρκυς ἡ ξύνευνος ἡ ξυναιτία i. tr.
φόνου! στάσις δ' ἀκόρετος γένει as., i. et dm.
κατολολυξάτω θύματος λευσίμου. as., dm. et cr. d.
ΧΟ. ποίαν Ἐρινὺν τήνδε δώμασιν κέλει i. tr.
ἐπορθιάζειν; οὔ με φαιδρύνει λόγος,
ἐπὶ δὲ καρδίαν ἔδραμε κροκοβαφὴς do.
* *σταγὼν, ἅτε καὶ δορία πτώσιμος*

vinctum perfidae tradet neci Induta vestis. exitum manibus negat, Caputque laxi et invii claudunt sinus. Haurit trementi semivir dextra latus, Nec penitus egit: vulnere in medio stupet. At ille, ut altis hispidus silvis aper, Cum casse vinctus tentat egressus tamen, Arctatque motu vincla et incassum furit, Cupit fluentes undique et coecos sinus Dissicere, et hostem quaerit implicitus suum. Armat bipenni Tyndaris dextram furens, Qualisque ad aras colla taurorum pius Designat oculis, antequam ferro petat, Sic huc et illuc impiam librat manum. Habet; peractum est. — cf. inferius 1266 seqq.

1001. *δίκτυον ᾅδου*, rete Orci, seu mortis.

1002. *imo mortis auctor illa est rete concubium.* *τὴν ξύνευνον ἄρκυν* vocat *χιτῶνα*, tunicam, qua induti dormiebant Graeci, quia tunica est *ἀμφίβληστρον*, ut rete. (1268.) ordo: *ἀλλ' ἡ ξυναιτία φόνου (ἐστὶν) ἄρκυς ἡ ξύνευνος.*

1003. hoc primus edidi, cum libri habeant *ἀκόρεστος*, quod minus *ἔμμετρον*. infra 1029. ipse Aldus ostendit formam *ἀκόρετος*, cujus fidem non addubitandam esse dicit Bl., cum *ἀκόρητος* scribatur ap. Homerum Ionice. recte Furiae appellantur *στάσις ἀκόρετος θύματος λευσίμου*, *coetus insatiabilis sacrificiorum lapidatione dignorum*, h. e. caedium. — *γένει*, *genti Atridarum.*

1004. *κατ. exululet.* St. intelligendus clamor laetus, quia poenis hominum exigendis laetantur, tanquam munere suo, Furiae. cf. 28.

1006. *ἐπορθ.* 29. *φαιδρ.* 995.

1007. ex opinione vulgari, in metu magno sanguinem ad cor recurrere. *St.* Virg. Georg. 2, 484.: *frigidus obstiterit circum praecordia sanguis.* Theb. 782.: *κακόν τι καρδίαν με περιπίτνει κρύος.* *E Bl.* cf. 164. S.: his verbis inest summi timoris et anxietatis descriptio. *praecordia autem nostra invadit gutta croco tincta* (ex flavae bilis, ut tum putabant, in sanguinem effusione), *qualis etiam iis, qui in proelio cadunt*, eorum scil. oculis offusa, *occidentis vitae radios condit.* (scil. scripsit vir doctissimus in sequentibus *πτωσίμοις — αὐγάς.*) — ut enim iis, qui *λειποθυμίαν* patiuntur, sic moribundis fere accidit, ut oculis eorum varii colores offundantur. nostrates vulgo dicuntn *es wird ihm grün und gelb vor de: Augen* etc.

1008. *δορία. δορὶ* Casaubono et aliis placuit; sed scribendum *δόρει*, quae forma fere oblitterata est ap. Tragicos, ut monuimus in ann. ad Soph. Oed. Col. 580. cf. etiam Aristoph. Vesp. 1046. *δορία* ortum videtur ex *δορὶει*, cum *τῷ δορὶ* emendator aliquis adscripsisset *ει*, quo significaret, legendum esse *δόρει*. nam ita solet id genus: adscribunt emendata, non deletis falsis, ne codex litura deturpetur. — *ἅτε*, *quae*, qualis. guttam croceam cor suum opplevisse dicit, qualis gutta ex hasta hostili decidens (itaque frigida) una cum radiis vitae occidentis (viri percussi) evanescere soleat, a solo hausta. Humboldt.: *und zu dem Herzen dränget sich mir safrangelb Des Bluts Tropfen*, der (malim *wie er*) *vom Speer fällt zur Erd', Auch mit des Lebensstrahls Scheiden schwindend.*

ξυνανύτει βίον δύντος αὐγαῖς· as., dm. et t.
ταχεῖα δ' ἄτα πέλει. as., i. et cr.
ΚΑ. ἀᾶ, ἰδοὺ, ἰδού! ἄπεχε τῆς βοὸς ἀντ. ε'.
τὸν ταῦρον! ἐν πέπλοισιν
μελάγκερων λαβοῦσα μηχανήματι
τύπτει· πιτνεῖ δ' ἐνύδρῳ τεύχει.
δολοφόνου λέβητος τύχαν σοὶ λέγω.
ΧΟ. οὐ κομπάσαιμ' ἂν θεσφάτων γνώμων ἄκρος
εἶναι, κακῷ δέ τῳ προσεικάζω τάδε.
ἀπὸ δὲ θεσφάτων τίς ἀγαθὰ φάτις
βροτοῖς στέλλεται; κακῶν γὰρ διαὶ

1009. ξυνανύτει, simul finitur, interit, evanescit. activum pro neutro usurpatum, ut ap. Soph. Philoct. 622. et alias. Bl.: „βίον δ. αὐ. qui ad ultimam aetatis metam accedebant, vesperam agere dicebantur. Theocr. 1, 102.: ἤδη γὰρ φράσδει πάνθ', ἅλιον ἄμμι δεδύκειν. Alexis ap. Stob.: ἤδη γὰρ ὁ βίος οὑμὸς ἑσπέραν ἄγει." praeterea vide annotata Blomfieldio ad Pers. 237. (209.)

1010. celerem esse ait calamitatem, ideoque magis timet.

1011. ἄπεχε τῆς βοός. τίς ἂν ἀποστήσειεν αὐτῆς τὸν Ἀγαμέμνονα, ὅπως ἂν μὴ ἀπόληται; Schol.

1013. μελάγκερων. *nigricornem.* St. h. e. generosum. Columella de R. R. 6, 1., secundum Magonem Carthaginiensem: *parandi sunt boves novelli, quadrati, grandibus membris, cornibus proceris ac* nigricantibus *et robustis* etc. et ibidem 20.: *tauros maxime membris amplissimis, moribus placidis, media aetate, probandos censeo. cetera fere eadem omnia in his observabimus, quae in bubus eligendis* etc. — μηχ., τέχνῃ, dolo.

1014. ἐνύδρῳ τεύχει. ἐς ἔνυδρον τεῦχος, ἀσάμινθον.

1015. *narro tibi lebetis, insidiosam* Agamemnoni *caedem afferentis, casum.* S.

1016. γνώμων ἄκρος, *peritissimus.* cf. 567, 701.

1018. seqq. pertaesus infaustorum vaticiniorum Chorus contemnit verbosam, ut ait, artem Cassandrae, tanquam eam, quae nihil boni nuntiare soleat hominibus, sed malis praemonstrandis vanum illis metum incutiat. cum haec verba sensum habent, si cum Schützio signum interrogandi posueris post vocab. στέλλεται, tum Casaubono aliisque auctoribus scripseris θεσπιῳδῶν, deinde nobiscum ed. priore μάταν succedere jusseris in locum τοῦ μαθεῖν, quod prorsus alienum sicco pede transeunt interpretes, perspicua facillimaque emendatione ne commemorata quidem, qui praesertim futilia quaeque et nullius usus ambitiose enarrare haud dedignentur. ut α pro ει, et contra, scribere sive per oscitationem, sive propter similitudinem litterarum, solent librarii, ita etiam h. l. cum forte scripsissent μάτειν, accessit corrector, qui, nihili visa voce expuncta, daret μαθεῖν, quod facile propagatum est. μάταν, ψευδῶς, vel κακῶς. Prom. 491.: οὐδεὶς, σάφ' οἶδα, μὴ μάτην φλῦσαι θέλων, ubi Schol.: ψευδῶς φλυαρῆσαι. Soph. Aj. 591.: κρείσσων γὰρ ἅδα κεύθων ὁ νοσῶν μάταν etc. frequentant hoc verbum Aeschylus et Tragici. cf. 1035. similiter, monente S., Homerus Il. α', 106.: μάντι κακῶν, οὐ πώποτέ μοι τὸ κρήγυον εἶπες! Αἰεί τοι τὰ κάκ' ἐστὶ φίλα φρεσὶ μαντεύεσθαι, Ἐσθλὸν οὔτε τί πω εἶπες ἔπος, οὔτ' ἐτέλεσσας. — διαὶ Herm. ap. Humb., Bl., alii. vett. libri διά, recentiores mendose δὴ αἰ.

**πολυεπεῖς τέχναι θεσπιῳδὸν*
* *φόβον φέρουσιν μαθεῖν.*
ΚΑ. ἰὼ, ἰὼ, ταλαίνας κακόποτμοι τύχαι! as., dm. h. et dm. στ. ς'.
* *τὸ γὰρ ἐμὸν θροῶ πάθος ἐπεγχέασα.* do.
ποῖ δή με δεῦρο τὴν τάλαιναν ἤγαγες; i. tr.
οὐδέν ποτ' εἰ μὴ ξυνθανουμένην. τί γάρ;
ΧΟ. φρενομανής τις εἶ θεοφόρητος, ἀμφὶ δ' αὐτᾶς θροεῖς as., 3 dm.
νόμον ἄνομον, οἷά τις ξουθὰ, ant. d.
ἀκόρετος βοᾶς, φεῦ, ταλαίναις φρεσὶν as., dm. et cr. d.
Ἴτυν, Ἴτυν, στένουσ' ἀμφιθαλῆ κακοῖς do.
ἀηδὼν βίον. dm.

1022. *ταλ.* se ipsa dicit.

1023. *ἐπεγχ.* inepte Schol.: *ἐπαγχέασα.* (ita Vict. St. S.) *συναναμίξασα τῷ τοῦ Ἀγαμέμνονος καὶ συγκεράσασα.* corrupta vox est, cum in autographo scriptum esset, ni fallor, *ὑπεγγύοις*, ex quo, cum praepositionibus, tum litteris *οι* et *α*, inter se permutatis, maleque adjecto *ι* paragogico, ut saepe alias, exortum est istud *ἐπεγχέασα.* aptum *ὑπεγγύοις*, *obnoxiis*, h. e. obnoxio Agamemnoni, quem culpae affinem dicit Cassandra propterea quod se huc adduxerit ad mortem. ita cum hisce cohaerent sequentia *ποῖ — ἤγαγες;* quae cui dicantur nescias, nisi mentio sive Apollinis sive Agamemnonis praecesserit. Eurip. Hecub. 974.: *τὸ γὰρ ὑπέγγυον Δίκᾳ καὶ θεοῖσιν οὐ ξυμπιτνεῖ, Ὀλέθριον κακόν.*

1025. *οὐδέν ποτ'.* subaudi *πράξουσαν.* cf. Pers. 186. *Bl.* *τί γάρ;* Schol.: *τί γὰρ ἄλλο; quid enim?* vide Eurip. Or. 465., Herm. ad Viger. p. 729.

1026. *θεοφ.* *θεοφόρος* (1035.), *numine instincta*, de vatibus dictum. Bergler. ad Alciphr. 2. p. 273. confert Dion. Chrys. 61. p. 586.: *Κασσάνδρας θεοφορήτου καὶ ἱερᾶς κόρης*, qui eandem *θεοφορουμένην* vocat in Troïlo p. 166. etc. *E Bl.*

1027. *ἄνομον*, *non canendum.* Schol.: *ᾠδὴν ἀηδῆ.* „hujusmodi oxymoris scatent Tragicorum scripta. est autem, verbis Quintiliani 4, 5., *cum hoc ipsum, quod dissimile rationi est, ratio coëgerit, cujusmodi sunt* Cum tacent, clamant; Nihil habentes omnia possident. vid. Vechner. Hellenolex. p. 587.“ *Bl.* *ξουθὰ*, *fusca.* habet vox et alias multas significationes ap. Photium v. *ξουθὸν* et Grammaticos, sed bene monuit Bl. ad colorem eam referri ap. probatissimos auctores. de ipsa luscinia ita dicta idem conferri jussit Eurip. Hel. 1061, Aristoph. Av. 216. etc.

1029. *Ityn lugens per pullulantem malis vitam.* St. de Tereo et Procne, eorumque filio Itylo sive Ity, vide Hom. Odyss. τ', 518, Soph. Antig. 393, Apollod. 3, 14, 8, Ovid. Met. 6, 455. seqq. etc. — „*ἀμφ.* proprie Orph. h. 45, 2.: *Νύσιον ἀμφιθαλῆ, πεποθημένον, εὔφρονα Βάκχον.* activo sensu Choëph. 392.: *Ζεὺς ἀμφιθαλής.* saepius autem significat *patrimum* et *matrimum*, velut Iliad. χ', 496., ubi vid. Schol., item Ruhnk. ad Tim. p. 28.“ *E Bl.* notum est, *θάλλειν* et cognata verba saepe in rebus male ominatis usurpari. vide Suppl. 94. etc.

ΚΑ. ἰὼ, ἰὼ, λιγείας μόρον ἀηδόνος! ἀντ. ς.
περιβάλοντο δ' οἱ πτεροφόρον δέμας
θεοὶ, γλυκύν τ' αἰῶνα κλαυμάτων ἄτερ·
ἐμοὶ δὲ μίμνει σχισμὸς ἀμφήκει δορί.
ΧΟ. πόθεν ἐπισσύτους θεοφόρους τ' ἔχεις ματαίους δύας,
τὰ δ' ἐπίφοβα δυσφάτῳ κλαγγᾷ
μελοτυπεῖς, ὁμοῦ τ' ὀρθίοις ἐν νόμοις;
πόθεν ὅρους ἔχεις θεσπεσίας ὁδοῦ
κακοῤῥήμονας;
ΚΑ. ἰὼ γάμοι, γάμοι i. d. br. στ. ζ'.
Πάριδος, ὀλέθριοι φίλων! t. d. c.
ἰὼ Σκαμάνδρου πάτριον ποτόν! as., i. h. et i.
τότε μὲν ἀμφὶ σὰς ἀϊόνας τάλαιν' do.
ἠνυτόμαν τροφαῖς· dm.
νῦν δ' ἀμφὶ Κωκυτόν τε κἀχερουσίους i. tr.
ὄχθους ἔοικα θεσπιῳδήσειν τάχα.
ΧΟ. τί τόδε τορὸν ἄγαν ἔπος ἐφημίσω, do.
νεογνὸς ἀνθρώπων μάθοι· i. d.
πέπληγμαι δ' ὑπαὶ δήγματι φοινίῳ, do.
δυσαλγεῖ τύχᾳ μινυρὰ θρεομένας,
θραύματ' ἐμοὶ κλύειν. dm.

1031. sic primus S minore ed. ἀμέτρως libri: ἀηδ. μόρον.

1032. male libri: περιβ. γὰρ οἱ etc. saepe confusae sunt hae particulae in codd. ab interprete est γάρ.

1033. κλ. ἄτερ. εἰ γὰρ καὶ ἐν ὄρνισιν οὖσα θρηνεῖ, φωνῇ μόνῃ καὶ οὐ θρήνοις. Schol.

1034. improprie, ut vates, securim (1034.) dixit δόρυ, quasi in proelio casura.

1035. θεοφ. vide 1026.

1036. δυσφ. *male ominata*, lugubri, quali quidem voce cecinit versum 1034. et similia, sed νόμοις ὀρθίοις (Pers. 362.) illa 1031 — 1033.

1038. ὅρους, *terminos*, περιφραστικῶς. „recte S.: „*quis tandem tibi male ominatam divinam viam definit?* h. e. quis tibi male ominatorum carminum modos praecipit? ὅροι ὁδοῦ poëtice, quemadmodum ap. Pind. Ol. 8, 92.: ἔγειρε ἐπέων οἶμον λιγύν." *Bl.* cf. 426.

1044. ἠν. ηὐξόμην. Schol. *adolescebam.*

1047. ἐφ. *vaticinata es.* Hesych.: φημίζεται. μαντεύεται. active Choëph. 556.: ᾗ καὶ Λοξίας ἐφήμισεν. *fari* est φημίζεσθαι ap. Hesiod. Opp. 2. 382. (et fortasse supra 568.) cf. 1059. *E Bl.*

1049. δήγματι. notissimus tropus. cf. 697, Aristoph. Ach. 1. etc. annotavit Bl.

1050. μιν., *stridula*, querula. cf. 16. — θρεομ. βοώσης etc. cf. Theb. 78.

1051. θραύματα. ἃ θραύει τὴν ἐμὴν καρδίαν. Aristoph. Av. 441.: ὅ τι τὴν τούτων θραύσει ψυχήν. *quae me audita concutiunt.*

ΚΑ. ἰὼ πόνοι, πόνοι ἀντ. ζ'.
πόλεος ὀλομένας τοπᾶν!
ἰὼ πρόπυργοι θυσίαι πατρὸς
πολυκανεῖς βοτῶν ποιονόμων! ἄκος δ'
οὐδὲν ἐπήρκεσαν,
τὸ μὴ πόλιν μὲν ὥσπερ οὖν ἔχει παθεῖν·
* ἐγὼ δὲ θερμόνους τάχ' ἐν πέδῳ βαλῶ.
ΧΟ. ἑπόμενα προτέροισι τάδ' ἐφημίσω,
καί τις τίθησι κακοφρονῶν
σὲ δαίμων ὑπερβαρὴς ἐμπιτνῶν
μελίζειν πάθη γοερὰ θανατοφόρα·
τέρμα δ' ἀμηχανῶ.
ΚΑ. καὶ μὴν ὁ χρησμὸς οὐκέτ' ἐκ καλυμμάτων
ἔσται δεδορκώς, νεογάμου νύμφης δίκην,
λαμπρὸς δ' ἔοικεν ἡλίου πρὸς ἀντολὰς

1053. τοπᾶν. πάντως.

1054. πρόπ. θυσ. *sacra pro turribus facta*, h. e. pro salute urbis. *Bl.*

1055. πολυκανής est *multos caedens*, ut δορυκανὴς *hasta caedens* Choëph. 1000. ποιον., *herbivororum*. Suppl. 47. ἄκος, *remedium* (usus), ut Prom. 44. Suppl. 413. sacrificia dicuntur πημονῆς ἄκη. *E Bl.*

1056. ἐπ. cf. 347.

1058. θερμ. *mentem inflammata* afflatu divino. simile est φαιδρόνους 1115. βαλῶ dictum videtur pro passivo, more loquendi haud inusitato: vide Matth. gr. gr. §. 496. etc. nec tamen poenitet scripturae hujus, quam olim edidi, adstipulante doctissimo Schützio, ἐγὼ δὲ θερμ. τάχ' ἐμπέσω βόλῳ, cum praesertim libri habeant ἐμπέδῳ uno versu, litteraeque δ et σ alias quoque inter se permutatae fuerint; qua de re dixi ad Sept. 271. figurate dicitur βόλος. Rhes. 692.: ἴσως γὰρ εἰς βόλον τις ἔρχεται. Bacch. 741. ἀνὴρ εἰς βόλον καθίσταται etc.

1060. mendose libri καὶ τίς σε καὶ κακοφρονεῖν τίθησι δαίμων etc. posterius καὶ non legitur in Flor. et Ven.; κακοφρονῶν primus S., minore ed. (cf. 101), qui et monuit, hanc non esse interrogationem, ut vulgo putant.

1061. σὲ significanter dictum est, *te*, quae sis vates sacra, neque ullo contaminata crimine. hoc habet locum primo versu, ἐγκλιτικόν σε non habet. S.: *consentanea superioribus haec addidisti: etenim malevolus aliquis deus nimisque molestus in te irruit, teque luctuosas mortiferasque calamitates canere cogit; quis autem finis futurus sit, ignoro.*

1064, 5. Eurip. Iph. A. 1029.: ἄκουε δή νυν· ἀνακαλύψω γὰρ λόγους, Κοὐκέτι παρῳδοῖς χρησόμεσθ' αἰνίγμασιν. enimvero Aeschylus respicit antiquum morem, quo novae nuptae caput involutum erat flammeo, boni ominis causa, *ut perpetuo*, inquit Festus, *cum viro maneret*. tertio die sine velamine prodeunti sponsae dabantur munera, quae inde ἀνακαλυπτήρια dicta sunt. Harpocr.: ἀνακαλυπτήρια· δῶρα διδόμενα ταῖς νύμφαις παρά τε τοῦ ἀνδρὸς, καὶ τῶν οἰκείων καὶ φίλων, ὅταν τὸ πρῶτον ἀνακαλύπτωνται, ὥστε ὁραθῆναι τοῖς ἀνδράσι. *atqui oraculum non amplius per velamina vos adspiciet, novae nuptae instar.* St.

1066. λαμπρὸς πνέων, *vehementer spirans.* similiter, monente Bl., Herod. 2, 96.: ἢν μὴ λαμπρὸς

* πνέων ἐσῄξειν, ὥστε κύματος δίκην
κλύζειν πρὸς αὐγὰς τοῦδε πήματος πολὺ
μεῖζον, φρενώσω δ' οὐκέτ' ἐξ αἰνιγμάτων·
καὶ μαρτυρεῖτε ξυνδρόμως ἴχνος κακῶν
ῥινηλατούσῃ τῶν πάλαι πεπραγμένων.
τὴν γὰρ στέγην τήνδ' οὔποτ' ἐκλείπει χορὸς
ξύμφθογγος, οὐκ εὔφωνος· οὐ γὰρ εὖ λέγει·
καὶ μὴν πεπωκώς γ', ὡς θρασύνεσθαι πλέον,
βρότειον αἷμα κῶμος ἐν δόμοις μένει,
δύσπεμπτος ἔξω, ξυγγόνων Ἐριννύων·

ἄνεμος ἐπέχῃ. Alexis ap. Athen. 8. p. 338, D.: *πρότερον μὲν εἰ πνεύσειε βοῤῥᾶς ἢ νότος Ἐν τῇ θαλάττῃ λαμπρὸς, ἰχθὺς οὐκ ἂν ἦν Οὐδενὶ φαγεῖν.* Theocr. 13, 25.: *νότου λαμπροῦ πνέοντος.* figurate Eurip. Heracl. 280.: *λαμπρὸς δ', ἀκούσας σὴν ὕβριν, φανήσεται σοί.* cf. Aristoph. Equ. 404.

1067. recte dicitur *εἰσβαίνειν, εἰσέρχεσθαι*, non item *εἰσήκειν*, quia *ἥκειν* non significat *advenire*, sed *adesse*, sine notione motus, quae notio inest in illa praepositione. vide Matth. gr. gr. §. 504. I, 2. quare hodieque probo *ἐσᾴξειν*, quod olim posui, suffragante Bl. Aristoph. Nub. 528.: *οὐδ' εἰσῇξε δᾷδας ἔχουσ'*, et ibidem 957.: *μηδ' εἰς ὀρχηστρίδος εἰσάττειν.*

1068. *κλύζειν.* praeclara emendatio Aurati, quam assensione comprobarunt recentiores. libri: *κλύειν.* S.: ut in his allegoricae dictionis veritas intelligatur, notandum est, vaticinia cum vento comparari, qui modo nubilus est, ut Notus, modo serenus, ut Zephyrus. vertendum igitur: *jam vero oraculum meum*, seu sermo propheticus, *non amplius, recens nuptae instar, ex velamine prospiciet, sed clarius effulgens* tanquam Zephyrus *versus solis ortum flans irruet, ut fluctus* decumani *ritu hac, quae nunc est, calamitate multo major adversus solem efferve-scat.* scil. hoc est *κλύζειν πρὸς αὐγάς:* — *ὥστε πῆμα τοῦδε πήματος πολὺ μεῖζον, κύματος δίκην, κλύζειν πρὸς αὐγὰς ἡλίου.* quemadmodum enim Zephyro vehementius irruente mare claro coelo versus orientem solem intumescit, ut undarum non solum audiri strepitus, sed earum incrementum oculis cerni possit, ita nunc ait Cass. se clarius vaticinaturam, ut ingentes calamitatum fluctus, qui jam immineant, apertius a Choro intelligantur. respexisse videtur Aesch. Homericam similitudinem, qua vix alia est nobilior (Il. δ', 422): *ὡς δ' ὅτ' ἐν αἰγιαλῷ πολυηχεῖ κῦμα θαλάσσης Ὄρνυτ' ἐπασσύτερον Ζεφύρου ὑποκινήσαντος, Πόντῳ μὲν ταπρῶτα κορύσσεται, αὐτὰρ ἔπειτα Χερσῷ ῥηγνύμενον μεγάλα βρέμει, ἀρφὶ δέ τ' ἄκρας Κυρτὸν ἐὸν κορυφοῦται, ἀποπτύει δ' ἁλὸς ἄχνην.* cf. etiam Soph. Antig. 587. (555) seqq. et Brunck.

1069. *φρεν. docebo.* Prom. 333. *Bl.*

1070. sequ. imago ducitur a cane venatica, ferae vestigia naribus indagante. postulat autem Cassandra, ut Chorus sibi testetur, se in memorandis pristinis Pelopidarum calamitatibus haud falsam fuisse. S. cf. 979. Epigr. in Anthol. 3.: *τήνδε καὶ ἐν θανάτῳ λάβε σύνδρομον.* Photius: *σύνδρομος. σύμφωνος.* Pollux 2, 74.: *ῥινηλατεῖν, τὸ τὰς ὀσμὰς ἕλκειν. καὶ ῥινηλάτην κύνα ἡ τραγῳδία.*

1072. *χορὸς Ἐριννύων* cf. seqq.

1073. *οὐ — λέγει. non enim fausta loquitur.* St.

1074. *καὶ μήν, et certe quidem, et profecto.* germanice dicas *und vollends.*

1076. *ξυγγ., cognatarum, sororum.* de parentibus Furiarum scri-

ὑμνοῦσι δ' ὕμνον δώμασιν προσήμεναι
πρώταρχον ἄτην, ἐν μέρει δ' ἀπέπτυσαν
εὐνὰς ἀδελφοῦ, τῷ πατοῦντι δυσμενεῖς.
ἥμαρτον, ἢ θηρῶ τι τοξότης τις ὥς;
ἢ ψευδόμαντίς εἰμι θυροκόπος φλέδων;
* ἐκμαρτύρησον προὐμόσας τό μ' εἰδέναι

ptores haud conveniunt. *Γῆς τε καὶ Σκότου κόραι* vocantur ap. Soph. Oed. Col. 40., Aetheris et Terrae filiae ap. Hyginum praefatione fabularum. cf. Heynii Obss. ad Apollod. p. 6. earum Aesch. dicit *κῶμον*, *coetum comessantium*, utpote quae sanguine essent ebriae, ut monet Bl. cf. Eum. 253. et quemadmodum comessantes hilariter canebant, ita et Furiae hymnum canunt, sed tristem et male ominatum.

1078. *πρωτ. ἄτην. principialem noxam.* St. Myrtili caedem. vide, jubente Heathio, Soph. El. 470, Eurip. Or. 962 seqq. — historia, ut vulgo narratur, talis est. Pelope mortuo filii Atreus et Thyestes de regno disceptantes pacti sunt tandem, imperium illius fore, qui prodigium primus exhibuisset. interfecerat autem Pelops Myrtilum, Mercurii filium, aurigam Oenomai, regis Eliorum, quamvis hominis artibus victoriam currus de Oenomao reportasset, regiaeque nuptias filiae Hippodamiae, adeoque regnum, adeptus esset. quod facinus ulturus Mercurius agnum aureo vellere nasci curavit in Atrei gregibus, quod animal cum exhibere hic vellet regni causa, sublatum est traditumque Thyestae ab Aërope, adultera Atrei uxore. non tulit injustum fratris imperium Atreus, sed filiis illius infantibus (982.) clanculum mactatis, patrique pro cibo appositis, ipsum insuper occidit. cf. infra 1460 seqq. — *ἐν μέρει.* cf. 304.

1079. *τῷ πατ. τὰς ἀδελφοῦ εὐνάς*, *ei*, *qui* fratris illud cubile *conculcavit*, incestavitque, infensae. Thyestem dicit.

1081. minus recte libri: *ἢ ψευδ.* Bl.: „ — Phrynichus App. Soph. p. 42, 32.: *θυροκόπος. ὁ τοῦ ἐπαιτεῖν ἕνεκα κόπτων τὰς θύρας.* inter modos tibiis aptos Tryphon ap. Athen. 14. p. 618, C. recenset *θυροκοπικόν· τὸ δ' αὐτὸ καὶ κρουσίθυρον*, cani solitum, dum fores pulsabantur. — *φλέδων*, *nugatrix.* Hesych.: *φλέδων. φλυαρία. καὶ ὁ ἀλαζών, εὐήθης.* Etym. M. p. 796, 3.: *φλεδὼν* (sic) *καὶ φλεδωνεία, ἡ φλυαρία· ἀπὸ τοῦ φλέω. ὃ καὶ φλύω λέγεται, γίνεται φλεδὼν καὶ φλεδονεύω.*" — intelligendae sunt Sibyllae aliaeque ejusmodi feminae circulatrices, de quibus vide Köpkio (libro germ. de antiqq. gr. p. 694.) citatum Freretium in *Mémoires de l'Acad. des Inscript.* t. 33., Pausan. Phoc. 12, Eustath. ad Iliad. *β'*, p. 351, 30, annott. ad Aristoph. Pac. 1035, Diodor. Sic. 4, 66, 311., Horat. Sat. 1, 2, 1. etc. „*num falsa vates sum, nugatrix januas pulsans?* stipem nempe, ut aniculae fatidicae solebant, pro vaticiniis petitura." S. cf. 1159.

1082. sententia inepta, siquidem in hisce formulis loquendi contrariam significationem habent verba *λόγῳ* et *ἔργῳ*, cujus loco dicitur etiam *οὐ λόγῳ*, quemadmodum ap. Eurip. Heracl. 5. legitur *οἶδα δ' οὐ λόγῳ μαθών*, et ap. ipsum Aeschylum Prom. 334. *ἔργῳ κοὐ λόγῳ τεκμαίρομαι*, etc. non igitur accurate aliquid sciens, qualem se praedicat Cassandra, dici potest *λόγῳ εἰδέναι*, sed mendax, vel negligens. quare haud cunctanter restituamus manum Aeschyli *τὸ μὴ εἰδέναι λόγῳ*, *μὴ λόγῳ*, ut *ἡ μὴ 'μπειρία* ap. Aristoph. Eccl. 115., quod etiam dicas *ἡ ἐμὴ οὐκ ἐμπειρία*, cujus generis sunt *οὐκ ἀπόδειξις*, *οὐ καιρὸς* et similia ap. Eurip. aliosque. pronomen intelligendum est, ut Soph. El. 326.: *ἐμοῦ δὲ πατρὶ πάντα τιμωρουμένης, Οὔτε ξυνέρδεις, τήν τε δρῶσαν ἐκτρέπεις,*

λόγῳ παλαιὰς τῶνδ' ἁμαρτίας δομων.
ΧΟ. * καὶ πῶς ἂν ὅρκος πῆγμα γενναίως παγὲν
παιώνιον γένοιτο; θαυμάζω δέ σου,
πόντου πέραν τραφεῖσαν ἀλλόθρουν πόλιν
κυρεῖν λέγουσαν, ὥσπερ εἰ παρεστάτεις.
ΚΑ. μάντις μ' Ἀπόλλων τῷδ' ἐπέστησεν τέλει.
ΧΟ. μῶν καὶ θεός περ ἱμέρῳ πεπληγμένος;
ΚΑ. προτοῦ μὲν αἰδὼς ἦν ἐμοὶ λέγειν τάδε.
ΧΟ. ἁβρύνεται γὰρ πᾶς τις εὖ πράσσων πλέον.
ΚΑ. ἀλλ' ἦν παλαιστής, κάρτ' ἐμοὶ πνέων χάριν.
ΧΟ. ἦ καὶ τέκνων εἰς ἔργον ἤλθετον νόμῳ;

et ibidem 571.: ὁρῶ μένος πνέουσαν. non hoc tantum loco μὲ et μὴ confusa sunt, mirantibus praesertim librariis crasin, quae inest verbis μὴ εἰδέναι, minime illa inusitata: vide ann. ad 1171, Soph. Ant. 249. etc. — προὐμόσας, *prius jurans* quam cetera, quae futura sunt, dicam. Pind., annotante Bl., Ol. 6, 34.: καὶ μέγαν ὅρκον ὀμόσσαις τοῦτο γέ οἱ σαφέως μαρτυρήσω.

1084. sermo impeditus: nam παιώνιον dictus ὅρκος quamvis ferri potest, si interpreteris παιώνιόν τι, tamen nemo non referat παιώνιον ad proximum πῆγμα, quae ratio abhorret a constructione verborum. nec minus durum est propter verbum παιώνιον, ista πῆγμα γενναίως παγὲν accipi pro nominativis vel accusativis absolutis. apte igitur ad sensum Auratus, Cantero aliisque probantibus, scripsit ὅρκον πῆγμα: sed dubites, qui factum sit, ut tam plana oratio corrumperetur. non enim perspicua et trita depravari solent, sed obscura, exquisita, insolita. quare suspicor potius, Aeschylum scripsisse καὶ πῶς ἂν ὅρκους πῆγμα etc. ὅρκους πῆγμα pro ὅρκων πῆγμα, nomine verbali regente casum verbi, ut ap. Eurip. Herc. fur. 711. cf. 1320. et Hermann. ad Viger. ann. 47. ὅρκους vel forte mutatum fuerit, sicut alias ος et ους permixta scimus, vel ex industria corrector aliquis male feriatus scripserit ὅρκος, ut soloecam sibi visam orationem emendaret. — γενν. παγὲν, *firmiter pactum.*

1086. ἀλλόθρουν πόλιν λέγουσαν. h. e. περὶ ἀλλόθρου πόλεως. Humboldt.: *aber Staunen fasset mich, Dass fern genährt du überm Meer, als hättest selbst Du's mitgeschaut, von fremder Sprache Stadt erzählst.*

1088. τέλει, *muneri.* cf. 814. et de re ipsa 958.

1089. male hic versus post sequentem legitur in libris, ita ut 1088. et 1090. sub Cassandrae persona, itemque 1089. et 1091. sub Chori, perscripti sint. correxit vitium Herm. ap. Humboldt. Sic etiam Bl. et Well.

1091. ἁβρ. 825. facile viventes, quales sunt dii, magis quam alios lascivire ac superbire dicit. —

1092. παλαιστὴς figurate dicitur is, qui pugnat, ut impetret aliquid. — κάρτ' ἐ. π. χάριν, *magnum mihi favorem spirans*, amore mei flagrans. qui amor quia displicebat Cassandrae, perappositum sententiae est verbum πνεῖν, quod in rebus ingratis et mali ominis usurpari solet per tropum, velut cum dicunt πνεῖν θυμὸν, vel φόνον etc. cf. 1121.

1093. frequens locutio ἔργα, vel ἔργον, ἔρωτος, Ἀφροδίτης. vide Bast. Ep. crit. p. 150, Simonid. de Mul. 48 etc. παιδουργίαν dixit Plato Legg. 6. p. 623, C. cf. Timaeum p. 203. *Bl.* quaerenti Choro, an Apollini etiam mariti jura concesse-

ΚΑ. ξυναινέσασα Λοξίαν ἐψευσάμην.
ΧΟ. ἤδη τέχναισιν ἐνθέοις ᾑρημένη;
ΚΑ. ἤδη πολίταις πάντ' ἐθέσπιζον πάθη.
ΧΟ. πῶς δῆτ' ἄνατος ἦσθα Λοξίου κότῳ.
ΚΑ. ἔπειθον οὐδέν' οὐδὲν, ὡς τάδ' ἤμπλακον.
ΧΟ. ἡμῖν γε μὲν δὴ πιστὰ θεσπίζειν δοκεῖς.
ΚΑ. ἰοὺ, ἰού! ὦ, ὦ κακά! i. d.
ὑπ' αὖ με δεινὸς ὀρθομαντείας πόνος i. tr.
* στροβεῖ, ταράσσων φροιμίοις ἐφημίοις.
ὁρᾶτε τούσδε τοὺς δόμοις ἐφημένους
νέους, ὀνείρων προσφερεῖς μορφώμασι;
παῖδες θανόντες ὡσπερεὶ πρὸς τῶν φίλων,
χεῖρας κρεῶν πλήθοντες οἰκείας βορᾶς,
ξὺν ἐντέροις τε σπλάγχν', ἐποίκτιστον γέμος,
πρέπουσ' ἔχοντες, ὧν πατὴρ ἐγεύσατο.
ἐκ τῶνδε ποινάς φημι βουλεύειν τινὰ
λέοντ' ἄναλκιν ἐν λέχει στρωφώμενον

rit, respondet Cass., se pollicitam quidem hoc esse deo, verum postea eum fraudatam. cf. Lycophr. 348. S. *ξυν.* cum constituissem cum Apolline, me illum esse conventuram. cf. 425.

1095. *τέχναισιν ἐνθέοις.* vide ann. ad 221. — *ᾑρημένη*, *elata*, instincta.

1097. *ἄνατος* pro *ἄνακτος* ponendum esse, primus intellexit Canterus. Hesych.: *ἄνατος, ἀβλαβής.*

1101. *ὑπ' αὖ — στροβεῖ.* *ὑποστροβεῖ*, per tmesin. — *ὀρθ.* simili sensu *ἀληθόμαντιν* dixit 1127.

1102. scribendum arbitror *εὐφημίαις*, cui additum est *φροιμίοις*, ut jungi solent substantiva substantivis sensu adjectivorum. verba *ἰοὺ, ἰοὺ* etc. vocat *εὐφημίας*, quae sint praeludia suorum vaticiniorum. Schützio placebat *φροιμίων εὐφημίαις*, servavit tamen codicum scripturam. „*εὐφημίαις*," inquit „olim *κατ' ἀντίφρασιν* pro *querelis* seu *lamentationibus* positum fuisse docet Hesych.: *εὐφήμοις γόοις. δυσφήμοις, κατὰ ἀντίφρασιν, Αἰσχύλος Γλαύκῳ Ποτνιεῖ.* idem: *εὐφημοῦσι. στένουσι, κωκύουσι, κατ' ἀντίφρασιν.*" — quod suadent St. et Spanhem. ad Callim. h. in Del. 89., *εὐφημίοις*, per se haud malum est, cum pariter *ἔγχωρος* et *ἐγχώριος* aliaque nonnulla ejus generis dicantur; sed desideratur exemplum illius formae aliquod certius: neque enim satis eam firmant nomina Phemiorum ap. Hom. Odyss. α', 155, χ', 330., Hyginum fab. 81. et alios. — Bl.: *στροβεῖ* (*ὑποστρ.* *Both.*), *versat, agitat.* (agitare incipit. *Both.*) Hesych.: *στροβεῖν. θορυβεῖν.* — *στροβῆσαι. ἐκφοβῆσαι.* cf. Choëph. 201, 1050, supra 596.

1107. *γέμος. γέμισμα, πλεύρωμα.* (imo *πλήρωμα. Both.*) Hesych. notior forma *γόμος* occurrit Suppl. 406. *Bl.*

1109. *ἐκ τῶνδε.* i. e. ex hoc piaculo calamitas ista oritur. nempe dirae Thyesteae, quibus fratris domum devoverat, Agamemnonem in illam Iphigeniae immolandae necessitatem adegerant; et ob Iphigeniae caedem jam ultura erat maritum Clytaemnestra. cf. 1383 seqq. S.

1110. *λέοντ' ἄναλκιν.* *leonem imbellem.* St. Aegisthum. *semi-*

οἰκουρὸν, οἴμοι, τῷ μολόντι δεσπότῃ
ἐμῷ (φέρειν γὰρ χρὴ τὸ δούλιον ζυγόν)·
νεῶν τ' ἔπαρχος Ἰλίου τ' ἀναστάτης
οὐκ οἶδεν, οἷα γλῶσσα μισητῆς κυνὸς,
* λέξασα καὶ κτείνασα φαιδρόνους, δίκην
ἄτης λαθραίου, τεύξεται κακῇ τύχῃ.
τοιαῦτα τολμᾷ θῆλυς, ἄρσενος φονεὺς
* ἐστιν. τί νιν καλοῦσα δυσφιλὲς δάκος
τύχοιμ' ἂν, ἀμφίσβαιναν, ἢ Σκύλλαν τινὰ
οἰκοῦσαν ἐν πέτραισι, ναυτίλων βλάβην,
θύουσαν ᾅδου μητέρ', ἄσπονδόν τ' ἄρην

virum vocat Seneca Agam. 882. — στροφ. cf. 878.

1111. οἰκ. *domi desidem.* St. cf. Eurip. Hecub. 1217. Herc. fur. 45., Soph. Oed. Col. 308 etc. nostrates figurate dicant: *den Haushüter.*

1114 μισ., *impudicae.* Schol. Aristoph. Plut. 985.: μισητίας. πορνείας. vid. ibi Fischer.

1115. λέξασα. recte nos olim λείξασα dedisse arbitror, quod etiam Tyrwhitto placuisse post compertum est. male Canterus aliique: κἀκτείνασα. vertes: *lingere atque occidere solita.* lingere credebant serpentes, linguaque bisulca et acuta etiam pungere, propterea, quod linguam identidem exserunt, praesertim commoti. — φαιδρ., *laeto animo*, hilaris.

1117. φονεύς. φονεύτρια. cf. ann. ad 1140.

1118. ἐστιν. locum non habet encliticum primo versu. scribendum esse censeo εἶσιν, cujus interpretatio fuerit ἐστὶν, vel forte similia verba confusa sunt. Eurip. Suppl. 312.: οὐκ εἶ νεκροῖσι καὶ γυναιξὶν ἀθλίαις Προσωφελήσων; ibidem 332.: δράσων τάδ' εἶμι. Med. 377.: κτενῶ σφε, τόλμης δ' εἶμι πρὸς τὸ καρτερόν. Troad. 1258.: ὄνομα δὲ γᾶς ἀφανὲς εἶσιν. Soph. Oed. Col. 1262.: νῦν δ' ἀξιωθεὶς εἶσι, ubi videsis annotata in priore ed. nostra. cf. etiam supra 450. Virg. Aen. I, 46.: *ast ego, quae divom incedo regina* etc. Elmslejo in ann. ad Eurip. Heracl. 387. vel ἔσται videtur ponendum esse, interpunctione facta post τολμᾷ, vel sic scribendum: τοιαῦτα τολμᾷ θῆλυς ἄρσενος φονεύς. Εἶεν. τί etc. — τί νιν — τύχοιμ' ἄν; *quonam nomine appellans eam scopum*, seu *metam*, *tangam?* h. e. quo nomine eam recte appellabo? conferri jussit Bl. Choëph. 313, 416, 995, Monk. ad Eurip. Hipp. 828 (782.)

1119. ἀμφίσβαινα. εἶδος ὄφεως μακροκέφαλον, ἰσόπαχυ, τὴν οὐρὰν κολοβὴν ἔχον, καὶ ταύτῃ πολλάκις τὴν πορείαν ποιουμένη, ὥστε τινὰς ἀμφισβητεῖν, μὴ δύο κεφαλὰς ἔχειν (ἔχῃ). — Etym. M. cf. Nicand. Ther. 372. Lucan. 9, 719.: *et gravis in geminum surgens caput amphisbaena.* Sic μύραινα in opprobrium dicebant: vide ann. ad Choëph. 981. *E Bl.* Plin. H. N. 8, 23.: *geminum caput amphisbaenae, h. e. et a cauda, tanquam parum esset uno ore fundi venenum.* eodem sensu dicitur ἔχιδνα. Soph. Ant. 501.: σὺ δ' ἣ κατ' οἴκους, ὡς ἔχιδν', ὑφειμένη Λήθουσά μ' ἐξέπινες. cf. Bl. ad Choëph. l. l., et de *Scylla* eundem ad ejus fabulae 511, item Odyss. μ', 85, Eurip. Med. 1284, 1300, Apollon. Rhod. 4, 824. etc.

1121. ἄρην recte Lobeck. ann. ad Soph. Aj. p. 341, Bl. etc. libri: ἀράν. — ᾅδου μητέρα, *mortis matrem*, h. e. mortiferam. H. Voss.: *grimmvolle Todesmutter.* cf. 657, 1001. *matrem*, non conjugem, significanter appellat Clytaemnestram, quae filiae inprimis amorem praetenderit sceleri. vide 1282, 1302, 1320

φίλοις πνέουσαν; ὡς δ' ἐπωλολύξατο
ἡ παντότολμος, ὥσπερ ἐν μάχης τροπῇ,
δοκεῖ δὲ χαίρειν νοστίμῳ σωτηρίᾳ!
καὶ τῶνδ', ὅμοιον, εἴ τι μὴ πείθω. τί γάρ;
τὸ μέλλον ἥξει, καὶ σύ μ' ἐν τάχει παρὼν
ἄγαν ἀληθόμαντιν οἰκτείρας ἐρεῖς.
ΧΟ. τὴν μὲν Θυέστου δαῖτα παιδείων κρεῶν
ξυνῆκα καὶ πέφρικα, καὶ φόβος μ' ἔχει,
κλύοντ' ἀληθῶς οὐδὲν ἐξῃκασμένα·
τὰ δ' ἄλλ' ἀκούσας ἐκ δρόμου πεσὼν τρέχω.
ΚΑ. Ἀγαμέμνονός σέ φημ' ἐπόψεσθαι μόρον.
ΧΟ. εὔφημον, ὦ τάλαινα, κοίμησον στόμα.
ΚΑ. ἀλλ' οὔτι παιὼν τῷδ' ἐπιστατεῖ λόγῳ.
ΧΟ. οὔκ, εἴπερ ἔσται γ'· ἀλλὰ μὴ γένοιτό πως.
ΚΑ. σὺ μὲν κατεύχει, τοῖς δ' ἀποκτείνειν μέλει.
ΧΟ. τίνος πρὸς ἀνδρὸς τοῦτ' ἄχος πορσύνεται;
ΚΑ.* ἦ κάρτ' ἄρ' ἂν παρεσκόπεις χρησμῶν ἐμῶν.

seqq., Soph. El. 489 seqq. — ἄσπονδον ἄρην, bellum sine σπονδαῖς, implacabile. Demosth. or. de Cor. 79.: ἦν γὰρ ἄσπονδος καὶ ἀκήρυκτος ὑμῖν ὁ πρὸς τοὺς θεατὰς πόλεμος. Hesych.: ἄσπονδοι — ἀδιάλλακτοι. *E Bl.* Eurip. El. 838.: ἀσπόνδοισι γὰρ Νόμοισιν ἔχθραν τῷδε συμβεβλήκαμεν. ἄρην πνέουσαν, ut supra 344., quemadmodum πνεῖν κότον Choëph. 31, μένος Eum. 838., et similia dici monuit Bl. cf. 1092.

1122. ὡς δ' ἐπ. 801. seqq.

1123. ὥσπερ — τροπῇ, velut hostibus fugatis.

1125. ὅμοιον, *perinde est.* cf. 1289 sequ. Eurip. Suppl. 1020.: ὅμοιον· οὐ γάρ μὴ κίχῃς μ' ἑλὼν χερί. Herod. 7, 80.: ἢν δὲ αὐτοῖσι μὴ πιστὰ γένηται, ὅμοιον ἡμῖν ἔσται. *Bl.* secundum Markland. ad Eurip. l. l. — τί γάρ; τί γὰρ ἄλλο; *quidni enim* futura eveniant? priore loco posita est sententia causalis, quae rectius sequi videatur proximam. cf. 613.

1127. codd.: ἄγαν γ', ut solent librarii, cum verba ἄγαν et λίαν sequitur vocalis, quasi fulcro indigeat istorum vocabulorum posterior syllaba per se longa. inutilem particulam jam in priore ed. omisimus, in quo imitatus nos est Bl., quem vide.

1130. οὐδὲν ἐξ., *quae tu non mera conjectura assecuta es.*

1131. ἐκ δρόμου πεσών, *e cursu deflexus.* h. e. rectum cursum interpretandi tenere nequeo, ut explicat St. eodem fere sensu Choëph. 512.: πυθέσθαι δ' οὐδὲν ἔστ' ἔξω δρόμου. Prom. 860.: ἔξω δὲ δρόμου φέρομαι, *deliro.* Bl.

1133. εὔφημον ab effectu τοῦ κοιμᾶν αὐτό: ὥστε εἶναι εὔφημον, *bene ominatum,* h. e. silens Choëph. 572.: ὑμῖν δ' ἐπαινῶ γλῶσσαν εὔφημον φέρειν, Σιγᾶν θ' ὅπου δεῖ, καὶ λέγειν τὰ καίρια etc. vide Bl.

1134. *at medicus nullus huic morbo praeest.* St. insanabile se malum narrare ait, cui conveniant verba male ominata. cf. 100.

1136. oblique ignaviam castigat Chori, qui regi suo periclitanti non succurrat. cf. 1242. sequ.

1137. τοῦτ' ἄχος, *haec calamitas.* Auratus, Cant., S, Bl.: ἄγος, non male.

1138. affecta. sic scribendum esse puto: ἦ καρτερὰν παρ. etc. καρτε-

ΧΟ. τοῦ γὰρ τελοῦντος οὐ ξυνῆκα μηχανήν.
ΚΑ. καὶ μὴν ἄγαν γ' Ἕλλην' ἐπίσταμαι φάτιν.
ΧΟ. καὶ γὰρ τὰ Πυθόκραντα, δυσμαθῆ δ' ὅμως.
ΚΑ.* παπαῖ, οἷον τὸ πῦρ! ἐπέρχεται δέ μοι!
* ὀτοτοῖ, Λύκει' Ἄπολλον! οἳ ἐγὼ, ἐγώ!
αὕτη δίπους λέαινα, συγκοιμωμένη
λύκῳ λέοντος εὐγενοῦς ἀπουσίᾳ,
κτενεῖ με τὴν τάλαιναν, ὡς δὲ φάρμακον
τεύχουσα κἀμοῦ μισθὸν ἐνθήσειν κότῳ
ἐπεύχεται, θήγουσα φωτὶ φάσγανον,
ἐμῆς ἀγωγῆς ἀντιτίσασθαι φόνον.
τί δῆτ' ἐμαυτῆς καταγέλωτ' ἔχω τάδε,
καὶ σκῆπτρα, καὶ μαντεῖα περὶ δέρῃ στέφη;

ρὰν ὁδὸν, καρτερῶς, κάρτα: *vehementer a sensu vaticiniorum meorum aberrabas*, virum (ἄνδρα) dicens eum, qui non est vir, h. e. vir fortis, sed ignavus. cf. 1110.

1139. *μηχ. rationem insidiarum.*

1140. *Ἕλληνα φάτιν* dictum est ut *Ἕλληνα πόλιν* ap. Eurip. Iph. A. 64. et similia ibi commemorata. cf. 110, 143, 1117 etc.

1141. *καὶ γ. τὰ π.* subaudiendum est *ἐπίσταται Ἕλληνα φάτιν*, i. e. *graece loquuntur*. cum enim Cass. dixisset: *attamen graecam linguam satis novi, ut intelligere potueris, quae dixi*, respondet Chorus: *enimvero et oracula graece loquuntur, nec tamen facilia sunt intellectu. Well.* secundum Butlerum et Humb. — *τὰ Πυθ.*, oracula Delphica. *μαντεύματα Λοξίου τὰ Πυθόχρηστα* hic noster dixit Choëph. 898, *τὸν Πυθόχρηστον Λοξίου νεανίαν* Eurip. Ione 1118, *Πυθόμαντιν ἑστίαν* Soph. Oed. R. 912.

1142. nulla post *πῦρ* interpunctio est in libris; ex quo suspicio mihi incidit Aeschylum scripsisse, metro mutato in subita commotione, ut supra 1100:

παπαῖ, οἷον τὸ πῦρ ἐπέρχεταί
μοι! as., dm. et i. h.
ὀτοτοτοῖ, Λύκει' Ἄπολλον! οἲ
'γώ!

senarios fabricati esse suo more videntur librarii. quod quo minus dubites ita esse, reputabis, *πῦρ* significare *πυρετὸν*, quemadmodum Soph. *ἀνήκεστον πῦρ* dixit El. 831., ubi vide interpp. jam istud *πῦρ* cogitari non potest nisi internum, *ἐπερχόμενον* scilicet Cassandrae animo perturbato, et ita cogitatur sublata interpunctione. sin scripseris *οἷον τὸ πῦρ! ἐπέρχεται δέ μοι!* videbitur nescio quis ignis verus dici, qui accedat ad Cassandram; quod ineptum.

1145. *λύκῳ.* vide ann. ad 996.

1146—1149. *ὡς δὲ — φόνον.* comparat Clytaemnestram *φαρμακευτρίᾳ* seu magae, quae ut varias herbas noxias indit in ahenum miscetque, sic istam vovisse ait, se simul cum marito obductam sibi pellicem irae suae immolaturam. — *μισθὸν*, *mercedem*, h. e. poenam, mortem. — *ἐνθήσειν* (nam sic scribendum est secundum Farn. et Herm. ap. Humboldt., non *ἐνθήσει*, ut vulgo), *se indituram esse*, tanquam aliquod venenum. — *ἐμῆς — φόνον. ὥστε τίσασθαι φόνον* (h. e. *φόνῳ*: vide Matth. gr. gr. §. 423, 5., nos ad Soph. Aj. 1033, Aristoph. Ran. 343. etc.) *ἀντὶ ἐμῆς ἀγωγῆς*, *ut caede ulciscatur advectionem meam.*

1150. *κατ.*, *ludibrium.* Aristoph. Ach. 76.: *τὸν καταγέλων τῶν πρεσβέων*; cf. Equ. 306. *Bl.*

1151. *σκῆπτρα.* scipionem intellige e lauro, qualem gestare vates soliti. Hesych.: *ἰθυντήριον. ὃ φέ-*

σὲ μὲν πρὸ μοίρας τῆς ἐμῆς διαφθερῶ.
ἴτ' ἐς φθόρον πεσόντ'! ἀγαθὰ δ' ἀμείψομαι.
ἄλλην τιν' ἄτης ἀντ' ἐμοῦ πλουτίζετε!
ἰδοὺ δ' Ἀπόλλων αὐτὸς ἐκδύων ἐμὲ
χρηστηρίαν ἐσθῆτ', ἐποπτεύσας δέ με
κἀν τοῖσδε κόσμοις καταγελωμένην μέγα
φίλων ὑπ' ἐχθρῶν οὐ διχοῤῥόπως μάτην·
καλουμένη δὲ φοιτὰς, ὡς ἀγύρτρια,
πτωχὸς, τάλαινα, λιμόθνης ἠνεσχόμην·
καὶ νῦν ὁ μάντις μάντιν ἐκπράξας ἐμὲ
ἀπήγαγ' ἐς τοιάσδε θανασίμους τύχας,
βωμοῦ πατρῴου δ' ἀντ' ἐπίξηνον μένει,

ρουσιν οἱ μάντεις σκῆπτρον ἀπὸ δάφνης. *St.* Iliad. α', 14., annotante Bl.: στέμματ' ἔχων ἐν χερσὶν ἑκηβόλου Ἀπόλλωνος Χρυσέῳ ἀνὰ σκήπτρῳ. abjicit virgam et corollas.

1152. σέ. baculum alloquitur. — πρὸ μ. τῆς ἐμῆς. St.: *ante fatum meum.* malim *pro* morte mea, ὑπὲρ μ. τῆς ἐμ.

1153. ita S, recte. libri ἀγαθώ. id initio fuerit ἀγαθῷ, quo verbo aliquis insolens sibi visum accusativum explicaverit; sed eodem sensu dicas ἀγαθὰ et ἀγαθοῖς ἀμείψομαι, *bonam gratiam referam* vos projiciendo. quod facit. — ἴτ' ἐς φθόρον π. cf. Theb. 232.

1154. libri ἄτην, quod St. emendavit. saepe mixtae ν et ς litterae finales. de hoc genitivo vide Matth. gr. gr. §. 330. *aliam pro me virginem ditate miseria.*

1155. hic fingit, subito Apollinis impetu vestem fatidicam Cassandrae decidere. S.

1156. χρηστ. ἐσθῆτα, *fatidicam vestem.* albam, qualis erat Pythiae et sacerdotum. vide Nitschii librum germ. de antiqq. gr. 1. p. 683, Broukhus. ad Tibull. 1, 4, 30. etc. — ἐποπτ. *qui inspectaverit*, inspectare sustinuerit sine misericordia. verbi ἐποπτεύειν satis frequens usus est ap. Aeschylum (vide infra 1456, Choëph. 1. etc.), non item ap. ceteros Tragicos, ut Bl. annotavit. figurate Aristoph. Ran. 698.: ἐποπτεύειν δοκῶ, Ὅταν καταράσωμαι λάθρα τῷ δεσπότῃ.

1157. ita Herm. ap. Humboldt., et Well. perperam libri: κατ. μετὰ φίλων.

1158. φίλων — διχ., *ab amicis, qui manifesto inimici erant.* sic, monente Bl., Suppl. 872.: ἐπεὶ σωτῆρες οὐ διχοῤῥόπως. cf. 321. μάτην, *temere*, ut quae indigna essem irrisione.

1159. sequ. ordo: ἠνεσχ. δὲ τάλαινα καλ. φοιτὰς, (οὖσα) πτωχὸς λιμόθνης, ὡς ἀγ. Eurip. Heracl. 352.: νικωμένη γὰρ Παλλὰς οὐκ ἀνέξεται. cf. Pers. 790. — φοιτάς, *insana.* cf. Soph. Trach. 928, Eurip. Bacch. 125, Prom. 579, Theb. 628. „ἀγύρτρια, *circulatrix*, ab ἀγύρτης. Soph. Oed. R. 373.: δόλιον ἀγύρτην. ubi Schol.: πτωχὸν ὀχλαγωγόν. Odyss. τ', 284.: χρήματ' ἀγυρτάζειν πολλὴν ἐπὶ γαῖαν ἰόντι. vid. de hac voce Ruhnken. ad Tim. p. 10." *E Bl.* cf. 1081.

1161. ἐκπράξας, *ulciscens*, conficiens.

1163. βωμοῦ πατρ. 942. non domi apud aram Jovis Hercei se sacris interfuturam esse dicit, sed manere se truncum culinarium (*die Schlachtbank*), in quo pro pecore trucidetur. — „ἐπίξηνον, ξύλον, ἐφ' οὗ κρέα κόπτουσι, τὸ νῦν ἐπίκοπον· παρὰ Ἀριστοφάνει καὶ Δημοσθένει. *mensa culinaria*, quam et ἔλεον vocabant. Aristoph. Ach. 290. κἂν γε μὴ λέξω δίκαια, μηδὲ τῷ πλήθει δοκῶ, Ὑπὲρ ἐπιξήνου

θερμῷ κοπείσης φοινίῳ προσφάγματι.
οὐ μὴν ἄτιμοί γ' ἐκ θεῶν τεθνήξομεν·
ἥξει γὰρ ἡμῶν ἄλλος αὖ τιμάορος,
μητροκτόνον φίτυμα, ποινάτωρ πατρός.
φυγὰς δ' ἀλήτης τῆσδε γῆς ἀπόξενος
κάτεισιν, ἄτας τάσδε θριγκώσων φίλοις·
ἄξει νιν ὑπτίασμα κειμένου πατρός. —
* τί δῆτ' ἐγὼ κάτοικος ὧδ' ἀναστένω,
ἐπεὶ τὸ πρῶτον εἶδον Ἰλίου πόλιν
πράξασαν, ὡς ἔπραξεν; οἳ δ' εἶχον πόλιν,
οὕτως ἀπαλλάσσουσιν ἐν θεῶν κρίσει.

θελήσω τὴν δέρην (imo τὸν Κέφαλον. *Both.*) ἔχων λέγειν, ubi Schol.: ὁ μαγειρικὸς κόρμος." *E Bl.*

1166. τιμ. 453.

1167. μητρ. φίτ. *matricida progenies.* St. haud negaverim, phalangiorum respici morem, de quibus Plinius H. N. 11, 24. extremo: *phalangia,* inquit, *tantum in ipso specu incubant magnum numerum; qui ut emersit, matrem consumit, saepe et patrem.* infra 1377. Clytaemnestra vocatur aranea propter simile aranearum telis indusium, quo Agamemnonem irretivit. φίτυμα. τέκνον, γέννημα. Hesych. cf. Prom. 231. ποιν. *qui poenam exigit.* Hesych.: ποινάτορας, τιμωρούς. Eurip. El. 24. *E Bl.*

1168. sic ipse de se Orestes Choëph. 1040., ut notavit St.

1169. κάτ., *ab exilio revertet.* cf. Theb. 614, 627. — θριγκ. *consummaturus*, finiturus, a θριγκὸς, quod proprie est secundum Hesych. τὸ ἀνώτατον τοῦ τείχους, ἐφ' οὗ καὶ ἡ στέγη κεῖται. cf. Odyss. ξ', 10, Eurip. Iph. T. 74, Troad. 487, Herc. fur. 1171. *E Bl.*

1170. ἄξει St. S, alii. libri ἄξειν, τῷ ν pertinente ex verbo proximo: neque enim ante hunc versum inserendus est, ut quidam putant, 1176., sed ita explicandus: ὀμώμοται γὰρ ἐκ θεῶν τὸ ἐμὲ κατθανεῖν (ὡς) ὅρκος μέγας, nec alius ibi deus intelligendus quam Apollo, quem mortem suam jurasse ait. cf. 1101. haec sententia et apta est et efficax, non item illa, quam obtrudunt poëtae, jurasse deos, ut impellatur aliquando Orestes ad ulciscendum patris interitum; quae oratio nescio quid contorti atque affectati habet. — ὑπτίασμα, *lapsus supinus.* Soph. Phil. 783.: κάρα γὰρ ὑπτιάζεται τόδε. ubi Schol.: κλίνεται, ἢ ὀπίσω ῥίπτεται. ap. eundem Ant. 672. naufragus dicitur ναυτίλλεσθαι ὑπτίοις σέλμασιν. Eurip. Herc. fur. 888.: ὕπτιος δὲ λαΐνους Ὀρθοστάτας ἔδευσεν, ἐκπνέων βίον. et figurate Inus fr. 16, 5.: ἐξ ἐλπίδων πίπτοντας ὑπτίους ὁρῶ. — κειμένου, *jacentis,* h. e. mortui. cf. Soph. Ant. 1076, Phil. 339 etc.

1171. scribendum sine dubio: οὐ κάτοικος, *cum non sim incola* hujus terrae. ab se alienas esse ait clades Pelopidarum, longeque flebilius se adspexisse Trojae excidium; quod deos ulciscentes nunc victorem tali sua sententia affligere. itaque sibi potius laetandum esse, et omissis querelis moriendum fortiter. — labi solent librarii in crasibus, vel negligentes verba, velut cum pro μὴ οὐ alterutrum horum sufficiunt, vel haec et similia scribentes μ' εἰσίδῃ, μάλα, pro μὴ εἰσίδῃ, μὴ ἀλλά. vide Eurip. El. 894, Aristoph. Ran. 572, supra 1082 etc. fieri tamen potest, ut hoc loco negationi forte offecerit similis ω littera quae antecedit. ceterum ita Comicus Equ. 325.: καὶ μὴν ἐγὼ οὐ παρήσω, ubi ἐγὼ οὐ disyllabum esse monent interpp.

1173. πράξ., ὡς ἔπρ. cf. 68.

ἰοῦσα πράξω, τλήσομαι τὸ κατθανεῖν·
ὀμώμοται γὰρ ὅρκος ἐκ θεῶν μέγας.
ᾅδου πύλας δὲ τάσδ' ἐγὼ προσεννέπω,
ἐπεύχομαι δὲ καιρίας πληγῆς τυχεῖν,
ὡς ἀσφάδαστος, αἱμάτων εὐθνησίμων
ἀποῤῥυέντων, ὄμμα συμβάλω τόδε.
ΧΟ. ὦ πολλὰ μὲν τάλαινα, πολλὰ δ' αὖ σοφὴ
γύναι, μακρὰν ἔτεινας· εἰ δ' ἐτητύμως
μόρον τὸν αὐτῆς οἶσθα, πῶς, θεηλάτου
βοὸς δίκην, πρὸς βωμὸν εὐτόλμως πατεῖς;
ΚΑ. οὐκ ἔστ' ἄλυξις, οὔ, ξένοι· χρόνῳ πλέω.
ΧΟ. ὁ δ' ὕστατός γε τοῦ χρόνου πρεσβεύεται.
ΚΑ. ἥκει τόδ' ἦμαρ· σμικρὰ κερδανῶ φυγῇ.

1175. omissis verbis lamentationibusque se *acturam* esse dicit; verum illud suum *agere* est *pati*, siquidem abitura est ad mortem; voluntas agendi adest, facultas deest. scires, sororem esse Hectoris, sed servam. *ἰοῦσα πράξω*, *τουτέστι τλήσομαι τὸ κατθανεῖν*: *agam*, imo *patiar mortem*. male haec mutarunt.
1176. vide ann. ad 1170.
1177. *Ἅιδου πύλας* primus Homerus Il. ί, 312., *januam Ditis* dixit Virgilius Aen. 6, 127. cf., monente Bl., Theocr. 2, 60. (*τὰν Ἀΐδαο πύλαν, ναὶ Μοίρας, ἀραξεῖ*), Eurip. Med. 1178, Alc. 121. Hippol. 1383.: *ὄλωλα, καὶ δὴ νερτέρων ὁρῶ πύλας*, ubi vid. Valck. Psalm. 9, 14.: *exaltans me e portis mortis*. Matth. 16, 18.: *ἐπὶ ταύτῃ τῇ πέτρᾳ οἰδοκομήσω μου τὴν ἐκκλησίαν, καὶ πύλαι ᾅδου οὐ κατισχύσουσιν αὐτῆς*. — *τάσδ'*, *hasce*, quas jam conspicere mihi videor.
1178. *καιρίας*, *mortalis*. Hesych.: *καίρια — θανάσιμα*. cf. infra 1229. sequ. Eurip. Phoen. 1445. (1352): *τετρωμένους δ' ἰδοῦσα καιρίας σφαγάς*. ubi vid. Valck. *E Bl.*
1179. lucri faceremus unum homoeoteleuton, si scriberetur *εὐθνησίμως*. — *ἀσφ.* *sine lucta*. St. similiter Soph. Aj. 779.: *ξὺν ἀσφαδάστῳ καὶ ταχεῖ πηδήματι*, ubi Schol.: *ἀσκαρίστῳ καὶ σπασμὸν μὴ ἔχοντι*. *εὐθ.*, *εὐθανάτων*, *quae facilem mortem afferunt*. Menander Hypobolimaeo ap. Walpol. Com. gr. fr. p. 37.: *οὐκ εὐθάνατος ἀπῆλθεν*. Plut. Antonio, a Stephano citatus: *ἦν δ' οὐκ εὐθάνατος ἡ πληγή*. hinc facilis mors dicebatur *εὐθανασία*, et ejus contrarium *δυσθνησκεῖν*. (Eurip. El. 775.: *πᾶν δὲ σῶμ' ἄνω κάτω Ἤσπαιρεν, ἠλάλαξε, δυσθνησκοῦν φόνῳ*: nam ita scribendum est, non *δυσθνῆσκον*. cf. Lucret. 3, 490., Virg. Aen. 10, 730. et de verbo simili *δυσθανατᾶν* Valck. ad Herod. 9, 72.) *E Bl.*
1182. *μακρὰν ἔτ.* 822.
1183. *θεηλ. β. δίκην*. *ut divinitus impulsa vacca*, non homo, h. e. imprudenter.
1185. *οὐ* repetitum est *ἐμφατικῶς*, ut Soph. Aj. 896.: *θεοῖς τέθνηκεν οὗτος, οὐ κείνοισιν, οὔ*. Terent. Phorm. 2, 3, 73.: *non, non sic futurum est*. — *πλέω χρόνῳ*. recte Musgrav.: *temporis necessitate navigo*. Eurip. Troad. 102.: *πλεῖ κατὰ δαίμονα, Μηδὲ προσίστη πρῴραν βιότου Πρὸς κῦμα, πλέουσα τύχαισιν*, h. e. Porto interprete: *cum naviges arbitrio fortunae*.
1186. h. e.: qui postremus moritur, vel ipso tempore alios superat. *St. πρεσβεύομαι, praesto, praeferor*. Phot.: *πρεσβεύειν, προτιμᾶν. Εὐριπ.* Choëph. 486, 629, Eum. 1. *E Bl.*
1187. *ἥκει τόδ' ἦμαρ*, *adest ille dies* mortis.

ΧΟ. ἀλλ' ἴσθι τλήμων οὖσ' ἀπ' εὐτόλμου φρενός.
ΚΑ. ἀλλ' εὐκλεῶς τοι κατθανεῖν χάρις βροτῷ.
ΧΟ. οὐδεὶς ἀκούει ταῦτα τῶν εὐδαιμόνων.
ΚΑ. ἰὼ, πάτερ, σοῦ τῶν τε γενναίων τέκνων!
ΧΟ. τί δ' ἐστὶ χρῆμα; τίς σ' ἀποστρέφει φόβος;
ΚΑ. φεῦ, φεῦ!
ΧΟ. τί τοῦτ' ἔφευξας; εἴ τι μὴ φρενῶν στύγος.
ΚΑ. φόνον δόμοι πνέουσιν αἱματοσταγῆ.
ΧΟ. καὶ πῶς τόδ' ὄζει, θυμάτων ἐφεστίων;
ΚΑ. ὅμοιος ἀτμὸς ὥσπερ ἐκ τάφου πρέπει.
ΧΟ. οὐ Σύριον ἀγλάϊσμα δώμασιν λέγεις.
ΚΑ. ἀλλ' εἶμι κἀν δόμοισι κωκύσουσ' ἐμὴν
Ἀγαμέμνονός τε μοῖραν. ἀρκείτω βίος.
ἰὼ, ξένοι, i.
οὔτοι δυσοίζω, θάμνον ὡς ὄρνις, φόβῳ i. tr.
ἄλλως. θανούσῃ μαρτυρεῖτέ μοι τόδε,

1189. sequ. inverso ordine, personisque inter se permutatis, hi versus leguntur in codd.; quod vitium prius Heathius animadvertit. — οὐδεὶς — εὐδ. felicem neminem audire ait hanc vocem, τὸ κατθανεῖν, h. e. non in parte felicitatis esse mortem, quamvis gloriosam.

1091. limen aedium superaverat Cass. recitato versu 1089.; nunc praesensione instantis mortis domo se proripit et ad Chorum reversa Priami et ejus liberorum vicem deflet.

1193. *ἀπολοφυρομένη λέγει τοῦτο ἐν τῷ εἰσιέναι.* (rectius, opinor, dixisset *ἐν τῷ αὖθις εἰσιέναι*: nam hic cogitanda est Cass. iterum intra limen domus intrare, iterumque resistere, subito perculsa metu. cf. ann. ad 1191.) *ὀκνεῖ γὰρ εἰσελθεῖν, ὥς τι δεινὸν ὁρῶσα.* Schol.

1194. ἔφ. Eustath. ad Il. χ', p. 1279, 34., secundum Aelium Dionysium: *οὕτω ἄζειν τὸ ἆ λέγειν, καθὰ καὶ οἰμώζειν τὸ οἴμοι λέγειν, καὶ φεύζειν τὸ φεῦ λέγειν.* vide supra 960, Theb. 8. *E Bl.* εἴ τι — στύγος. *nisi aliquis sit mentis horror.* St. h. e. non ex re tristi, quam intus videris, conceptus horror, sed propter odiosam aliquam speciem, menti tuae obversatam.

1196. *quomodo hoc* (haec domus) *olet* (olere potest), *victimis ad aram stantibus*, vel *in ara jacentibus?* neque enim foetent cadavera recens occisorum.

1198. Σύρ. ἀγλ. *odorem Syrium.* St. Hesych.: *ἀγλάϊσμα. καλλονή, κόσμος. ἀγλαΐζειν* et *ἀγάλλειν* idem fere significare notavit Eustath., ad Il. σ', p. 1135, 6. cf. Choëph. 191, Soph. El. 851. (Eurip. Hel. 11. et saepe alias. *Both.*), Jacobs. Anim. in Eurip. p. 134. de *Syrio odore* St. citat Horat. Carm. 2, 7, 8, Tibull. 1, 3, Propert. 2, 10. Eurip. Bacch. 113.: *Συρίας δ' ὡς λιβάνου καπνός. E Bl.* δώμασιν pro *δωμάτων*, forma Colophonia.

1200. ἀρκ. βίος. *hactenus vixisse satis esto. St.*

1202. δυσ., *metuo.* ab *οἴζω, οἲ λέγω*, ut videtur Blomfieldio secundum Eustath. p. 127, 9. Schol.: *οὐ δυσχεραίνω, φησὶν, ὡς ὄρνις θέλουσα εἰς καλιὰν εἰσελθεῖν, καὶ θῆρά τινα φοβουμένη.* cf. Rhes. 765. etc. θάμνον, *fruticetum.* Phot.: *θάμνος. σύνδενδρος τόπος.* cf. Iliad. χ', 191, Plat. Rep. 4, p. 432, B., quae loca adscripsit Bl. recte Schol. — φόβῳ ἄλλως. θανούσῃ etc. sic Herm. ap. Humb., Bl.,

ὅταν γυνὴ γυναικὸς ἀντ' ἐμοῦ θάνῃ,
ἀνήρ τε δυσδάμαρτος ἀντ' ἀνδρὸς πέσῃ.
ἐπιξενοῦμαι ταῦτα δ', ὡς θανουμένη.
ΧΟ. ὦ τλῆμον, οἰκτείρω σε θεσφάτου μόρου!
ΚΑ. ἅπαξ ἔτ' εἰπεῖν ῥῆσιν ἢ θρῆνον θέλω
ἐμὸν τὸν αὐτῆς. ἡλίου δ' ἐπεύχομαι
πρὸς ὕστατον φῶς τοῖς ἐμοῖς τιμαόροις,
* ἐχθροῖς φονεῦσι τοῖς ἐμοῖς τίνειν ὁμοῦ
δούλης, θανούσης εὐμαροῦς χειρώματος.
ἰὼ βρότεια πράγματ'! εὐτυχοῦντα μὲν
σκιά τις ἀντρέψειεν· εἰ δὲ δυστυχῇ,
βολαῖς ὑγρώσσων σφόγγος ὤλεσεν γραφήν·
καὶ ταῦτ' ἐκείνων μᾶλλον οἰκτείρω πολύ.

Well. vulgo: — φόβῳ· ἀλλ' ὡς θαν.

1205. δυσδ. *infelicis conjuge*, Agamemnonis.

1206. ἐπιξ. φιλιοῦμαι. Schol. *hospitio autem apud vos excipior ita* (ταῦτα, διὰ ταῦτα. cf. 543 etc.), *ut mihi moriendum sit.* Hesych.: ἐπιξενοῦσθαι. μαρτύρεσθαι etc. sed desiderantur exempla ejus significationis. cf. Bl.

1208. ἢ θρῆνον, *seu potius threnum*: neque enim jam doloris sui pudet virginem generosam. homo est: *nihil humani*, ut ait poëta, *ab se alienum putat.* sed fortunas suas ipsius conquesta tribus verbis transit ad considerandam omnis vitae humanae conditionem minime exoptabilem; qua de conditione postquam item breviter graviterque dixit, intus properat ad obeundam mortem.

1209. ἡλίου recte Jacob. libri ἡλίῳ, ου et ω confusis, ut 443. et alias. Eurip. Phoen. 470.: ἡλίου πρὸς ἀντολάς, ubi vid. Valck. ad solis ultimam sibi lucem precatur ultores, ut una olim puniant percussores suos, qui servam inermem occidere non sint veriti.

1211. certatim haec emendare conati sunt viri docti, sed nemini res successit, nisi quod plures proposuerunt ἐχθροὺς τοὺς ἐμούς. scribendum est, si quid ego sentio, ἐχθροὺς φόνευσιν τοὺς ἐμοὺς τίνειν ὁμοῦ Δούλης etc. vox φόνευσις, qua carent lexica, formata est ἀναλογικῶς, ut ἄγρευσις, ἐπιτήδευσις, πρέσβευσις, aliaque hujuscemodi nomina verbalia.

1212. εὐμ. χειρ. εὐμαρεῖ χειρώματι. vide Matth. gr. gr. §§. 316, 349, nos ad Aristoph. Eccl. 840.

1213. — 1216. εὐτυχοῦντα — πολύ. fragilem esse ait hominum felicitatem; cumque adversae fuerint res, madida spongia scripturam, h. e. memoriam pristinae felicitatis, deleri, desperare homines afflictos, ipsamque divinam providentiam addubitare atque accusare; quod malum longe gravius esse videtur piae sanctaeque virgini quam in pejus mutari solita secunda hominum fortuna. itaque deorum nullum praeter Apollinem, manifesto sibi iniquum, criminata jam tranquillo animo, ut decet innocentem eandemque sapientem et futuri praesciam, supremum iter suum peragit. hunc horum verborum sensum esse, propemodum intellexit Butlerus. sunt autem referta ejusmodi sententiis Tragicorum scripta, praesertim de felicitate hominum incerta. et his quidem omissis sat habeo quaedam adscribere, quae leguntur ap. Euripidem de diis non impie culpandis. sic igitur ille Herc. fur. 1118.: ὅστις εὐγενὴς βροτῶν, Φέρει τὰ θεῶν γε πτώματ', οὐδ' ἀναίνεται. et incerta tragoedia ap. Stob. tit.

ΧΟ. τὸ μὲν εὖ πράσσειν ἀκόρεστον ἔφυ — a. d.
πᾶσι βροτοῖσιν, δακτυλόδεικτον δ'
οὔτις ἀπειπὼν εἴργει μελάθρων,
„μηκέτ' ἐσέλθῃς τάδε“ φωνῶν. — a. par.
καὶ τῷδε πόλιν μὲν ἑλεῖν ἔδοσαν — a. d.
μάκαρες Πριάμου, — a.
θεοτίμητος δ' οἴκαδ' ἱκάνει· — a. d.
νῦν δ' εἰ προτέρων αἷμ' ἀποτίσει,
καὶ τοῖσι θανοῦσι θανὼν ἄλλων
* ποινὰς θανάτων ἄγαν ἐπικρανεῖ,
* τίς ἂν εὔξαιτο βροτῶν ἀσινεῖ

108., quos versus Aeschylo tribuit, consentiente Valckenario, Plut. Opp. mor. p. 203. ed. Steph.: *ἀνδρῶν τόδ' ἐστὶν ἐνδίκων τε καὶ σοφῶν, Κἀν τοῖσι δεινοῖς μὴ τεθυμῶσθαι θεοῖς.* sane tales cogitationes dignae sunt, ut quae maxime, Aeschyli ingenio, viri cumprimis pii et mysteriis Eleusiniis initiati. — *spongia* ea, ni fallor, intelligenda est, qua veteres scripturam abolere solebant, teste Suetonio Octav. 85. praeterea mensas abstergebant spongiis; neque eas non adhibebant pictores, cum tabulae pars aliqua recens picta delenda esset. Hom., annotante Bl., Odyss. α', 111.: *οἱ δ' αὖτε σπόγγοισι πολυτρήτοισι τραπέζας Νίζον.* Eurip. Hel. 232.: *εἶτ' ἐξαλειφθεῖσ', ὡς ἄγαλμ'*, ubi Jacobsius citat Pelei fragm.: *τὸν ὄλβον οὐδὲν οὐδαμοῦ κρίνω βροτοῖς, Ὃν γ' ἐξαλείφει ῥᾷον ἢ γράφει θεός.* ceterum pro *σπόγγος*, quod ostendunt codd., scripsi *σφόγγος* Attice. vide Aristoph. Vesp. 575, Ach. 430.

1217. Chorus, etiam ipse fortunae vicissitudines hominumque indolem apud se reputans, nunquam satiari dicit eos rebus laetis, neminemque nolle digito monstrari; quemadmodum nunc quoque Agamemnonis maxima sit gloria ob eversam Trojam. quodsi vero poenas ille daturus sit eorum, quae majores in se admiserint, ejusque occisores vicissim plectantur, non esse quod quis incolumes speret fortunas.

1218. ita St. et alii. codd.: *δακτυλοδεικτῶν.* *δακτ.*, h. e. *τὸ δακτυλόδεικτον*, gloriam. de omisso articulo vide ann. ad Soph. El. 800. minus placet intelligi *τὸν δακτυλόδεικτον.* ceterum conferunt Pers. 1, 28, Horat. Od. 4, 3, 22 etc.

1220. ita Herm. ap. Humboldt., Bl., Well. codd. depravato metro: *μηκέτι δ' εἰσέλθῃς τάδε φωνῶν.* ferri posset „*μηκέτι δὴ 'σέλθ' ἐς τάδε*“ *φωνῶν*, sed facilior est Hermanni ratio, cum praesertim sciamus, saepe librarios adjecisse *δὲ* particulam.

1221. *τῷδε*, Agamemnoni.

1223. *θεοτ.* *diis honoratus*, cui honorem augent dii. Agam. ap. Hom. Il. α', 174.: *παρ' ἔμοιγε καὶ ἄλλοι, Οἵ κέ με τιμήσουσι, μάλιστα δὲ μητιέτα Ζεύς.* *Bl.*

1226. versus *ἄμετρος.* Flor. et Ven. non habent *ἄγαν*, quo deleto Herm. ap. Humboldt. scripsit *ἐπικραίνει*, itaque anapaestum restituit paroemiacum; quod probo. nec tamen prorsus rejicio vocabulum *ἄγαν*, sed versu proximo id in locum *τοῦ ἂν* succedere jubeo, sensu quidem apto, itidemque curato versu, qui turpiter claudicabat. videtur autem forte *ἄγαν* ex hoc versu in antecedentem immigrasse; quo facto corrector aliquis scripserit *ἂν εὔξαιτο*, seu metri gratia, sive potius consuetudine ductus graeca in hoc genere, a qua tamen consuetudine recedere nonnunquam scriptores docet Matth. gr. gr. §. 514, ann. cf. 1214, 1262, Aristoph. Av. 1403. etc.

1227. *ἀσινεῖ*, *innocuo.* Theb.

δαίμονι φῦναι, τάδ' ἀκούων; a. par.
ΑΓ. ὤμοι, πέπληγμαι καιρίαν πληγὴν ἔσω! i. tr.
ΗΜ. * σῖγα! τίς πληγὴν ἀϋτεῖ καιρίως οὐτασμένος; t. t. c.
ΑΓ. ὤμοι μάλ' αὖθις, δευτέραν πεπληγμένος! i. tr.
ΗΜ. τοὔργον εἰργάσθαι δοκεῖ μοι βασιλέως οἰμώγματι. t. t. c.
ἀλλὰ κοινωσαίμεθ' ἄν πως ἀσφαλῆ βουλεύματα.
ΗΜ. ἐγὼ μὲν ὑμῖν τὴν ἐμὴν γνώμην λέγω, i. tr.
πρὸς δῶμα δεῦρ' ἀστοῖσι κηρύσσειν βοήν.
ΗΜ. ἐμοὶ δ' ὅπως τάχιστα γ' ἐμπεσεῖν δοκεῖ,
καὶ πρᾶγμ' ἐλέγχειν ξὺν νεοῤῥύτῳ ξίφει.
ΗΜ. κἀγὼ τοιούτου γνώματος κοινωνὸς ὢν
ψηφίζομαί τι δρᾶν· τὸ μὴ μέλλειν δ' ἀκμή.
ΗΜ. ὁρᾶν πάρεστι· φροιμιάζονται γὰρ ὡς

775. Herod. 1, 105.: *τῶν πλεόνων Σκυθέων παρεξελθόντων ἀσινέων, ὀλίγοι τινὲς ὑπολειφθέντες ἐσύλησαν τῆς οὐρανίης Ἀφροδίτης τὸ ἱρόν. Bl.* similiter St.: *quis mortalium gloriari poterit, innoxio genio se natum esse, haec cum audiverit.* sed paulo insolentior est vox *δαίμων* isto sensu, saepiusque fortunam significat: quare nescio an hic quoque *ἀσινὴς δαίμων* sonet *illaesas* neque *accisas res* sive *opes*, rectiusque haec in hunc modum S. sit interpretatus: *quis tandem mortalium, his auditis, se ea conditione natum esse speraverit, ut vitam sine calamitate transigat?*

1229. *καιρίαν πλ.* 1178.

1230. scribendum esse censeo: *σῖγά τις· πληγὴν — οὐτασμένος. σῖγά τις, sileat quisque*, ut *σῖγα πᾶς* ap. Aristoph. Ach. 224. Rhes. 691.: *σίγα πᾶς*, quo et ipso loco nunc malim *σῖγα πᾶς*, h. e. *σῖγα πᾶς ἐχέτω.* nam Agamemnonem ejulare, non est quod dubitet Chorus, auditis Cassandrae vaticiniis, et qui verbis *νῦν δ' εἰ προτέρων αἷμ' ἀποτίσει* 1224. velut digitum intenderit in percussores regis. praeterea consentaneum est, eum agnoscere vocem regis sui, e propinquo missam; neque illi dubitationi congruunt sequentia *τοὔργον — οἰμώγματι*, in quibus ex gemitu regis intelligere se ait, perpetratum esse facinus; quae aliter dicenda erant, si dubitasset Chorus, utrum Agamemnon an aliquis trucidaretur. — „*οὐτάζειν, τὸ ἐγγὺς πλήττειν*, inquit Eustath. ad Il. ο', 528.: *ὃς τότε Φυλείδαο μέσον σάκος οὔτασε δουρὶ, Ἐγγύθεν ὁρμήσας.*“ *Bl.* at ipsa verba addita *ἐγγύθεν ὁρμ.* ostendunt, id non per se significare *τὸ οὐτάζειν.* quare vereor, ne hallucinatus fuerit Eustathius.

1232. Farn.: *οἰμώγμασιν.*

1235. *ἀστ. κ. βοήν. cives in auxilium vocare.* sic Abresch., collato Suppl. 651. „similis est locus Odyss. χ', 132.: *ὦ φίλοι, οὐκ ἂν δή τις ἀν' ὀρσοθύρην ἀναβαίη, Καὶ εἴποι λαοῖσι, βοὴ δ' ὤκιστα γένοιτο*; sic etiam dicitur (?) *βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος.*“ *Bl. νεοῤῥ. recens stricto* ab istis *gladio* (vide Schneideri lex. h. v.), h. e. *ἐπ' αὐτοφώρῳ.* vide Fischer ad Aristoph. Plut. 451.

1238. *γνώματος, γνώμης.* cf., monente Abresch., Herod. 7, 52, Eurip. Heracl. 395 etc.

1239. *ἀκμή, καιρός.* Pers. 380. *F. Bl.*

1240. *ὁρᾶν π.* scil. *ἀκμὴν εἶναι μὴ μέλλειν.* — *ὡς* jam in priore ed.

τυραννίδος σημεῖα πράσσοντες πόλει.
ΗΜ. χρονίζομεν γάρ· οἱ δὲ τῆς μελλοῦς χάριν
πέδον πατοῦντες οὐ καθεύδουσιν χερί.
ΗΜ. οὐκ οἶδα βουλῆς ἧς τινος τυχὼν λέγω·
τοῦ δρῶντός ἐστι καὶ τὸ βουλεῦσαι πέρι.
ΗΜ. κἀγὼ τοιοῦτός εἰμ', ἐπεὶ δυσμηχανῶ
λόγοισι τὸν θανόντ' ἀνιστάναι πάλιν.
ΗΜ.* ἦ καὶ βίον κτείνοντες ὧδ' ὑπείξομεν
δόμων καταισχυντῆρσι τοῖσδ' ἡγουμένοις;
ΗΜ. ἀλλ' οὐκ ἀνεκτὸν, ἀλλὰ κατθανεῖν κρατεῖ·
πεπαιτέρα γὰρ μοῖρα τῆς τυραννίδος.
ΗΜ. ἦ γὰρ τεκμηρίοισιν ἐξ οἰμωγμάτων
μαντευσόμεσθα τἀνδρὸς ὡς ὀλωλότος;
ΗΜ. σάφ' εἰδότας χρὴ τῶνδε μυθοῦσθαι πέρι·
τὸ γὰρ τοπάζειν τοῦ σάφ' εἰδέναι δίχα.

scripsimus, in quo imitatus nos est Well. libri ὡς. ejusmodi velut praelusiones ait esse tyrannidos. φ ρ ο ι μ. percussores regis. ordo: φροιμ. γὰρ σημεῖα τυρ. πόλει, ὣς πράσσοντες. hyperbaton.

1242. vulgo: οἱ δὲ μελλούσης κλέος πέδον πατ. Trypho περὶ Τρόπων in Museo crit. Vratislav. p. 10.: κατὰ παρονομασίαν, ὡς χρυσῶ (χρυσὼ) ἀπὸ τοῦ χρυσοῦ. οὕτως ὠνόμασται καὶ παρ' Αἰσχύλῳ μελλῶ (μελλώ)· χ ρ ο ν ί ζ ο μ ε ν ὧ δ ε. τ ῆ ς μ ε λ λ ο ῦ ς χ ά ρ ι ν. hinc Herm. ap. Humb., Bl. et alii: τῆς μελλοῦς κλέος, sed κλέος interpretatio est τοῦ χάριν. gratiam habet cunctatio in rebus malis; quam gratiam proterentes, nec quidquam secum deliberantes, improbos percussores non quiescere ait manu, dum animam Agamemnon efflaverit. — „π έ δ ο ν, κατὰ πέδον, ut Choëph. 640.“ *Bl.*

1245. h. e. καὶ περίεστι τὸ βουλεῦσαι τοῦ δρῶντος, *et praeterea praestat consulere quam agere.* τ ο ῦ δ ρ ῶ ν τ ο ς dictum pro τοῦ δρᾷν, quem usum illustravit Matth. gr. gr. §. 570. cf. Soph. Herc. fur. 1095.

1248. β ί ο ν κ τ ε ί ν ο ν τ ε ς, *vitam* nostram *interimentes* ademta libertate h. e. gratiam vitae, quemadmodum Plato dixit Rep. 5. p. 165.: ὅλος ὁ βίος νοῦν ἔχουσι: nam servitium velut mors est civis; nec aliud quam servitutem Chorus expectat a parricidis. audacter dictum et graviter; nec Cantero aliisque concesserim scribendum esse βίον τείνοντες, *vitam extendentes*, seu *producentes.* similiter Eurip. Med. 557., tropo a palaestra: ἓν γὰρ ἐκτενεῖ σ' ἔπος. quodsi quid mutandum est, malim βίον καινοῦντες, *vitae rationem novantes.* similia καινοῦντες, καίνοντες, κτείνοντες, et hoc quidem explicatio fuerit τοῦ καίνοντες.

1249. δ ό μ ο ι *aedes regiae* dicuntur κατ' ἐξοχήν.

1251. π ε π. *mitior, tolerabilior.* Eustath. ad Il. β', p. 211, 12.: δῆλον οὖν, ὅτι πέπων κυρίως πᾶς καρπὸς, φασὶν, ὡραῖος τοῦ φαγεῖν. dici solet haec vox μεταφορικῶς, neque uno modo. vide Eum. 66. et ann. ad. Soph. Oed. Col. 402. *E Bl.* Schol.: π ε π., ὡριμωτέρα, γλυκυτέρα. ἡδύτερος, φησὶν, ὁ θάνατὸς ὁ ὑπὲρ τῶν δεσποτῶν τῆς τυραννίδος.

1253. cf. 611.

1255. τ ο π ά ζ ε ι ν, *conjicere.* Hesych.: τοπάζει. εἰκάζει — στοχάζεται. idem: ἀτόπαστον. ἀνείκαστον etc. *E Bl.* δ ί χ α. cf. 296.

ΗΜ. ταύτην ἐπαινεῖν πάντοθεν πληθύνομαι,
τρανῶς Ἀτρείδην εἰδέναι κυροῦνθ' ὅπως.
ΚΛ. πολλῶν πάροιθε καιρίως εἰρημένων
τἀναντί' εἰπεῖν οὐκ ἐπαισχυνθήσομαι·
πῶς γάρ τις ἐχθροῖς ἐχθρὰ πορσύνων, φίλοις
δοκοῦσιν εἶναι, πημονὴν ἀρκύστατον
φράξειεν ὕψος κρεῖσσον ἐκπηδήματος;
ἐμοὶ δ' ἀγὼν ὅδ' οὐκ ἀφρόντιστος πάλαι
νίκης παλαιᾶς ἦλθε, σὺν χρόνῳ γε μήν·
ἕστηκα δ', ἔνθ' ἔπαισ', ἐπ' ἐξειργασμένοις.
οὕτω δ' ἔπραξα, καὶ τάδ' οὐκ ἀρνήσομαι,
ὡς μήτε φεύγειν μήτ' ἀμύνεσθαι μόρον·
ἄπειρον ἀμφίβληστρον, ὥσπερ ἰχθύων,
περιστιχίζω, πλοῦτον εἵματος κακόν.

1256, 7. ταύτην. scil. γνώμην. Aristoph. Eccl. 658.: κἀγὼ ταύτην γνώμην ἐθέμην. — *Bl.* πάντ. *omnino*. St. Schol.: ἐπαινοῦμεν διαφόρως ταύτην γνώμην, τὸ μαθεῖν, ἐν οἵᾳ ἐστὶ καταστάσει ὁ βασιλεύς. S.: *hanc sententiam ut laudem, omnia mihi animum exaugent, nimirum ut certo exploremus, quomodo se Agam. habeat.* cf. Schneideri lex. gr. v. πληθύνω.

1257. τραν., *perspicue*, a τράω, *perforo*. Hesych.: τρανές. σαφές, ἀληθές. vide Eum. 45, Soph. Aj. 23. κυρ. ὅπως dictum pro ὅπως κυρεῖ. *E Bl.*

1258. subito egressa Clytaemnestra impudenter se jactat de caede conjugis, cujus et Cassandrae etiam cadavera afferri jussit; et mariti quidem in ipso alveo argenteo, in quo occisus est (1421. sequ.). longe autem aliter se ante locutam esse ait καιρίως, *tempestive*, h. e. ut tempus postularit, ficte ac fallaciter, quo maritum ex insidiis invaderet.

1260. πῶς γάρ. πῶς γὰρ ἄλλως.

1261. ἀρκ. ἄφυκτον. Schol. *cladem retia tendentem.* cf. Pers. 85.

1262. φράξ. *circumsepire possit*, h. e. instruere. cf. ann. ad 1226, quo minus ponendum esse putes φράξει' ἄν. — ὕψος, ὕψει, καθ' ὕψος. vide Matth. gr. gr. §. 423, 5. κρεῖσσον ἐκπ. *exsuperatu majus.* St. altius quam ut exsiliri possit.

1263. ἀφρ. *praemeditatus.* ἀγὼν νίκης παλ. *certamen propter veterem victoriam*, quam a me reportavit Agam. immolata Iphigenia.

1264. σὺν — μήν, *longo sane post tempore.*

1265. ἕστηκα δέ, *et sto* (Matth. gr. gr. §. 206.). adstare se ait re gesta imperterritam, tanquam justa reportata victoria. — ἐπ' ἐξ., ut Pers. 498, Eurip. Bacch. 908, Herod. 4, 164., quae loca significavit Bl.

1268. ἀμφ. cf. 1001. sequ.

1269. libri ἀμέτρως περιστοιχίζω, quod primus emendavit Cant. dicitur autem eodem sensu περιστιχίζειν et περιστοιχίζειν, vel medio περιστιχίζεσθαι, περιστοιχίζεσθαι. Harpocr.: περιστοιχίζεται. Δημοσθένης Φιλιππικοῖς (1, 4.) φησι μέλλοντας ὑμᾶς καὶ καθημένους περιστοιχίζεται — ἐκ μεταφορᾶς τῶν κυνηγετῶν. κατὰ γὰρ τὰς ἐκδρομὰς τῶν θηρίων ὀρθὰ ξύλα ἱστᾶσιν, ἃ καλοῦσι στίχους, ἤγουν στοίχους, καταπεταννύντες αὐτῶν δίκτυα, ἵν', ἐὰν αὐτοὺς ἐκφύγῃ τὰ θηρία, εἰς τὰ δίκτυα ἐμπέσῃ, ὡς ὑποσημαίνει Ξενοφῶν ἐν τῷ Κυνηγετικῷ. (cap. 6, 8., ubi vid. Schneider. cum annotatione, tum indice v. στοιχίζειν. *Both.*) haec et plura Bl.

παίω δέ νιν δίς· κἀν δυοῖν οἰμώγμασι
μεθῆκεν αὐτοῦ κῶλα· καὶ πεπτωκότι
τρίτην ἐπενδίδωμι τοῦ κατὰ χθονὸς
Ἅιδου νεκρῶν σωτῆρος εὐκταίαν χάριν.
οὕτω τὸν αὑτοῦ θυμὸν ὁρμαίνει πεσών,
κἀκφυσιῶν ὀξεῖαν αἵματος σφαγὴν
βάλλει μ' ἐρεμνῇ ψακάδι φοινίας δρόσου,
χαίρουσαν οὐδὲν ἧσσον ἢ Διὸς νότῳ
γανεῖ σπορητὸς κάλυκος ἐν λοχεύμασιν.
ὡς ὧδ' ἐχόντων, πρέσβος Ἀργείων τόδε,

— πλοῦτον εἵματος κακόν, *malas vestis divitias*, dicit innumerabiles indusii plicas, quibus involutus concidit rex. pretiosum illud fuisse, nec quisquam prodidit, neque id est ullius momenti. solent autem vocabula πλοῦτος, πλούσιος, πλουτίζειν dici τροπικῶς. Soph. Oed. R. 79.: μέλας δ' Ἅιδης στεναγμοῖς καὶ γόοις πλουτίζεται. Eurip. Suppl. 881.: φιλότιμον ἦθος, πλούσιον, ubi vide Seidlerum, itemque Matth. ad Eurip. El. 343. Orest. 377.: ὁ δαίμων δ' ἐς ἐμὲ πλούσιος κακῶν. de re ipsa cf. ann. ad 1000. et, quos h. l. laudavit St., Homeri Schol. ad Odyss. α', 36. (κατὰ δὲ τοὺς Τραγικοὺς αὐτὴ ἡ Κλυταιμνήστρα ἀνεῖλεν αὐτὸν χιτῶνι μὴ ἔχοντι ἔνδυσιν τραχήλου.) et Euripidis ad Hecub. 1217.

1273. G. L. Spaldingius in litteris ad me datis: „σωτήρ," inquit, „Pluto appellatur per respectum ad proverbium τὸ τρίτον τῷ σωτῆρι, quia est tertia plaga." Epigonorum fr. 1., Aeschyli Schütz. vol. 5. p. 45.: λοιβὰς Διὸς μὲν πρῶτον ὡραίου γάμου, Τὴν δευτέραν δὲ κρᾶσιν Ἥρωσιν νέμω, Τρίτην Διὸς σωτῆρος εὐκταίαν λίβα. „scil. ut ap. homines Jupiter dicitur σωτήρ, sic ap. Inferos Pluto σωτὴρ νεκρῶν." *Bl.* decet acumen tale argutam ferocemque mulierem. cf. 1404 seqq. S.: „τοῦ — χάριν. poëtica haec descriptio est mortiferi vulneris, quo quia augetur Plutonis regnum, ideo ei optabile dicitur." rectius Bl. εὐκταίαν χάριν interpretatur *donum votivum*, conferri jubens Epigonorum λείψανον a nobis adscriptum, et Medeae 162. (Θέμιν εὐκταίαν), ubi tamen videbis annotata.

1274. *sic iram suam* (h. e. ipsi propriam, magnam, qualem ex Homero novimus) *irritat* (ὁρμαίνει. cf. Theb. 361.) *cadens*, *efflansque sanguinem celeri fusum caede*, *me ferit* (velut telo) *atra gutta roris cruenti*.

1275. αἵμ. σφαγὴν per hypallagen dictum esse monuit Bl. pro αἷμα ἀπὸ τῆς σφαγῆς.

1276. Apollon. lex. Hom.: ἐρεμνή. σκοτεινή· οἷον ἐρεβεννή, παρὰ τὸ ἔρεβος, ὅ ἐστι σκότος. utrumque ab ἐρέφω, *tego*, profluxit, quod ab ἔρα, *terra*. Iliad. μ', 375.: ἐρεμνῇ λαίλαπι ἶσος. Eustath. ad Il. η', p. 683, 45.: τὸ κελαινὸν αἷμα, ὃ ἐρεμνὸν ἡ τραγῳδία (Soph. Aj. 358.) φησίν. *E Bl.*

1277. Διός, Jovis, ab Jove, deo tempestatum, emisso. multus est St. in explicando nomine Διὸς ὀμβρίου. cf. Aristoph. Nub. 362. seqq., Broukhus. ad Tibull. 1, 8, 26 etc. νότῳ, vento pluvio. Ovid. Met. 1, 264.: *madidis Notus evolat alis*.

1278. γανεῖ. libri γᾶν, εἰ, Bl. auctore Porsono ἢ διοσδότῳ γάνει, Herm. ap. Humb. γανᾷ. vide Schneideri lex. gr. v. γάννυμι. „σπορητός, *semen terrae commissum*. λοχ. *parturitione*. recte vertit Heath.: *cum sata calices parturiunt*. Eurip. Iph. A. 239.: Μέγης Φυλέως λόχευμα." *E Bl.*

1279. πρέσβος, *principes*, senatores, re dicta pro persona. Pers. 592.: βασίλεια γύναι, πρέσβος Περ-

χαίροιτ' ἂν, εἰ χαίροιτ', ἐγὼ δ' ἐπεύχομαι.
εἰ δ' ἦν πρεπόντων ὥστ' ἐπισπένδειν νεκρῷ,
τάδ' ἂν δικαίως ἦν. ὑπερδίκως μὲν οὖν
τοσῶνδε κρατῆρ' ἐν δόμοις κακῶν ὅδε
πλήσας ἀραίων αὐτὸς ἐκπίνει μολών.
ΧΟ. *θαυμάζομέν σου γλῶσσαν, ὡς θρασύστομος,*
ἥτις τοιόνδ' ἐπ' ἀνδρὶ κομπάζεις λόγον.
ΚΛ. *πειρᾶσθέ μου γυναικὸς ὡς ἀφράσμονος·*
ἐγὼ δ' ἀτρέστῳ καρδίᾳ πρὸς εἰδότας
λέγω. σὺ δ' αἰνεῖν εἴτέ με ψέγειν θέλεις,
ὅμοιον· οὗτός ἐστιν Ἀγαμέμνων, ἐμὸς
πόσις, νεκρὸς δὲ τῆσδε δεξιᾶς χερός·
ἔργον δικαίας τέκτονος. τάδ' ὧδ' ἔχει.
ΧΟ. *τί κακὸν, ὦ γύναι, χθονοτρεφὲς ἐδανὸν* do. στ.
ἢ ποτὸν πασαμένα, cr. d.

σῶν. — *τόδε, hoc praesens.* cf. 228.

1280. *χαίροιτ' ἂν* etc. vide 935. — „*ἐγὼ δ' ἐπ. ego vero* hoc facto *glorior.*“ S.

1281. *εἰ δ' ἦν πρ.* h. e., interprete Wolfio ad Demosth. Lept. p. 217., *εἰ δ' ἦν πρέπον.* S.: *ac si moris esset super mortuo libare, hoc sane jure hic fieret.*

1282. *ὑπερδ. supra modum juste*, optimo jure. Soph. Aj. 1045.: *τὰ σκληρὰ γάρ τοι, κἂν ὑπέρδικ' ᾖ, δάκνει* etc. *Bl.*

1284. *ἀραίων.* 209. cumulo auxisse dicit Agamemnonem piacula Pelopidarum, itaque tandem poenas facinorum dedisse. annotavit St., proverbii loco dici *κρατῆρα κακῶν.* „inde et,“ inquit, „*αὐτῷ κρατῆρι γίνῃ κακὰ*, et *κακοὶ πίνουσι τῆς τιμωρίας τὴν ὀμίχλην, ἐπὶ τῶν κατ' ἀξίαν τιμωρουμένων* ap. Diogenianum et Suidam.“ comparavit Esaiam 51, 17. (*ἡ* [Jerusalem] *πιοῦσα ἐκ χειρὸς Κυρίου τὸ ποτήριον τοῦ θυμοῦ αὐτοῦ.*). Ezech. 23, 33, etc.

1285. *θρασύστομός ἐστι.*

1286. *κομπ. jactas.* Theb. 403, Prom. 359. *Bl.*

1287. *ἀφρ. imperitae*, quae expers sit consilii.

1288. *πρὸς εἰδότας λέγω, dico vobis* pariter *usu peritis.* trita formula. Hom., monente Bl., Il. *κ'*, 250.: *εἰδόσι γάρ τοι ταῦτα μετ' Ἀργείοις ἀγορεύεις.* Eurip. Hecub. 637.: *οὐ καινὸν εἶπας, εἰδόσιν δ' ὠνείδισας.* Thuc. 3, 58.: *νῦν δὲ πρὸς εἰδότας πάντα λελέξεται*, ubi vid. Duker. cf. Prom. 428. *E Bl.*

1289. *σὺ δ' αἰνεῖν.* intell. *εἴτε.* Odyss. *δ'*, 109.: *οὐδέ τι ἴδμεν, Ζώει ὅγ', ἢ τέθνηκεν.* Horat. Od. 1, 3, 16.: *tollere seu ponere vult freta.* vid. Herm. ad Viger. p. 793. *E Bl.*

1290. *ὅμοιον.* cf. 1125.

1292. *δικ.*, habilis, peritae. *τέκτονος, artificis.* — *τάδ' ὧδ' ἔχει.* formula sermonem finientis, ut *καὶ ταῦτα μὲν τοιαῦτα* Soph. El. 657, *πάντ' ἀκήκοας λόγον* Ajace 451., etc.

1293. suspicatur Chorus, veneno aliquo infectam Clytaemnestram adeo furere. — *ἐδ., edule.* Hesych.: *ἐδανά. ἐδώδιμα, βρώσιμα.* — *ἐδανοῖς. βρωσίμοις. Αἰσχύλος.* cf. Iliad. *ξ'*, 171. *E Bl.* *ἐδεστὸν* dixit Soph. Ant. 192, Trach. 638.

1294. *πασ.*, cum *sumseris*, a *πάσσεσθαι, vesci*, quod verbum frequens est ap. Hom. „*πάσασθαι, vesci*, primam corripit; *πάσασθαι* (741.), *possidere*, producit.“ *Bl.*

ῥυτᾶς ἐξ ἁλὸς ὅρμενον, gl.
τόδ' ἐπέθου θύος, δημοθρόους τ' ἀρὰς do.
ἀπέδικες, ἀπέταμες; ἀπόπολις δ' ἔσει,
μῖσος ὄβριμον ἀστοῖς. pher.
ΚΛ. νῦν μὲν δικάζεις ἐκ πόλεως φυγὴν ἐμοί, i. tr.
καὶ μῖσος ἀστῶν δημόθρους τ' ἔχειν ἀράς,
οὐδὲν τόδ' ἀνδρὶ τῷδ' ἐναντίον φέρων,
ὃς οὐ προτιμῶν, ὡσπερεὶ βοτοῦ μόρον,
μήλων φλεόντων εὐπόκοις νομεύμασιν,
ἔθυσεν αὑτοῦ παῖδα, φιλτάτην ἐμοὶ
ὠδῖν', ἐπῳδὸν Θρῃκίων ἀημάτων.
οὐ τοῦτον ἐκ γῆς τῆσδε χρῆν σ' ἀνδρηλατεῖν,
μιασμάτων ἄποιν'; ἐπήκοος δ' ἐμῶν
ἔργων δικαστὴς τραχὺς εἶ. λέγω δέ σοι

1295. Stanlejo et aliis viris doctis morigeratus edidi ῥυτᾶς pro ῥυσᾶς, cum praesertim σ et τ litterae permisceri, ῥυσὸς autem pro ῥυσσὸς dicere soleant Attici, velut Eurip. Suppl. 47, Aristoph. Plut. 266. nam metri gratia, quod quidam causantur, non sollicitanda fuisset vox, cum satis sit, metrum metro respondere in antistrophicis, non pedem pedi, locoque mobili glyconeorum non minus recte ponatur spondeus quam trochaeus aut iambus. — de vario magarum instrumento vide Nasonis interpp. ad Met. 7, 262 seqq.

1296. τόδ' ἐπ. θύος, *hoc furiale facinus aggressa es.* — legitur: — θύος δημ. τ' ἀράς; ἀπέδικες, ἀπέταμες. ἄπολις ἔσῃ etc. in quibus obscurum est, quid abjici atque abscindi dicatur. vertit S.: *„prostravisti, jugulasti*, scil. maritum;" qui sensus est etiam Stanlejanae interpretationis. sed hoc arbitrarium est, nec dubitavi huc referre verba δημ. τ' ἀράς, ut *diras populares abjecisse atque abscidisse* dicatur Clyt., h. e. contemsisse, tropo a ramis arborum aliisque rebus abscissis ac projectis, quae conculcantur. eo sensu ap. Graecos usitata sunt verba ἀποβάλλειν et ἐκβάλλειν, apud Latinos *projicere* et similia. δημ. cf. 789.

1297. Seidlero libro de vers. dochm. p. 172. debetur ἀπόπολις, quod versus poscit. libri ἄπολις. ἀπόπτολις plus semel legitur ap. Sophoclem, nec desunt verba eodem modo composita, ἀπόμουσος, ἀπότιμος etc. exilium scelestae mulieri minatur Chorus.

1299. δικ. *decernis.* St.

1301. οὐδὲν τόδε. *nihil ejusmodi.* Well. — ἐν. φέρων, proferens adversus hunc, Agamemnonem.

1302. προτ., *rationem habens.* Hesych.: οὐ προτιμᾷ. οὐκ ἔχει λόγον. cf., monente Bl., 1549, Eum. 637, 738, Eurip. Hipp. 48. idem intelligendum esse dicit παιδὸς μόρον, nec male; sed planius tamen est huc referre vocem παῖδα ex 1304.

1303. φλεόντων. 346. Schol. πληθυνόντων. — εὐπ. *bonis velleribus praeditorum.* — νομ. *pecorum*, quae pascuntur. res dicta pro persona, sicut passim.

1305. ἐπ. *incantando lenientem.* cf. 911.

1306. ἀνδρ. *in exilium agere.* 1463, Theb. 604.

1307. μιασμ. ἄπ. accusat. appositionis. Bl.: ἐπ., *qui audit*, cum genit. ut Choëph. 978 etc.

1308. λέγω κ. τ. λ. ἀναγκαίως ἀπειλεῖ, ἵνα ἐκεῖνοι τὸ ἀμφίβολον τῆς μάχης φυλάξωνται. Schol. ju-

τοιαῦτ' ἀπειλεῖν, ὡς παρεσκευασμένης
ἐκ τῶν ὁμοίων χειρὶ νικήσαντ' ἐμοῦ
ἄρχειν· ἐὰν δὲ τοὔμπαλιν κραίνῃ θεός,
γνώσει διδαχθεὶς ὀψὲ γοῦν τὸ σωφρονεῖν.
ΧΟ. μεγαλόμητις εἶ, περίφρονα δ' ἔλακες. ἀντ.
ὥσπερ οὖν φονολιβεῖ
τύχᾳ φρὴν ἐπιμαίνεται.
λίπος ἐπ' ὀμμάτων αἵματος ἐμπρέπει
* ἀτίετον· ἔτι σὲ χρὴ στερομέναν φίλων
τύμμα τύμματι τῖσαι.
ΚΛ. * καὶ τήνδ' ἀκούεις ὁρκίων ἐμῶν θέμιν· i. tr.
μὰ τὴν τέλειον τῆς ἐμῆς παιδὸς δίκην
Ἄτην, Ἐριννύν θ', αἷσι τόνδ' ἔσφαξ' ἐγώ,
οὔ μοι φόβου μέλαθρον ἐλπὶς ἐμπατεῖν,
ἕως ἂν αἴθῃ πῦρ ἐφ' ἑστίας ἐμῆς

bet Chorum ita, h. e. ea lege, sibi minari, ut si se ad proelium paratam vicerit, ipse imperet; sin inferior discesserit, poenam ausi expectet.

1310. ἐκ τῶν ὁμ., ὁμοίως, pariter, pari conditione. cf. Matth. gr. gr. §. 574.

1313. μεγαλ., *magnanima*. — περίφρ. superba. ἔλακες, *locuta es*. cf. Theb. 135 etc.

1314. ordo: ὥσπερ οὖν ἐπιμ. φρ. τύχᾳ φον. *caede velut furit animus tuus*.

1316. λίπος αἵματος, ut Soph. Ant. 940. ἐπ' ὀμμ. *in ore tuo*. in proximis vulgo legitur sine sensu εὐπρέπειαν τίετον. Farn.: εὖ πρέπει ἀτίετον. Canter. et Bl.: ἐμπρέπει ἀτίετον. bene habet ἐμπρέπει, non item ἀτίετον, sed scribendum est ἀτίετ', h. e. ἀτίετα, ἀτιέτως, *inulte*, Atticorum more (Soph. Phil. 469, Trach. 472 etc.), quae scriptura metro convenit. ab interprete est ἀτίετον.

1317. στερ. φίλων, *amicis orbam*. St. fugiebant omnes illos, qui piaculum commisissent. vide Eurip. Iphig. T. 869 seqq., G. G. S. Köpkii librum germ. de legg. et judicc. Gr. p. 24. seqq. etc.

1318. *plagam plaga luere*. nam nisi solum verteret homicida, quod se non facturam esse ostendit Clyt., a cognatis occisi vicissim interficiebatur more aevi heroici.

1319. ἀκούεις, *audis*, dum haec loquor. malebat St. ἀκούοις vel ἀκούσεις, de quo quidem Jacobs. dixit praef. Anthol. Palat. p. 50., monuitque ter eam formam futuri legi ap. Lycophronem, rarissima quaeque aucupantem. si quid mutandum est, verisimilius mihi videtur ἀκούῃς sensu imperativi. vide Matth. gr. gr. §. 516, 2.

1320. τέλειον δίκην, quae velut jus perfecit, h. e. poenas ab Agamemnone expetit. τέλ. δίκην pro δίκης. vide 1503. et ann. ad 1084.: neque enim causa est, cur haec forma loquendi nonnisi in nominibus verbalibus usurpetur. ceterum cf. Bl. supra ad 878. ordo: καὶ Ἄτην, τὴν τέλειον δίκην τῆς ἐμῆς παιδός.

1322. nove *domum metus intrare* dixit pro metuendo: neque enim sibi metuendum esse sperat mulier. longe lenius Eurip. Heracl. 960.: ὅπως — τὸ λοιπὸν μὴ ξυνοικοίην φόβῳ.

1323. h. e. quamdiu συνέστιος mihi erit, mecum habitabit, amicus meus erit.

Αἴγισθος, ὡς τὸ πρόσθεν εὖ φρονῶν ἐμοί.
οὗτος γὰρ ἡμῖν ἀσπὶς οὐ μικρὰ θράσους.
κεῖται γυναικὸς τῆσδε λυμαντήριος,
Χρυσηΐδων μείλιγμα τῶν ὑπ' Ἰλίῳ,
ἥ τ' αἰχμάλωτος ἥδε καὶ τερασκόπος,
[καὶ κοινόλεκτρος τοῦδε, θεσφατηλόγος,]
πιστὴ ξύνευνος, ναυτίλων δὲ σελμάτων
ἰσοτρίβης. ἄτιμα δ' οὐκ ἐπραξάτην·
ὁ μὲν γὰρ οὕτως, ἡ δέ τοι κύκνου δίκην
τὸν ὕστατον μέλψασα θανάσιμον γόον
κεῖται φιλήτωρ τοῦδ', ἐμοὶ δ' ἐπήγαγεν
εὔνις παροψώνημα τῆς ἐμῆς χλιδῆς.

1326. *γυν. τῆσδε* dictum *δεικτικῶς*: nam se ipsa intelligit. usus loquendi satis notus. *λυμ.*, *qui me injuria affecit*, pellices mihi praeferens.

1327. *Χρυσ.* pluralis numerus auget vim sententiae, ut Bl. annotavit. Rhes. 825.: *οὐκ οἶδα τοὺς σοὺς, οὓς λέγεις, Ὀδυσσέας.* cf. Longin. de Subl. §. 23, Horat. Art. poët. 50, Epist. 2, 2, 117, Lucan. 1, 313 etc. *μείλιγμα*, *solamen*, deliciae. cf. Choëph. 276, Pers. 579.

1229. versus *ταυτολόγος* et fortasse alienus.

1330. ita Pauw. et alii. libri: *ἱστοτρίβης*, *circa malum navis versata*, quod ferrem, absque hoc esset, quod fere idem significatur verbis *ναυτίλων σελμάτων*. *ἰσοτρίβης* formatum est ut *νεοτρίβης* et similia. cf. Bl.

1331. *ἄτ. δ' οὐκ ἐπρ.* h. e.: poena vero eorum facinoribus haud defuit etc. *Heath.*

1332. *κύκνου δίκην.* nota narratio de cantu cycnorum morientium, de quo libellum conscripsit Jac. Thomasius. cf., monente Bl., Plat. Phaed. p. 357. ed. Fischer., Cic. Tusc. 1, 30. et ibi Davis., Oppian. Cyneg. 2, 547. etc. Aristot. H. A. 9, 13.: *ᾠδικοὶ δὲ (οἱ κύκνοι), καὶ περὶ τὰς τελευτὰς μάλιστα ᾄδουσιν. ἀναπέτονται γὰρ καὶ εἰς τὸ πέλαγος, καί τινες ἤδη πλέοντες παρὰ τὴν Λιβύην περιέτυχον ἐν τῇ θαλάττῃ πολλοῖς ᾄδουσι φωνῇ γοώδει· καὶ τούτων ἑώρων ἀποθνήσκοντας ἐνίους.* rem in dubium vocant Plin. H. N. 10, 32. et Aelianus V. H. 1, 14., alias minime increduli. hodie scimus, *anatem cygnum* Linn. (*Singschwan*), quae terras boreales usque ad insulam Islandiam incolit, arteria (*Luftröhre*) peculiari praeditam, clarum atque acutum, nec insuavem, sonum edere solere, praesertim inter volandum noctu, ventisque adstrepentibus. minor hic cycnus muto altus fere est 4 pedum et dimidii, latus autem 7. vide F. P. Wilmsenii *Handb. der Naturgesch.* vol. 1. p. 984.

1334. *φιλήτωρ. ἐραστής.* Hesych. Strabo 10. p. 484. de Cretensibus: *τὸν μὲν ἐρώμενον καλοῦσι κλεινὸν, τὸν δ' ἐραστὴν φιλήτορα.* *E St.*

1335. *εὖνις*, *vidua*, Casaub., Pears., Jacob., Orell. ad Isocr. p. 208. perperam libri: *εὐνῆς.* cf. Odyss. ε', 524, Soph. Trach. 532. et ibi annott. — Schol.: *παροψ. τὴν ἐκ περιουσίας τρυφήν. cupedias.* St. ferculum delicatum, quod praeter solitos cibos apponitur, francogallice *entremets*. cf. Bl. *χλιδῆς*, *voluptatis*, deliciarum, h. e. gaudii ex caede Agamemnonis percepto.

ΧΟ. φεῦ, τίς ἂν ἐν τάχει μὴ περιώδυνος, do. ἀνομοιόστ. στ. α'.
μηδὲ δεμνιοτήρης, pher.
μόλοι τὸν αἰεὶ φέρουσ' ἐν ἡμῖν as., 2 i. h.
μοῖρ' ἀτέλευτον ὕπνον, δαμέντος archil.
φύλακος εὐμενεστάτου, καὶ t. d.
πολλὰ τλάντος γυναικὸς διαί; cr. tr.
πρὸς γυναικὸς δ' ἀπέφθισε βίον.
ἰὼ, παράνομος dm.
Ἑλένα, μία τὰς πάνυ πολλὰς ψυχὰς ὀλέσασ' ὑπὸ Τροίᾳ, as., 2 a. par.
* νῦν δὲ τελείαν πολύμναστον a. par.
ἐπηνθίσω δι' αἷμ' ἄνιπτον, ἥτις ἦν τότ' ἐν δόμοις i. t.
* ἔρις ἐρίδματος ἀνδρὸς οἰζύς.

1336. mortem sibi exoptat Chorus, interemto rege optimo.

1337. δεμν. vide 52.

1338. ἐν ἡμῖν. pro εἰς ἡμᾶς, vel ἡμῖν. Eurip. Med. 628.: οὐδ' ἀρετὰν παρέδωκαν ἐν ἀνδράσι, ubi vid. Porson. *Bl.*

1341. potest hic versus conjungi cum sequente in unum creticum hexametrum, quod genus, commemoratum ab Hephaestione, aliquoties usurpavit Comicus.

1342. metro corrupto libri: ἀπέφθισεν. —

1343. ita Cant., S. libri: παρανόμους, ο et ου confusis, quod haud insolitum.

1345. locus depravatus. sic scribendum esse arbitror: νῦν δ' ἀτέλειαν πολύμναστον ἐπηνθίσω etc. figurate ἀτέλειαν πολύμνηστον vocat *immunitatem a crimine, quod multos procos habuerit*, quorum rixae tot Graecis exitio fuerint apud Trojam. ejus immunitatis laude jam efflorescere et velut innocentem videri ait Helenam propter maculam hujus caedis non eluendam: quoniam tum, cum ipsa Trojae fuerit, hic in aedibus Agamemnonis versata sit calamitas parata ad vi domandum virum ex bello reversum. cuivis haec legenti in mentem veniat uxoris Macbethi apud Shakespearium. — de ἀτελείᾳ proprie dicta vide F. A. Wolfium praefatione orat. Leptin. p. 71. quosque laudavit, Pollucis interpp. ad 8, 140. et Vandal. Dissertatt. antiqq. et marmorr. illustr. p. 781. rarior hic tropus apud graecos scriptores hodie superstites frequentatur a latinis. — δὲ dictum ut ap. Soph. El. 143 et passim.

1346. ἥτις — οἰζύς similiter Latini: *quae fuit calamitas*, h. e. *propter calamitatem, quae fuit* etc.

1347. tollendum est vocab. ἔρις, ortum illud haud dubie, cum primas sequentis verbi syllabas forte geminassent librarii oscitantes. dure enim dictum est ἔρις οἰζὺς pro οἰζυρὰ, durius interposito adjectivo ἐρίδματος. nec ἔρις fuit Agamemnoni reverso, fuit in Aulide, cum immolanda esset Iphigenia invita matre; nunc mera calamitas, οἰζὺς, eum expectabat domi, nec illa litigiosa, sed blanda sub persona amoris sinceri, quo incautius ille in plagas incideret. deleto igitur verbo ἔρις hic versiculus erit asynartetus, constans ex antispasto et trochaeo, ut Soph. Antig. 324.: ἱππείῳ γένει πολεύων, et 331. οὔρειόν τ' ἀδμῆτα ταῦρον.

ΚΛ. μηδὲν θανάτου μοῖραν ἐπεύχου, a. d.
τοῖσδε βαρυνθεὶς, a.
μηδ' εἰς Ἑλένην κότον ἐκτρέψῃς, a. d.
ὡς ἀνδρολέτειρ', ὡς μία πολλῶν
ἀνδρῶν ψυχὰς Δαναῶν ὀλέσασ',
ἀξύστατον ἄλγος ἔπραξεν. a. par.
ΧΟ. δαῖμον, ὃς ἐμπίτνεις δώμασι as., chor. et dm.
στ. β'.
καὶ διφυεῖσι Ταντα λίδαισιν, gl. pol. h.
* κράτος ἰσόψυχον ἐκ γυναικῶν as., t. et i. h.
καρδιόδηκτον ἐμοὶ κρατύνεις! archil.
ἐπὶ δὲ σώματος δίκαν μοι κόρακος do.
ἐχθροῦ σταθεὶς ἐκνόμως as., i. et cr.
ὕμνον ὑμνεῖν ἐπεύχεται. as., t. et i.
ΚΛ. νῦν δ' ὤρθωσας στόματος γνώμην, a. d.
* τὸν τριπάχυιον δαίμονα γέννας
τῆσδε κεκλήσκων· a.
ἐκ τοῦ γὰρ ἔρως αἱματολοιχὸς a. d.
νείρᾳ τρέφεται· πρὶν καταλῆξαι
τὸ παλαιὸν ἄχος, νέος ἰχώρ. a. par.

1348. nec mortem optandam esse ait Choro, et Helenam excusat; quam Clytaemnestrae orationem Chorus interpellans malum genium Tantalidarum increpat, qui se talium mulierum libidini saevitiaeque velut praedam projecerit.
1350. *κότον ἐκτ.* *iram convertas* velut deverticulo, ut qui mihi inprimis suscenseas.
1353. *ἀξ. ἄλγος*, *dolorem, qui haud facile sisti potest, insanabile malum.* S.
1355. *διφ. Ταντ.*, Menelao et Agamemnoni.
1356. scribamus *ἰσοψύχων*. fidejussorem hujus emendationis habeo Scholiasten: *Κλυταιμνήστρας καὶ Ἑλένης λέγει, αἳ κατὰ φαυλότητα ἴσας τὰς ψυχὰς ἔχουσι.* similiter Eurip. Or. 235.: *ἐπίσημον ἔτεκε Τυνδάρεως εἰς τὸν ψόγον Γένος θυγατέρων, δυσκλεές τ' ἂν Ἑλλάδα.*
1357. Abreschii facilis emendatio. codd.: *καρδίᾳ δηκτόν.*
1358. *σώματος.* Agamemnonii.
1360. *ἐπεύχεται, ὁ δαίμων.* gloriatur, se etiam *ἐπινίκιον* cantaturum.
1362. ineptum *τριπάχυιον*. probabiliter Bl. *τριπάλαιον*, *qui ab abavo familiae adhaesit.* Phrynichus App. soph. p. 64.: *τριπάλαια. τὰ πάνυ παλαιά.* cf. 1386. nisi ponendum sit *τὸν τριτάγυιον*, h. e. *τὸν τρίοδον*, *trivium*, diis triviis, praesertim Hecatae, Inferorum deae, similem, funestum.
1364. *ἐκ τοῦ. ἐκ τούτου τοῦ δαίμονος.*
1365. *νείρει* libri, sed recte Casaub. *νείρῃ*, rectiusque Well. *νείρᾳ*, in visceribus, quae velut appetunt semper recentem sanguinem. Hesych.: *νείρη. κοιλία ἐσχάτη.* Iliad. ε', 539.: *νειαίρῃ δ' ἐν γαστρὶ*, a *νείαιρα*, quod idem.
1366. *ἰχώρ.* *cruor.* Hesych.: *αἷμα μετασυμβεβηκὸς, ἔμπυον.* Aristot. *περὶ μορίων ζώων* 2, 4.: *τὸ*

ΧΟ. ἦ μέγαν οἴκοις τοῖσδε — da. tr. στ. γ'.
δαίμονα καὶ βαρύμηνιν αἰνεῖς. — archil.
φεῦ κακὸν αἶνον — adon.
ἀτηρᾶς τύχας ἀκορέστου, — gl. pol. h.
ἰὼ, ἰὴ, διαὶ Διὸς παναιτίου πανεργέτα! — i. t.
τί γὰρ βροτοῖς ἄνευ Διὸς τελεῖται; — i. tr. c.
τί τῶνδ' οὐ θεόκραντόν ἐστιν; — gl. h.
ἰὼ, ἰὼ, — i.
βασιλεῦ, βασιλεῦ, πῶς σε δακρύσω; — a. d.
φρενὸς ἐκ φιλίας τί ποτ' εἴπω; — a. par.
κεῖσαι δ' ἀράχνης ἐν ὑφάσματι τῷδ', — a. d.
ἀσεβεῖ θανάτῳ βίον ἐκπνέων, — a. par.
ὤ μοί μοι, κοίταν τάνδ' ἀνελεύθερον, — do.
δολίῳ μόρῳ δαμεὶς — i. d. br.
ἐκ χερὸς ἀμφιτόμῳ βελέμνῳ! — archil.
ΚΛ. αὐχεῖς εἶναι τόδε τοὔργον ἐμόν· — a. d.
μὴ δ' ἐπιλεχθῇς — a.
Ἀγαμεμνονίαν εἶναί μ' ἄλοχον, — a. d.
φανταζόμενος δὲ γυναικὶ νεκροῦ
τοῦδ' ὁ παλαιὸς δριμὺς ἀλάστωρ
Ἀτρέως, χαλεποῦ θοινατῆρος,
τόνδ' ἀπέτισεν, — a.
τέλεον νεαροῖς ἐπιθύσας. — a. par.

ὑδατῶδες τοῦ αἵματος. Schol. Hom. Iliad. ε', 340.: ὑγρασία τῆς διεφθαρμένης σαρκὸς ὕφαιμος. *E Bl.*

1368. αἰνεῖς, *narras, commemoras.* S.

1369. κακὸν — ἀκορ., *o infaustam orationem de fortuna malorum insatiabili, vae, Jovis numine, qui omnium auctor omniumque effector est!*

1377. ἀρ., *araneae*, quae alias dicitur ἀράχνης genere masculino. Suidas et Etym. M.: ἀράχνη, θηλυκῶς, τὸ ὕφασμα· ἀράχνης δὲ, ἀρσενικῶς, τὸ ζωΰφιον. παρὰ τὸ ἀραιὰ ἴχνη ἔχειν. — εἴρηται δὲ ἀράχνης καὶ παρ' Ἡσιόδῳ (Dierum 13. sive 777. in ed. Loesner.), καὶ παρὰ Πινδάρῳ, καὶ παρὰ Καλλίᾳ. — sic ap. Latinos *aranea* et *araneus*. cf. Serv. ad Virg. Georg. 4, 246, Wakef. ad Lucret. 3, 384. *E Bl.*

1381. βελ., *telo.* Etym. M. p. 194, 32.: βέλεμνα. βέλη. ἔστι δὲ καὶ ῥῆμα παρὰ τὸ βέλος βέλεμος, ὡς ἔχω Ἔχεμος, Τήλεμος· πλεονασμῷ τοῦ ν βέλεμνος καὶ βέλεμνον. Ἡρωδιανὸς περὶ παθῶν. occurrit Iliad. ο', 484, Eurip. Andr. 1092. *Bl.*

1383. ἐπιλ., *putes.*

1385. φαντ. *assimilatus.* St.

1386. δριμὺς, *acer*, ut δριμὺς θυμὸς Choëph. 390, δριμεῖα μάχη Iliad. ο', 696, δριμεῖα χολὴ Theocr. 1, 18. *E Bl.*

1388. ἀπ. *punivit.* St.

1389. τέλεον, *adultum virum.* νεαροῖς, *adolescentulis* illis, Thyestae filiis, ab Atreo mactatis. S.

ΧΟ. ὡς μὲν ἀναίτιος εἶ — da. d. h. στ. δ'.
* τοῦδε φόνου, τίς ὁ μαρτυρήσων πῶ, πῶ; πατρόθεν δὲ — pri.
ξυλλήπτωρ γένοιτ' ἂν ἀλάστωρ. — gl. pol. h.
βιάζεται δ' ὁμοσπόροις ἐπιῤῥοαῖσιν αἱμάτων — i. t.
* μέλας ἄρης, ὅποι δὲ καὶ προβαίνων — as., dm. et i. h.
πάχναν κουροβόρῳ παρέξει. — gl. h.
ἰὼ, ἰώ, — i.
βασιλεῦ, βασιλεῦ, πῶς σε δακρύσω; — a. d.
φρενὸς ἐκ φιλίας τί ποτ' εἴπω; — a. par.
κεῖσαι δ' ἀράχνης ἐν ὑφάσματι τῷδ', — a. d.
ἀσεβεῖ θανάτῳ βίον ἐκπνέων, — a. par.
ὤ μοί μοι, κοίταν τάνδ' ἀνελεύθερον, — do.
δολίῳ μόρῳ δαμεὶς — i. d. br.
ἐκ χερὸς ἀμφιτόμῳ βελέμνῳ! — archil.
ΚΛ. οὔτ' ἀνελεύθερον οἶμαι θάνατον — a. d. στ. ε'.
τῷδε γενέσθαι· — a.
οὐδὲ γὰρ οὗτος δολίαν ἄτην — a. d.
οἴκοισιν ἔθηκ', — a.
ἀλλ', ἐμὸν ἐκ τοῦδ' ἔρνος ἀερθὲν, τὴν πολυκλαύτην — da. hex.

1391. malim meliore numero τοῦ φόνου. deinde πῶ πῶ corruptum est, quamvis Siculum videatur quibusdam. margo Ask. πῶς, πῶς, quibus ille, quisquis fuit, explicasse videtur genuinam mihi visam scripturam ποῦ, ποῦ. Soph. Oed. R. 340.: καὶ ποῦ τοῦτο φεύξεσθαι δοκεῖς; ubi vide ann., collato Philoct. 427. — duplex interrogatio conjuncta est, ut saepe alias, neque interpungendum post μαρτ.

1392. ξυλλ. *adjutor*. St.

1393. βιάζ. vim adhibet, grassatur.

1394. μέλας ἄρης, *atrum bellum*, h. e. infaustum. — malim ὅποι δὴ καὶ etc. *eo sane progrediens crudelitatis, ut vel nativoro isti*, Thyestae, *frigus*, h. e. terrorem, *incusserit*.

1395. πάχναν Casaub. pro πάχνα, recte; nec aliter Pauw. figurate dictum est, idque audacter, ut solet Aeschylus. nam proprie πάχνη est, secundum Hesychium, ἡ ψυχρότης, ἀπὸ τοῦ πήσσειν. ἢ λεπτὴ χιὼν, ἢ παχεῖα δρόσος, ἢ τὸ πηγνύμενον ὕδωρ ὑπὸ ψύχους. cf. Prom. 25.

1404. οὔτε, *ne quidem*. ne hoc quidem Choro concedit mulier, illiberali morte Agamemnonem occidisse, sed sua ipsius manu eum periisse dicit. idque palam domi et interdiu, quemadmodum nec ipse Iphigeniam ex insidiis invaserit, sed in conspectu trucidarit. sarcasmus.

1408. ἔρνος, *surculus*, figurate dici solet. vide Eum. 651, Soph. Oed. Col. 1032, Eurip. Phoen. 189, Pind. Isthm. 4, 76. etc. Homerus dixit ὄζος Ἄρηος. — ἀερθὲν, *eductum*. Hom.: ὁ δ' ἀνέδραμεν ἔρνει ἶσος. E Bl. πολυκλαύτην Bl. Well. Dind., auctore Porsono ann. ad Eurip. Med. 822.; idque ipsi per nos

Ἰφιγένειαν, ἀνάξια δράσας, ἄξια πάσχων
μηδὲν ἐν ᾅδου μεγαλαυχείτω, — a. d.
ξιφοδηλήτῳ — a.
θανάτῳ τίσας ἅπερ ἦρξεν. — a. par.
ΧΟ. ἀμηχανῶ, φροντίδων στερηθεὶς — as., 2 i. h. στ. ϛ'.
εὐπάλαμον μέριμναν, — dm. h.
ὅπα τράπωμαι, πίτνοντος οἴκου. — sim. 1413.
δέδοικα δ' ὄμβρου κτύπον δομοσφαλῆ — as., i. h. et i. d. br.
τὸν αἱματηρόν· ψεκὰς δὲ λήγει· — sim. 1413.
δίκην δ' ἐπ' ἄλλο πρᾶγμα θήγει βλάβης — as., i. h. et cr. d.
πρὸς ἄλλαις θηγάναις Μοῖρα. — ant. d.
ΗΜ. ἰὼ, γᾶ, γᾶ, εἴθ' ἔμ' ἐδέξω,
πρὶν τόνδ' ἐπιδεῖν ἀγυροτοίχου — a. d.
δροίτας νῦν κατέχοντα χαμεύναν. — da. t.
τίς ὁ θάψων νιν; τίς ὁ θρηνήσων; — a. d.
ἦ σὺ τόδ' ἔρξαι τλήσει, κτείνασ'
ἄνδρα τὸν αὑτῆς, ἀποκωκῦσαι
ψυχὴν, ἄχαριν χάριν ἀντ' ἔργων
μεγάλων ἀδίκως ἐπικρᾶναι; — a. par.
ΗΜ. τίς δ' ἐπιτύμβιον αἶνον ἐπ' ἀνδρὶ θείῳ — do. h. στ. ζ'.

excudi jusseramus priore ed. libri: *πολύκλαυτόν τ'*.

1411. *ξιφ.* *gladiis vastante.* Choëph. 727.: *ξιφοδηλήτοισιν ἀγῶσιν.* *Bl.*

1413. *φροντ. στερ.*, *consilii expers.* St.

1414. *εὐπ. μερ.* h. e. *εὐπαλάμῳ μερίμνῃ.* v. Matth. gr. gr. §. 423. Comicus Nub. 414.: *ἀλλ' ἕνεκέν γε ψυχῆς στεῤῥᾶς, δυσκολοκοίτου δὲ μερίμνης* etc. Bl.: *εὐπάλαμον*, *solertem, artibus probe instructam.* Prom. 164.

1416. jam *imbrem* timet caedium, non amplius *guttas.* similiter Plautus Men. 2, 3, 24.: *folia nunc cadunt Praeut si triduom hoc hic erimus; tum arbores in te cadent.*

1418. *δίκην* Canterus et editores. libri: *δίκη.* — *πρᾶγμα βλάβης*, *πρ. βλαβερόν.* S.: „*Fatum* seu *Parca vindictam jam adversus aliud crimen aliis cotibus acuit.*“ h. e. parata est aliud ex alio crimine hujus familiae punire.

1422. *δροίτας*, *vasis balneatorii.* Etym. M. p. 288. 3.: *δροίτη. ἡ πύελος. ὁ δὲ Αἰτωλός* (imo *Αἴτωλος*, mutato accentu, ut in nomine proprio.) *φησι τὴν σκάφην, ἐν ᾗ ἐτιθηνεῖτο τὰ βρέφη· Παρθένιος δὲ τὴν σορὸν, καὶ Αἰσχύλος* etc. *Bl.*, cui perperam scribi videtur *δρύτη*, *υ* et *οι* confusis, ut saepius. — *χαμ.* Hesych.: *χαμεύνη. στιβάς· καὶ ἡ ταπεινὴ κλίνη. καὶ χαμεύνης, ὁ χαμαὶ κοιμώμενος.* cf. Theocr. 13, 33. etc. Hom. Il. *π'*, 234.: *ἀμφὶ δὲ Σελλοὶ χαμαιεῦναι.*

1427. *ἐπικρ.* intell. *ὥστε.*

1428. ita St., S, Bl. libri *ἐπιτύμβιος αἶνος*, pendente vocabulo *ἰάπτων.* — „*ἐπ. αἶνον.* *λόγον ἐπι-*

ξὺν δακρύοις ἰάπτων — dm. h.
ἀληθείᾳ φρενῶν πονήσει; — ant. d. h.
ΚΛ. οὐ σὲ προσήκει τὸ μέλημα λέγειν — a. d.
τοῦτο· πρὸς ἡμῶν κάππεσε, κάτθανε. καὶ καταθάψομεν — da. hex.
οὐχ ὑπὸ κλαυθμῶν τῶν ἐξ οἴκων, — da. t.
ἀλλ' Ἰφιγένειά νιν ἀσπασίως θυγάτηρ, ὡς χρὴ — a. hex.
πατέρ', ἀντιάσασα πρὸς ὠκύπορον πόρθμευμ' ἀχέων
περὶ χεῖρε βαλοῦσα φιλήσει. — a. par.
ΧΟ. ὄνειδος ἥκει τόδ' ἀντ' ὀνείδους· — as., 2 i. h. στ. η'.
δύσμαχα δ' ἔστι κρῖναι. — dm. h.
* φέρει φέροντ', ἐκτίνει δ' ὁ καίνων· — as., 2 i. h.
* μίμνει δὲ μίμνοντος ἐν χρόνῳ Διός, — as., i. h. et i. d. br.
παθεῖν τὸν ἔρξαντα. θέσμιον γὰρ — as., 2. i. h.

τάφιον. Choëph. 332.: *ἐπιτυμβίδιος θρῆνος*." *E Bl.*

1429. ita Farn., Butler., Bl. vulgo: *δακρύοιν*. Glasg. et S.: *δάκρυσιν*.

1430. *πον*. *lassabitur* multis, quae dicendae sunt, laudibus Agamemnonis.

1431. *τὸ μέλ. λέγειν τοῦτο*, *hanc curam commemorare*.

1435. *πόρθμευμ' ἀχέων*, *trajectum moerorum*, h. e. tristem, male ominatum. significatur Acheron, ὁ *τὰ ἄχεα ῥέων*, quam nominis hujus notationem habent Etym. v. *Ἀχέρων* et Eustath. ad Il. p. 157. cf. S. similiter Dantius Infern. 3.: *Per me si va nella città dolente; Per me si va nello eterno dolore.*

1437. simile suo ipsius (1424 seqq.) probrum sibi reponere Clytaemnestram ait Chorus, nec odiis popularibus moveri.

1438. *δύσμαχα* dicuntur *difficilia τροπικῶς*.

1439. *auferentem aufert; luit vero qui interficit.* ita St. et eum secutus S.: *auferentem* (Iphigeniae interfectorem, Agamemnonem) *aufert* (Clyt. et Aegisthus) etc. sed quisnam, quaeso, *occidere* dixit *φέρειν?* de hoc mihi dubitanti ne nunc quidem ineptum videtur id, quod olim posui: *φέρει φέρον σ'*, *aufert te fors.* Soph. Oed. Col. 1584.: *τὸ φέρον ἐκ θεοῦ καλῶς χρὴ φέρειν.* Palladas Anthol. Palat. 2. p. 302.: *εἰ τὸ φέρον σε φέρει, φέρε καὶ φέρου· εἰ δ' ἀγανακτεῖς Καὶ σαυτὸν λυπεῖς, καὶ τὸ φέρον σε φέρει.* σ et τ litterae saepe confunduntur. hoc igitur dicit Chorus, fatis quidem auferri Clytaemnestram, nec tamen propterea inultum laturam esse facinus, sed poenas semper dare parricidas.

1440. dure Bl. verba *ἐν χρόνῳ* refert ad *παθεῖν τὸν ἔρξαντα.* placet conjectura, quam in priore ed. proposuit S, *ἐν θρόνῳ*, quae vocabb. nonnunquam permisceri in codd. monuit Well.

1441. *παθεῖν τὸν ἔρξαντα.* alibi dicit *δράσαντι παθεῖν.* proverbium. — *θέσμιον* etc. subobscure significat Chorus, Orestem olim rediturum esse, poenasque de patris interfectoribus exacturum. subobscure item respondet regina, se passuram, ut filius legitimus (*θέσμιος*) recipiatur domo et regno, etiamsi parva admodum sibi reliqua fuerit pars bonorum.

τίς ἂν γονὰν ἀραῖον ἐκβάλοι δόμων; sim. 1440.
κεκόλληται, γένος προσάψαι. ant. d. h.
ΚΛ. *ἐς τόνδ' ἐνέβης σὺν ἀληθείᾳ* a. d.
χρησμόν. ἐγὼ δ' οὖν ἐθέλω, δαίμονι
τῷ Πλεισθενιδᾶν ὅρκους θεμένα,
τάδε μὲν στέργειν, δύστλητά περ ὄνθ'·
ὃ δὲ λοιπὸν, ἰόντ' ἐκ τῶνδε δόμων
ἄλλην γενεὰν τρίβειν θανάτοις
αὐθένταισι. κτεάνων τε μέρος
βαιὸν ἐχούσῃ πᾶν ἀπόχρη μοι,
ἀλληλοφόνους a.
μανίας μελάθρων ἀφελούσῃ. a. par.
ΑΙ. *ὦ φέγγος εὖφρον ἡμέρας δικηφόρου!* i. tr.
φαίην ἂν ἤδη νῦν βροτῶν τιμαόρους
θεοὺς ἄνωθεν γῆς ἐποπτεύειν ἄχη,
ἰδὼν ὑφαντοῖς ἐν πέπλοις Ἐριννύων
τὸν ἄνδρα τόνδε κείμενον φίλως ἐμοὶ,
χερὸς πατρῴας ἐκτίνοντα μηχανάς.

1443. *προσάψαι*, sensu passivo accipiendum est. conglutinatum esse dicit, h. e. firmum, legemque non abolendam, ut domorum possessio ad liberos pertineat: *κεκόλληται, γένος προσάψαι δόμοις:* nam *δόμοις* intelligendum est ex superioribus. — notum *κολλᾶν* dici *μεταφορικῶς*: vide, quos testes citavit Bl., Pind. Ol. 5, 29. et Callim. Lav. Pall. 83.

1444. *ἐνέβης* Canterus, quem recte alii secuti sunt. libri *ἐνέβη*, *σ* littera rapta a verbo proximo. hoc de Oreste vere vaticinatum esse ait Chorum, ut factura sit, seque id jurejurando affirmaturam genio Plisthenidarum, ne de exheredato Agamemnonis filio sibi suscenseat. de Plisthene, Atrei filio, Apollodorus 3, 2, 2., monente St.: *τούτων Ἀερόπην μὲν ἔγημε Πλεισθένης, καὶ παῖδας Ἀγαμέμνονα καὶ Μενέλαον ἔτεκε.* et Homeri Schol. ad Il. *β'*, 249.: *Ἀγαμέμνων κατὰ μὲν Ὅμηρον Ἀτρέως τοῦ Πέλοπος, μητρὸς δὲ Ἀερόπης· κατὰ δὲ Ἡσίοδον Πλεισθένους.* secuti Tragici Homerum Atridas appellant fratres illos ab avo celeberrimo, quem nepotes educasse, post mortem praematuram Plisthenis, narrat Dictys Cretensis 1, 1.; cujus rei fides sit penes auctorem. Hyginus fab. 86.: *at is* (Thyestes) *Atrei filium Plisthenem, quem pro suo educaverat, ad Atreum interficiendum misit; quem Atreus credens fratris filium esse, imprudens filium suum occidit.*

1447. *τάδε.* restitutionem Orestis. — *στέργειν*, *pati*, ferre aequo animo.

1448. *ὃ δὲ λοιπὸν — αὐθένταισι.* intelligendum *ἐθέλω* ex superioribus, vel *εὔχομαι*, *κελεύω*. vide Aristoph. Ran. 838, Pac. 540 etc.

1450. *αὐθ.* vide 977.

1451. *ἀπόχρη.* *ἐξαρκεῖ.* Hesych. frequens hoc verbum ap. Herodotum. Aristoph. 1495.: *ἐμοὶ μὲν ἀπόχρη ταῦτα, καὶ ψηφίζομαι. Bl.* — perperam libri *μοι δ' ἀλλ.* ortum videtur *Δ* ex *Α* simili, quod sequitur.

1455, 6. *τιμ.* — *ἐποπτ.* vide 453, 1156.

1459. *μηχ.*, dolos, insidias.

Ἀτρεὺς γὰρ ἄρχων τῆσδε γῆς, τούτου πατὴρ,
πατέρα Θυέστην τὸν ἐμὸν, ὡς τορῶς φράσαι,
αὑτοῦ τ' ἀδελφὸν, ἀμφίλεκτος ὢν κράτει,
ἠνδρηλάτησεν ἐκ πόλεώς τε καὶ δόμων.
καὶ προστρόπαιος ἑστίας μολὼν πάλιν
τλήμων Θυέστης μοῖραν εὕρετ' ἀσφαλῆ,
τὸ μὴ θανὼν πατρῷον αἱμάξαι πέδον.
* αὐτοῦ ξένια δὲ τοῦδε δύσθεος πατὴρ
Ἀτρεὺς, προθύμως μᾶλλον ἢ φίλως, πατρὶ
τῷ 'μῷ, κρεουργὸν ἦμαρ εὐθύμως ἄγειν
δοκῶν, παρέσχε δαῖτα παιδείων κρεῶν.
τὰ μὲν ποδήρη καὶ χερῶν ἄκρους κτένας
ἔθρυπτ' ἄνωθεν ἀνδρακὰς καθήμενος·
ἄσημα δ' αὐτῶν αὐτίκ' ἀγνοίᾳ λαβὼν
* ἔσθει βορὰν ἄσωτον, ὡς ὁρᾷς, γένει.

1460. cf. ann. ad 1078.

1462, 3. *ἀμφ.*, *discors.* vide 787. et de verbo *ἠνδρηλ.* 1306.

1464. *προστρ.*, *supplex*, a *προστροπὴ*, *conversio ad deos.* cf. Pers. 193. Soph. Aj. 777.: *τοσαῦτά σ', ὦ Ζεῦ, προστρέπω.* eadem fere translatione verbo *ἅντομαι* sensus supplicandi adhaesit. sic *πρόσοδοι* Aristoph. Nub. 302. *ἀφίκτωρ* (Suppl. 1.) *παρὰ τοῖς παλαιοῖς ὁ ἱκέσιος*, inquit Eustath. ad Odyss. *γ'*, p. 1458, 46. etc. *E Bl.*

1465. *μοῖραν*, *sortem*, vitam. *ἀσφ.*, *securam.*

1466. male codd.: — *πέδον αὐτοῦ. ξένια δὲ* etc. *αὐτοῦ*, *ibi*, apud focum, ad quem supplex sederat. olim edideram, sensu quidem minime inepto, sed verbo, si genuinum esset, *ἅπαξ λεγομένῳ*, qualia tamen non pauca reperiuntur ap. Aeschylum, hoc, inquam, edideram: *αὐτοξένια δὲ* etc., h. e. dona hospitalia, quae ipse Thyestes subministraverat, utpote filios suos.

1469. *κρεουργὸν ἦμαρ*, *diem viscerationis*, *diem festum.* Odyss. *σ'*, 140.: *πὰρ δὲ Βοηθοΐδης κρέα δαίετο, καὶ νέμε μοίρας.* cf. Bl.

1471. *τὰ ποδήρη*, *partes pedales*, quae ad pedes pertinent. St.: *pedum plantas.* Bl.: „*κτένες* digiti dicuntur, quia inter se certis intervallis distinguuntur, sicut pectinis denticuli. Schol.: *κτένας. τὰς διαστάσεις τῶν δακτύλων.* Hesych.: *κτένας. τοὺς τῶν χειρῶν καρποὺς καὶ τῶν ποδῶν.*“

1472. *ἔθρυπτε*, *comminuit* dentibus. Hesych.: *θρύψαι. θραῦσαι, κόψαι, κλάσαι.* cf. Prom. 867. *ἄνωθεν καθήμενος*, *superius accumbens* Atreus, h. e. ad superiorem partem mensae, qui locus erat convivatoris. *summum*, sive *in summo*, *accumbere* dicit Plautus. cf. G. G. S. Köpkii librum germ. de antiqq. Gr. vol. 1. p. 588 seqq. ipse Atreus seorsim devoravit manuum pedumque digitos puerorum, Thyestae autem *ἄσημα* dividi jussit, h. e. ea membra, quae agnosci non possent, quae ille imprudenter comedit. *ἀνδρακὰς*, *seorsim*, singillatim. Hesych.: *ἀνδρακάς. κατ' ἄνδρα ἕνα ἕκαστον.* Suidas; *ἀνδρακάς. τὸ κατ' ἄνδρα. χωρίς.* —

1474. *ὡς ὁρᾷς.* hoc nive frigidius est, quidquid argutantur; imo etiam ineptum, quia nondum de diris patris sui dixit Thyestes, quibus diris demum effectum est, ut hae dapes exitium afferrent Plisthenidis. praeterea desideratur nomen, quo significetur Thyestes. scribendum est, nisi omnia me fallunt, *ὀϊζυρὸς*, *infelix.* *ὀϊζυρὲ* et *ὀϊζυρὰ* aliquoties

κἄπειτ' ἐπιγνοὺς ἔργον οὐ καταίσιον,
* *ᾤμωξεν, ἀμπίπτει δ' ἀπὸ σφαγῆς ἐρῶν,*
μόρον δ' ἄφερτον Πελοπίδαις ἐπεύχεται,
λάκτισμα δείπνου ξυνδίκως τιθεὶς ἀρᾷ,
οὕτως ὀλέσθαι πᾶν τὸ Πλεισθένους γένος.
ἐκ τῶνδέ σοι πεσόντα τόνδ' ἰδεῖν πάρα,
κἀγὼ δίκαιος τοῦδε τοῦ φόνου ῥαφεύς·
τρίτον γὰρ ὄντα μ' ἐπὶ δέκ' ἀθλίῳ πατρὶ
ξυνεξελαύνει τυτθὸν ὄντ' ἐν σπαργάνοις.
τραφέντα δ' αὖθις ἡ Δίκη κατήγαγεν,
καὶ τοῦδε τἀνδρὸς ἡψάμην θυραῖος ὤν,
πᾶσαν ξυνάψας μηχανὴν δυσβουλίας.
οὕτω καλὸν δὴ καὶ τὸ κατθανεῖν ἐμοί,
ἰδόντα τοῦτον τῆς Δίκης ἐν ἕρκεσιν.
XO *Αἴγισθ', ὑβρίζειν ἐν κακοῖσιν οὐ σέβω·*
σὺ δ' ἄνδρα τόνδε φῂς ἑκὼν κατακτανεῖν,
* *μόνος δ' ἔποικτον τόνδε βουλεῦσαι φόνον.*
οὔ φημ' ἀλύξειν ἐν δίκῃ τὸ σὸν κάρα
δημοῤῥιφεῖς, σάφ' ἴσθι, λευσίμους ἀράς.
AI. *σὺ ταῦτα φωνεῖς νερτέρᾳ προσήμενος*

leguntur ap. Comicum pro *ὦ οἰζυρὲ, ὦ οἰζυρά:* quibus simile est *ᾠζυρὸς, ὁ οἰζυρὸς*, *miser* ille, Thyestes. — „*ἄσωτον*, *insalutarem.*“ St.

1475. *κατ., ἐναίσιμον* (684), *justum*, *decens.*

1476. haud male scripseris *ἔρῳ*, *desiderio* filiorum mactatorum. Eurip. Ione 1127.: *παίδων γὰρ ἐλθοῦσ' εἰς ἔρον Φοῖβον πάρα.*

1478. *λάκτ. δείπνου, τὸ λακτιζόμενον δεῖπνον. τιθεὶς ἀρᾷ, ἀρώμενος.* St.: *coenam calce cum diris juste petens.*

1481. *δίκαιός εἰμι.* pertinent huc verba *ἐκ τῶνδε*: nam *eandem ob causam* se occidisse ait Agamemnonem, idque jure ac merito. — *ῥαφεὺς*, consarcinator, machinator, artifex. frequens est verbum *ῥάπτειν* sensu *τροπικῷ*, quemadmodum jam Hom. dixit Odyss. *π'*, 421.: *μάργε, τίη δὲ σὺ Τηλεμάχῳ θάνατόν τε μόρον τε ῥάπτεις;* Terent. Phorm. 3, 5, 6.: *suo suat capiti*, ubi vide interpp. cf. Bl.

1484. *τραφ.*, *adultum.* *κατ.* *reduxit.* cf. Theb. 614, 627.

1485. jam cum peregre esset, insidias se struxisse ait Agamemnoni. *ἡψάμην*, *tetigi*, perculi, eum, machinis meis.

1488. Hesych.: *ἕρκεσι. δικτύοις.* cf. Eurip Med. 934 etc.

1491. suspectum est *ἔποικτον*, quod nonnisi h. l. legitur, cum sit ex eo genere verborum, quibus saepe utuntur Tragici. haud male igitur Casaub. et Bl.: *ἐπακτὸν*, *peregre adductum*, quod respondet *τῷ θυραῖος* 1485. vel sic scribendum esse arbitror, vel *ἔποικον*, *domesticum*, in quo non semel reprehenditur Aegisthus, domi desidens more mulierum, nec bellator, ut Agamemnon. vide 1110, 1502, sequ.

1493. *λιθοβολίαν.* poena notissima, de qua cf. Hom. Il. *γ'*, 57, Soph. Aj. 242, Eurip. Or. 596. et ipsum Aeschylum supra 1004. et Theb. 179. plura congessit Bl.

1494. *νερτ. πρ. κώπῃ. ὑποδεεστέρᾳ καθέδρᾳ ὤν. οἱ γὰρ ζύγιοι*

κώπῃ, κρατούντων τῶν ἐπὶ ζυγῷ δορός;
γνώσει, γέρων ὤν, ὡς διδάσκεσθαι βαρὺ
τῷ τηλικούτῳ, σωφρονεῖν εἰρημένον.
δεσμὸς δὲ καὶ τὸ γῆρας αἵ τε νήστιδες
δύαι διδάσκειν ἐξοχώταται φρενῶν
ἰατρομάντεις. οὐχ ὁρᾷς ὁρῶν τάδε;
* πρὸς κέντρα μὴ λάκτιζε, μὴ πήσας μογῇς.
ΧΟ. γύναι, σὺ, τοὺς ἥκοντας ἐκ μάχης νέον,
οἰκουρὸς εὐνὴν ἀνδρὸς, αἰσχύνουσ' ἅμα
ἀνδρὶ στρατηγῷ τόνδ' ἐβούλευσας μόρον;
ΑΙ. καὶ ταῦτα τἄπη κλαυμάτων ἀρχηγενῆ.
Ὀρφεῖ δὲ γλῶσσαν τὴν ἐναντίαν ἔχεις·
ὁ μὲν γὰρ ἦγε πάντ' ἀπὸ φθογγῆς χαρᾷ,
* σὺ δ' ἐξορίνας ἠπίοις ὑλάγμασιν
ἄξει· κρατηθεὶς δ' ἡμερώτερος φανεῖ.
ΧΟ. ὡς δὴ σύ μοι τύραννος Ἀργείων ἔσει,
ὃς οὐκ, ἐπειδὴ τῷδ' ἐβούλευσας μόρον,
δρᾶσαι τόδ' ἔργον οὐκ ἔτλης αὐτοκτόνως;

(ita Bl. libri male: *ζυγοί.*) *τῶν θαλαμίων ἄνωθέν εἰσιν.* Schol. tropus a remigum ordine triplici. Schol. Aristophanis ad Ran. 1013.: *ἦσαν δὲ τρεῖς τάξεις τῶν ἐρετῶν· καὶ ἡ μὲν κάτω θαλαμῖται, ἡ δὲ μέση ζυγῖται, ἡ δὲ ἄνω θρανῖται. θρανίτης οὖν ὁ πρὸς τὴν πρύμναν, ζυγίτης ὁ μέσος, θαλαμίτης ὁ πρὸς πρῶραν* etc. cf. eundem ad Acharn. 162. et Schneideri lex. gr. v. *μεσόνεοι.* ceteris remigibus dignitate praestitisse *ζυγίτας* (*τοὺς ἐπὶ ζυγῷ*) ex h. l. intelligitur.

1497. *εἰρ.* gloss. Farn.: *προσταγὲν αὐτῷ*, qui est accusat. absolutus pro genitivo *προσταγέντος σωφρονεῖν*, *cum imperatum est sapere.*

1498. *νήστιδες* (175.) *δύαι*, *cruciatus jejunii.* ignorant hanc poenam scriptores antiquitatum graecarum, putoque domesticam fuisse potius quam publicam, ita ut illis, qui deliquerant, domi suae conclusis jejunium imperaretur. matrona Plautina, viro irata, Cas. 2, 1, 8.: *ego illum fame*, *ego illum siti* — *ulciscar.* cf. tamen 1518. sequ.

1500. *ἰατρ.* *medici vates.* St.: „Eustath. in Iliad. α', p. 48, 35.: *φασὶ καὶ ὅτι κοινή πώς ἐστι τέχνη ἰατρικὴ καὶ μαντική. Μελάμπους οὖν καὶ Πολύειδος ἀμφότεροι ἐπ' ἀμφοῖν ἔνδοξοι ἐγένοντο· καὶ Αἰσχύλος δέ που, φασὶ, τὸν ἰατρὸν μάντιν* (malim *ἰατρόμαντιν.* intelligendus vel hic locus, vel Suppl. 239. *Both.*) *ὀνομάζει.* hinc compositum *ἰατρόμαντις* pro simplici medico Suppl. l. l.“ nec aliter hoc ipso loco, quem tractamus.

1501. *παίσας* MS. Pindari Gotting. ad Pyth. 2. extrem. libri Aeschylei: *πήσας.* Porsonus Advers. p. 139. ed. Lips. aliique: *πταίσας.* de hoc proverbio vide Prom. 321.

1502. *γύναι*, ut Homerus: *Ἀχαιΐδες, οὐκέτ' Ἀχαιοί.*

1503. *οἰκ. εὐνὴν* pro *εὐνῆς.* vide ann. ad 1320.

1505. *ἀρχ.*, *ἀρχηγὰ*, *ἀρχόμενα.*

1508. *νηπίοις* Jacob. aliique. scribendum esse censeo *ἐξορίνας νηπίους*, *stultos excitans* ad seditionem. — cf. 1549.

1510. *ὡς δὴ*, *quasi vero*, *quasi scilicet.* ita saepius Eurip. vide Bl.

1511. *οὐκ* repetitum *παθητικῶς* nisi scribendum sit *ἔργον οὖν.*

1512. *αὐτ.* cf. 1521.

ΑΙ. τὸ γὰρ δολῶσαι πρὸς γυναικὸς ἦν σαφῶς·
ἐγὼ δ' ὕποπτος ἐχθρὸς ἢ παλαιγενής.
ἐκ τῶν δὲ τοῦδε χρημάτων πειράσομαι
ἄρχειν πολιτῶν· τὸν δὲ μὴ πειθάνορα
ζεύξω βαρείαις οὔτι μὴ σειραφόρον
κριθῶντα πῶλον, ἀλλ' ὁ δυσφιλὴς σκότῳ
λιμὸς ξύνοικος μαλθακόν σφ' ἐπόψεται.
ΧΟ. τί δὴ τὸν ἄνδρα τόνδ' ἀπὸ ψυχῆς κακῆς
οὐκ αὐτὸς ἠνάριζες, ἀλλὰ σὺν γυνή,
χώρας μίασμα καὶ θεῶν ἐγχωρίων,
ἔκτειν'. Ὀρέστης ἆρά που βλέπει φάος,
ὅπως κατελθὼν δεῦρο πρευμενεῖ τύχῃ
ἀμφοῖν γένηται τοῖνδε παγκρατὴς φονεύς;
ΑΙ. ἀλλ' ἐπεὶ δοκεῖς τάδ' ἔρδειν καὶ λέγειν, γνώσει τάχα. t. t. c.
εἶα δή, φίλοι λοχῖται, τοὔργον οὐχ ἑκὰς τόδε!
ΧΟ. εἶα δή, ξίφος πρόκωπον πᾶς τις εὐτρεπιζέτω!
ΑΙ. ἀλλὰ κἀγὼ μὴν πρόκωπος οὐκ ἀναίνομαι θανεῖν.
ΧΟ. δεχομένοις λέγεις θανεῖν σε· τὴν τύχην δ' ἐρούμεθα.

1513. irridet Chorum, qui mulierem eum appellavit 1502. *plane enim*, inquit, *muliebre fuit dolo agere*, quod feci; *eramque suspectus* Agamemnonis *hostis vetus*, a quo nihil aliud expectari poterat. quodsi non cavit Agamemnon, ipsius haec culpa est.

1515. *χρημ. opum.*

1517. *βαρείαις* ὁδοῖς, βαρέως. notae metaphorae ab jugo et equis jugalibus. — *σειραφόρον* Flor., Farn., Bl. etc. vulgo: *σειρασφόρον*. intelligendum ὡς, ut passim, non, ut equum funarium (748), qui hordeo pascitur, habebit civem seditiosum, sed carcere fameque eum castigabit. cf. Schol. ad sequ. versum.

1518. ita Pears., Bl., Well. codd.: *δυσφιλὴς κότῳ*. Schol.: *κριθ. πῶλον.* οὐχ ὑποζεύξω τὸν μὴ πειθαρχοῦντα ὡς κριθῶντα πῶλον, ἤγουν πίονα ταῖς κριθαῖς καὶ τρυφῶντα, ἀλλὰ συγκλείσας καὶ λιμώττειν ἐάσας πραΰνω. Pollux 7, 23.: τὸ μέντοι ὑπερεμπεπλῆσθαι καὶ ὑπερκεκορέσθαι ἀπὸ τῆς μάζης ὑπερμαζᾷν ἔλεγον, οἱ παλαιοί· οἱ δὲ νέοι κριθιᾷν, ἀπὸ τῶν ὑποζυγίων etc.

1519. *λιμός.* cf. ann. ad 1498.

1521. *αὐτός*, *solus*. (1512.) *σὺν simul.* una cum Clytaemnestra Aegisthus interfecisse dicitur Agamemnonem, non quo etiam ipse eum percusserit, sed quia mulier eum adhibuerat in consilium. cf. 1324. sequ., 1485 sequ.

1526. *δοκεῖς.* cf. 16.

1527. satellites suos advocat, itemque Chorus cives Argivos. nam hunc versum sub Aegisthi persona legendum esse, intellexit St., sed male etiam sequentem versum eidem tribuit. Bl.: *λοχίτης*, *manipularis*, qui ejusdem *λόχον* est. *λόχος* autem erat certus quidam militum numerus, pro gentibus ac temporibus diversus. Soph. Oed. R. 709.: *πολλοὺς ἔχων Ἄνδρας λοχίτας, οἷ' ἀνὴρ ἀρχηγέτης.*

1528. *πρόκωπον*, districtum. Suidas, annotante Bl.: *πρόκωπον ἔχων τὸ ξίφος, ἀντὶ τοῦ γυμνόν.* cf. Eurip. Or. 1430. sequente versu *πρόκωπος* audacter dicitur ὁ *ἔχων πρόκωπον τὸ ξίφος.*

1530. *δέχ. — σε. accipimus omen, quod dicis te moriturum.* *τὴν*

ΚΛ. μηδαμῶς, ὦ φίλτατ' ἀνδρῶν, ἄλλα δράσωμεν κακά,
ἀλλὰ καὶ τάδ' ἐξαμῆσαι πολλὰ δύστηνον θέρος·
πημονῆς δ' ἅλις γ' ὑπάρχει· μηδὲν αἱματώμεθα.
* στείχετε δ' οἱ γέροντες πρὸς δόμους πεπρωμένους,
* πρὶν παθεῖν. ἔρξαντα καιρὸν χρῆν τάδ', ὡς ἐπράξαμεν.
* εἰ δέ τοι μόχθων γένοιτο, τῶνδ' ἅλις γ' ἐχοίμεθ' ἄν,
δαίμονος χολῇ βαρείᾳ δυστυχῶς πεπληγμένοι.
ὧδ' ἔχει λόγος γυναικός, εἴτις ἀξιοῖ μαθεῖν.
ΑΙ. ἀλλὰ τούσδε μοι ματαίαν γλῶσσαν ὧδ' ἀπανθίσαι,
κἀκβαλεῖν ἔπη τοιαῦτα δαίμονος πειρωμένους,
σώφρονος γνώμης δ' ἁμαρτεῖν, τὸν κρατοῦντα . . .
ΧΟ. οὐκ ἂν Ἀργείων τόδ' εἴη, φῶτα προσσαίνειν κακόν.
ΑΙ. ἀλλ' ἐγώ σ' ἐν ὑστέραισιν ἡμέραις μέτειμ' ἔτι.
ΧΟ. οὔκ, ἐὰν δαίμων Ὀρέστην δεῦρ' ἀπευθύνῃ μολεῖν.
ΑΙ. οἶδ' ἐγὼ φεύγοντας ἄνδρας ἐλπίδας σιτουμένους.
ΧΟ. πράσσε, πιαίνου, μιαίνων τὴν δίκην, ἐπεὶ πάρα.
ΑΙ. ἴσθι μοι δώσων ἄποινα τῆσδε μωρίας χάριν.
ΧΟ. κόμπασον θαρσῶν, ἀλέκτωρ ὥστε θηλείας πέλας.
ΚΛ. μὴ προτιμήσῃς ματαίων τῶνδ' ὑλαγμάτων· ἐγὼ
καὶ σὺ θήσομεν κρατοῦντε τῶνδε δωμάτων καλῶς.

τ. ἐρ. *fortunam interrogemus* (interrogabimus), h. e. periculum faciamus (faciemus). S.

1532. πολλά, maxime. θέρος. egregia Schützii emendatio. libri: ὁ ἔρως (*ΘΕΡΟC, ΟΕΡΟC, ΟΕΡΩC*). Eurip., monente Porsono Advers. p. 139. ed. Lips.: ἔπειτ' ἀμᾶσθε τῶνδε δύστηνον θέρος, etc.

1534. scribamus στείχετ' εὔδιοι, γέροντες πρὸς δόμους, πεπρωμένας (πημονὰς vel ποινὰς) πρὶν etc. cf. 1512. εὔδιοι, *tranquilli*. — deinde libri: πεπρ. τούσδε, quae est interpretatio, recte deleta a viris doctis.

1535. quid dubitemus sic scribere: πρὶν παθεῖν ἔρξαντ' ἄκαιρον. similiter Herm. ap. Humb.: πρὶν π. ἔρξαντ' ἄκαιρα. χρῆν τάδ' etc.

1536. non male scripseris, opinor: εἰ δέ τοι μ. γένοιτο. τῶνδ' (vel τῶν δ', h. e. τούτων δὲ) ἅλις ἐχ. ἄν. *bene autem sane eveniat, quod attinet ad hos labores. hisce satis implicabimur* etc.

1538. ὧδ' ἔχει λόγος. *sic mea fert sententia.* Theb. 205.

1539. ἀπ., *decerpere*, velut *florem*, et in me jactare. malo sensu ἄνθος et ab hoc derivata vocabula dici solent, ut passim annotavimus.

1541. lacunam alii aliter explent. λοιδορεῖν additur in margine Ask.

1542. προσσαίνειν, *blandiri.*

1545. Eurip. Phoen. 363.: αἱ δ' ἐλπίδες βόσκουσι φυγάδας, ὡς λόγος. *E Bl.* exules spe pasci (nunquam non scil. se in patriam aliquando redituros esse sperantes) paene in proverbium abierat. hoc ergo utitur Aegisthus, ut Chorum, qui expectat reditum Orestis, irrideat. S.

1549. προτ. cf. 1302. *ne cures vanos hos latratus.* cf. 1508.

1550. τῶνδε δ., *quod attinet ad hanc domum* sive familiam.

Ferner sind in dem **Hahn'schen Verlage** zu **Hannover** und **Leipzig** erschienen:

Des *Aeschylos Oresteia* (Agamemnon, Choephorae, Eumenides). Griechisch und deutsch herausgeg. von *Johannes Franz.* 2 ℛ 15 Ngr.

Aristophanis Nubes cum scholiis. Denuo recensitas cum adnotationibus suis et plerisque J. A. Ernesti edidit *Godofr. Hermannus.* 8. maj. 1830. . . . . 2 ℛ 5 Ngr.

Aristotelis, Organon graece. Novis codicum auxiliis adjutus recognovit, scholiis ineditis et commentario instruxit *Th. Waitz*, II Tomi. gr. 8. 1844—46. geh. . . . . 6 ℛ 10 Ngr.

Euripidis Iphigenia in Aulide. Mit deutschem Commentar herausgegeben von C. G. Firnhaber. Nebst Einleitung und Excursen über die Aechtheit und die Zeit des Stückes. gr. 8. 1841 . 1 ℛ 5 Ngr.

Herodoti Musae. Textum ad *Gaisfordii* editionem recognovit, perpetua tum *Fr. Creuzeri* tum sua annotatione instruxit, commentationes de vita et scriptis Herodoti, tabul. geograph. indicesque adjecit *J. C. F. Bähr.* 4 Voll. 8 maj. 1830—1835. 13 ℛ 15 Ngr.

Homeri Carmina illustravit Dr. *F. H. Bothe.* VI Tomi. 8 maj. 1833 — 1836. (*Ilias.* III Tomi. 3 ℛ 15 Ngr. *Odyssea.* III Tomi. 3 ℛ 15 Ngr.) . . . . 7 ℛ

— — *Odyssea.* Mit erklärenden Anmerkungen von *G. C. Crusius.* 6 Hefte, von denen jedes 4 Gesänge enthält und à 10 Ngr. auch *einzeln* verkäuflich ist. Neueste Auflage. gr. 8. . . . 2 ℛ

— — — — *Text-Abdruck* mit kurzen deutschen Inhalts-Anzeigen von *G. C. Crusius.* gr. 8. 1839. . . . . 15 Ngr.

— — *Ilias.* Mit erklärenden Anmerkungen von *G. C. Crusius.* 6 Hefte, von denen jedes 4 Gesänge enthält und à 10 Ngr. auch *einzeln* verkäuflich ist. Neueste Auflage. gr. 8. geh. . . . . . 2 ℛ

— — — — *Text-Abdruck* mit kurzen deutschen Inhalts-Anzeigen von *G. C. Crusius.* gr. 8. geh. 1842. . . . . 17½ Ngr.

— — *Batrachomyomachie*, griechisch, mit gramm. Hinweisungen u. einem Wortregister für Anfänger von *G. C. Crusius.* gr. 8. 1839. 3¾ Ngr.

Orphica cum notis A. Stephani etc. rec. *Godofr. Hermannus.* 8. maj. 1805. . . . . 4 ℛ

Pausaniae descriptio Graeciae. Ad Codd. Mss. Parisin., Vindobon., Florentin., Roman., Lugdunens., Mosquens., Monacens., Venet., Neapolitan., et editionum fidem recens., apparatu critico, interpretatione latina et indicibus instruxerunt *J. H. Ch. Schubart* et *Chr. Walz.* 3 Voll. 8 maj. 1838. 1839. . . . . 10 ℛ 15 Ngr.

Plutarchi Philopoemen. Flaminius. Pyrrhus. Textum e codd. recogn. perp. annotatione instruxit, dissert. de fontibus har. vitarum praemisit Dr. *J. Chr. F. Bähr.* 8 maj. 1826 . . . . . . 1 ℛ

— — Themistocles. Edidit *C. Sintenis.* 8 maj. 1829. . . 7½ Ngr.

— — Aristides et Cato Major. Ed. *C. Sintenis.* 8 maj. 1830. 15 Ngr.

Thucydidis de bello peloponnesiaco libri VIII. Ad optimorum codicum fidem, adhibitis doctorum virorum observationibus, recensuit, summariis et notis illustravit, indicesque rerum et verborum adjecit *C. F. F. Haacke.* 2 Tomi. 8 maj. 1820 . . . . 4 ℛ

— — — — Recogn. et cum brevi annotat. max. part. exeget. in usum juvent. stud. accur. ed. *C. F. F. Haacke.* 8 maj. 1830. 1 ℛ 20 Ngr.

— — — — ibri VIII edidit Dr. *G. Seebode.* 8 maj. 1815. 1 ℛ

Kühner, Dr. *R.*, ***ausführliche Grammatik der griechischen Sprache***, wissenschaftlich und mit Rücksicht auf den Schulgebrauch ausgearbeitet. 2 Thle. 74½ Bog. gr. 8. 1834. 4 Thlr.

— — ***Schulgrammatik der griechischen Sprache.*** Dritte durchaus verbesserte und vermehrte Auflage. gr. 8. 1850. 1 Thlr. 12½ Ngr.

— — **Elementar-Grammatik der griechischen Sprache**, nebst eingereiheten griechischen und deutschen Uebungs-Aufgaben und den dazu gehörigen Wörterverzeichnissen, sowie einem Anhange von dem homerischen Verse und Dialekte. Zehnte verbesserte und vermehrte Auflage. gr. 8. 1850. . . . . 26½ Ngr.

Nitzsch, *G. W.*, ***erklärende Anmerkungen zu Homers Odyssee.*** 1r bis 3r Band. Erklärung des 1n bis 12n Gesanges. gr. 8. 1826—1840 . . . . 3 Thlr. 15 Ngr.

Rettig, Dr. H. C. M., **deutsche Beispiele zur Einübung der griechischen Formenlehre**; nach F. Jacobs Elementarbuch, 1n Theiles 1r Cursus nebst Wortregister. 2te Aufl. gr. 8. 1834. . . 15 Ngr.

Tabula itineraria Pentingeriana etc. ed. *C. Mannert.* Fol. 1824. . 6 Thlr. 10 Ngr.

Vigeri, *Fr.*, ***de praecipuis Graecae dictionis idiotismis*** liber, cum animadversionibus *H. Hoogeveeni*, *J. C. Zeunii et Godofr. Hermanni* hic illic recognitis. Editio quarta. 8 maj. 1834. 3 Thlr.

Völker, Dr. F. W., **über homerische Geographie und Weltkunde.** Mit einer Karte. gr. 8. 1829. . . . . . . 25 Ngr.

Freund, Dr. *W.*, Wörterbuch der lateinischen Sprache. Nach historisch-genetischen Principien, mit steter Berücksichtigung der Grammatik, Synonymik und Alterthumskunde bearbeitet. Nebst mehreren Beilagen linguistischen und archäologischen Inhalts. 4 Bände gr. Lex.-Format. 288 Bogen. 1834—45. . . 17 Thlr.

Nach dem einstimmigen Urtheile der berühmtesten Philologen innerhalb und ausserhalb Deutschlands ist das Freund'sche Wörterbuch das erste und einzige lexicalische Werk von grösserem Umfange, in welchem die geschichtliche und rationale Entwickelung der Wortbedeutungen mit wissenschaftlicher Schärfe und Klarheit dargelegt ist und übertrifft auch durch die Reichhaltigkeit seines Materials namentlich hinsichtlich der ältern lateinischen Sprachperioden alle vorhandene lateinische Wörterbücher. — Der Preis ist bei dem so grossen Umfange und den sehr bedeutenden Kosten dennoch so niedrig als thunlich gestellt, um selbst weniger bemittelten Gelehrten, Studirenden und Freunden der lateinischen Literatur die Anschaffung möglich zu machen, welche auch allmählig Bandweise geschehen kann.

Georges, Dr. K. E., **Deutsch-lateinisches Handwörterbuch**, aus den Quellen zusammengetragen und mit besonderer Bezugnahme auf Synonymik und Antiquitäten mit Berücksichtigung der besten Hülfsmittel ausgearbeitet. Neunte, oder der neuen Bearbeitung dritte, Auflage. Lexikon-Format. 2 Bände. 1845.. . . . . . 3 Thlr. 10 Ngr.

— — **Lateinisch-deutsches Handwörterbuch** nach dem heutigen Standpunkte der lateinischen Sprachwissenschaft ausgearbeitet. Zehnte gänzlich umgearbeitete Auflage des Scheller-Lünemannschen Handwörterbuches. 2 Bände. Lexikon-Format. 1848. . . . . . . 3 Thlr.

Durch die unermüdeten vieljährigen Bemühungen und gelehrten Forschungen des Herrn Dr. Georges ist dieses Handwörterbuch auf eine immer höhere Stufe der Vollständigkeit und Gründlichkeit geführt worden, und entspricht in diesen letzten Auflagen den Anforderungen, welche bei dem hohen Aufschwunge der lateinischen Sprachwissenschaft in allen ihren Disciplinen jetzt gemacht werden, um so mehr, da sowohl in Beziehung auf Etymologie, Grammatik, seltene Wortformen, technische und sachliche Artikel, so wie bei Erklärung schwieriger Stellen von dem Herrn Verfasser unter Benutzung der reichsten und neuesten Hülfsmittel das Möglichste geleistet ist, so daß dieses Wörterbuch nicht nur für die Schule und Universität, sondern auch späterhin für das praktische Berufsleben der Herren Lehrer, Juristen, Aerzte, Pharmaceuten u. s. w. auf das vollkommenste ausreicht. Zur eigenen nähern Prüfung, besonders der Herren Lehrer, ist dasselbe durch alle Buchhandlungen jederzeit zur Ansicht zu erhalten.

September 1850.

Xenophontis quae exstant. — Ex librorum scriptorum fide et virorum doctorum conject. rec. et interpr. est *J. G. Schneider*, Saxo. VI Tomi. 8 maj.. . . . . 13 Thlr 10 Ngr

Tom. I. Pars 1 et 2. *de Cyri disciplina.* Editio tertia curavit *Bornemann.* 1838 et 1840 . . . . 4 Thlr

Tom. II. *de Cyri expeditione.* Editio secunda curavit *Bornemann.* 1825. . . . . 2 Thlr 5 Ngr

Tom. III. *historiae graecae libri VII.* Editio tertia. 1849. 1 Thlr 25 Ngr

Tom. IV. *Memorabilia Socratis* etc. Editio tertia. Curavit *Bornemann.* 1829. . . . . 1 Thlr 10 Ngr

Tom. V. *Oeconomicus, Convivium* etc. 1805. . . . . 1 Thlr

Tom. VI. *Opuscula politica, equestria, venatica* etc. Editio secunda. Curavit *D. G. A. Sauppe.* 1838. . . . . 3 Thlr

Xenophontis memorabilium Socratis dictorum libri IV, una cum Socratis Apologia in scholarum usum illustrati et brevi verborum indice instructi. Curavit *D. F. G. Bornemann.* Editio minor. 8 maj. 1829 . . . . 15 Ngr

— — *de Cyri disciplina libri VIII* in scholarum usum illustrati et verborum indice instructi. Curavit *F. A. Bornemann.* Editio minor. 8 maj. 1840 . . . . 1 Thlr 20 Ngr

---

Franz, Dr. Joh., Deutsch-Griechisches Wörterbuch, zunächst zum Schulgebrauche. Möglichst vollständig nach den besten Quellen bearbeitet und mit classischen Beispielen attischer Redeweise ausgestattet. In 2 Bänden. gr. Lex. 8. 1838. . . . . . . 3 Thlr 22½ Ngr

Crusius, G. C., vollständiges Griechisch- Deutsches Wörterbuch über die Gedichte des Homeros und der Homeriden, mit steter Rücksicht auf die Erläuterung des häuslichen, religiösen, politischen und kriegerischen Zustandes des heroischen Zeitalters, nebst Erklärung der *schwierigsten Stellen* und aller mythologischen und geographischen *Eigennamen.* Zunächst für den Schulgebrauch ausgearbeitet. *Dritte verbesserte* Auflage. gr. Lex.-Form. 1849. 1 Thlr 20 Ngr

— — *Griechisch-Deutsches Wörterbuch der mythologischen, historischen und geographischen Eigennamen*, nebst Erklärung und Angabe der Sylbenlänge, für den Schulgebrauch; ein Anhang zu jedem griechischen Wörterbuche. gr. Lex.-Format. 1832. 1 Thlr 15 Ngr

— — vollständiges Wörterbuch zu Xenophons Kyropädie mit der nöthigen Erklärung der persönlichen und geographischen Eigennamen. gr. 8. 1844. . . . . 15 Ngr

— — vollständiges Wörterbuch zu *Xenophons Memorabilien.* gr. 8. 1844. . . . . 12½ Ngr

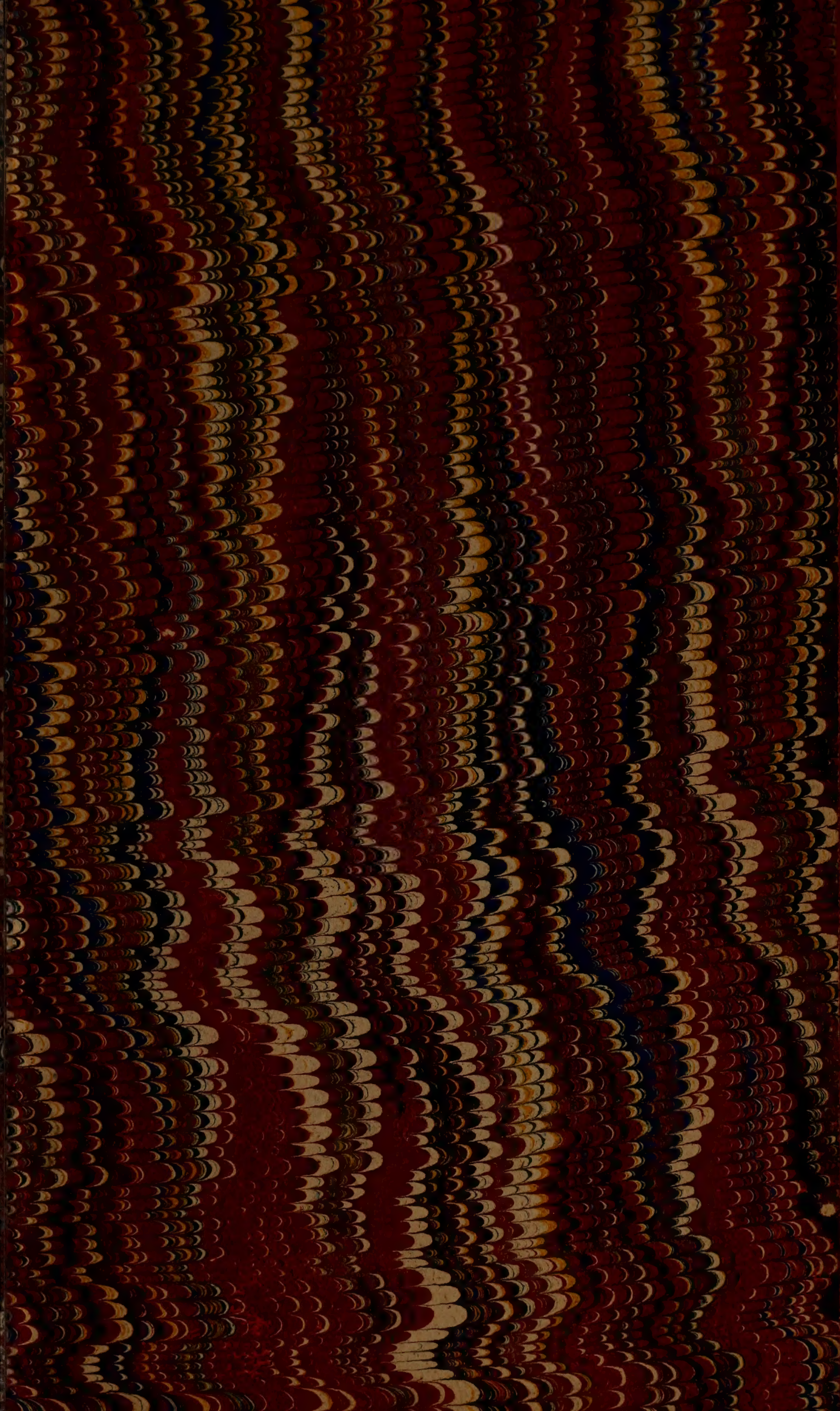
Theiß, Dr. Fr. Carl, vollständiges Wörterbuch zu *Xenophons Anabasis*, mit besonderer Rücksicht auf Namen- und Sach-Erklärung bearbeitet. Zweite Auflage. gr. 8. 1847. . . . . 15 Ngr

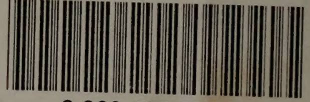
Schneider, J. G., grosses kritisches griechisch-deutsches Wörterbuch, beim Lesen der griechischen profanen Scribenten zu gebrauchen. 2 Bände. 3te Aufl. gr. 4. 1819—1821. (227 Bogen). 3 Thlr 22½ Ngr

---

Anthologia graeca sive delectus poesis elegiacae, melicae, bucolicae. Scholarum in usum adornavit Dr. *N. Bachius.* 8. 1838. 12½ Ngr

LIBRARY OF CONGRESS
0 003 053 271 5